

Giới thiệu Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Xuyên việt, Ngọt sủng, Xuyên sách, Giới giải trí, Sáng văn, Nhẹ nhàng, Kim bài đề cử

Tag: Xuyên sách, Xuyên việt, Ngọt văn, Sáng văn

Converter: Lacmaitrang

Edit + Beta: Thiên Ngân (Nấm)

Ngày bắt đầu edit: 2/9/2019

Tình trạng bản cv: Hoàn (136 chính văn + 9 phiên ngoại)

Văn án 1:

Chi là một nữ diễn viên đóng thế cho tiểu hoa Đường Cẩm, thế mà lại bị thiết kế, xảy ra quan hệ mờ ám với ảnh đế Hạ Hàn, lại còn có con trai nữa chứ

Dieejp Phạm xuyên vào tiểu thuyết chính là nhân vật diễn viên đóng thế kia, trở thành mẹ của nhân vật phản diện trong truyện, chính là đứa con trai của nguyên chủ và Hạ Hàn.

(1) Tiểu hoa: nữ minh tinh nổi tiếng, có nhiều fan hâm mộ của lĩnh vực phim truyền hình

Diệp Phạm nghĩ lại tình tiết trong tiểu thuyết, nguyên chủ vứt bỏ con trai, sự tình bại lộ, bị cư dân mạng mắng chửi đến thương tích đầy mình.

May mắn khi cô xuyên qua, con trai nhân vật phản diện còn chưa trưởng thành, ảnh đế Hạ Hàn cũng không biết rõ tình hình, Diệp Phạm cô chỉ cần tâm tính bình thản, sung sướng tốt đẹp mà nuôi lớn con của mình.

Một lần trao giải nào đó, sau khi nhận giải thưởng xong thì ngày thứ hai chuyện tân ảnh hậu có con riêng lộ ra. Mọi người khiếp sợ!

Không nghĩ tới.

Ảnh đế Hạ Hàn từ trước đến nay vẫn luôn giữ mình trong sạch, không có chút tai tiếng nào lại mở cuộc họp báo công khai.

"Có một việc trước giờ tôi luôn dấu giếm mọi người, tôi đã có một đứa con trai ba tuổi."

Văn án 2:

Đi theo đằng sau Diệp Phạm là một cái đuôi nhỏ, nhìn thấy cái ảnh đế kia trên TV.

Cái đuôi nhỏ nài thanh nãi khí(2) hướng cô hỏi: "Mẹ, mẹ ơi, người kia lớn lên sao giống con vậy?"

(2) Nãi thanh nãi khí: âm thanh của trẻ con ngây ngô

Diệp Phạm liếc qua, lập tức thu ánh mắt lại.

Cô nâng mặt tâm can bảo bối nói: "Con trai, khả năng con nhìn nhầm rồi."

Ảnh đế nào đó: Ha ha

Đây là lần đầu tiên mình edit, đang trong thời gian tập tành nên edit còn rất nhiều thiếu sót, không được mượt mà lắm nhưng sẽ cố gắng sửa lỗi, mong mọi người góp ý để truyện ngày càng tốt hơn (´ ˘ `)≡

Lời ngoài lề của editor:

- Edit bộ này chủ yếu vì bảo bối quá đáng yêu =>))

- Đây là một bản edit thô vì mình còn non tay

- Nữ chính có bàn tay vàng không thích có thể logout

- Truyện có nhiều nhận xét trái chiều, người bảo hay, người bảo không hay

- Sùng 100%, không tiểu tam, tiểu tứ gì hết
- Cốt truyện bình thường theo kiểu điền văn và sáng văn
- Truyện được đánh giá khá cao 4,8/5
- Truyện đảm bảo độ chính xác từ 60-70%

Mọi người chú ý trước khi nhảy hố nhé!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Năm

Beta: Lem, Năm

"Mẹ, mẹ không cần bảo bảo nữa sao?"

Tiếng khóc nài thanh nài khí của trẻ con vang lên không ngừng bên tai Diệp Phạm.

Diệp Phạm khó khăn mở to mắt, trong phút chốc không rõ mình đang ở nơi nào.

"Mẹ!"

Đôi tay nho nhỏ mềm mại lay nhẹ cánh tay cô, khóc đến thở không ra hơi.

Là đang gọi cô sao?

Diệp Phạm quay đầu nhìn phía bên trái của mình, lập tức thấy một đứa bé tầm hai, ba tuổi đang chăm chú nhìn cô.

Đứa bé bẹ bẹ miệng nhỏ, trên mặt đầy nước mắt, đôi mắt vì khóc mà đỏ bừng cả lên.

"Mẹ, ôm, muốn ôm." Bảo bảo mềm mại mở miệng, đầy mắt tràn đầy chờ mong.

Bé ghé vào mép giường, đôi mắt đen nhánh tròn xoe nhìn Diệp Phạm tha thiết. Bảo bảo dang tay ra, chân đạp đất, nhảy lên giường, mắt nai con khẩn thiết cầu Diệp Phạm ôm bé.

Diệp Phạm vô thức ngồi dậy, bé bảo bảo lên. Bảo bảo dường như còn rất sợ hãi. Lúc Diệp Phạm ôm lấy bé, bé lập tức vòng tay ôm chặt Diệp Phạm.

Chắc là vừa rồi khóc lâu quá, nên hiện tại bảo bảo vẫn chưa dừng được mà nhỏ giọng thút thít.

Bảo bảo nấc nhỏ một tiếng, rụt rụt bả vai, nhưng đôi tay mụm múp đầy thịt vẫn thủy chung vòng qua eo Diệp Phạm không chịu rời ra, như sợ Diệp Phạm lại giống như vừa nãy, nằm trên giường không có phản ứng.

Thân thể nho nhỏ mềm như bông núp trong lồng ngực, Diệp Phạm trong nháy mắt liền cứng đờ cả người, không biết làm sao cho tốt.

Cô chưa từng có mang thai chứ nói gì có đứa con trai, không biết nên đối đãi như thế nào với đứa bé không phải con mình.

Diệp Phạm chỉ biết cẩn thận mà ôm, tựa như sợ làm bảo bảo bị thương.

Có lẽ vì Diệp Phạm đã tỉnh, trong lồng ngực, bảo bảo dần dần yên tĩnh trở lại.

Diệp Phạm thừa dịp này, bắt đầu đánh giá cách bài trí trong căn phòng.

Chuối ký ức xa lạ ủa vào trong đầu cô.

Cô xuyên vào một tiểu thuyết gọi là "Thiên kim thật giả", trong truyện có một nữ phụ pháo hôi cùng họ cùng tên với cô. Nữ phụ vốn là thiên kim tiểu thư của Đường gia.

Đường gia nhà lớn nghiệp lớn, là đại tài phiệt tiếng tăm lừng lẫy.

Nhiếp Vi Như vẫn luôn yêu thầm Đường tiên sinh, bà ta rất ghen ghét Đường phu nhân. Vì vậy khi Đường phu nhân sinh con, bà ta lập tức đem hai đứa nhỏ đánh tráo, chính là nguyên chủ và nữ chính Đường Cẩm.

Từ đó trở đi, thiên kim chân chính là nguyên chủ lưu lạc bên ngoài, ở cô nhi viện mà lớn lên, chịu rất nhiều cực khổ và sỉ nhục, còn cái tên giả mạo thiên kim Đường Cẩm kia lại hưởng thụ lấy tất cả vinh hoa phú quý.

Về sau nguyên chủ tiến vào giới giải trí. Giới giải trí chính là nơi ngư long hỗn tạp(1), nguyên chủ lại cực kỳ xinh đẹp, trong giới không ít người ngấp nghé muốn thưởng thức mỹ mạo của cô ấy. Huống hồ nguyên chủ chỉ là diễn viên quần chúng chúng không có danh tiếng gì, cũng không có quan hệ rộng hay chỗ chống lưng nên bị ức hiếp thể nào cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

(1) Ngư long hỗn tạp: người tốt người xấu lẫn lộn, không rõ thật giả

Những người kia thấy nguyên chủ một thân một mình thì tâm tư xấu xa nổi lên. Nhưng kế hoạch xuất hiện sơ xuất, nguyên chủ không bị đưa lên giường ông lớn mà lại cùng anh đề Hạ Hàn phát sinh quan hệ.

Kết quả, nguyên chủ sinh ra một đứa con trai, Hạ Hàn đối với việc này lại hoàn toàn không biết chút nào.

Sau khi chuyện này xảy ra, nguyên chủ vẫn cố chấp ở lại giới giải trí. Cô ấy một mình mang theo con trai, trở thành diễn viên đóng thế cho tiểu hoa Đường Cẩm. Khi còn bé bởi vì một sự việc mà Đường Cẩm phát hiện được thân phận thực sự của mình, cô ta cũng hiểu được cô ta không phải con ruột của Đường gia.

Sau đó cô ta tình cờ gặp được nguyên chủ, nổi lên nghi ngờ, sau khi xác định thân phận thực sự của nguyên chủ, Đường Cẩm lợi dụng thế lực Đường gia khắp nơi chèn ép nguyên chủ, khiến cho cuộc sống của nguyên chủ ngày càng chật vật, khó sống.

Con trai nguyên chủ từ nhỏ đã thông minh hơn nhiều so với những đứa trẻ bình thường khác, sau khi lớn lên, cậu trở thành nhân vật phản diện có IQ cao.

Bởi vì tuổi thơ trải qua không mấy tốt đẹp nên tính cách của cậu cũng trở nên vặn vẹo. Cậu phạm tội khắp nơi trên thế giới, cảnh sát cũng biết rõ phạm nhân là cậu nhưng không tìm được bất cứ manh mối hay dấu vết nào để kết tội.

Thời điểm trước khi xuyên qua, cha mẹ Diệp Phạm đều mất từ nhỏ. May sao cô có thiên phú về âm nhạc, được nhiều người có lòng giúp đỡ lên học viện âm nhạc, trở thành một nhạc sĩ trẻ.

Diệp Phạm bởi vì sáng tác một bài hát, thức đêm vài ngày, bài hát còn chưa có hoàn thành, cô đã xuyên qua thế giới này rồi.

Hiện tại, Diệp Phạm xuyên qua cũng không tính là quá muộn, Đường Cẩm còn chưa phát hiện ra thân phận nguyên chủ, mà sự việc Đường Cẩm muốn hãm hại Diệp Phạm cô cũng không để cho nó có khả năng xảy ra.

Đến lúc này, Diệp Phạm mới bắt đầu nhìn bảo bảo trong lồng ngực, bé có cái tên là Diệp Đặc, nữ danh gọi là Đô Đô.

Tay bảo bảo vòng quanh cổ cô, cánh tay ngắn mập mập giống như từng đoạn củ sen tươi mới.

Khuôn mặt bé nhỏ mập mạp, có thể vì điểm này mới lấy nữ danh là Đô Đô.

Diệp Phạm chưa từng có con, nhìn qua chân tay luống cuống.

Cô cúi đầu, vừa đúng lúc đối diện với một đôi mắt to tròn đầy sưng mù.

Con người đen nhánh sạch sẽ, phản chiếu khuôn mặt Diệp Phạm.

"Mẹ." Tiểu Đô Đô không chớp mắt nhìn chằm chằm Diệp Phạm.

Lúc này Diệp Phạm nằm trên giường không nhúc nhích, dọa sợ bé. Cho nên khi Diệp Phạm tỉnh lại, bé chỉ muốn ý lại trong lồng ngực Diệp Phạm.

Diệp Phạm chưa từng nuôi con nhưng nhìn thấy một đứa bé đáng yêu như vậy, tâm ngay tức thì hóa thành một vũng nước.

Cô nhìn làn da trắng nõn của tiểu Đô Đô, nhìn không được duỗi tay nhéo nhéo, đầu ngón tay truyền đến thịt thịt cảm xúc.

Diệp Phạm ôm lấy mặt Đô Đô, tâm đều mềm: "Sao mà con lại đáng yêu như vậy chứ~."

Thời khắc Diệp Phạm chủ động ôm lấy Đô Đô, bé có chút thụ sủng nhược kinh(2), mẹ đột nhiên trở nên thật dịu dàng.

(2) Thụ sủng nhược kinh: bất ngờ được yêu thương sinh ra lo sợ

Bởi vì đứa bé này không phải nguyên chủ mong muốn sinh ra, cho nên cô ấy đối với bé thái độ không thể nói là kém nhưng tuyệt đối không đủ quan tâm săn sóc. Không nóng không lạnh, lãnh đạm, thậm chí có chút xa cách.

Nghĩ vậy, Diệp Phạm không khỏi đau lòng ôm chặt Đô Đô.

Đô Đô đột nhiên chậm rãi rút tay trở về, Diệp Phạm đang muốn hỏi nguyên nhân.

Đô Đô chớp đôi mắt tròn xoe, đặng kín một tầng sương mù.

"Mẹ, xi xi." (ý là bé muốn đi tiểu tiện)

Người Diệp Phạm phút chốc cứng đờ, đưa tay nâng mông bé một chút.

Quả nhiên nặng trĩu.

Xem ra muốn làm mẹ, đầu tiên phải biết thay tã.

Diệp Phạm ôm con trai xuống giường, đưa bé trọng lượng không nhẹ, Diệp Phạm ôm bé đi lấy tã.

Cô dựa vào ký ức nguyên chủ, tìm được chỗ để tã giấy.

Đô Đô đã hai tuổi nhưng bởi vì nguyên chủ vẫn luôn bỏ qua bé, cho nên bé không thể không có tã. Ban ngày, bảo mẫu sẽ chăm sóc Đô Đô, những lúc bảo mẫu không ở đây, nguyên chủ dứt khoát cho bé dùng tã giấy.

"Tốt, chúng ta đi thay tã." Trước tiên Diệp Phạm đặt một tấm vải trải lên ghế sofa. Sau đó cô đặt bảo mẫu ngồi xuống.

Diệp Phạm lúc nói thì thật dễ dàng nhưng khi bắt đầu đã rơi vào khó khăn.

Diệp Phạm xé giấy đóng mở, lật qua lật lại nhìn đến rất lâu mới xác định được đâu là mặt trái của tã giấy.

Cô lót tã mới dưới mông bảo mẫu nhưng động tác tiếp theo cũng chẳng thuận lợi gì cho lắm.

Băng dán cố định nhìn rất lỏng lẻo, lung lay như sắp rớt tới nơi.

Diệp Phạm thấp giọng nói: "Sao lại thay không đúng?"

Bình thường đều là bảo mẫu thay giúp, Diệp Phạm một chút kinh nghiệm cũng không có.

"Làm như vậy nè." Đô Đô nài thanh nãi khí dạy Diệp Phạm.

Bé đưa tay đem băng dán đằng sau về phía trước dính một chút liền xong.

Diệp Phạm trong phút chốc đỏ bừng mặt, cô sống lâu như vậy lần đầu tiên thấy xấu hổ không chịu được.

Đô Đô thấy Diệp Phạm không trả lời, lại hỏi lại lần nữa: "Mẹ, mẹ hiểu chưa."

Lần đầu lạ, lần sau quen, Diệp Phạm cuối cùng cũng thuận lợi thay xong tã.

Diệp Phạm kẹp Đô Đô dưới nách, bế bé lên. Cô hôn lên mặt Đô Đô cười nói: "Cảm ơn bảo mẫu đã dạy mẹ."

Diệp Phạm mang đến cho Đô Đô kinh hi(3) quá lớn, ngày thường cô căn bản sẽ không thể thân cận với bé như vậy.

Tuy nhiên, ngày hôm nay lại liên tiếp phá lệ hai lần. Đô Đô vô cùng thỏa mãn cạo mặt Diệp Phạm, tâm tình vui sướng.

(3)Kinh hi: kinh ngạc+vui mừng

Lúc này, di động đột ngột vang lên, Đô Đô chỉ chỉ nơi tiếng chuông truyền đến.

"Mẹ, allo" (ý là bảo DP nghe máy)

Đô Đô làm hành động giơ tay áp vào tai, trước kia bé đã nhìn thấy người khác làm như thế, liền học được điệu bộ.

Diệp Phạm thuận tiện hôn nhẹ lên mặt mập phỉ thịt của bảo mẫu một phen.

Trên người bé mang theo mùi sữa nhân nhật, nhỏ nhỏ mềm mại.

Diệp Phạm không tiếc lời khen ngợi: "Đô Đô thật thông minh."

Tiểu mập mập nghe hiểu được Diệp Phạm khen bé, xấu hổ nhấp miệng cười, lộ ra má lúm đồng tiền dễ thương.

Diệp Phạm đặt Đô Đô ngồi xuống ghế sofa, lấy điện thoại từ trong túi xách.

Nhìn vào cái tên hiện trên màn hình điện thoại, mặt mày Diệp Phạm tối dần đi.

Cùng Đô Đô ở chung, cô suýt nữa thì quên mất một sự việc.

Trước khi nguyên chủ cùng anh đế Hạ Hàn phát sinh quan hệ, nguyên chủ đã đồng ý ký hợp đồng làm diễn viên đóng thế cho tiểu hoa Đường Cẩm.

Đường Cẩm trong kịch bản diễn cảnh thân mật, cảnh đùa giỡn các loại đều là để Diệp Phạm diễn thay hoàn toàn.

Hạ Hàn...

Diệp Phạm trầm mặc suy nghĩ, cô không muốn cùng người đó diễn kịch. Dù sao anh đế cùng nguyên chủ có quan hệ phức tạp, hai người họ còn có đứa con trai hai tuổi.

Anh đế đó với cô mà nói cũng chỉ là người xa lạ, cô chỉ cần thuận theo tự nhiên sống tốt cuộc sống của chính mình.

Diệp Phạm do dự một chút, rồi nhanh chóng nghe điện thoại: "Anh Triệu."

Triệu Bình là người phụ trách đoàn phim, anh ta đến thông báo cho Diệp Phạm một tiếng.

"Ngày mai cô có lịch trình, yêu cầu là giúp Đường Cẩm quay một đoạn diễn, nhớ kĩ đừng có đến muộn."

Diệp Phạm nhú nhú mày "Thật xin lỗi, anh Triệu, trong nhà tôi có một số việc, có thể không diễn cảnh này được không?"

Triệu Bình giật mình: "Ngày mai phải bắt đầu quay luôn, tôi biết đi đâu tìm người khác đóng thế đây. "

Triệu Bình và Diệp Phạm đã từng tiếp xúc qua, cũng biết cô là người không thích nói chuyện, rất yên tĩnh, sẽ không tùy tiện đưa ra yêu cầu như vậy.

Triệu Bình thăm thía nói: "Đoạn diễn này rất quan trọng, cô vẫn nên điều chỉnh trạng thái của chính mình thật tốt đi, không nên làm chậm tiến độ của đoàn phim. Hơn nữa, cô đã cùng đoàn phim ký hợp đồng, nếu cô làm trái cam kết thì phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng không nhỏ đâu."

Quả thật đây chính là điều khiến Diệp Phạm đau đầu nhất, nếu bây giờ mà cô có tiền tiết kiệm, ngay lập tức có thể trực tiếp trả được phí bồi thường vi phạm hợp đồng nhưng sự thật không cho phép cô làm như vậy.

Nguyên chủ ở giới giải trí làm diễn viên quần chúng nhiều lần mới được trở thành người đóng thế, dành dụm được bao nhiêu tiền đều để trả tiền mua cái phòng nhỏ đang ở bây giờ. Huống hồ nguyên chủ còn để lại nấy chục cái khoản nợ dùng để mua nhà phải trả.

Coi như cô có bán đi cái phòng nhỏ này cũng không đủ tiền bồi thường nổi phí vi phạm hợp đồng. Cô cũng không muốn ôm con trai lưu lạc đầu đường.

Diệp Phạm cắn chặt răng đáp ứng: "Được."

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Phạm khẽ thở dài một hơi.

Vừa quay đầu, cô đã đối mặt với đôi mắt trong suốt tinh khiết của bảo bảo. Vừa rồi khi cô nghe điện thoại, Đô Đô rất ngoan ngoãn ngồi chờ, không hề làm phiền cô nói chuyện.

Chờ Diệp Phạm cúp điện thoại xong, tiểu mập mạp gấp không chờ nổi mà vươn tay, cầu cô ôm một cái: "Mẹ, ôm"

Đôi mắt bé sáng lấp lánh như sao.

Diệp Phạm dè xuống phiền muộn trong lòng, bước nhanh đến bên ghế sofa, ôm bảo bảo vào trong ngực. Nếu cô đã đi vào thế giới này, cô sẽ phụ trách chăm sóc bảo bảo.

"Bảo bảo yên tâm, mẹ sẽ bảo vệ con thật tốt. "

Lời của editor:

Chương đầu tiên mị xin dành tặng cho Kyung_Ha_1102 người đã ủng hộ cho mình có động lực edit. Mong Kyung_Ha_1102 và tất cả độc giả đọc truyện này sẽ theo dõi và vote từng chương của bộ truyện. Cuối cùng mn thấy lỗi sai nào hay không vừa ý chỗ nào thì nhắn tin góp ý cho mk nhé. Yêu yêu ♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Một giây sau, ừng ực một tiếng vang lên từ cái bụng bự của Bảo Bảo.

Đô Đô một mặt vô tội nhìn Diệp Phạm: "Đói... Con rất đói."

Diệp Phạm nhận lệnh ôm Đô Đô đi về phía phòng bếp.

Bởi vì nguyên chủ ít khi nấu ăn nên phòng bếp rất sạch sẽ, chỉ có lúc bảo mẫu ở đây thì mới dùng đến phòng bếp này. Mấy ngày nay, bảo mẫu bị bệnh, xin phép nghỉ, Đô Đô hỏi thì nguyên chủ đều trả lời qua loa lấy lệ lừa gạt bé.

Diệp Phạm sờ vào bụng bự có chút xẹp xuống vì đói của Đô Đô, giọng điệu dỗ dành: "Chúng ta ra ngoài ăn được không?"

Đô Đô mặt đầy hưng phấn: "Ăn, con muốn ăn cơm."

Diệp Phạm sợ con đói bụng, cầm túi tiền cùng điện thoại trên ghế sofa, nhanh chóng ôm bé ra ngoài.

Cách nhà không xa, vừa vặn có một nhà hàng lớn bán thức ăn dinh dưỡng cho trẻ em.

Diệp Phạm một đường ôm Đô Đô, bé trọng lượng không hề nhẹ.

Diệp Phạm ôm một lúc lâu, cánh tay vì mỏi mà run lên một chút.

Cô đem Đô Đô đặt xuống đất rồi dắt tay bé đi.

Diệp Phạm cúi người xuống nhìn bé, mở miệng: "Đô Đô tự đi có được không?"

Đô Đô cũng không khóc không nháo, cầm lấy tay Diệp Phạm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc, nãi thanh nãi khí đáp: "Có thể."

Diệp Phạm cũng không biết là trẻ con hai, ba tuổi có thể ăn những thứ gì nên chỉ dám gọi những món ăn dễ tiêu hóa.

Cô quyết định về nhà phải thật nghiêm túc tìm các thực đơn cho trẻ em, có thể tự mình làm thì tự mình làm. Cô cũng không thể ngày nào cũng mang con ra ngoài ăn cơm được.

Nhân viên phục vụ dẫn Diệp Phạm ngồi vào chỗ khá tốt. Bởi vì giá trị nhan sắc của Diệp Phạm cùng Đô Đô đều rất cao nên tầm mắt của cô ấy dừng lại trên người bọn họ lâu hơn một chút.

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn lên, sáng khoái khen: "Con cô thật đáng yêu."

Cô ấy làm ở nhà hàng này cũng đã được một khoảng thời gian, đây là lần đầu tiên thấy một đôi mẹ con đẹp mắt như thế.

Diệp Phạm sùng sốt trong chốc lát, lập tức cười tự hào.

Diệp Phạm không cười còn đỡ, cười lên một tiếng vốn dĩ ngũ quan(1) xinh xắn trong nháy mắt trở nên xinh đẹp kinh diễm bức người.

(1)Ngũ quan: 5 bộ phận trên khuôn mặt con người là mắt,mũi, tai,miệng và lông mày

Cố tình cô lại có thêm một đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, lúc nhìn vào người khác, đáy mắt sẽ lóe lên từng vụn ánh sáng nhỏ.

Nhân viên phục vụ lập tức giật mình. Người phụ nữ trước mắt vốn không hề trang điểm vậy mà da thịt lại vô cùng mịn màng, có khi cô ấy mà trang điểm thì các nữ minh tinh truyền hình đều thua xa cô ấy.

Diệp Phạm nói cảm ơn, nhanh chóng cầm thực đơn gọi món. Bữa ăn nhanh chóng được mang lên.

Diệp Phạm dứt Bảo Bảo ăn trứng gà, bánh hạt dẻ cùng một phần cháo yến mạch táo.

Đô Đô còn nhỏ, cầm cái thìa cũng không xong, sẽ đem cháo rơi trên quần áo, Diệp Phạm dứt khoát dứt cho Bảo Bảo từng thìa, từng thìa cháo một. Khi Đô Đô ăn xong, cô mới tùy tiện ăn một chút.

Sau khi ăn xong, Diệp Phạm ôm Đô Đô trở về nhà. Lúc về đến nhà, Đô Đô đã ngủ say trong lòng cô. Diệp Phạm rón rén đặt bé lên giường, nằm cạnh Đô Đô rồi cũng nhanh chóng đi vào mộng đẹp.

Tuy Đô Đô rất hiểu chuyện nhưng để nuôi một đứa bé vẫn như cũ rất mệt mỏi, đặc biệt là với người chưa từng có con như Diệp Phạm.

Ngày hôm sau, Diệp Phạm để bảo mẫu chăm sóc Đô Đô còn cô thì chuẩn bị đến phim trường.

Trên đường đi, cô cẩn thận suy nghĩ về việc quay bộ phim truyền hình này.

Cô diễn bộ phim truyền hình có tên là "Án núp bên Thượng Hải". Giăng là một đôi đặc công có ý ẩn núp tại Thượng Hải. Nữ chính và nam chính thân phận là một đôi vợ chồng giả, trước mặt người ngoài biểu hiện thân mật, thời điểm làm nhiệm vụ đều cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành.

Nam nữ chính trong quá trình bên nhau làm nhiệm vụ, lâu ngày sinh tình. Bọn họ cùng nhau trải qua gian khổ, cuối cùng cũng lấy được văn kiện số 76 trọng yếu(2), hoàn thành nhiệm vụ.

(2)Trọng yếu: hết sức quan trọng (có thể là những văn kiện, hồ sơ, bản thảo liên quan đến số phận 1 công ty, doanh nghiệp, thậm chí là cả đất nước)

Mấy năm gần đây, những bộ phim liên quan đến chiến tranh thời dân quốc bùng nổ. Các công ty điện ảnh lớn của Hoa quốc đều đầu tư vào thể loại này. "Án núp bên Thượng Hải" là bộ phim truyền hình được đầu tư lớn nhất.

Đạo diễn bộ phim là một nhân vật có tiếng trong lĩnh vực phim truyền hình, nhận qua rất nhiều giải thưởng danh giá. Nữ chính cũng đang là tiểu hoa được yêu thích nhất Đường Cẩm, cô ta có bối cảnh hùng hậu, danh tiếng lại rất lớn.

Đường Cẩm cùng lưu lượng tiểu sinh(3) Đoàn Kỳ yêu đương cũng là điểm nóng không thể bỏ qua. Bọn họ nam thanh nữ tú, công khai tình cảm tự nhiên fan hâm mộ không dư dả phản kích mà thuận lợi được coi là quốc dân cp.

(3)Lưu lượng tiểu sinh: nam minh tinh có lượng fan hâm mộ hùng hậu, có họ thì doanh thu phòng vé nhất định thắng lớn, tỷ suất người xem phim truyền hình rất cao.

Công ty điện ảnh truyền hình lớn chính tay viết ra kịch bản bộ phim này thậm chí mời cả ảnh đế quốc tế Hạ Hân nhận diễn vai nam chính, càng khiến bộ phim đã nổi lại càng nổi, quả thật giống như Mặt Trời giữa ban trưa. Vì vậy hạng mục "Án núp bên Thượng Hải" ngay từ đầu đã được nhiều nhà đầu tư coi trọng.

Diệp Phạm được diễn trong bộ phim này sở dĩ là vì làm diễn viên đóng thế cho Đường Cẩm. Bởi vì Đường Cẩm tính tình kiêu căng, những cảnh như rơi xuống nước, té ngựa, chờ chịu ăn khổ trong kịch bản cô ta đều không diễn mà sẽ để diễn viên đóng thế là cô ra thay.

Người ngoài giới không biết bản tính thật của Đường Cẩm, đám fan hâm mộ cũng luôn nghĩ cô ta là người đẹp tính tình tốt.

Diệp Phạm vừa đến phim trường, lập tức có trợ lý tới nói: "Cô đi trang điểm trước đi, sau đó đi lấy trang phục mặc vào là bắt đầu quay phim luôn."

Trợ lý dẫn Diệp Phạm vào phòng hóa trang. Diệp Phạm ngồi xuống, chuyên viên trang điểm nhìn cô cảm thán: "Cô lớn lên thật xinh đẹp."

Diệp Phạm làn da trắng nõn tinh tế, mỗi ngũ quan đều cực kỳ tinh xảo, chỉ là trang điểm sơ sơ thì cả khuôn mặt cũng đã liền trở nên xinh đẹp cực điểm.

Thật lòng mà nói, Diệp Phạm so với phần lớn các nữ minh tinh đều muốn xinh đẹp hơn, cho dù là tiểu hoa Đường Cẩm cũng không thể sánh bằng.

Chuyên viên trang điểm lại nhìn Diệp Phạm một chút. Đáng tiếc người đẹp như vậy lại chỉ là diễn viên đóng thế.

Diệp Phạm trang điểm xong, thay trang phục rồi đi ra khỏi phòng hóa trang.

Tất cả mọi người nhìn về phía cô.

Ánh mắt mọi người nhìn đến chỗ Diệp Phạm. Đầu tiên là đôi tay trắng nõn nhắn, nhẹ nhàng đặt trên cánh cửa giống như phủ lên một tầng ánh sáng ngọc trai nhàn nhạt.

Cô dáng người kiều diễm ẩn trong chiếc sườn xám màu xanh đen, cái cổ thon dài tinh tế, vòng eo thon thả vừa một nắm tay khiến người mê mẩn.

Ánh mắt được dời đi, lại nhìn tới khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo.

Làn da cô trắng như tuyết, ngũ quan xinh đẹp, mỗi chỗ đều như được điêu khắc mà ra.

Cô giống như trời sinh là một mỹ nhân từ họa báo dân quốc tới đây làm minh tinh.

Mọi người mãi ngắm nhìn Diệp Phạm, không khí tĩnh lặng trong chốc lát.

Diệp Phạm nhìn thân ảnh cao lớn trước mặt, anh ta chính là người diễn vai nam chính của bộ phim truyền hình này - ảnh đế Hạ Hân.

Hạ Hân là ai?

Vua phòng bán vé*, kỹ thuật diễn thần thánh, độ nổi tiếng siêu cao, fan hâm mộ nhiều hơn tất cả các thần tượng trẻ tuổi từng có trong nước.

*rap chiếu phim (chắc vậy>=)

Hạ Hân lần đầu đóng phim truyền hình, diễn vai nam phụ thì đã nhận ngay giải thưởng nam phụ xuất sắc nhất. Sau đó anh dần thân vào làng điện ảnh,

diễn không ít những bộ điện ảnh được chiếu ở các phòng bán vé danh tiếng.

Hạ Hàn lần lượt hợp tác với tất cả các đạo diễn danh tiếng đều nhận được lời khen ngợi từ họ. Anh liên tiếp cầm xuống giải thưởng Kim Thượng ảnh đế, Kim Mã ảnh đế, Cannes ảnh đế, địa vị trực tiếp đứng vững trong làng điện ảnh.

Mà lần này, Hạ Hàn diễn bộ phim truyền hình này nghe nói là muốn trả ơn đạo diễn năm đó đã coi trọng và nâng đỡ anh.

Bỗng nhiên, Hạ Hàn quay đầu lại, ánh mắt không có chút tình cảm nhìn Diệp Phạm, bộ dạng đậm bạc lạnh lẽo.

Hạ Hàn ngũ quan sắc sảo, rõ ràng, đôi mắt đen nhánh, cảm nhọn thanh tú, môi mỏng bạc tình. Không một chỗ nào là không dễ nhìn, làm cho người nhìn vào đều không thể rời được ánh mắt.

Hạ Hàn đã thay xong trang phục.

Lúc này, anh đang mặc trang phục của quân nhân, dáng người được rèn luyện đến đẹp mắt, trên eo là một dây đai lưng màu đen. Anh lưng thẳng tắp, đem cốt khí kiêu ngạo của người quân nhân thời dân quốc thể hiện đến vô cùng hoàn hảo.

Vành mũ lính bị ép xuống rất thấp, khó khăn lắm mới lộ ra một đôi mắt thanh lãnh.

Nhưng Diệp Phạm một chút cũng không hề dao động, sắc mặt cô rất nhạt, không lộ cảm xúc, Hạ Hàn dù có ưu tú như thế nào đi nữa thì cũng chẳng có quan hệ gì với cô.

Hạ Hàn không biết chính mình có một đứa con, cũng không biết anh cùng nguyên chủ phát sinh quan hệ, tất cả mọi chuyện cũng chỉ có một mình nguyên chủ biết được.

Cho nên thời điểm đối mặt với Hạ Hàn, Diệp Phạm hoàn toàn có thể bình thản ung dung.

Đạo diễn gọi Diệp Phạm cùng Hạ Hàn lại để nói một chút về cảnh quay chuẩn bị phải diễn, Diệp Phạm đành thu cảm xúc xuống, đi đến.

Đoạn diễn là cảnh nữ chính cùng nam chính trong hẻm nhỏ thì bất ngờ đụng phải người điều tra. Mắt thấy kẻ địch muốn đi vào đây lục soát, dưới tình thế cấp bách hai người liền ra vẻ thân mật cho họ xem, liền lừa gạt được kẻ địch, an toàn thoát khỏi.

Lưu lại tiểu sinh Đoàn Kỳ, bạn trai của Đường Cẩm, đã cùng Đường Cẩm nói qua là không muốn cô ta diễn cảnh thân mật với người khác. Vì vậy tuy Đường Cẩm rất phối hợp diễn cùng Hạ Hàn nhưng vẫn đáp ứng Đoàn Kỳ.

Do vậy, đoạn diễn giả mạo làm vợ chồng này, Diệp Phạm phải diễn thay Đường Cẩm. Ánh sáng, nhiếp ảnh đều đã vào chỗ của mình, cảnh quay bắt đầu phải diễn rồi.

.....

Bên ngoài hẻm nhỏ, vang lên một loạt tiếng bước chân vội vã. Kẻ địch đang đi tìm họ, nguy hiểm dần dần tới gần.

Diệp Phạm nhìn Hạ Hàn: "Tôi nghe được tiếng bước chân."

Hạ Hàn sắc mặt nghiêm túc: "Bọn họ đang đến gần."

"Làm sao bây giờ?" _Diệp Phạm hỏi.

Hạ Hàn cúi đầu, ánh mắt nhìn Diệp Phạm. Diệp Phạm đứng ở trong tối, cổ trắng mềm tinh tế, trong hẻm nhỏ tối tăm, làn da cô trắng như tuyết.

Hạ Hàn chậm rãi mở miệng: "Kế tiếp cho dù tôi có làm gì đi nữa, cô đều phải phối hợp với tôi cho tốt."

Diệp Phạm đang chuẩn bị lấy súng, một giây sau liền bị một đôi tay ấm áp phủ lên, Diệp Phạm bỗng nhiên bị kéo về phía sau.

Thân người cô ngã về phía sau, người bên cạnh đỡ lấy vòng eo của cô.

Diệp Phạm giương mắt nhìn lên, đối diện với đôi mắt đen nhánh của Hạ Hàn.

Hạ Hàn bình tĩnh mở miệng, thanh âm lãnh đạm: "Chúng ta là vợ chồng."

Bọn họ làm nhiệm vụ này phải tiếp xúc với nhiều kẻ địch, vì để nhiệm vụ tiến triển thuận lợi, hai người họ phải đóng giả một đôi vợ chồng.

Diệp Phạm không nói gì, mặc cho Hạ Hàn kéo cô đi. Hạ Hàn tiến lên phía trước vài bước, lưng cô bị ép lên trên mặt tường lạnh lẽo cứng rắn.

Hạ Hàn cúi người xuống, chậm rãi tới gần Diệp Phạm. Hơi thở mát lạnh của anh vây quanh Diệp Phạm.

Diệp Phạm cùng Hạ Hàn gần trong gang tấc, cô phảng phất cảm nhận được ánh mắt cực kỳ nguy hiểm của anh, nặng nề áp xuống.

Mãnh liệt như vậy, muốn tránh cũng không thể tránh.

Diệp Phạm không quen cùng người khác dựa gần như vậy, theo bản năng nghiêng đầu tránh ánh mắt Hạ Hàn.

"Cát!" _ Đạo diễn hô lên một tiếng.

Đạo diễn vừa kêu dừng một tiếng, Hạ Hàn đã đứng dậy, nhanh chóng thoát khỏi nhân vật, tầm mắt cũng chưa từng nhìn Diệp Phạm.

Anh thần sắc so với bất cứ ai đều càng lạnh nhạt, trên mặt không chút biểu tình.

Dáng vẻ thân mật vừa rồi chỉ có khi phải quay diễn anh mới làm thôi.

Đạo diễn cau mày, nhìn Diệp Phạm: "Trong đoạn diễn vừa rồi, cô không nên tránh ánh mắt của cậu ấy."

Theo như kịch bản, quả thật Diệp Phạm phải cùng Hạ Hàn đối mắt.

Diệp Phạm biết mình sai sót, rũ mắt xuống nói: "Xin lỗi đạo diễn, tôi sẽ chú ý."

Cô chưa từng học qua diễn kịch phải như thế nào, nhưng cô sẽ từ từ học tập, cho đến khi học được thật tốt mới thôi.

Đạo diễn phát tay: "Diễn lại một lần nữa. "

Diệp Phạm lấy lại bình tĩnh, cô ổn định cảm xúc. Hạ Hàn con mắt đậm bạc nhìn sang, ánh mắt hai người chạm nhau.

Diệp Phạm thu lại cảm xúc, lần này cô không có tránh ánh mắt của anh.

Hạ Hàn cúi người, thân thể một lần nữa phủ xuống. Anh nhìn Diệp Phạm, giơ tay lên, trêu chọc tóc trên trán Diệp Phạm.

"Thật sự xin lỗi, bắt đắc dĩ." _ Hạ Hàn âm thanh trầm thấp rơi vào tai cô, mang theo mấy phần khàn khàn.

Một giây sau, Hạ Hàn nhẹ nhàng kéo cổ áo Diệp Phạm ra.

Dưới quần áo dòi, Diệp Phạm lộ ra một đoạn bả vai nhỏ mềm mại. Diệp Phạm bỗng thấy bả vai mát mẻ, tai bỗng dưng nóng lên.

Đằng sau cô là bức tường lạnh lẽo, trước mặt lại đối lập là hơi thở ấm áp của Hạ Hàn.

Diệp Phạm bị giam cầm trong lồng ngực Hạ Hàn, không có chỗ trốn.

Cô nắm chặt tay.

Bên ngoài hẻm nhỏ, tiếng bước chân ngày càng gần, giống như nghe thấy âm thanh kẻ địch lục soát mọi nơi tìm họ.

Lúc này, Hạ Hàn từ từ cúi xuống, khoảng cách hai người ngày càng gần, tựa như có thể nhìn thấy đôi mắt của nhau.

Hô hấp của họ nhàn nhạt mà quanh quẩn chung một chỗ.

Ngán ngùi yên tĩnh, ái muội lan tràn.

Hạ Hàn chống tay tại hai bên sườn thân người Diệp Phạm, hai người trầm mặc đối diện nhau.

Hơi thở Hạ Hàn từng chút từng chút xâm nhập nơi chóp mũi của Diệp Phạm. Diệp Phạm thân thể cứng đờ, căng thẳng lên.

Mắt Hạ Hàn u ám không rõ, ánh mắt chậm rãi đảo qua đôi mắt, bờ môi, cái cổ Diệp Phạm.

Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại bả vai trắng như tuyết của cô.

Anh tiếp tục cúi người xuống, từ từ tiến tới.

Bờ môi Hạ Hàn di chuyển về phía bả vai Diệp Phạm.

Anh rũ mắt, môi mòng như muốn chạm vào làn da Diệp Phạm.

Chỉ có một tắc(4) khoảng cách.

(4) Một tắc=4 cm

*Trung Hoa Dân quốc (THDQ) là nhà nước thống trị Trung Quốc từ năm 1912 đến năm 1949 nên khoảng thời gian này được gọi là thời dân quốc, mọi người có thể lên mạng tìm hiểu thêm. Nói chung đây là một giai đoạn lịch sử khá loạn của Trung Quốc.

Chương 3

Hơi thở Hạ Hàn dừng lại chỗ bả vai Diệp Phạm, rõ ràng là rất ấm áp mà lại phảng phất lạnh như băng.

Hai người dựa quá gần, Diệp Phạm không dám động, thân thể cứ như vậy mà cứng đờ ở nơi đó.

Hạ Hàn rũ mắt, ánh mắt lãnh đạm chậm rãi nhìn xuống.

Bờ môi của anh dừng trên bả vai Diệp Phạm, chỉ cách đúng một tấc, từ đầu đến cuối đều không tiến thêm nửa phần.

Lúc này, những người điều tra đã tới gần, bọn họ nhìn vào ngõ nhỏ, ánh mắt cảnh giác.

Từ góc nhìn của bọn họ, chỉ có thể thấy được Hạ Hàn ở ven tường, trong ngực giống như đang ôm lấy một nữ nhân.

Hai người nhìn qua trông thân mật cực kỳ.

Bọn họ liếc nhìn nhau một cái, biết là một đôi tiểu tình nhân. Bọn họ không có hoài nghi gì, lập tức rời đi.

Thời điểm ở đây ái muội tràn lan thì một thanh âm vang lên.

“Cắt! Hai người diễn tốt lắm.” Đạo diễn đối với biểu hiện của hai người rất là vừa lòng, hoàn toàn thể hiện được cảm giác mà ông muốn.

Môi Hạ Hàn lập tức rời đi, hơi thở nguy hiểm của anh biến mất. Diệp Phạm mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Cùng thời khắc đó, Diệp Phạm nhìn phía bên cạnh rồi đi ra vài bước, cùng Hạ Hàn cách ra một chút khoảng cách.

Diệp Phạm về mặt thân nhiên, cô giơ tay, nhẹ nhàng chỉnh trang quần áo, che đi bả vai bị lộ ra.

Hạ Hàn cùng Diệp Phạm đều không nhìn về phía đối phương, ánh mắt hai người hoàn toàn không có chạm nhau.

Rõ ràng vừa rồi bọn họ còn trong trạng thái thân mật ái muội như thế, lúc này lại giống như những người xa lạ.

Hôm nay, Diệp Phạm cùng Hạ Hàn chỉ phải diễn chung một cảnh thân mật như vậy. Sau khi quay xong cảnh diễn này, Diệp Phạm có thể rời đi ngay.

Trước khi rời đi, Diệp Phạm liếc nhìn Hạ Hàn một chút.

Hạ Hàn vẫn như cũ mặc một thân quân trang, thân hình cao lớn thẳng tắp. Cằm anh căng chặt, môi mỏng nhấp thành một độ cong như khinh thường thế gian.

Hạ Hàn diễn rất chuyên nghiệp, mặc kệ là quay, diễn cái gì, anh đều sẽ nghiêm túc hoàn thành.

Đã từng có cô minh tinh lợi dụng cơ hội đóng phim, muốn tới gần Hạ Hàn, nhưng Hạ Hàn thái độ lãnh đạm, mọi người đều cắt đứt suy nghĩ kia.

Cho nên, Hạ Hàn cùng nhiều nữ minh tinh đối diễn như vậy, nhưng ở bên ngoài, mọi người đều chưa từng nghe qua được bất luận tai tiếng gì của Hạ Hàn.

Diệp Phạm suy nghĩ phức tạp, mọi người làm sao mà có thể nghĩ đến, Hạ Hàn thế mà lại có một đứa con trai.

Về việc Hạ Hàn cùng nguyên chủ có đoạn quan hệ kia, trong sách cũng không miêu tả cụ thể, Diệp Phạm cũng không biết rõ ràng nguyên nhân là gì. Cô chỉ biết, sau đêm hôm đó, nguyên chủ đã mang thai đứa con của Hạ Hàn.

Diệp Phạm nghĩ thầm, nguyên chủ cùng Hạ Hàn phát sinh quan hệ, vốn chỉ là ngoài ý muốn. Bọn họ thật ra chỉ là người xa lạ không hơn không kém mà thôi.

Cô đã ký hợp đồng, các cảnh diễn trong bộ phim cô nhất định phải hoàn thành. Chờ sau khi quay bộ phim này xong, cô liền rời khỏi đoàn phim, sẽ cùng Hạ Hàn không có bất kỳ liên quan.

.....

Ngày hôm qua, Diệp Phạm ra siêu thị mua không ít nguyên liệu nấu ăn, bỏ vào tủ lạnh.

Cô cũng lên mạng tra qua tư liệu, cô chuẩn bị làm thử một số thực đơn đơn giản trước, lúc sau mới từ từ sửa đổi cho tốt hơn.

Diệp Phạm buộc tạp dề, thời điểm đi vào phòng bếp, Đô Đô cũng đi theo vào. Bé bước từng bước nhỏ, nghiêng ngả không vững mà theo sát.

Từ sau khi Diệp Phạm xuyên qua, Đô Đô vẫn luôn theo sát cô.

Diệp Phạm đi đâu, bé cũng đi theo đó, sợ cô biến mất không thấy nữa.

Diệp Phạm vắt chéo tay buộc dây đeo tạp dề sau lưng, cho đến khi cô dừng bước chân lại, mới phát hiện theo phía sau mình có một cái đuôi nhỏ.

Vẫn là không thể bỏ qua được cái đứa nhỏ này.

Diệp Phạm dừng lại, Đô Đô liền ôm chặt bắp chân của cô, bé tay cầm chặt lấy ống quần cô, tựa như muốn cùng sàn nhà hòa vào làm một.

Diệp Phạm vừa buồn cười lại vừa đau lòng, cô hiểu rõ bảo bảo là lo được lo mất, vẫn luôn nghĩ ý lại cô.

“Bảo bảo, ra bên ngoài chờ một chút đi, mẹ rất nhanh sẽ nấu xong.” Diệp Phạm giọng ấm áp khuyên bé.

Lần này, Đô Đô lại không nghe lời Diệp Phạm, bé phòng quai hàm, giống bóng cao su được thổi đầy hơi.

Bé giọng điệu chững chạc: “Không được, mẹ sẽ vứt bỏ con.”

Diệp Phạm không đành lòng, cô thấy được cả một đời Diệp Đặc trong truyện.

Đầu tiên, hần sinh ra không được ai chào đón, hần nhận được tình cảm của người thân quá ít, lại làm hần càng khát vọng tình thân. Nguyên chủ ở ngay trước mặt hần mà tự sát, để lại cho hần nỗi bi thương không thể xóa nhòa.

Nhưng mà, Diệp Đặc sau khi lớn lên, lại đau lòng nguyên chủ tao ngộ*. Bởi vì khi còn nhỏ ngoài ý muốn, hần tính tình u ám, lại không có ai dẫn đường, cuối cùng mới đi tới tính cách cực đoan sau này.

*Tao ngộ: tình cờ gặp gỡ, không biết trước (nghĩa thì là như vậy nhưng đặt vào ngữ cảnh thì không đúng lắm nên mk để nguyên, ai biết nó có nghĩa khác mà phù hợp thì ib cho mk biết để sửa nhe)

Diệp Phạm cô nếu đã tới nơi này, cô nhất định sẽ không để bị kịch lặp lại một lần nữa, cô cũng sẽ không để tính cách Diệp Đặc biến thành vẻ sau như thế.

Diệp Phạm dứt khoát buông xuống đồ vật trên tay, ngồi xổm xuống, cô chọc chọc khuôn mặt tức giận của tiểu mập mập.

“Để mẹ đem ghế ngồi đến phòng bếp, con ở bên cạnh nhìn mẹ được không?”

Đạt được lời hứa hẹn của Diệp Phạm, tiểu bảo bối Diệp Đặc, đôi mắt trở nên sáng lấp lánh, bé ngẩng cổ nhìn Diệp Phạm, mềm mại mà lên tiếng: “Vâng.”

Thật sự là ngoan ngoãn không chịu được.

Diệp Phạm cầm lấy một cái ghế nhỏ, đặt ở cửa phòng bếp.

“Bảo bảo ngoan ngoãn ngồi ở nơi này nhìn mẹ được không?”

Diệp Phạm sợ cách gần quá, sẽ khiến bảo bảo bị bỏng.

Diệp Đặc chỉ cần có thể thấy được Diệp Phạm, nhanh chóng cảm thấy hài lòng.

Hiện tại vào lúc này, nếu ai đó cùng bé nói cái gì, bé đều sẽ đáp ứng: “Được.”

Diệp Phạm đi pha cho tiểu mập mập này một bình sữa, cho bé cầm trên tay.

Vì có thể điều chỉnh chính xác lượng sữa, Diệp Phạm thử qua rất nhiều lần, mới miễn cưỡng thành công, may là Đô Đô không có kén ăn.

Tay nhỏ của Đô Đô cầm lấy bình sữa, ánh mắt vẫn luôn nhìn Diệp Phạm không rời.

Diệp Phạm an bày con thật tốt, mới bắt đầu làm cơm trưa hôm nay.

Bản thân cô thật ra có thể tùy tiện nấu qua loa mà ăn, nhưng mà đối với thức ăn của đứa trẻ, cô để tâm rất nhiều.

Diệp Phạm lấy cái nồi nhỏ đặc thù ra, sau khi đun nóng thì rót sữa bò vào.

Diệp Phạm trước tiên đem nguyên liệu nấu ăn đã cắt nhỏ cho vào, ninh thành cháo, cuối cùng mới cho rau dưa, hơi nóng quen thuộc tỏa ra, cháo đã nấu xong.

Diệp Phạm đem cháo rót vào một cái tô, mới chín, nhiệt độ còn rất nóng, làm như vậy để dành đem cái nóng giảm xuống.

Đô Đô đã uống xong sữa trên tay, ngoan ngoãn mà ngồi trên ghế dựa ăn cơm. Diệp Phạm lấy ra cái chén nhỏ dành riêng cho trẻ em, đặt ở trước mặt bé.

Đô Đô cúi đầu ăn, ăn hết một chén cháo, Diệp Phạm múc thêm chút cháo từ cái tô vào trong chén nhỏ của Đô Đô.

Không bao giờ từ lúc nào, cơm trưa đã kết thúc.

Cơm còn chưa có ăn xong, Đô Đô đã liên tục gật đầu, đôi mắt nửa híp, cũng là nhanh muốn đi ngủ. Tuy là như vậy, bé còn không quên đem cái thìa nhỏ ngậm trong miệng.

Diệp Phạm thật sự là phục bé luôn rồi.

Con buồn ngủ đến, Đô Đô dụi mắt, hướng Diệp Phạm vờn tay, muốn ôm một cái.

Diệp Phạm ôm bé đem về phòng ngủ, Đô Đô lại không lập tức đi ngủ.

Rõ ràng mí mắt đang đánh nhau, bé lại vẫn cứ muốn Diệp Phạm kể cho bé truyện cổ tích.

Sau khi Diệp Phạm đem chân đắp cẩn thận, thân người nửa nằm nửa ngồi bên cạnh bảo bảo.

Cô một tay chống đầu, tay khác nhẹ nhàng vỗ cái bụng của tiểu mập mạp.

“Ngày xưa.....”

Diệp Phạm vừa mới kể được một hai câu đầu, đã nghe được tiếng hít thở rất nhỏ vang lên.

Diệp Phạm bật cười, ồn ào muốn nghe truyện cổ tích - Diệp Đặc đã ngủ rồi.

Cô không lập tức rời đi, cẩn thận mà chỉnh lại chăn mềm.

Trước kia Diệp Phạm sống một mình, cũng không cảm thấy có gì không tốt.

Một mình đến, một mình đi, cũng khá hài lòng.

Nhưng từ lúc cùng bảo bảo sống chung, cô lại phát hiện cuộc sống như vậy lại thật tốt. Sinh mệnh nhiều thêm một người, có người nguyện làm bạn cùng cô, lòng tràn đầy ý lại chỗ cô.

Cuộc sống bình thản nhưng nơi nào cũng là kinh hi.

Có một số việc Diệp Phạm cũng sẽ không để ý, bây giờ cô không có tiền, nhưng cô sẽ nỗ lực kiếm tiền. Cuộc sống bây giờ tuy không ổn định, nhưng cô sẽ tích cực mà đối mặt.

Bất cứ chuyện gì cô đều có thể lạnh nhạt, bình thản đối mặt, nhưng chỉ có bảo bảo là ngoại lệ duy nhất. Nếu có ai làm thương tổn đến bảo bảo, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Diệp Phạm đi vào phim trường, cô biết hôm nay Đường Cẩm sẽ đến phim trường, Đường Cẩm cùng Diệp Phạm là lần đầu tiên gặp mặt.

Ngày đó, khi cô cùng Hạ Hàn đóng phim, Đường Cẩm cũng không ở đoàn phim, cô ta lịch trình bận rộn, ở một đoàn phim khác.

Diệp Phạm nhớ tới tình tiết trong sách, Đường Cẩm ghen ghét nguyên chủ có khuôn mặt xinh đẹp, lo lắng người diễn thế này cướp đi sự nổi bật của cô ta, ở đâu cũng chen ép nguyên chủ. Về sau lại biết được nguyên chủ là con gái ruột của Đường thái thái, là huyết mạch của Đường Gia, Đường Cẩm ngày càng thêm khi dễ nguyên chủ.

Diệp Phạm rũ xuống mắt, trong lòng khắp nơi đều lạnh lẽo. Nếu theo như tình tiết trong sách, Đường Cẩm cùng cô nhất định sẽ đối đầu với nhau. Nếu

Đường Cẩm ra tay với cô, cô sẽ không ngồi chờ chết.

Cô ngồi tại chỗ, an tĩnh mà chờ.

Một lát sau, cửa vang lên âm thanh huyền ảo, đoàn người đã đi tới.

Diệp Phạm ngừng đầu nhìn sang, đi đầu là một nữ nhân cao gầy, người đó da trắng môi đỏ, trên mặt đeo chiếc kính râm.

Là Đường Cẩm.

Đường Cẩm đi vào, bên cạnh là hai người trợ lý. Cô ta chậm rãi tháo kính râm xuống, mang theo hơi thở của mình tĩnh.

Đường Cẩm có thể trở thành tiểu hoa, tất nhiên là phải xinh đẹp, chẳng qua lúc này sắc mặt cô ta mang theo biểu tình kiên cường, khiến người ta cảm giác cô ta cao cao tại thượng(1) mà tạo ra khoảng cách.

(1) Cao cao tại thượng: cao cao ở phía trên, ý chỉ là địa vị cao

Đường Cẩm luôn bộc lộ cảm xúc chân thật của chính mình, nhưng khi đứng trước mặt công chúng, cô ta sẽ đóng thật tốt vai một thần tượng tri kỷ với fans.

Cô ta trước mặt người khác cười đến ngọt ngào, sau lưng sẽ lập tức ra tay chinh đốn những người gây bất lợi cho cô ta, không có chút nào gọi là nương tay.

Đường Cẩm ngồi ở trên ghế, cô ta vừa mới ngồi xuống, trợ lý Tiểu Nghiêm lập tức đưa một chén nước cho Đường Cẩm, Đường Cẩm nhận lấy, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Tiểu Nghiêm nhắc nhở Đường Cẩm: "Hôm nay cô phải diễn cảnh trong trời mưa."

Đường Cẩm nhìn kịch bản một chút, nhíu mày lại: "Diễn trong trời mưa?"

Tiểu Nghiêm gật đầu: "Cảnh diễn này cô phải dầm mưa, sau đó từ bên trên sườn dốc trượt xuống dưới."

"Cảnh diễn này tôi không muốn quay." Đường Cẩm lập tức cự tuyệt.

Đoạn diễn vừa dơ vừa mệt này, cô ta sẽ không bao giờ diễn.

Đường Cẩm bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, hỏi: "Người diễn thế của tôi đâu?"

Tiểu Nghiêm nhìn chung quanh phim trường một vòng, tầm mắt dừng lại trên người Diệp Phạm, cậu ta chỉ phương hướng Diệp Phạm ngồi: "Cô ấy tên là Diệp Phạm, là diễn viên đóng thế của cô."

Đường Cẩm nhìn theo phương hướng mà Tiểu Nghiêm chỉ, cô ta hí hóp mắt: "Người phụ nữ kia là người đóng thế của tôi?"

Cô ta chưa bao giờ nghĩ đến, người đóng thế của cô lớn lên lại xinh đẹp như vậy.

Diệp Phạm nghiêng người, lộ ra sườn mặt trắng như tuyết xinh đẹp. Còn chưa có nhìn được cả khuôn mặt, nhưng cô ta đã biết, Diệp Phạm là một đại mỹ nhân.

Ánh mắt Đường Cẩm trầm xuống, chỉ là một người diễn thế nhưng ngoại hình lại xuất sắc như vậy. Trong lòng cô ta khắp nơi đều là tức giận và ghen tị, bàn tay nắm chặt hơn.

Bất quá, vậy thì sao. Nếu không có bối cảnh, một người mới trong giới giải trí này, mãi mãi cũng không thể lộ mặt.

Đường Cẩm cười, cô ta căn bản không đem Diệp Phạm để vào mắt.

Lúc này, đạo diễn đi đến bên cạnh Đường Cẩm, hỏi: "Hôm nay cô muốn tự mình diễn cảnh này sao?"

Đường Cẩm nhìn Tiểu Nghiêm một cái, Tiểu Nghiêm hiểu ý nói: "Đạo diễn, thân thể Đường Cẩm hôm nay không thoải mái lắm, cảnh diễn trong mưa hôm nay khả năng không quay được."

Đường Cẩm không nói một tiếng nào, khuôn mặt bình tĩnh. Trong giới showbiz mọi người đều biết Đường Cẩm có bối cảnh lớn, Đường gia cung cấp tài nguyên cho cô ta cũng phải là tài nguyên tốt nhất.

Lông mày đạo diễn nhíu lên rất nhỏ.

Ông biết Đường gia thế lực to lớn, nhưng loại người ông không thích nhất cũng chính là người ỷ vào thế lực mà không chịu cố gắng.

Nhìn vào thể diện của Đường gia, đạo diễn ép cảm xúc xuống, ông không nói gì thêm. Ông nhìn về phía Diệp Phạm, mở miệng: "Nếu đã nói như vậy,

cảnh diễn này đành phải nhờ đến Diệp Phạm diễn rồi."

Diệp Phạm nghe xong câu nói của đạo diễn, sắc mặt cô bình tĩnh, cô đã sớm dự đoán được Đường Cẩm sẽ không chịu diễn trong mưa.

Đường Cẩm lòng dạ hiểm độc được che đậy sâu vô cùng, mặt ngoài đối đãi với mọi người rất thân thiện, ở trong giới nhận được đủ lời khen ngợi. Thật ra cô ta ý vào nhà mình có địa vị cao, nhiều tài của, sau lưng đập đổ không ít đối thủ cạnh tranh.

Diệp Phạm nhàn nhạt vâng một tiếng.

Diệp Phạm đi trang điểm, thay đổi trang phục diễn, đứng dưới ánh đèn.

Diệp Phạm mặc một bộ quần áo cũ, tóc cũng không trang trí thêm bất cứ thứ gì, lại làm cho cô có vẻ xinh đẹp và thanh cao lại lạnh nhạt, khí chất không tầm thường.

Đáy mắt Đường Cẩm nhanh chóng hiện lên một tia ghen ghét.

Nhưng cô ta không thể không thừa nhận, Diệp Phạm thật sự rất đẹp, cho dù có phải mặc quần áo như vậy, nhưng lại không có hạ thấp đi sự xinh đẹp của Diệp Phạm.

Ở phim trường mọi người nhìn Diệp Phạm, lại nhìn qua Đường Cẩm.

Bọn họ nghĩ thầm, Diệp Phạm rõ ràng chỉ là người đóng thế cho Đường Cẩm, nhưng Đường Cẩm so với Diệp Phạm trước mặt, lại hoàn toàn bị Diệp Phạm càng lúc càng mạnh mẽ cướp đi mọi sự nổi bật.

Cảnh quay bắt đầu.

Cảnh quay này là diễn trong mưa, sân khấu đã bố trí xong.

Cảnh diễn này là nói về cảnh nữ chính nhớ lại bản thân khi huấn luyện, trong mưa to, cô từ bên trên sườn dốc trượt xuống dưới, cuối cùng lấy súng nhắm thẳng vào người trước mặt.

Diệp Phạm cũng không biết diễn kịch, cô chỉ biết đem bản thân hòa vào nhân vật này, tự trải nghiệm cảm xúc của nhân vật.

Diệp Phạm đứng trên sườn dốc, thân người thấp xuống, từ bên trên sườn dốc trượt xuống.

Bên trên sườn dốc đặt rất nhiều nhánh cây rải rác mỗi chỗ một ít cùng những hòn đá nhỏ, trượt qua quần áo, đều truyền đến cảm giác đau rát từ da thịt.

Sau đó, Diệp Phạm chân sau quỳ trên mặt đất, đôi tay cầm súng, nhắm vào người phía trước.

Đạo diễn kêu: "Dừng."

Diệp Phạm đứng lên, nhìn về phía đạo diễn.

Đạo diễn: "Diệp Phạm, vừa rồi cô có vài động tác không quá chuẩn xác."

Đạo diễn làm mẫu qua một số động tác, Diệp Phạm nghiêm túc lắng nghe: "Được."

Đường Cẩm tựa vào ghế, giữa lông mày lộ ra vẻ đắc ý. Nếu cô ta tự mình quay cảnh diễn này, thì người chịu khổ bây giờ chính là cô ta rồi.

Cô ta dù bận rộn vẫn ung dung mà nhìn Diệp Phạm.

Diệp Phạm thay đổi quần áo, bị mưa dầm đến quần áo ẩm ướt giờ cũng bị thổi khô. Cô một lần nữa đứng từ bên trên sườn dốc trượt xuống, giờ súng với người phía trước.

Đạo diễn cau mày: "Cắt."

Diệp Phạm nhìn đạo diễn.

Đạo diễn suy nghĩ một lúc, nói: "Vừa rồi động tác của cô rất tốt, nhưng tay lại hơi cao một chút."

Không phải Diệp Phạm diễn không tốt, chẳng qua ông yêu cầu quá nghiêm khắc, mỗi chi tiết đều không được có sai chỗ.

"Được." Diệp Phạm không nhiều lời.

Cô khiêm tốn nghe, nếu cô đã đi tới đoàn phim, tự nhiên phải tiếp nhận, đây cũng là một cơ hội học tập.

Lúc này, một người từ cửa đi đến. Hạ Hàn cất bước, không nhanh không chậm đi vào phim trường.

Anh tùy ý liếc mắt một cái ở chỗ Diệp Phạm, ánh mắt dừng một chút.

Sau đó, Hạ Hàn nhàn nhạt nhìn sang.

Diệp Phạm đứng trong mưa, sống lưng thẳng tắp. Ngũ quan cô vốn dĩ là xinh đẹp rạng ngời, bây giờ trên mặt có chút tái nhợt, lại mang theo một tia quật cường(2).

(2) Quật cường: cứng cỏi mạnh mẽ, không chịu từ bỏ hay khuất phục

Người đại diện của Hạ Hàn thuận miệng nói một câu: "Đạo diễn này vốn là Đường Cẩm phải diễn nhưng Đường Cẩm nói không thoải mái, nên Diệp Phạm lên diễn thay."

Hạ Hàn không nói gì.

Một lần lại một lần NG(3), Diệp Phạm không có chút nào là không kiên nhẫn.

(3) NG _Not Good: cảnh diễn hỏng

Diệp Phạm đứng trong mưa, mưa bụi trên cằm cô chậm rãi lăn xuống, quần áo cũng thấm ướt.

Cô nhìn qua có chút chật vật, nhưng hoàn toàn không hề ảnh hưởng đến sự xinh đẹp của cô, thậm chí thêm vài phần tái nhợt yếu đuối, càng làm người khác không thể dời mắt.

Hạ Hàn ánh mắt khê động, người đóng thế mà nỗ lực như vậy, ở giới giải trí cũng không thấy nhiều.

Tay Hạ Hàn rời khỏi thành ghế, thân thể anh hơi nghiêng về phía trước, khuỷu tay đặt trên đầu gối, vô cùng hứng thú mà tiếp tục xem.

Đường Cẩm nhìn khuôn mặt Diệp Phạm, trong lòng nổi lên ghen ghét, cô ta bỗng nhiên mở miệng: "Đạo diễn, vừa rồi trong động tác kia, hình như đã quay phải khuôn mặt Diệp Phạm?"

Đạo diễn nhìn vào ống kính, quả thật là như vậy. Sợi tóc che đi sườn mặt Diệp Phạm, nếu không quá chú trọng chi tiết này, chắc chắn ống kính ngay tức khắc có thể bỏ qua.

Nhưng vì ông yêu cầu thực quá khắc nghiệt, có chỗ nào không tốt cho dù chỉ là một chút, ông đều yêu cầu diễn lại.

Đạo diễn nhìn về phía Diệp Phạm, giọng điệu hòa giải: "Diệp Phạm, cô diễn lại một lần nữa đi, tranh thủ một lần nhanh chóng là qua."

Ông đối với Diệp Phạm rất hài lòng, đã bị ông bắt diễn lại nhiều như vậy, Diệp Phạm từ đầu đến cuối thái độ vẫn rất tốt, một người nghiêm túc như thế, ông đương nhiên sẽ coi trọng mấy phần.

Diệp Phạm một lần nữa đứng trên sườn dốc, cô nhìn về phía trước, trong đầu hiện lên lời đạo diễn vừa nói. Diệp Phạm thực hiện động tác.

Cuối cùng, ống kính thông qua.

Đạo diễn thở phào nhẹ nhõm, cảnh diễn này đã quay thật lâu, may mà đạt tới hiệu quả gần như hoàn hảo.

Ông cười nói: "Diệp Phạm, cô đã vất vả rồi."

"Không có gì." Diệp Phạm lắc đầu.

Tất cả mọi người trong phim trường chăm chú nhìn vào Diệp Phạm, phải biết rằng có thể đạt được một câu khẳng định của ông đạo diễn này quả thật so với lên trời còn khó hơn. Thế nhưng Diệp Phạm lại làm được, cô nghiêm túc thế nào mọi người đều rõ như ban ngày.

Đường Cẩm hừ lạnh một tiếng.

Hạ Hàn vẫn luôn chú ý Diệp Phạm, nhìn Diệp Phạm hoàn thành trọn vẹn cảnh diễn này, ánh mắt anh khê động.

Ánh mắt Hạ Hàn dừng vào bóng lưng nhỏ yếu mà thẳng tắp của cô gái, đôi mắt có chút ánh lửa bùng cháy.

Diệp Phạm.

Hạ Hàn thong thả nhai nuốt hai chữ này, trong đôi mắt màu đen hiện lên một tia hứng thú.

Môi mỏng cong lên.

Hạ Hàn trầm ngâm một lát, cùng người đại diện nói mấy câu.

Người đại diện có chút sững sốt, nhưng anh ta cũng không nhiều lời, đi tìm đạo diễn: "Đạo diễn, nghe nói bộ phim còn có nhân vật vũ nữ là chưa quyết

định được ai sẽ diễn?"

Đạo diễn gật đầu: "Người diễn nhân vật vũ nữ này trước kia có việc không thể tới diễn được nữa, trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm thấy người phù hợp."

"Vậy ông nghĩ Diệp Phạm thế nào?"

Đạo diễn sùng sốt, ông vẫn luôn coi Diệp Phạm là người đóng thế Đường Cẩm, chưa từng nghĩ đến phương diện này. Nhưng hôm nay Diệp Phạm nghiêm túc như vậy làm ông nhớ kỹ người này.

Giờ nghĩ đến, Diệp Phạm ngũ quan xinh đẹp rạng ngời, khí chất lại vô cùng phù hợp với nhân vật này. Cô quả thật là người được chọn phù hợp nhất.

Đạo diễn đột nhiên hỏi một câu: "Đây là ý của Hạ Hàn?"

"Phải."

Đạo diễn như có điều phải suy nghĩ.

Diệp Phạm ngũ quan tươi tắn xinh đẹp, khí chất lại thanh lãnh, vô cùng phù hợp với nhân vật này, trước mắt bọn họ cũng không tìm thấy diễn viên nào phù hợp như thế, chỉ bằng để Diệp Phạm thử xem sao.

Diệp Phạm cầm lấy túi xách, đi đến một chỗ yên lặng hẻo lánh. Hôm nay cô vẫn luôn phải ở lại đóng phim, không nói chuyện được với bảo bảo dù là qua điện thoại, cũng không biết tình huống chỗ bảo bảo thế nào.

Diệp Phạm nhú mảy, chỗ khuỷu tay truyền đến cảm xúc đau đớn. Cô vén ống tay áo lên, rũ mắt nhìn xuống. Trên da thịt trắng tuyết có rất nhiều vết thương nho nhỏ do quẹt qua đất đá trên sườn dốc, in trên da mỏng, hết sức rõ ràng.

Là lúc vừa rời đóng phim bị thương, vừa này cô vẫn luôn chịu đau, bây giờ quay xong đoạn diễn, mới cảm thấy những chỗ bị quẹt qua đều cực kỳ khó chịu.

Di động được Diệp Phạm cầm lên, trong điện thoại vang lên thanh âm mềm mại nhẹ nhàng của Diệp Đặc: "Mẹ."

Diệp Phạm trong phút chốc cảm thấy những đau đớn kia đều tan biến, cô ôn nhu nói: "Bảo bối, hôm nay có ngoan ngoãn không hả."

"Con rất ngoan, chỉ là nhớ mẹ." Bảo bảo âm thanh có chút ủy khuất.

Diệp Phạm tâm đều hóa thành một vùng nước: "Mẹ sẽ lập tức về nhà ngay nha."

Diệp Phạm rời đi, không biết vì cái gì, ánh mắt Hạ Hàn dõi theo thân ảnh của cô, nhìn qua.

Vừa đúng lúc trông thấy được nụ cười trên mặt Diệp Phạm, nhàn nhạt nhưng hết sức nhu hòa.

Hạ Hàn nhướng mày.

Mặc dù đoạn diễn này phải quay lại nhiều lần như vậy, Diệp Phạm từ đầu đến cuối cũng đều có dáng vẻ lạnh nhạt.

Nhưng lúc này, cô thế mà cũng có biểu cảm ôn nhu như vậy.

Hai loại cảm xúc hoàn toàn tương phản lại xuất hiện trên cùng một người.

Hạ Hàn từ trước đến nay đáy lòng luôn vô tình lạnh nhạt, khó khăn lắm mới nổi lên được một tia hứng thú.

Nhưng, cũng rất nhanh liền biến mất, không để lại một chút dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Nghĩ đến Đô Đô trong điện thoại âm thanh ủy khuất, Diệp Phạm tâm bỗng chốc tan thành nước. Cô vừa rời khỏi đoàn phim, nhanh chóng thành ngựa không dừng vó mà chạy về nhà.

Diệp Phạm ấn mặt mã cửa, tiếng tí tí vang lên, trong phòng truyền đến âm thanh của bảo bảo.

"Mẹ về rồi!"

Diệp Phạm nghe được tiếng dép lê vang lên lộp xộp, cửa vừa mở ra, một tiểu cục bột béo tròn liền lao đến, ôm lấy đùi Diệp Phạm.

Bé giơ tay, vẫn luôn ở tại chỗ nhảy lên.

"Mừng mẹ về nhà."

Diệp Phạm cười, cúi người xuống, cô đem bảo bảo mang theo mùi thơm của sữa ôm vào trong lòng, lập tức hôn mấy cái.

"Bảo bảo, có nhớ đến mẹ hay không a?"

Tiểu bảo bối Diệp Đặc gấp đến nỗi nóng nảy, nhanh chóng mở miệng: "Có."

"Nhiều như vậy này."

Bé sợ Diệp Phạm không tin, còn khoa tay múa chân vài lần, bé vẽ một vòng tròn thật lớn trong không trung.

Diệp Phạm lại ôm tiểu mập mập lần nữa, hôn vài cái. Mỗi lần nhìn vào Đô Đô, cô đều không thể không hằng ngày cảm khái một câu, tiểu mập mập đáng yêu như vậy rốt cuộc là từ nơi nào đến.

Lúc Diệp Phạm ôm Đô Đô, tay áo trượt xuống dưới một cái, lộ ra những vết thương trên cánh tay. Tuy vết thương không sâu nhưng sơ qua chỗ nào cũng có, nhìn thấy mà giật mình.

Đô Đô vừa thấy được, ngay lập tức xệch miệng, nước mắt theo chiếc cằm béo của bé chảy xuống: "Mẹ đau, bảo bảo thôi hết."

Bảo mẫu Lý mẹ bên cạnh cũng kinh ngạc mà hô một tiếng: "Phải nhanh chóng bôi thuốc!"

Lý mẹ sau khi khỏi ốm trở về, phát hiện Diệp Phạm thay đổi rất lớn, cô chẳng những đối với người khác ôn hòa hơn, mà còn đối với con trai từ trước đến nay không thích cũng bắt đầu yêu thương.

Lý mẹ sau khi cùng Diệp Phạm ở chung một đoạn thời gian, dần dần nhìn Diệp Phạm thay đổi tốt lên, cũng bắt đầu đau lòng cô gái mồ côi cha, một mình nuôi con nhỏ này hơn.

Diệp Phạm lúc đầu vốn không muốn để bảo bảo nhìn thấy, không nghĩ tới lại xảy ra sơ sót. Đô Đô đứng trước mặt cô còn đang ủy khuất khóc.

Diệp Phạm tránh vết thương trên tay đi, bế Đô Đô lên, cô nhìn về phía Lý mẹ: "Lý mẹ, làm phiền đi giúp cháu mang hộp thuốc y tế vào trong phòng."

Lý mẹ vâng một tiếng, đi vào phòng khách tìm hộp thuốc y tế trong ngăn kéo.

Diệp Phạm thì ôm Đô Đô trở về phòng.

Đô Đô cẩn thận mà ôm cổ Diệp Phạm: "Mẹ, không nên ôm, bảo bảo nặng."

Diệp Phạm bật cười, cô đem Đô Đô đặt xuống mặt đất, hai người cùng nhau đi vào phòng.

Diệp Phạm tự xử lý vết thương của bản thân, mặc dù có chút đau, nhưng sắc mặt cô vẫn không có chút thay đổi. Ngược lại Đô Đô như lâm phải đại địch, bé chu môi, nhẹ nhàng thổi vết thương trên tay Diệp Phạm.

Diệp Phạm rũ mắt nhìn Đô Đô bộ dáng chuyên chú, cẩn thận, nhện không được đuôi tay xoa đầu bé, khi tóc bé bị cô xoa đến lộn xộn, rồi như tổ quạ, cô mới dừng tay.

Đô Đô vẻ mặt mờ mịt nhìn vào Diệp Phạm, lông mi dài treo bên trên muốn rơi ra nước mắt mà cũng không xong, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Diệp Phạm dỗ Đô Đô ngủ say, bắt đầu kiểm tra tài khoản của mình, cô lấy điện thoại di động ra xem các thông báo ngày hôm nay.

Lướt đến một cái thông báo mới nhất, Diệp Phạm nhúchật mày.

Thông báo hiện nội dung ra, thẻ ngân hàng của cô thiếu mất một khoản tiền.

Diệp Phạm suy nghĩ không ra rốt cuộc tiền đi vào chỗ nào, vì thế bật máy tính lên tra rõ chút chi tiết này.

Cô bây giờ mới nhớ lại, nguyên chủ mỗi tháng đều sẽ đưa cho Nhiếp Vi Như một khoản tiền, cô ấy thiết lập chế độ chuyển khoản tự động, cứ đến đầu tháng là sẽ đưa ra một khoản tiền cho Nhiếp Vi Như.

Nhiếp Vi Như chính là người chủ mưu đem tráo đổi nguyên chủ và Đường Cẩm, bà ta không đem Diệp Phạm vứt trong cô nhi viện, mà là mang Diệp Phạm về nhà.

Nguyên chủ từ nhỏ ở trong nhà bà ta không được coi trọng. Nhiếp Vi Như vốn không chào đón cô ấy, lấy danh nghĩa là mẹ cô ấy mà sai cô ấy làm tất cả mọi việc.

Nguyên chủ khát khao tình thân, luôn không hiểu vì sao Nhiếp Vi Như lại đối xử với cô ấy như thế.

Lúc cô ấy mang thai, cô ấy vốn không dám nói với Nhiếp Vi Như, sợ Nhiếp Vi Như thất vọng. Nguyên chủ tìm một cái cớ, rời khỏi nhà, ở bên ngoài sinh con.

Cho nên sự tồn tại của Đô Đô từ trước đến giờ đều không bị Nhiếp Vi Như phát hiện.

Tuy nhiên Diệp Phạm cô không phải là người có tính tình tốt như nguyên chủ, cô trực tiếp đăng nhập vào máy tính, hủy bỏ hệ thống chuyển khoản tự động đó.

Đúng lúc này, điện thoại đặt trên đầu giường, màn hình bỗng nhiên sáng lên, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Diệp Phạm lo lắng đánh thức Đô Đô đang ngủ say, cô vội vàng cầm di động đi ra khỏi phòng.

Diệp Phạm nhấn nút nghe cuộc gọi: "Alo."

Phó đạo diễn Vương: "Diệp Phạm, tôi có chút chuyện muốn nói cùng cô."

Diệp Phạm yên lặng nghe.

"[Ân núp Bến Thượng Hải] có một nhân vật vũ nữ, không biết người có bằng lòng diễn không?"

Diệp Phạm ngơ ngẩn: "Nhân vật vũ nữ?"

Phó đạo diễn Vương: "Người diễn nhân vật vũ nữ này đang có việc bận, nên giờ vừa đúng lúc thiếu một người đóng vai này."

"Đạo diễn nhìn cô diễn hôm nay, cảm thấy cô rất thích hợp."

Hôm nay, ông ta ở phim trường cũng thấy được Diệp Phạm thật đúng là vô cùng nghiêm túc, cô chỉ là một người diễn thế, đợi một thời gian sau, bằng khuôn mặt xinh đẹp cùng nỗ lực của Diệp Phạm, chưa chắc sẽ không đi được xa hơn.

Diệp Phạm trầm mặc.

Nếu là ngày thường, cô đã lập tức trực tiếp từ chối rồi. Bởi vì Hạ Hàn cũng ở đoàn phim, cô không muốn cùng anh có quá nhiều liên hệ, cô phải nhanh chóng rời đi là tốt nhất.

Nhưng mà bây giờ, Diệp Phạm nghĩ đến số tiền tiết kiệm ít ỏi trong thẻ ngân hàng thì lại do dự.

Số tiền còn lại vốn đã không có bao nhiêu, nếu cô muốn cho Diệp Đặc có một cuộc sống ngày càng tốt hơn thì nhất định là phải bắt đầu kiếm tiền.

Diệp Phạm nghiêng đầu, nhìn cửa phòng đóng chặt. Cô tựa như có thể cảm giác được thân thể mềm như bông của Diệp Đặc đang nằm trên giường ngủ ngon lành.

Nghĩ đến Diệp Đặc, Diệp Phạm khóe miệng không khỏi cong lên.

Cô từ trước đến nay luôn lẻ loi một mình, lần đầu tiên trong lòng có vương bận. Vì tiểu Diệp Đặc, cô bằng lòng nỗ lực và trả giá hết thảy.

Đầu dây bên kia điện thoại vang lên âm thanh phó đạo diễn Vương: "Diệp Phạm, cô suy nghĩ xong rồi chứ?"

Diệp Phạm mở miệng: "Tôi sẽ diễn nhân vật này, cảm ơn các ông đã cho tôi cơ hội."

.....

Lúc sau, Diệp Phạm nhanh chóng gọi điện thoại cho ngân hàng, tùy tiện tìm một lý do đem thẻ tín dụng của mình gạch bỏ.

Bởi vì thẻ tín dụng của nguyên chủ cho tới bây giờ đều không ở trong tay cô ấy, vẫn luôn bị mẹ nuôi Nhiếp Vi Như cầm. Mỗi tháng Nhiếp Vi Như đều sẽ tiêu tốn rất nhiều tiền đều để nguyên chủ tới trả hộ bà ta.

Chẳng qua, nếu Diệp Phạm cô xuyên tới đây, cô sẽ không để chính mình ghen ghét nuốt xuống như vậy. Nhiếp Vi Như muốn lấy thẻ tín dụng thì cứ việc lấy, dù sao bây giờ nó cũng chỉ là một thứ vô dụng.

Không được mấy ngày, Diệp Phạm đã nhận được điện thoại của mẹ nuôi Nhiếp Vi Như: "Tao muốn đi dạo phố, mày lại chỗ chính giữa đại thương thành bên này."

Không chờ Diệp Phạm trả lời, Nhiếp Vi Như nhanh chóng cúp điện thoại.

Người phụ nữ Nhiếp Vi Như này nếu có thể làm ra việc đánh tráo con nhỏ, sai bảo một chút đối với đứa con gái nhặt này, với bà ta cũng không hề áp lực.

Mỗi lần đi dạo phố, Nhiếp Vi Như sẽ sai Diệp Phạm tới giúp bà xách túi quần áo, túi lớn túi nhỏ, cũng không có một chút đau lòng.

Diệp Phạm cười lạnh một tiếng, đem điện thoại đặt sang một bên, để chế độ im lặng, dù sao người có thời gian gấp rút lại không phải cô. Diệp Phạm nhìn sách một hồi, sau đó sửa sang lại phòng, lúc này mới chậm rãi mở cửa ra ngoài.

Chờ lúc cô tới chính đại thương thành, Nhiếp Vi Như đã đợi đến không kiên nhẫn được nữa.

"Mày vừa rồi đi làm gì? Rõ ràng biết tao đang đợi mày, mày còn kéo dài lâu như vậy." Nhiếp Vi Như chờ mãi, chờ rất lâu, còn gọi rất nhiều cuộc điện thoại, Diệp Phạm đều không nghe máy.

Chờ đến khi bà ta chuẩn bị về nhà, Diệp Phạm mới khoan thai tới muộn.

Nhiếp Vi Như nói đột nhiên vừa nghe thì không có ẩn ý gì, nhưng nói xa nói gần đều là muốn chỉ trích Diệp Phạm.

Nhiếp Vi Như vừa lên tiếng, không ít người ngồi bên cạnh nghỉ ngơi đều nhìn lại.

Diệp Phạm ánh mắt lạnh lùng.

Khi nguyên chủ còn nhỏ, Nhiếp Vi Như lúc nào cũng sẽ giáo huấn cho Diệp Phạm một quan niệm, Diệp Phạm là bà ta vất vả nuôi lớn, mặc kệ là chuyện gì, Diệp Phạm đều phải nghe theo ý muốn của bà ta.

Đây chính là cái gọi là thân tình, nguyên chủ vẫn luôn trong hoàn cảnh như vậy mà lớn lên. Nguyên chủ còn có một người em gái tên Diệp Lật, cô ta căn bản cũng không coi nguyên chủ là chị.

Nguyên chủ cũng không hiểu, cô ấy cùng Diệp Lật đều là con gái Nhiếp Vi Như vì sao Diệp Lật có thể nhận được tình yêu thương của mẹ, mà mình lại chỉ có thể nhận được thái độ lãnh đạm đó.

Đáng tiếc, nguyên chủ đến khi chết đi cũng không biết cô ấy sở dĩ bị đối xử như vậy là bởi vì cô ấy căn bản không phải là con gái ruột của Nhiếp Vi Như.

Diệp Phạm nhìn Nhiếp Vi Như, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Cô không phải nguyên chủ, sẽ không vì loại người này mà đau lòng. Cô sẽ khiến những người đã làm nguyên chủ tổn thương phải nhận lấy trừng phạt thích đáng.

Diệp Phạm giọng điệu lãnh đạm: "Mẹ, một mình con phải chịu trách nhiệm kiếm tiền sinh hoạt trong nhà và học phí của em gái."

"Con vừa rồi đang bận rộn làm việc kiếm tiền, mẹ lại gọi một cuộc điện thoại bảo con tới cùng mẹ đi dạo phố, giúp mẹ xách đồ, con đang muốn giải thích với mẹ thì mẹ đã cúp máy rồi."

"Con không còn cách nào khác đành phải tìm cơ nghỉ việc, mới đến được chỗ này."

Diệp Phạm vốn dĩ lớn lên cực kỳ xinh đẹp, lúc cô nói như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy cô đang bị ủy khuất.

Hơn nữa Nhiếp Vi Như lại còn có dáng vẻ hùng hổ dọa người như thế, càng đối lập rõ ràng.

Kết hợp với lời nói của Diệp Phạm, người đứng xem nháy mắt hiểu rõ ngọn nguồn, cô con gái này vừa nhìn đã biết là người hiểu lý lẽ mà người mẹ này lại có chỗ không đứng lắm.

Nhiếp Vi Như không nghĩ tới Diệp Phạm sẽ trả lời như vậy, hơi sững sốt.

Lúc trước khi bà ta nói với Diệp Phạm như vậy, Diệp Phạm hầu như lúc nào cũng trầm mặc không nói, sẽ không giống như bây giờ cùng bà ta tranh luận.

Người chung quanh đều có ánh mắt không thiện cảm nhìn bà ta, Nhiếp Vi Như lập tức cảm thấy có chút xấu hổ, bà ta tìm lấy cái cớ giải vây: "Tốt, tốt lắm, nếu đã đến, thì nhanh chút đi thôi."

Nhiếp Vi Như lập tức đứng lên, đi về hướng cửa hàng bán trang phục, bước chân hơi vội vàng.

Nhiếp Vi Như ở trước một cửa hàng trang phục thì dừng lại, cửa hàng này có dán poster quảng cáo của Đường Cẩm.

Bước chân bà ta chậm lại, ánh mắt dừng lại nhìn tấm poster một lúc, rồi rời đi.

Vừa rời Nhiếp Vi Như còn đang nổi nóng, nhưng hiện tại lại lập tức tan biến. Con gái ruột Đường Cẩm của bà ta hiện giờ là cẩm y ngọc thực(1) đại tiểu

thư.

(1)Cảm y ngọc thực: áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc, ý chỉ cuộc sống giàu sang

Con bà từ nhỏ lớn lên trong sự nuông chiều, về sau tiến vào giới giải trí, một đường thuận buồm xuôi gió(2), có được danh tiếng rất cao.

(2)Thuận buồm xuôi gió: gặp nhiều may mắn, thuận lợi của ngoại cảnh mà nhanh chóng gặt hái được thành công

Nhiếp Vi Như vui mừng cười, con gái bà chính là có vận số tốt.

May mắn bà ta lúc trước đã thực hiện quyết định lớn mật kia, đem thiên kim duy nhất của Đường gia cùng con gái nhà mình trao đổi. Bà ta cũng không ước mong thêm điều gì nữa, chỉ cần trên TV có thể thường nhìn thấy con gái bà là tốt rồi.

Sự việc Nhiếp Vi Như dừng ánh mắt lại trên poster quảng cáo, tuy ngăn ngừi nhưng Diệp Phạm vẫn luôn nhìn bà ta, đáy mắt Diệp Phạm hiện lên một tia trào phúng.

Khi Nhiếp Vi Như đi thử y phục, Diệp Phạm ngồi trên ghế nghỉ ngơi, cô cùng nguyên chủ không hề giống nhau, hơi tí là đến chỗ Nhiếp Vi Như khen bà ta đủ kiểu mà vốn vẹn chỉ đòi lấy được một chút tình cảm không thuộc về mình.

Trong tiệm chỉ có âm thanh của nhân viên đang giới thiệu quần áo cho Nhiếp Vi Như.

Nhân viên cửa hàng lúc thấy Nhiếp Vi Như tiến vào, lập tức nhìn lướt qua quần áo bà ta mặc. Nhận ra các hãng quần áo, đều là hàng hiệu. Cho nên trên mặt cô ấy mang theo ý cười càng sâu.

Nhiếp Vi Như cảm qua thật nhiều quần áo nhìn vào gương ước thử, cảm thấy không tồi sẽ đi vào phòng thử đồ thay.

Nhưng bà ta luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Đúng rồi, lúc trước Diệp Phạm kiểu gì cũng sẽ ân cần vây quanh bà ta, bây giờ lại ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích. Hôm nay cũng không biết Diệp Phạm làm sao, ở đâu cũng đối nghịch với bà ta.

Cuối cùng, Nhiếp Vi Như thử hơn mười bộ quần áo, sau đó chọn vài bộ hợp ý, chuẩn bị trả tiền.

Nhân viên cửa hàng rất vui mừng, dẫn Nhiếp Vi Như tới quầy thu ngân, xem ra có thể làm một mối làm ăn lớn, tươi cười trên mặt cô ấy vô cùng chân thành.

Nhiếp Vi Như dùng tiền Diệp Phạm vất vả kiếm được đều không đau lòng chút nào, bà ta nuôi cái đứa con gái nhật này nhiều năm như vậy, Diệp Phạm hiểu kính bà ta là chuyện bình thường.

Diệp Phạm không nhanh không chậm đứng lên, đi về phía quầy thu ngân.

Nhiếp Vi Như tìm được một cơ hội lập tức đem thẻ tín dụng của nguyên chủ biến thành của riêng mình, nhưng bây giờ thẻ này còn có thể sử dụng hay không thì đã không còn rõ ràng được nữa rồi.

Cô đột nhiên có chút chờ mong, đợi lát nữa Nhiếp Vi Như biết thẻ tín dụng bị dừng hoạt động, không còn giá trị thì sẽ có biểu tình gì.

Nhiếp Vi Như đã đưa thẻ tín dụng qua, nhân viên cửa hàng cười cảm lấy.

Qua vài giây, cô nhân viên này sắc mặt lập tức trở nên khó coi, cô ấy cố gắng duy trì sắc mặt bình thường: "Quý khách, thẻ tín dụng này đã bị dừng hoạt động, không biết ngài còn có thẻ nào khác không....."

Nhiếp Vi Như sắc mặt trầm xuống: "Sao có thể như vậy được." Bà ta lấy một cái thẻ tín dụng khác trong túi tiền, đương nhiên cũng là thẻ của Diệp Phạm.

Bà ta lôi ra mấy cái thẻ tín dụng: "Tất cả thẻ tín dụng này cô cũng thử xem."

Diệp Phạm đứng tại chỗ nhìn, thần sắc rất nhạt. Nhiếp Vi Như lấy thêm nhiều thẻ tín dụng ra nữa cũng vô dụng.

Nếu đồng thẻ kia còn có thể sử dụng, cô quả thật vô cùng bái phục đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mạ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6

Quả nhiên, nhân viên cửa hàng mặt đã đen đến cực điểm: “Xin lỗi, mấy thẻ tín dụng này đều không còn dùng được nữa.”

Nhiếp Vi Như coi trọng nhất là sĩ diện, cảnh tượng trước mắt đã đủ khiến bà ta rất khó lòng chịu đựng được. Huống chi vừa rồi trong tiệm đã có không ít khách hàng.

Bây giờ họ đều nhìn bà ta giống như người tẩu hải, làm bà ta càng bức bối.

Nhiếp Vi Như quay đầu nhìn về phía Diệp Phạm, tức giận nói: “Mấy thẻ tín dụng này đều là của mày, đột nhiên không hoạt động mày như thế nào lại không biết hả.”

Nhiếp Vi Như trong lòng đã nghi ngờ Diệp Phạm, Diệp Phạm không phải con gái ruột của bà ta, bà ta cũng nuôi nó nhiều năm như vậy.

Hiện tại thế mà bởi vì Diệp Phạm mà khiến bà ta phải khó xử như thế này.

Nhiếp Vi Như còn ra hiệu bảo Diệp Phạm trả tiền đồng quần áo bà ta mua.

Diệp Phạm trong lòng cười lạnh, trên mặt lại hết sức bình tĩnh.

“Mẹ, mấy thẻ tín dụng này con lại chưa từng có dùng qua, đều ở chỗ mẹ, con cũng không biết vì sao chúng lại không hoạt động được nữa.”

Diệp Phạm lại nói tiếp: “Và lại tiền con kiếm được đều lập tức gửi vào thẻ ngân hàng cho mẹ trước tiên, bây giờ không có nhiều tiền như vậy.”

Nhiếp Vi Như đang muốn nói thì bị lời của Diệp Phạm chặn lại, ngẹn ứ trong cổ họng, đối mặt với người khác chỉ trỏ mình, bà ta lại không thể phản bác được một câu bởi vì Diệp Phạm nói không có một câu nào là lời nói dối.

Nhiếp Vi Như cảm giác sự tình đã vượt xa khỏi sự khống chế của mình.

Vừa rồi lúc Nhiếp Vi Như thay quần áo vô ý khiến phần nền trên mặt cọ phải một vài bộ quần áo, bà ta nghĩ vốn dĩ thì bà ta cũng sẽ mua, cũng không quan tâm, bây giờ thật sự là đâm lao phải theo lao(1), cười lên lưng hổ thì khó xuống(2).

(1)Đâm lao phải theo lao: biết mình sai nhưng vẫn phải làm theo cái sai của mình đến cùng

(2)Cười lên lưng hổ thì khó xuống (Ky hồ nan hạ): ý chỉ một người bị mắc kẹt trong hoàn cảnh khó khăn mà không có lối ra

Nhiếp Vi Như chỉ có thể lấy ra thẻ tín dụng của mình, bà ta vẫn luôn dùng tiền của Diệp Phạm, thẻ của mình từ trước đến giờ thì lại chưa bao giờ sử dụng dù chỉ là một lần.

Diệp Phạm khoé miệng nhếch lên thành nụ cười trào phúng. Nhiếp Vi Như rút cuộc cũng có ngày phải trả tiền bằng tiền của mình, lúc bà ta bóc lột nguyên chủ, chắc chắn cũng không nghĩ tới mình sẽ có một ngày như vậy.

“Dùng thẻ này đi.” Nhiếp Vi Như trên mặt âm trầm, đưa thẻ tín dụng trên tay.

Nhân viên cửa hàng tay mặt lạnh lẽo tiếp nhận, vừa rồi từ cuộc nói chuyện của Diệp Phạm cùng Nhiếp Vi Như, cô ấy ít nhiều cũng hiểu được quan hệ của hai người.

Không chờ Nhiếp Vi Như đổi ý, cô ấy đã nhanh chóng nom hóa đơn, quét thẻ tín dụng.

Nhiếp Vi Như nhìn hóa đơn trong tay, chỉ cảm thấy tim như thắt lại, bà ta nhìn thoáng qua Diệp Phạm, sắc mặt càng thêm khó coi, Diệp Phạm thật là một kẻ gieo tai họa.

Diệp Phạm cũng không đem phản ứng của Nhiếp Vi Như đặt trong lòng.

Nhiếp Vi Như vốn không thích cô, cô cần gì phải chào đón Nhiếp Vi Như.

Nhiếp Vi Như mặt trắng nhiều tiền như vậy, tâm trạng không thể tốt được, suốt cả một đường đi cũng không muốn nói chuyện với Diệp Phạm.

Bà ta biết Diệp Phạm từ nhỏ luôn khát vọng thân tình, nếu bà ta lạnh nhạt với Diệp Phạm, Diệp Phạm chắc chắn sẽ đem mình dính sát vào bà ta.

Diệp Phạm nếu biết được suy nghĩ của Nhiếp Vi Như, khẳng định sẽ châm chọc mà mở miệng cho bà ta ba chữ, nghĩ quá nhiều.

Cô vốn không phải là nguyên chủ, sẽ không cùng Nhiếp Vi Như giả vờ giả vịt.

Diệp Phạm trực tiếp nói với Nhiếp Vi Như mình còn có việc, lập tức đón taxi đi luôn.

Cuối cùng chỉ còn lại Nhiếp Vi Như tay cầm theo cái túi, nghiêng răng nghiêng lợi đứng ở ven đường.

.....

Mấy ngày hôm trước, phó đạo diễn đoàn phim《 ả núp Bến Thượng Hải 》gọi cho Diệp Phạm một cuộc điện thoại, cùng cô quyết định nhân vật vũ nữ này.

Hôm nay, Diệp Phạm đến công ty ký hợp đồng, cô được lấy một nửa số tiền thù lao đóng phim, sau khi cô diễn xong cảnh của nhân vật này thì công ty sẽ trả nốt số tiền còn lại.

Nhìn thẻ tín dụng nhiều hơn một khoản tiền tiết kiệm, Diệp Phạm tâm tình tốt lên rất nhiều, cô hiện tại còn chưa tìm được một con đường kiếm tiền nhanh khác tốt hơn.

Bây giờ tiền đưa tận tay, tuy rằng không nhiều, nhưng cũng có thể chống đỡ một khoảng thời gian.

Sau khi rời khỏi công ty, Diệp Phạm trên mặt vẫn luôn mang theo ý cười, giữa lông mày cô vốn dĩ lạnh lẽo, cười như vậy, khuôn mặt trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Không ít người liên tục quay đầu lại nhìn cô, bọn họ nhìn Diệp Phạm từ công ty giải trí đi ra, trên mặt lộ ra biểu cảm hiểu rõ, bọn họ cho rằng Diệp Phạm một mình tính có chút danh tiếng nào đó.

Diệp Phạm không để ý, lập tức đi vào một cửa hàng, cô ký hợp đồng xong liền nghĩ kỹ rồi, đầu tiên phải mua cho bảo bảo một cái xe đạp của trẻ em, dẫn bé đi bên ngoài chơi một chút.

Ngày thường cô không có thời gian ở cùng bé, vì vậy khi có thời gian rảnh cô muốn dạy bảo bảo đạp xe.

Cửa hàng có bật điều hòa, đẩy cửa đi vào, cái nóng trên người giảm đi không ít.

Diệp Phạm trực tiếp đi về hướng khu vực xe dành cho trẻ em, đi tìm một cái xe thích hợp cho bảo bảo hai ba tuổi nhà mình.

“Tiểu thư, cô cần loại xe như thế nào ạ?” Nhân viên cửa hàng nhìn Diệp Phạm cúi đầu xem xét dãy xe cho trẻ em, biểu tình chuyên chú.

Xe cho trẻ em chủng loại rất nhiều, Diệp Phạm không biết mua cái nào.

Diệp Phạm: “Xe thích hợp cho bé hai ba tuổi ở đâu vậy?”

Nhân viên đó nhìn Diệp Phạm trẻ như vậy, cô ấy căn bản không nghĩ Diệp Phạm là đang mua xe cho con mình, phải nói, cô ấy vốn không nghĩ tới phương diện này.

Cô ấy chỉ cho rằng Diệp Phạm hoặc là mua cho họ hàng nhà mình, hoặc chính là mua để tặng lễ.

Diệp Phạm chọn được một chiếc xe đạp cho trẻ khá tốt, màu xe là màu xanh dương đậm cũng thích hợp với bé trai. Diệp Phạm trả tiền, điền địa chỉ của nhà mình, xe đạp ngày mai là có thể đưa đến nhà cô.

Giải quyết xong một đoạn tâm sự, Diệp Phạm bước chân nhẹ nhàng hơn nhiều, đến lúc đó cô sẽ cho bảo bảo một kinh hi.

Diệp Phạm vừa mới đi qua hành lang trong nháy mắt, thiếu chút nữa đụng phải người đối diện, Diệp Phạm nhanh chóng nói: “Thật có lỗi.”

Người phụ nữ kia gạt đầu, động tác có chút chậm chạp.

Từ góc độ của Diệp Phạm nhìn sang, sắc mặt người nọ tái nhợt đến kinh người.

Diệp Phạm nhíu mày, lập tức dừng bước chân: “Cô không có việc gì chứ?”

Người nọ sắc mặt trắng bệch, càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp.

Diệp Phạm chạy nhanh đỡ lấy cô ấy: “Cô ngồi một chút đi.”

Diệp Phạm đỡ cô ấy ngồi trên một cái ghế dài, Diệp Phạm nhìn cô ấy vẫn luôn dùng tay ôm bụng, mở miệng hỏi thăm: “Là đau dạ dày sao?”

Trình Bình gạt đầu, bởi vì thời tiết nắng nóng, cô ấy bị cảm nắng nhẹ, hơn nữa dạ dày lại đau, cả người đều đổ ra mồ hôi lạnh.

Diệp Phạm từ trong túi lấy thuốc dạ dày đưa cho cô ấy, xin một cốc nước từ một cửa hàng gần đó.

Nguyên chủ thường không quan tâm phải ăn cơm lúc nào, bệnh đau dạ dày có hơi nghiêm trọng, cho nên Diệp Phạm thường dự trữ sẵn thuốc đau dạ dày, để đề phòng bất cứ tình huống nào.

Trình Bình sau khi uống thuốc, tốt hơn rất nhiều, cô ấy mở miệng nói cảm ơn: “Cảm ơn cháu a.”

Diệp Phạm cười nhẹ: “Là cháu không cẩn thận đụng vào cô mới đúng.”

Diệp Phạm nhìn người phụ nữ này đang dần dần khôi phục, nói: “Cô nếu còn khó chịu, thì nên gọi người nhà tới đón đi ạ.”

Trình Bình gật đầu: “Cô đã khá hơn nhiều, đợi lát nữa cháu trai cô sẽ đến đón cô.”

Diệp Phạm ngồi cạnh cô ấy, nghĩ nghĩ vẫn nên chờ cháu trai Trình Bình tới rồi mới đi, để cô ấy lại một mình có chút không tốt lắm.

Trình Bình cảm nhận được Diệp Phạm là thật lòng giúp đỡ mình, muốn cùng cô trao đổi số điện thoại, Diệp Phạm vui vẻ đồng ý. Bất quá cô vẫn luôn biểu thị, mình bất quá là tiện tay giúp đỡ, chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi.

Hơn nữa Trình Bình còn là bị cô đụng vào.

Trình Bình đánh giá Diệp Phạm một lúc lâu, càng nhìn càng hài lòng: “Cháu bao nhiêu tuổi?”

Diệp Phạm trả lời: “Hai mươi lăm ạ.”

Tuổi cũng thật vừa vặn, Trình Bình trong lòng nghĩ, vô cùng hài lòng, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.

“Cô nhìn cháu thấy là một người tốt, có bạn trai chưa?”

Diệp Phạm giật mình, cô nhận ra ý đồ của Trình Bình, có thể là muốn giới thiệu người thân với cô, cô có chút dở khóc dở cười: “Không có.”

Trình Bình trong lòng vui mừng, còn muốn tiếp tục hỏi, trong túi điện thoại đúng lúc lại vang lên.

“Là cháu trai cô tới đón, nó chắc là tới rồi.”

Diệp Phạm thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhân cơ hội này đưa ra lí do rồi đi: “Cháu đi trước đây, trong nhà có chút việc nhỏ.”

Trình Bình đang chuẩn bị ấn nút nghe, nghe được lời Diệp Phạm nói, có chút tiếc nuối.

Ở lâu thêm một chút thì tốt rồi, sau khi gặp cháu trai cô lại đi cũng không muộn.

Tuy nhiên Trình Bình cũng biết rõ không nên giữ lại, cô tro mắt nhìn Diệp Phạm rồi đi.

Một lát sau, từ cửa của cửa hàng xuất hiện một người đàn ông đi vào.

Người này trẻ tuổi anh tuấn, dáng người vô cùng hoàn hảo, mặc một cái áo sơ mi đơn giản, cũng phá lệ làm người khác để mắt đến.

“Hạ Hàn.” Trình Bình thấy Hạ Hàn, ánh mắt sáng lên.

“Vừa rồi có một cô gái rất tốt giúp cô.”

Trình Bình nghĩ thầm, cô gái kia xinh đẹp tâm lòng lại tốt, nhìn qua cùng cháu trai cô còn rất xứng đôi..

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Hạ Hàn đeo kính râm, cửa hàng này cũng không nhiều người lắm nên không có ai nhận ra anh. Vì Hạ Hàn ở gần đây nên Trình Bình mới gọi điện thoại cho anh.

Hạ Hàn bảo tài xế đưa Trình Bình về nhà, rồi anh nhanh chóng chạy đến chỗ khác.

Đến mức cô gái được Trình Bình nhắc tới, Hạ Hàn cũng không để trong lòng.

Hôm nay Diệp Phạm không có suất diễn, vừa đúng cho Diệp Phạm thời gian để dạy bảo bảo đi xe.

Hôm qua Diệp Phạm mua xe trẻ em cũng rất nhanh được giao đến, cô mặc một bộ quần áo đơn giản, áo T-shirt màu trắng với quần jean rồi chuẩn bị ra cửa.

Diệp Phạm không dắt con trai ra khỏi nhà mà cô cầm vật dụng Diệp Đặc cần dùng đến, kiểm tra nhiều lần xem còn thiếu gì không.

Diệp Đặc ngồi ở mép giường, nhìn Diệp Phạm đi tới đi lui, bé đung đưa đôi chân: "Mẹ?"

Nghe thấy giọng bảo bảo, Diệp Phạm đi đến.

Diệp Phạm ngồi xổm bên cạnh mép giường, cô xoa mặt mập mạp của bảo bảo: "Mẹ muốn dẫn con ra ngoài chơi."

Diệp Đặc cười khanh khách, vỗ tay nhỏ đến hưng phấn: "Ra ngoài chơi, ra ngoài chơi."

Nói như vậy thì hôm nay mẹ sẽ luôn ở cạnh bé rồi.

Diệp Phạm hôn lên mặt mập mạp của Diệp Đặc một cái, cô khóa túi xách, ôm bảo bảo chuẩn bị ra ngoài.

Diệp Phạm nhìn Lý mẹ từ phòng bếp đi ra, cười nói.

"Lý mẹ, mọi ngày đi chăm sóc bảo bảo vất vả, hôm nay thì nghỉ một ngày đi."

Lúc Diệp Phạm đóng phim không ở nhà, Lý mẹ chăm sóc Đô Đô rất tốt, thay cô lo liệu rất nhiều.

Lý mẹ còn nghĩ thừa dịp Diệp Phạm không ở nhà mà quét tước phòng ngủ một lần. Nhưng dưới sự kiên trì của Diệp Phạm, Lý mẹ cũng đành nghỉ ngơi.

Thời tiết hôm nay không tệ, mặt trời bị che khuất sau tầng mây, thỉnh thoảng mới có ánh mặt trời chiếu xuống. Da bảo bảo cũng sẽ không bị cháy nắng trong thời tiết này.

Hướng chi, địa điểm công viên Diệp Phạm chọn ở gần tiểu khu, xảy ra chuyện gì cũng kịp thời về nhà được.

Đô Đô chưa từng ngồi trên xe, bé đối với xe hứng thú rất lớn, móng vừa đặt lên yên xe thì đã không nỡ rời ra.

Diệp Phạm mở chân đạp bánh trước ra, để Đô Đô tùy ý đạp xe.

Đô Đô ở nhà đã lâu, vừa ra bên ngoài thì quậy đến hăng say, đồng thời khi bé đang chơi nhất định phải thấy Diệp Phạm, nếu không bé sẽ không có cảm giác an toàn.

Diệp Phạm đi theo sau Đô Đô, để bé quay đầu lại có thể nhìn thấy mình.

Trong suốt quá trình này, Diệp Phạm không khỏi tự thức tỉnh, cô xem ra không cho con trai đủ sự yêu thương.

Cô chưa từng làm mẹ ai. Nhưng cô tin tưởng mình sẽ cố gắng trở thành một người mẹ tốt nhất.

Bên cạnh công viên có công viên giải trí nhỏ, người dân gần đây thường xuyên dắt con tới chơi.

"Đây là con trai cô sao?" Người nói chuyện là một người mẹ dẫn theo con mình giống cô, con cô ấy và Đô Đô không giống nhau, quần không được, lộn xộn khắp nơi, cô ấy chỉ hận không thể trực tiếp buộc vào bên người.

Con cô lại không buông tay, con nhà người ta có ai lại hấp ta hấp tấp theo sát mẹ mình đâu.

Diệp Phạm mỉm cười: "Bởi vì công việc của em bận rộn, không có thời gian bên cạnh con nên bé khá dính em."

Diệp Phạm nhìn thoáng qua Đô Đô đang quậy ở công viên giải trí: "Trẻ con hoạt bát một chút khá tốt."

Đô Đô nhìn mẹ và người khác nói chuyện, không theo kịp, chân ngắn nhỏ đến nhanh chóng, bỏ nhào vào lòng ngực Diệp Phạm.

"Mẹ, chơi vui." Đô Đô ngẩng đầu nhìn, bé có việc gì vui thì sẽ không nhịn được mà chia sẻ với Diệp Phạm, nãi thanh nãi khí nói không ngừng.

Cho đến khi sắp về tới nhà, bé còn chưa đã nghiền.

"Lần sau chúng ta lại đến chơi được không?" Diệp Phạm nhéo nhẹ vành tai tròn tròn Đô Đô.

Mặc dù bé không nỡ về nhà, nhưng mẹ nói thì bé nhất định sẽ nghe.

Khuôn mặt nhỏ của Đô Đô nhăn lại, hiểu chuyện nói: "Dạ."

Diệp Phạm lau mồ hôi trên mặt Đô Đô, bé chơi rất vui vẻ, mồ hôi làm tóc dính ướt, có vài sợi dính trên sườn mặt.

"Mẹ hứa với bảo bảo, về sau sẽ lại đến."

Diệp Phạm để bảo bảo ngồi trên ghế ngồi, cô đẩy xe trẻ em, về nhà.

.....

Hôm nay, Diệp Phạm đi vào phim trường, hôm nay cô lại diễn thay Đường Cẩm, đối diễn với Hạ Hàn.

Đường Cẩm nhìn Diệp Phạm, đáy mắt ẩn chứa ghen ghét.

Lúc đầu cô ta biết mình cùng anh để quốc tế Hạ Hàn diễn vai chính trong phim, trong lòng cực kỳ vui mừng, nhưng bạn trai Đoàn Kỳ lại không muốn nhìn thấy cô ta và Hạ Hàn đụng chạm thân tay.

Huống chi, bây giờ cô ta và Đoàn Kỳ là quốc dân cp, nếu cô ngược lại có cảnh thân mật với Hạ Hàn, đối với thanh danh của cô bất lợi cực kỳ.

Tuy nhiên Đường Cẩm xác thực là vô cùng không cam tâm, Đoàn Kỳ tuy là lưu lượng tiểu sinh, nhưng Đoàn Kỳ sao có thể so sánh với Hạ Hàn được? Hạ Hàn tuổi trẻ anh tuấn, năng lực cực mạnh, là đối tượng hoàn mỹ mà bao người tha thiết mơ ước.

Đường Cẩm cắn giận nghĩ.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, Đường Cẩm không rời đi, cô ngồi chỗ cũ, nhìn Diệp Phạm đóng phim.

Diệp Phạm đến trước thời gian, cô liếc mắt nhìn một vòng, dừng lại chỗ Đường Cẩm nghỉ ngơi. Mọi ngày khi Đường Cẩm không có cảnh diễn, cô ta sẽ không xuất hiện ở đoàn phim.

Không biết vì lý do gì Đường Cẩm không những đến mà còn đến sớm hơn so với những người khác.

Sau khi Diệp Phạm trang điểm xong, thay quần áo diễn với Đường Cẩm, bắt đầu chuẩn bị đóng phim.

Cảnh diễn này là cảnh nam nữ chính khi hoàn thành nhiệm vụ, bị kẻ địch đuổi giết. Nam chính vì cứu nữ chính nên bị đâm một nhát dao găm. Nữ chính đỡ nam chính vào một nhà kho bị vứt bỏ, nữ chính chăm sóc nam chính bị thương, hai người ở đây trải qua một đêm.

Đoạn diễn Diệp Phạm phải diễn là cùng Hạ Hàn ôm nhau.

Dựa vào sự phát triển của kịch bản, Hạ Hàn bị thương nặng hôn mê, tựa vào người Diệp Phạm.

Một cái bóng che xuống, Hạ Hàn nhắm hai mắt lại, cả người nghiêng đến chỗ Diệp Phạm.

Thân thể Hạ Hàn ngã tới, Diệp Phạm đỡ tay đỡ Hạ Hàn.

Lúc này, môi mỏng Hạ Hàn không cần thận cạo qua tai Diệp Phạm.

Hai người đều sững sờ.

Lỗi tai Diệp Phạm phút chốc trở nên đỏ rực, nhiệt độ truyền sang gương mặt cô.

Về mặt Hạ Hàn nhạt nhẽo, đôi mắt như hồ nước, sâu không thấy đáy.

Đạo diễn hô lớn một tiếng: "Cắt, diễn tốt lắm." Phá vỡ không khí xấu hổ của hai người.

Diệp Phạm dời mắt, không nhìn Hạ Hàn. Hạ Hàn cũng trầm mặc, không nói gì.

Đạo diễn mở miệng tán thưởng: "Hạ Hàn, cậu diễn rất tốt, một người bị thương chính là có biểu hiện như vậy."

"Diệp Phạm cô diễn cũng không tệ, cảnh diễn này tôi rất vừa lòng."

Sau khi đạo diễn rời đi, Hạ Hàn nhìn Diệp Phạm, đột nhiên nói một câu: "Xin lỗi."

Đôi mắt đen nhánh nhìn Diệp Phạm, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi lại nghiêm túc.

Diệp Phạm ngẩn ngơ, nhẹ giọng nói: "Không có gì."

Cô biết rất rõ, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn.

Nốt nhạc đệm nhỏ này không có bất kỳ ai để ý đến, cái hôn vô ý này giống như bí mật giữa hai người.

Đường Cẩm luôn nhìn hai người họ, vẻ ghen ghét càng hiện rõ nơi đáy mắt.

Diệp Phạm chỉ là người đóng thế của cô, lại có thể đóng phim với Hạ Hàn, cô ta dựa vào cái gì?

Ánh mắt Đường Cẩm hiện lên tia lạnh lẽo.

Đoạn diễn tiếp theo là Diệp Phạm chăm sóc Hạ Hàn hôn mê. Thân thể Hạ Hàn lạnh buốt, Diệp Phạm cởi quần áo của mình, hai người ôm nhau, Diệp Phạm dùng thân nhiệt cơ thể mình làm ấm anh.

Diệp Phạm do dự.

Đạo diễn lên tiếng: "Diệp Phạm, Hạ Hàn hai người chuẩn bị một chút, bây giờ chúng ta sẽ quay cảnh tiếp theo."

Diệp Phạm không có cách nào, đành phải đi tới.

Vì cô là người đóng thế, không thể bị ống kính quay mặt mình. Diệp Phạm nghiêng mặt, mái tóc đen nhánh che đi hầu hết gương mặt cô.

Diệp Phạm đặt Hạ Hàn đang hôn mê trên mặt đất, cô trầm mặc nhìn Hạ Hàn. Theo như yêu cầu kịch bản, hiện tại cô phải cởi quần áo hai người ra.

Diệp Phạm cúi người, vừa mới tới gần Hạ Hàn, Diệp Phạm đã cảm nhận được hơi thở thanh lãnh trên người Hạ Hàn.

Nặng nề vây quanh cô.

Diệp Phạm áp xuống cảm xúc nơi đáy lòng, cô nhẹ nhàng cởi quần trang của Hạ Hàn. Sau đó, cô cởi áo khoác của mình.

Động tác Diệp Phạm động tác ngừng một chút.

Màn kịch tiếp theo, cô phải ôm chặt Hạ Hàn.

Diệp Phạm tuy không muốn cùng với Hạ Hàn thân cận, nhưng cảnh diễn này đã quay được đến đây, cô nhất định phải diễn cho xong.

Diệp Phạm cúi người, nằm bên cạnh Hạ Hàn. Hai người một trái một phải, khoảng cách rất gần.

Thân thể Diệp Phạm căng cứng, cô lần đầu tiên cách một người con trai gần như vậy.

Diệp Phạm vươn tay, tay cô chỉ đặt cạnh người Hạ Hàn, giả dối dựa vào đó, giữa hai người trước sau vẫn cách nhau một khoảng.

Hạ Hàn nhắm mắt lại, hương thơm thanh mát nhàn nhạt kia lại quanh quẩn ở chóp mũi anh.

Đó là hương thơm trên người Diệp Phạm.

Hạ Hàn có thể cảm giác được tay Diệp Phạm để bên người anh.

Anh từ trước đến giờ không thích người khác tới gần, nhưng kỳ quái là, anh lại không hề chán ghét Diệp Phạm đụng chạm.

Diệp Phạm cũng làm không giống kịch bản mà ôm anh.

Dường như vô cùng gò bó.

"NG!" Đạo diễn hô một tiếng.

Hạ Hàn cùng Diệp Phạm đồng thời đứng dậy, nhìn về phía đạo diễn.

Đạo diễn nhíu mày: "Diệp Phạm, cô cách Hạ Hàn quá xa. Cô vốn phải ôm Hạ Hàn."

"Đoạn diễn này là bước ngoặt quan trọng trong tình cảm nam nữ chính, nếu cô cách Hạ Hàn quá xa thì không thể biểu hiện tình cảm giữa họ chuyển biến thế nào."

Diệp Phạm hít sâu một hơi, nếu lần này lại NG, cô lại phải tới gần Hạ Hàn một chút nữa. Không bằng trực tiếp một lần qua, tránh cho hai người lại tiếp xúc lần nữa.

Diệp Phạm: "Đạo diễn, tôi đã hiểu."

Tiếng "action" vang lên, ống kính kéo gần, nhắm ngay Hạ Hàn và Diệp Phạm. Diệp Phạm chỉ là người đóng thế, cô đưa lưng về phía ống kính, gương mặt không lọt vào ống kính.

Diệp Phạm quyết định chắc chắn, duỗi tay ôm vòng qua eo Hạ Hàn.

Hạ Hàn cảm nhận được từ bên eo truyền đến xúc cảm mềm mại. So với lúc nãy khác biệt, cổ hương thơm tinh tế kia luôn không biến mất.

Khuôn mặt Diệp Phạm hồng lên nhưng tay cô lại không thu lại, như cũ vòng bên eo Hạ Hàn.

Diệp Phạm nhớ đến lời đạo diễn nói, cô cúi đầu, vùi đầu trước ngực Hạ Hàn.

Mái tóc dài nhẹ nhàng phát qua môi Hạ Hàn, tê dại.

Hai người tựa gần đến như vậy, tim Diệp Phạm đập nhanh hơn mấy phần.

Có thể là không có thói quen đột nhiên phải hành động thân mật.

Thân thể Diệp Phạm lạnh lẽo mà mềm mại, tựa trong ngực Hạ Hàn ấm áp.

Dưới bộ quân trang, hai người ôm nhau.

Không khí dường như đều trở nên nóng rực ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phật Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

"Cát." Đạo diễn kêu dừng.

Trên mặt đạo diễn mang theo ý cười: "Cảnh này qua, hai người diễn rất tốt."

Đạo diễn vừa lên tiếng, Diệp Phạm lập tức ngồi dậy khỏi lòng Hạ Hàn, quân trang trên bả vai cô tuột xuống. Một bàn tay từ phía sau cô duỗi đến, vừa tầm tay bắt được áo khoác.

Lúc đạo diễn kêu dừng thì Hạ Hàn cũng ngồi dậy.

Diệp Phạm và Hạ Hàn từng người lui nhường một bước, cảm xúc khi diễn hoàn toàn thoát ra, một lần nữa trở về bộ dạng bình thường.

Dù người nào nhìn cũng chỉ thấy đây là một đôi không hề quen biết nhau, là người xa lạ.

Diệp Phạm gạt đầu với Hạ Hàn, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Qua vài ngày nữa, Diệp Phạm chính thức diễn nhân vật vũ nữ, cách đây không lâu, kịch bản đã đưa đến tay Diệp Phạm.

Diệp Phạm rất quý trọng cơ hội lần này, cho nên cô vô cùng nghiêm túc đối với nhân vật này.

Sau khi Diệp Phạm dỗ Đô Đô ngủ, dịch chăn mềm thật tốt, rón rén mở cửa phòng, ra ngoài phòng khách. Đèn phòng khách vẫn sáng, Diệp Phạm nhìn lại kịch bản một lần.

Vai diễn của Diệp Phạm là tỷ muội của nữ chính, là con gái riêng bị lưu lạc bên ngoài từ lúc mới sinh ra, Cẩm Đàm.

Sau này cô ấy lưu lạc phong trần(1), kỹ năng giường chiếu với nam nhân vô cùng thành thạo. Thù đoạn của cô ấy độc ác tàn nhẫn, là một người đẹp nhưng tâm địa rắn rết, nhờ một cơ hội mà cô ấy trở thành người cống hiến ngầm vì Nhật Bản.

(1)Phong trần: Chỉ những nỗi gian nan vất vả ở đời. Đồng thời thời với kỹ nữ hay vũ nữ thì là trụy lạc. Nhân vật vũ nữ Cẩm Đàm ở đây có thể hiểu theo cả hai nghĩa.

Nhiệm vụ của Cẩm Đàm là ám sát nam chính.

Diệp Phạm nghiền ngẫm tính cách nhân vật hồi lâu, cửa phòng phía sau đột nhiên mở ra. Diệp Phạm bỏ kịch bản xuống, quay đầu nhìn lại.

Không biết từ lúc nào mà Đô Đô đã tỉnh, bé vừa dụi dụi đôi mắt nhấp nhem, vừa đi đến chỗ Diệp Phạm.

Đôi mắt Đô Đô rõ ràng vẫn nửa nhắm nửa mở, nhưng vẫn lao đảo đi tới chỗ Diệp Phạm.

"Xin lỗi con, mẹ đánh thức con sao?" Giọng nói Diệp Phạm rất dịu dàng.

Vừa nghe giọng Diệp Phạm thì cái miệng nhỏ của Đô Đô xẹp xuống, muốn khóc mà không khóc được. Bé lập tức bước nhanh hơn, chạy đến chỗ Diệp Phạm.

Diệp Phạm giang hai tay, bảo bảo lập tức nhào vào lòng Diệp Phạm.

"Không phải lỗi của mẹ." Đô Đô lắc đầu, "Vì mẹ không ở bên cạnh bảo bảo nên bảo bảo không ngủ được."

Đôi tay nhỏ mập mập của Đô Đô gất gao ôm cổ Diệp Phạm, không chịu buông tay, bé dùng mặt đầy thịt của mình mà cọ cọ vào mặt Diệp Phạm.

“Muốn mẹ ôm con ngủ.” Đô Đô mềm mại mở miệng.

Diệp Phạm sờ mặt Đô Đô: “Bảo bảo ngủ trước, lát nữa mẹ lại đến ngủ cùng con được không?”

Bảo bảo chu môi: “Không được, mẹ phải làm việc thì bảo bảo sẽ chờ.”

Diệp Phạm nhìn khuôn mặt nhỏ đầy nghiêm túc của Đô Đô, giật mình.

Lúc Diệp Phạm ở bên ngoài đóng phim, Đô Đô luôn hỏi Lý mẹ, mẹ bé đi làm gì.

Lý mẹ nói với bé rằng Diệp Phạm vì bé mà đi làm ở bên ngoài. Hơn nữa mẹ bé làm việc rất vất vả vì thế Đô Đô nhớ phải đối xử với mẹ thật tốt.

Đô Đô nghe xong, vẻ mặt nghiêm túc đáp ứng.

Đôi mắt Diệp Phạm cay cay, cô ôm Đô Đô, để bé núp trong lòng mình. Vừa rồi khi bé chạy ra khỏi phòng, bé đi chân trần, không xỏ dép.

Từ lúc cô xuyên vào thế giới này, đã được một khoảng thời gian. Lúc mới bắt đầu, bảo bảo đối với cô mà nói thì chỉ là một sự tồn tại kỳ lạ.

Cuộc sống của cô đột nhiên xuất hiện một người từ bên ngoài xông vào, nhưng theo thời gian thì bảo bảo lại trở thành người quan trọng nhất của cô.

Diệp Phạm mỉm cười, lúc trước cô còn kiên trì muốn sống một mình cả đời, bởi vì sẽ không có bất cứ gánh nặng và phiền phức gì.

Bây giờ xem ra, không có gì chuyện gì là không thể thay đổi.

Đô Đô thấy Diệp Phạm không mở miệng, bé vơn tay nhỏ ôm lấy mặt Diệp Phạm.

“Mẹ, con sẽ nhanh chóng lớn lên, kiếm thật nhiều thật nhiều tiền để cho mẹ có thể ở trong một căn phòng lớn.”

Diệp Phạm dờ khóc dờ cười, đáy lòng lại ấm áp, cô không lên tiếng phản bác. Diệp Phạm bế thân thể nhỏ của Đô Đô lên.

“Mẹ phải cảm ơn bảo bảo mới đúng, nhưng bảo bảo phải nhớ rằng làm bất cứ chuyện gì đều phải chắc chắn, không được mạo hiểm.”

Đô Đô nghe không hiểu, ngơ ngác nhìn Diệp Phạm, vẻ mặt ngây thơ.

Diệp Phạm quyết định sẽ giáo dục quan niệm chính xác cho Đô Đô một chút, cô không hy vọng về sau Đô Đô lớn lên sẽ đi làm đường.

“Bảo bảo ngủ trong lòng mẹ có được không?”

Đô Đô lại gần, nài thanh nãi khí nói: “Được ạ.”

Diệp Phạm cầm chiếc áo T-shirt mới giặt sạch sẽ rồi gấp nó thành hình chữ nhật, đắp lên đôi mắt bảo bảo.

Ánh sáng tối sầm lại, Đô Đô rất nhanh đã ngủ thiếp đi, hô hấp lúc lên lúc xuống kéo dài.

Diệp Phạm một tay ôm Đô Đô, một tay lật kịch bản.

Cô cố gắng điều chỉnh tư thế thật tốt để Đô Đô có thể ngủ được thoải mái.

.....

Ngày hôm sau, Diệp Phạm đi vào phim trường, vào phòng hóa trang. Trong phòng hóa trang đã có vài người, các cô ấy đều là diễn viên quần chúng.

Các cô ấy diễn vai vũ nữ múa phía sau Diệp Phạm.

Những người đó thấy Diệp Phạm, vẻ mặt lập tức trở nên khác thường.

Một người trong đó âm dương quái khí(2) nói: “Không biết vì sao cô ta lại lấy được nhân vật này?”

(2) Âm dương quái khí: người có hành động quái đản hoặc lời nói kỳ lạ, không chân thành

“Rõ ràng cô ta chỉ là người diễn thế của Đường Cẩm, lấy đâu ra tài nguyên tốt như vậy, khẳng định có quý.”

“.....”

Vũ nữ Cẩm Đàm suất diễn tuy không nhiều, nhưng so với nhân vật quần chúng thì đã tốt hơn bao nhiêu rồi. Diệp Phạm có thể diễn nhân vật này, trong

lòng mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều ghen ghét.

Giọng nói bàn tán này truyền đến tai Diệp Phạm nhưng về mặt Diệp Phạm không đổi.

Cô vô cùng hiểu rõ, giới giải trí chính là như vậy. Dù cô không đi trêu chọc người khác thì vẫn sẽ có một số người, một số việc chủ động tìm đến cửa.

Cô chỉ cần làm tốt việc của mình là được.

Lúc này bỗng có một người lên tiếng: “Thật nực cười, người ta vì sao lấy được nhân vật có liên quan đến mấy người sao?”

Người lên tiếng là Tống Mạn, cô ấy cũng là một diễn viên quần chúng.

Ngày đó lúc Diệp Phạm thay Đường Cẩm diễn cảnh trời mưa kia cô ấy cũng có mặt.

Diệp Phạm NG nhiều lần như vậy nhưng không hề có một tia không kiên nhẫn, càng gần đến mức cuối, cô hoàn thành càng tốt.

Tống Mạn âm thanh lạnh lùng nói: “Các cô có công phu đi nói xấu, không bằng suy nghĩ lại thật kỹ, vì sao người ta có thể lấy được nhân vật mà các cô thì không được.”

“Rất nhiều chuyện không phải dựa vào mồm mép là có thể đạt được.”

Tống Mạn vừa mở miệng, những người đó đều không nói gì.

Tống Mạn ngồi cạnh Diệp Phạm, Diệp Phạm nhìn cô ấy, nghiêm túc nói một câu: “Cảm ơn.”

Tống Mạn cười: “Không cần khách khí.”

Cô ấy thường thức sự nghiêm túc của Diệp Phạm, tự nhiên sẽ giúp cô.

Diệp Phạm đang muốn nói tiếp thì thợ trang điểm kêu cô một tiếng, bảo cô qua đây hoá trang.

Diệp Phạm về mặt xin lỗi: “Tôi phải đi trước.”

Tống Mạn gật đầu.

Diệp Phạm ngồi trước mặt thợ trang điểm, thợ trang điểm nhìn kỹ gương mặt Diệp Phạm.

Diệp Phạm rất đẹp nhưng gương mặt cô lại có chút thanh lãnh. Mà Cẩm Đàm lại là vũ nữ có kỹ năng thành thạo trong quan hệ giường chiếu với các nam nhân, cho nên lần này phải thay đổi cách trang điểm một chút.

Thợ trang điểm tỉ mỉ trang điểm trên mặt Diệp Phạm, một lúc sau, trang dung hoàn thành. Thợ trang điểm dừng động tác, nhìn Diệp Phạm.

Làn da Diệp Phạm trắng như tuyết, môi đỏ khê mím, khóe mắt hơi nhếch lên. Cô ấy chậm rãi nhìn một lúc, đáy mắt hiện lên giống như đang bị mê hoặc.

Diệp Phạm nhìn thoáng qua mình trong gương, sau đó cô cầm khăn che mặt, khuôn mặt bị che dưới chiếc khăn mỏng, chỉ lộ ra đôi mắt.

Nhân vật Cẩm Đàm này lúc mới bắt đầu diễn không lộ mặt. Sau này mới có thể tháo khăn che mặt xuống.

Cùng với Diệp Phạm rời khỏi phòng hóa trang là các cô diễn viên quần chúng kia. Các cô vừa đi vào phim trường, mọi người nhìn qua, hô hấp dừng lại trong chốc lát.

Trước mắt chỉ nhìn thấy người phụ nữ đi đầu kia.

Diệp Phạm mặc sườn xám màu đỏ sậm, mái tóc dài đen nhánh vấn lên.

Sườn xám phác họa dáng người cô, vòng eo thon nhỏ, đôi chân thon dài ẩn dưới sườn xám, dáng người thướt tha vũ mị, mang theo phong tình khó nói.

Đầu ngón tay Diệp Phạm trắng như tuyết, móng tay đánh một lớp nhũ màu đỏ tươi.

Nhan sắc nồng đậm như vậy, ở trên người Diệp Phạm lại không lộ ra vẻ phong trần tục tĩu.

Trên mặt Diệp Phạm có khăn che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt thanh lãnh mỹ lệ.

Cô dù chưa lộ mặt, nhưng mọi người trong phim trường đều không khỏi ngáy người, trong lòng bọn họ có một ý niệm.

Diệp Phạm trong vòng 10 dặm của đô thị này, là người xinh đẹp nhất.

Hạ Hàn nhàn nhạt liếc qua, trên mặt không có gì cảm xúc gì.

Đạo diễn nghĩ thầm, ông biết Diệp Phạm là một người đẹp, sở dĩ để cô diễn vũ nữ, cũng là cho cô một cơ hội.

Cơ hội này, nếu Diệp Phạm bắt được thì đối với cô mà nói sẽ là một cơ hội rất tốt.

Nhưng nếu kỹ thuật diễn của Diệp Phạm không quá tốt, thì chỉ là một cái bình hoa, cũng chỉ đến như vậy thôi.

Về mặt đạo diễn không đổi, mở miệng: “Chuẩn bị một chút, cảnh diễn sẽ lập tức bắt đầu.”

Ánh đèn đã chuẩn bị ổn thoả, máy quay cũng điều chỉnh tốt, phân cảnh bắt đầu, Diệp Phạm lập tức nhập vai.

Cảnh diễn này là một ngoài vũ nữ muốn câu dẫn nam chính nhưng thật ra là muốn ám sát nam chính.

Trong phòng ca múa, dưới ánh đèn dịu nhẹ, Diệp Phạm với tấm khăn che mặt, đứng trên sân khấu, cô phong tình vạn chủng, cực kỳ quyến rũ.

Các nam nhân dưới sân khấu nhìn Diệp Phạm không chớp mắt, lộ ra vẻ mặt si mê.

Chỉ trừ một người.

Mục tiêu của Diệp Phạm, Hạ Hàn.

Hạ Hàn ngồi phía dưới, từ khi anh vào phòng ca múa, tầm mắt từ đầu đến cuối không nhìn Diệp Phạm một cái.

Diệp Phạm nhắm mắt, dưới khăn che môi đỏ mấp máy. Sau đó, cô đi xuống sân khấu.

Có người đưa cho Diệp Phạm một bộ quần áo. Cô nhẹ nhàng nâng tay, lười biếng lại thong thả mà phủ thêm quần áo.

Diệp Phạm nhìn Hạ Hàn, từng bước đi tới chỗ Hạ Hàn, bước chân cô không nhanh không chậm, mỗi một bước đều mang theo phong tình.

Khi đi, sườn xám hơi rung nhẹ, mơ hồ có thể thấy bắp đùi thon dài trắng như tuyết, quyến rũ mê người.

Diệp Phạm đi đến trước mặt Hạ Hàn, Hạ Hàn vẫn nhìn chăm chú vào chén rượu trong tay mình, mí mắt cũng lười nâng, hoàn toàn không dao động.

Diệp Phạm vòng đến sau lưng Hạ Hàn, cúi người xuống, bàn tay trắng như tuyết đặt trên vai Hạ Hàn, di chuyển xuống dưới một chút, ẩn chứa mê hoặc.

Trên mặt cô mang theo ý cười, đáy mắt lại ẩn chứa lạnh lẽo. Một cái tay khác của cô vươn lấy chỗ dưới chân mình, nơi đó cất giấu một khẩu súng.

Đúng lúc này, Hạ Hàn bỗng nhiên xoay người, tay thon dài bóp cổ Diệp Phạm.

Diệp Phạm bị bắt ngắc đầu, nhìn vào mắt Hạ Hàn.

Khuôn mặt Hạ Hàn lạnh lùng, đáy mắt không chút độ ấm. Tay anh siết chặt một chút.

Anh hít một hơi, giọng lạnh băng: “Ai phải cô tới?”

Bên ngoài tiếng súng vang lên, lúc này Hạ Hàn mới buông lỏng tay.

Đạo diễn hô: “Cắt!”

Giọng nói ông đầy kinh hãi. Lúc trước Diệp Phạm chỉ là một người diễn thế, khi diễn không cần lộ mặt. Bởi vậy yêu cầu với kỹ thuật diễn cũng không quá khắt khe.

Ông vốn nghĩ Diệp Phạm sẽ khiến ông thất vọng. Không nghĩ đến lúc này Diệp Phạm đeo khăn che mặt nhưng ông vẫn có thể cảm nhận được mị hoặc của cô, khí thế rút súng vừa rồi, cũng khiến lòng ông chấn động.

Kỹ thuật diễn của Hạ Hàn tinh xảo, Diệp Phạm tuy không theo kịp cậu, nhưng cũng không khiến người khác nhìn ra là đang diễn. Vừa rồi lúc hai người đối diễn, ông thấy mình cũng dường như đang ở Bến Thượng Hải vàng son ấy.

Quyết định để Diệp Phạm diễn vai Cẩm Đàm này của ông quả nhiên không hề sai lầm!

Diễn xong cảnh này, Diệp Phạm khôi phục vẻ mặt thanh lãnh, giống như người vừa diễn vũ nữ Cẩm Đàm lười nhác yêu mị kia không phải là cô.

Ánh mắt lạnh lẽo của Hạ Hàn cũng tan biến, đáng vẻ nhàn nhạt.

Hai người nhập vai đều nhanh, lúc thoát khỏi nhân vật cũng rất dứt khoát. Trong kịch bản họ phải diễn chung cái gì thì với bọn họ cũng không liên quan.

.....

Qua một đoạn thời gian, đoàn phim công bố tập phim đầu tiên của « Ân núp Bến Thượng Hải ».

Bộ phim truyền hình này, đạo diễn và biên kịch đều là những người đứng đầu trong ngành, diễn viên chính lại là ảnh đế quốc tế Hạ Hân và tiểu hoa Đường Cẩm. Bởi vậy, từ lúc giới thiệu thì bộ phim này đã trở thành chủ đề nóng.

Tập phim vừa đăng tải thì trên mạng đã nghị luận náo nhiệt, sôi nổi.

Fans của Hạ Hân và Đường Cẩm điên cuồng bình luận ở Weibo hai người họ.

“Bộ dạng Hạ Hân mặc quân trang thật đẹp trai, mãnh liệt yêu cầu đoàn phim đăng nhiều tấm ảnh tạo hình ra.”

“Nam thần diễn cái gì xem cũng rất hay, bộ phim này tôi nhất định sẽ xem”

“Tiểu Cẩm và Hạ Hân đối đáp rất tốt, lúc họ đứng chung một chỗ còn rất có cảm giác.”

Lúc tất cả mọi người đều bàn luận về nam nữ chính của bộ phim thì lúc này xuất hiện một số tiếng bàn luận nhỏ nhỏ.

“Chỉ có tôi tò mò cô gái đeo khăn che mặt là ai sao? Cô ấy có đôi mắt thật xinh đẹp.”

“Cô ấy chỉ lộ ra đôi mắt mà đã đẹp như vậy. Nếu lộ cả mặt ra không biết xinh đẹp bao nhiêu?.”

“Giới giải trí có người này sao? Từ khi nào xuất hiện một đại mỹ nhân như vậy?”

Vũ nữ Cẩm Đàm xuất diễn cực ít, trong tập phim vốn không có nhiều hình ảnh của Diệp Phạm. Nhưng chỉ vài giây như vậy cũng khiến mọi người nhớ rõ nhân vật vũ nữ này.

Chỉ dựa vào đôi mắt và dáng người tuyệt đẹp kia.

Nhưng cũng có những bàn luận không hài hòa.

“Các người chưa từng nghe qua bóng dáng sát thủ sao, nói không chừng cả khuôn mặt cô ta cũng chỉ có đôi mắt có thể nhìn được.”

“Tôi xem đây là tổ tiết mục tạo ra một mảnh lời, sau khi cô ta tháo khăn che mặt xuống thì gương mặt nhất định rất xấu.”

“Hon nữa nếu cô ta đẹp thì cũng không thể đẹp hơn Đường Cẩm”

Bình luận trên mạng càng ngày càng nhiều, khen chê không giống nhau. Tuy nhiên có một điều mà bọn họ có thể khẳng định. Đó là người diễn nhân vật vũ nữ này chắc chắn không có bối cảnh gì. Nếu không sao cái tên cũng không được công bố chứ?

Bình luận trên mạng chia làm hai phe. Một vài người cho rằng người diễn nhân vật vũ nữ che mặt này lớn lên nhất định rất đẹp. Bọn họ còn so sánh giữa Diệp Phạm và Đường Cẩm thì ai đẹp hơn.

Nhưng đa số đều nghiêng về Đường Cẩm, fan Đường Cẩm nhiều, bọn họ ở Weibo hạ xoát bình luận, nói đến thời điểm kịch bá ra tới, tất cả mọi người đều sẽ biết, người này nhan giá trị cùng Đường Cẩm khẳng định vô pháp so.

Tất cả mọi người đều suy đoán, diễn viên thần bí này rốt cuộc là ai.

Trong khoảng thời gian ngắn, lời đồn đãi nổi lên bốn phía.

Đoàn phim vốn không nghĩ đến một nhân vật nhỏ nhỏ như vậy, gương mặt cũng không lộ ra, Diệp Phạm thậm chí còn là người diễn thế của Đường Cẩm lại khiến cư dân mạng bàn tán nhiệt tình như vậy.

Bởi vì đoàn phim chậm chạp không công khai thân phận của Diệp Phạm càng khiến cho cư dân mạng bàn tán hăng say, đề tài tiếp tục kéo dài.

Mọi người trong đoàn phim đều cho rằng trọng điểm của bộ phim sẽ ở trên người Hạ Hân và Đường Cẩm, không nghĩ đến nhân vật vũ nữ lại được nhắc đi nhắc lại.

Mà trong tập phim cô chỉ xuất hiện trong vài giây ngắn ngủn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mạ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đoàn phim không nghĩ tới nhân vật Cẩm Đàm này sẽ đem tới nhiều lời bàn luận như vậy, trọng điểm mà mọi người bàn tán đã không còn ở chỗ nam nữ chính nữa.

Vì lãng xê, bọn họ dứt khoát ngậm miệng không đề cập tới, không công bố người diễn nhân vật vũ nữ là ai, cố ý khiến mọi người tò mò.

Vì vậy, cái đề tài này kéo dài liên tục, người bàn luận ngày càng nhiều, mọi người đều suy đoán người diễn nhân vật vũ nữ là ai.

Trong phòng khách sạn, Đường Cẩm nhìn mình trong gương, tay cô ta cầm một thỏi son. Đường Cẩm cầm thỏi son, tô lên môi một chút.

Màu đỏ tươi phù trên môi Đường Cẩm, khiến khuôn mặt Đường Cẩm càng thêm quyến rũ. Không biết vì sao mà Đường Cẩm lại nghĩ đến Diệp Phạm.

Diệp Phạm chẳng qua là một người diễn thế nhưng lại lấy được nhân vật vũ nữ này. Ngày đó lúc Diệp Phạm diễn, cô nhìn qua một cái.

Lúc ấy Đường Cẩm ngây ngẩn cả người.

Người cô ta chưa từng để vào mắt, vẫn luôn làm người diễn thế của cô ta hóa ra lại đẹp như vậy.

Đường Cẩm nheo nheo mắt, nắm thỏi son chắc hơn vài phần.

Đường Cẩm cầm di động, chuẩn bị xem bình luận trên mạng về đoạn trailer《Ấn núp Bến Thượng Hải》vừa tung ra. Mỗi lần như vậy, đám fan của cô ta kiểu gì cũng khen ngợi cô ta trên Weibo, cô ta thích cảm giác được người ta nâng lên như vậy.

Đường Cẩm mở Weibo, nhìn vài lần, nụ cười dần xuất hiện trên môi. Fan của cô ta vẫn như trước khen ngợi cô ta.

Đường Cẩm nhìn bình luận khác, nụ cười trên môi bỗng nhiên ngừng lại.

Cô ta thế mà nhìn thấy có người nhắc tới Diệp Phạm.

“Đoàn phim mau nói cho tôi biết người diễn nhân vật vũ nữ kia là ai đi, cô ấy thật đẹp khiến tôi rất tò mò đó.”

“Tôi muốn nói có khi Đường Cẩm còn không đẹp bằng người diễn nhân vật vũ nữ kia đâu. Giới giải trí nhiều người đẹp như vậy, Đường Cẩm chỉ được mọi người chào đón thôi.”

Đường Cẩm cực kỳ tức giận, tay cầm di động khẽ run rẩy.

Tên của Diệp Phạm thậm chí còn không xuất hiện trong dàn diễn viên, vì sao cô được mọi người chú ý? Chưa kể, gương mặt Diệp Phạm còn không lộ ra, chỉ lộ ra đôi mắt.

Càng khiến cô ta tức giận là cư dân mạng thế mà đem Diệp Phạm và cô ta ra so sánh. Nói Diệp Phạm nhìn qua là một đại mỹ nhân, rất mong chờ lúc người diễn nhân vật vũ nữ này tháo khăn che mặt xuống.

Cửa mở ra, người đại diện Lý đi vào, anh ta thấy sắc mặt của Đường Cẩm thì thở dài: “Em xem mấy bình luận rồi à?”

Đường Cẩm lạnh lùng nói: “Chuyện này anh định xử lý như thế nào? Em không muốn lại nhìn thấy có người so sánh em với Diệp Phạm. Cô ta xứng sao?”

Lúc Đường Cẩm nhìn thấy bình luận này, phản ứng đầu tiên của cô ta là tức giận nhưng sau đó lại là hoảng loạn.

Vì cô ta biết Diệp Phạm rất xinh đẹp, sau khi Diệp Phạm tháo khăn che mặt xuống, những người đó nhìn thấy gương mặt của cô, không biết lại khen Diệp Phạm tới mức nào.

Người đại diện Lý: “Tôi đã bảo thủy quân và tài khoản tiếp thị bình luận ở Weibo để đảo ngược dư luận và nhấn mạnh em ở bộ phim này xuất sắc hơn cô ấy.”

“Diệp Phạm chẳng qua là một nhân vật nhỏ, cô ấy sao có thể so sánh với em.”

Đến lúc đó, điểm chú ý của cư dân mạng sẽ không còn trên người Diệp Phạm nữa.

Trong lòng Đường Cẩm thoáng buông lỏng, cô ta nhìn người đại diện Lý một lúc, đột nhiên nói một câu: “Bây giờ mọi người còn chưa biết Diệp Phạm là ai, cũng không có ai biết thân biết phận của cô ta.”

Nếu nhân cơ hội lúc này mà bôi đen Diệp Phạm thì cô ta sẽ hài lòng hơn.

Người đại diện Lý hiểu ý.

Trong một đêm, những bình luận khen Đường Cẩm tăng lên nhanh chóng, đều khen Đường Cẩm đẹp bao nhiêu, người diễn nhân vật vũ nữ kia vốn không thể so được.

Đồng thời cũng có thêm rất nhiều bài viết dẫm Diệp Phạm xuống. Thủy quân dẫn dắt mọi người khiến họ cho rằng Diệp Phạm vốn rất xấu xí, lý do cô mang khăn che mặt chỉ để che đi khuôn mặt khó coi của cô.

Hơn nữa còn ám chỉ với mọi người, Diệp Phạm che che dấu dẫu không phải chỉ có gương mặt không thể nhìn mà thật ra thân phận cũng không thể nói ra, bôi đen tràn ngập.

Trong khoảng thời gian ngắn, dư luận xoay chuyển.

.....

Diệp Phạm mở máy tính, chuẩn bị xem tập phim của《Ấn núp Bến Thượng Hải》một chút.

Lúc cô xem phim trên máy tính, Đô Đô cũng dính lấy cô, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm màn hình.

Đô Đô tuy xem không hiểu những gì xuất hiện trên màn hình, nhưng vì mẹ bé xem nên bé cũng ngơ ngác xem theo.

Lúc này, Đô Đô bỗng nhiên hô một tiếng: “Mẹ.”

Diệp Phạm quay đầu nhìn Đô Đô, đôi mắt đen nhánh của bé lấp lánh như sao.

Đô Đô thấy Diệp Phạm im lặng, tay ngấn mồm múp thịt chỉ vào máy tính, nãi thanh nãi khí mở miệng: “Mẹ xuất hiện ở trên kia.”

Diệp Phạm ngẩn ra, chẳng lẽ Diệp Đặc nhận ra cô?

Đô Đô nghiêng người về phía trước, tay nắm chặt máy tính, đầu nhỏ ghé sát vào màn hình máy tính: “Con muốn nhìn thấy mẹ.”

Thân thể nhỏ nhỏ tiếp tục hướng về phía trước.

Diệp Phạm mỉm cười, nhẹ nhàng ôm lấy bảo bảo mềm như bông vào trong ngực.

Diệp Phạm khởi động lại máy tính, tập phim bắt đầu phát.

Đô Đô không chớp mắt nhìn chăm chăm máy tính.

Chờ đến lúc Diệp Phạm xuất hiện, đôi mắt bé sáng lên, vỗ đôi tay nhỏ bụ bẫm của mình: “Mẹ xuất hiện rồi.”

Thân thể Đô Đô lung lay, Diệp Phạm vội vàng ôm chặt Đô Đô, sợ bé ngã.

Diệp Phạm cúi đầu nhìn rồi hỏi: “Bảo bảo nhận ra mẹ sao?”

Đô Đô nãi thanh nãi khí nói: “Mẹ rất đẹp.”

Diệp Phạm ngẩn ra.

Đô Đô nghiêm túc nói: “Mẹ nhìn đẹp hơn họ.”

Trái tim Diệp Phạm hơi sụp xuống.

Một tiểu bảo bối như vậy khiến cô yêu thâm rồi.

Đô Đô nắm ngón tay Diệp Phạm rồi lay nhẹ, âm thanh nhỏ nhỏ vang lên: “Mẹ ơi, con muốn xem lại.”

Diệp Phạm cười nói: “Được.”

Tập phim liên tục phát lại, lần nào Đô Đô cũng xem rất nghiêm túc.

Cuối cùng Đô Đô buồn ngủ, đầu nhỏ gật gù liên tục. Diệp Phạm ôm Đô Đô, nhẹ nhàng đặt bé lên giường.

Sau khi Đô Đô ngủ, Diệp Phạm rời khỏi phòng. Cô đã biết tin tức trên mạng, nhìn những bình luận đó, trong lòng cô không chút gợn sóng.

Cô diễn nhân vật Cẩm Đàm này, sau khi bộ phim kết thúc thì cô sẽ thoát khỏi vai diễn. Đối với những thứ ngoài bộ phim vốn không trong phạm vi quan tâm của cô.

Những ngôn luận đó không ảnh hưởng đến cô mà cô cũng không muốn để ý.

Trong phòng làm việc, Đường Cẩm thực hiện những biện pháp cố tình chèn ép Diệp Phạm, đề cao Đường Cẩm, khiến dư luận ủng hộ Đường Cẩm. Kết quả, các cư dân mạng đối với thân phận người diễn nhân vật vũ nữ càng thêm tò mò.

Nhiệt độ càng ép xuống lại càng cao lên, những bài viết đó không ép xuống được.

Tình hình vốn không phát triển theo tưởng tượng của Đường Cẩm. Đường Cẩm tức giận đến mức ném vỡ mấy cái cái ly nhưng cũng không giúp được gì.

.....

Lần trước Nhiếp Vi Như bị Diệp Phạm chọc tức, luôn phốt lò cô. Nhiếp Vi Như đi đến ngân hàng hỏi qua, biết Diệp Phạm ngừng thẻ tín dụng cố ý làm bà ta xấu mặt.

Từ trước đến giờ Nhiếp Vi Như luôn chán ghét Diệp Phạm, đương nhiên sẽ không chủ động làm xấu mặt, bà ta nghĩ phốt lò Diệp Phạm mấy ngày thì Diệp Phạm sẽ chịu thua.

Theo tính cách của Diệp Phạm, nó vẫn luôn muốn với bà ta trở nên thân thiết. Cho dù lúc Diệp Phạm dọn ra ngoài thì cách vài ngày nó cũng sẽ gọi điện về nhà.

Nhưng lần này mọi thứ đều sai lệch hoàn toàn với suy đoán của Nhiếp Vi Như. Diệp Phạm không những không khôi phục lại thẻ tín dụng mà gọi điện thoại xin lỗi bà ta cũng không có.

Nhiếp Vi Như có chút không vui, bà ta chỉ đành chủ động gọi điện cho Diệp Phạm.

Đúng lúc hôm nay Diệp Phạm ở nhà, lúc cô đang chơi với bảo bảo thì Nhiếp Vi Như đột nhiên gọi điện đến.

Đô Đô ngồi trong lòng Diệp Phạm, ngẩng đầu nhìn cô, Đô Đô không hiểu vì sao Diệp Phạm lại không bắt máy.

Diệp Phạm làm thủ thế im lặng với Đô Đô, khiến Đô Đô không nói chuyện, cô sợ lát nữa Nhiếp Vi Như nghe thấy âm thanh của Đô Đô.

Đô Đô vừa thấy Diệp Phạm làm như vậy, bé lập tức dùng tay nhỏ che miệng mình lại, đôi mắt tròn xoe mở to rồi gật đầu thật mạnh.

Đô Đô vốn rất ngoan.

Diệp Phạm mỉm cười, ấn nút nghe: “Alo.”

Nhiếp Vi Như đợi điện thoại một lúc lâu, giọng điệu không kiên nhẫn: “Sao bây giờ mày mới tiếp điện thoại?”

Diệp Phạm thu lại nụ cười, sắc mặt nhàn nhạt: “Vừa rồi có chút việc.”

Nghe thấy giọng Diệp Phạm lãnh đạm, Nhiếp Vi Như nhấn nhó: “Buổi tối mày về nhà ăn cơm, tao có việc muốn nói với mày.”

Diệp Phạm đã đoán ra Nhiếp Vi Như muốn nói cái gì. Tuy nhiên, Diệp Phạm cũng muốn gặp Nhiếp Vi Như một lần nên cô đồng ý.

“Còn có việc gì sao? Không còn việc gì thì con cúp máy.” Diệp Phạm nhàn nhạt mở miệng.

“Không.....” Nhiếp Vi Như còn chưa nói xong thì Diệp Phạm đã cúp máy.

Nhiếp Vi Như ngơ ngác nhìn điện thoại, bà ta lập tức bùng lên lửa giận, từ khi nào Diệp Phạm dám cúp điện thoại của bà ta.

Bây giờ bà ta mới nhận ra, vừa rồi Diệp Phạm vậy mà không chủ động kêu bà ta một tiếng mẹ.

Diệp Phạm cúp điện thoại rồi đặt nó sang một bên. Cô phát hiện Đô Đô nhìn chăm chăm cô, tay bé vẫn còn che trước miệng mình.

Diệp Phạm kéo tay nhỏ của Đô Đô xuống: “Được rồi, bây giờ Đô Đô có thể nói rồi.”

Bảo bảo chu cái miệng nhỏ, bé ôm lấy gương mặt Diệp Phạm: “Mẹ không vui.” Giọng của bé chắc nịch, Diệp Phạm gật mình, vừa định nói chuyện.

Một giây sau, khuôn mặt Đô Đô sát lại gần, bé cọ cọ cái mũi của mình trên mặt Diệp Phạm.

“Nhưng bảo bảo sẽ không khiến cho mẹ không vui.”

Diệp Phạm không nhìn được cười, cô ôm Đô Đô xoay vài vòng, lại hôn bé mấy cái mới dừng lại.

“Đô Đô thật là tiểu bảo bối của mẹ.”

Đến buổi tối, sau khi Diệp Phạm giao Đô Đô cho Lý mẹ thì ra ngoài.

Diệp Phạm không có chìa khóa trong nhà, sau khi cô đến nơi thì ấn chuông cửa mấy lần. Mấy món ăn được bày trên bàn đều không có một món mà Diệp Phạm thích ăn.

Vừa nhìn đã biết là Nhiếp Vi Như dùng đồ đối phó với cô.

Diệp Phạm vừa đến, em gái nguyên chủ Diệp Lập cũng trở về, hai người vừa vận dụng phái, Diệp Lập nhìn Diệp Phạm, bất đắc dĩ gọi một tiếng: “Chị.”

Khi Diệp Lập còn nhỏ, cô ta đã nhận ra được Nhiếp Vi Như không yêu thích Diệp Phạm nên cô ta học theo mà bắt nạt Diệp Phạm.

Lúc lớn hơn một chút, Nhiếp Vi Như lặng lẽ nói cho cô ta biết Diệp Phạm vốn không phải chị ruột của cô ta. Nhiếp Vi Như không tiết lộ nhiều, chỉ nói điều này.

Kể từ lúc đó, thái độ của Diệp Lập đối với Diệp Phạm càng ác liệt. Rõ ràng học phí và tất cả tiền cần dùng đều do Diệp Phạm cung cấp, nhưng Diệp Lập lại không hề biết ơn dù chỉ một chút.

Cô ta lại còn cảm thấy Diệp Phạm gửi quá ít tiền về nhà, tiêu biểu cho một con bạch nhãn lang.

Tuy nhiên, Diệp Lập ở nhà hoành hành nhưng vừa ra bên ngoài thì sẽ thu liễm tính cách của mình, nhìn qua rất ngoan ngoãn.

Diệp Lập chủ động chào hỏi với Diệp Phạm, Diệp Phạm biết cô ta đi đến, nhưng cô cũng không quay đầu, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Diệp Lập nhũn mảy, người chị tiện nghi này sao vậy, lúc trước luôn lấy lòng cô ta mà.

Diệp Lập hừ một tiếng, cũng không để ý đến Diệp Phạm, ngồi ở bàn ăn nghịch điện thoại của mình. Cô ta đang lướt Weibo, đang xem Weibo của lưu lượng tiểu sinh Đoàn Kỳ, chính là bạn trai Đường Cẩm.

Diệp Lập là fan của Đoàn Kỳ nên cô ta vô cùng ghét Đường Cẩm.

Nhiếp Vi Như đi ra từ phòng bếp, bà ta nhìn Diệp Phạm đã tới nhưng lại ngồi yên một chỗ và cũng không có ý định hỗ trợ bà ta, sắc mặt bà ta trầm xuống.

“Ăn cơm đi.”

Ăn cơm ăn được một nửa, Nhiếp Vi Như muốn đòi tiền của Diệp Phạm, bà ta vừa muốn mở miệng nói chuyện thì Diệp Phạm đã lên tiếng trước vì nhận ra được ý đồ của bà ta.

“Mẹ, lần này con đóng một bộ phim mới.”

Nhiếp Vi Như không kiên nhẫn: “Mày đóng thì đóng đi, nhớ đem tiền về nhà là được.”

Diệp Phạm không để ý bà ta: “Con còn đối diễn với Đường Cẩm, bộ phim này cô ấy là nữ chính.”

Vừa dứt lời, đôi đũa của Nhiếp Vi Như rơi trên bàn, đáy mắt khó giữ được sự hoảng loạn toát ra: “Mày sao không đề cập qua với tao về chuyện này?”

Diệp Phạm câu môi cười: “Cô ấy diễn vai chị của con, tuy nhiên cô ấy diễn là một đại tiểu thư, còn con diễn lại là đứa con gái bị lưu lạc bên ngoài.”

Sắc mặt Nhiếp Vi Như tái nhợt, bà ta muốn nói gì đó nhưng không mở miệng được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Đáy lòng Nhiếp Vi Như vô cùng hoảng hốt nhưng ngoài mặt lại duy trì bình tĩnh, không muốn để người nào phát hiện mình khác thường. Bà ta lần nữa cầm đũa lên, lần này bà ta cũng không nói thêm gì nữa.

Ngay cả chuyện vừa rồi bà ta muốn đòi tiền Diệp Phạm, Nhiếp Vi Như cũng đã quên, tâm trí chỉ suy nghĩ về chuyện tráo đổi hai đứa bé năm đó.

Đáy mắt Diệp Phạm hiện lên tia châm chọc.

Lúc này, Diệp Lập vẫn luôn nghịch điện thoại đột nhiên ngẩng đầu lên. Cô ta nghe thấy tên của Đường Cẩm nên quay đầu nhìn Diệp Phạm.

Về mặt Diệp Lập tò mò: “Đường Cẩm trông thật sự như thế nào? Có phải xinh đẹp như trên TV không? Còn có Đoàn Kỳ, quan hệ của hai người họ như thế nào?”

Diệp Lập rất quan tâm đến chuyện có Đoàn Kỳ với Đường Cẩm, trong lòng cô ta chỉ muốn Đoàn Kỳ và Đường Cẩm chia tay.

Ánh mắt Diệp Phạm lãnh đạm, Nhiếp Vi Như không muốn nhắc đến chuyện của Đường Cẩm, Diệp Lật lại không ngừng hỏi, nhất định sẽ chọc giận Nhiếp Vi Như.

Lúc này, Nhiếp Vi Như đột nhiên đập đôi đũa lên bàn thật mạnh, giọng bà ta rất tệ: “Hỏi để làm cái gì?”

Diệp Lật sùng sốt, cô ta không hiểu vì sao Nhiếp Vi Như lại tức giận.

Nhiếp Vi Như nói tiếp: “Nếu ăn xong rồi thì đi rửa bát hộ mẹ đi, không có việc gì để nói đến mấy tin bát quái này.”

Bây giờ Nhiếp Vi Như đang tức giận nên Diệp Lật không dám nói lời nào, cô ta bĩu môi, cúi đầu ăn cơm.

Sau đó trên bàn cơm luôn yên tĩnh.

Diệp Phạm im lặng, cơm nước xong xuôi thì cô đi về, vốn không quan tâm họ.

Sau khi ra khỏi nhà Nhiếp Vi Như thì Diệp Phạm lập tức chạy về nhà, muốn nhanh chóng nhìn thấy bảo bảo.

Trời tối dần, lúc Diệp Phạm về đến nhà thì Đô Đô được Lý mẹ đưa ra ngoài chơi vẫn chưa về nhà.

Một mình Diệp Phạm ngồi trong phòng khách, vì không có bảo bảo mà cả nhà đều trống rỗng.

Đột nhiên yên tĩnh khiến Diệp Phạm rất không quen.

Chỉ cần xa bảo bảo một lúc, cô đã nhớ bảo bảo.

Diệp Phạm chuẩn bị đứng dậy về phòng mình thì có âm thanh mở cửa vang lên.

Cửa được mở ra, Lý mẹ ôm bảo bảo đi đến.

Lý mẹ đặt Đô Đô trên mặt đất.

Đô Đô nhìn thấy Diệp Phạm, ánh mắt sáng lên, tung ta tung tãng chạy tới.

"Mẹ ơi, mẹ ơi."

Tiếng dép lê của Đô Đô lạch bạch lạch bạch, chạy một mạch qua đây.

Lòng Diệp Phạm mềm nhũn, cô tiến lên vài bước, vừa vịn tiếp được Đô Đô.

“Lý mẹ, di vát vớ rồi.”

May mắn có người giúp cô chăm sóc Đô Đô, nếu không Diệp Phạm cũng phải lo lắng mình không thể cùng lúc để tâm đến công việc và con trai.

Lý mẹ mỉm cười: “Đô Đô rất ngoan, vốn không cần đi phải nhọc lòng.”

“Cháu giúp bảo bảo tắm một chút.” Lý mẹ đưa Đô Đô ra ngoài chơi một lúc, Đô Đô đã toát mồ hôi.

“Không cần đâu, cháu đi tắm rồi nghỉ ngơi trước đi, đi sẽ giúp Đô Đô đi tắm cho.”

Diệp Phạm bế Đô Đô lên.

Lý mẹ gật đầu: “Vậy được rồi.”

Diệp Phạm ôm con trai vào phòng tắm, cô lấy chậu tắm thường dùng của bảo bảo ra, pha nước ấm.

Cô tra trên mạng, nước tắm cho trẻ em không thể có nhiệt độ quá cao.

Diệp Phạm pha rất nhiều lần mãi mới thấy hài lòng.

Đô Đô ngoan ngoãn ngồi một bên, bé ngồi trên ghế nhỏ thường dùng.

“Được rồi, bảo bảo có thể tắm rồi.”

Tay Diệp Phạm nhéo nhéo cái cằm béo mềm mại của Đô Đô.

Sau khi Diệp Phạm nói xong, Đô Đô giống như đã quen mà giơ tay lên để Diệp Phạm có thể dễ dàng cởi quần áo của bé ra.

Diệp Phạm cười, cởi quần áo của Đô Đô ra, nhưng mới cởi được một nửa thì cô bỗng nổi lên tâm tư trêu chọc.

Cô cố ý giữ quần áo lên đầu Đô Đô, về mặt khó xử.

“A, quần áo bị kẹt thì phải làm sao giờ?”

Đô Đô chớp chớp đôi mắt, về mặt ảo não giống cô: “Vậy phải làm sao giờ?”

Diệp Phạm nhin cười: “Bảo bảo hôn mẹ một cái, mẹ sẽ giúp con được không.”

Đô Đô chạy nhanh đến, hôn cô mấy cái liền.

Diệp Phạm cũng không trêu đùa bé nữa, rất nhanh đã cởi quần áo của bảo bảo ra rồi đặt bảo bảo vào bồn tắm.

Con trai đáng yêu như vậy, nếu cô không trêu chọc bé thì cũng thật có lỗi với mình.

Diệp Phạm sợ Đô Đô sinh bệnh nên không dám tắm cho bé quá lâu, động tác cô nhanh hơn, vài phút sau đã đặt bảo bảo thom tho trên giường.

Diệp Phạm giúp bảo bảo mặc áo ngủ hình hoạt hình, nhẹ nhàng vỗ bụng bé.

Đô Đô ra ngoài chơi cũng lâu nên giờ đã rất mệt. Hơn nữa trẻ con lại ngủ nhiều nên bé không chống cự được. Diệp Phạm tắt đèn trên trần nhà đi, chỉ còn lại ánh sáng của chiếc đèn ngủ trên đầu giường.

Diệp Phạm ngồi bên cạnh giường ngủ, nhẹ giọng hát ru, giọng cô trong trẻo giống sự yên tĩnh của ban đêm.

Đô Đô nhìn thấy mẹ luôn bên cạnh bé thì rất yên tâm nhắm mắt lại. Lúc ngủ, bé theo thói quen mà bỏ ngón tay của mình vào trong miệng, chép miệng.

Dù đã bỏ được núm cao su nhưng đôi khi Đô Đô vẫn sẽ bỏ tay vào ngậm trong miệng.

Diệp Phạm bắt đắc dĩ, động tác cô chậm lại, rút ngón tay từ trong miệng Đô Đô ra. Diệp Phạm không tắt đèn ngủ đi, cầm lấy áo ngủ trên giường.

Cô không muốn đánh thức Đô Đô, ra khỏi phòng ngủ.

.....

Diệp Phạm tới đoàn phim, cô rất nhanh đã phải nghênh đón lần diễn thế cuối cùng của mình.

Trước khi đóng phim, Đường Cẩm đã nói với đoàn phim rằng cô ta sẽ không quay bất cứ một cảnh thân mật nào. Vì vậy, cảnh giường chiếu này Diệp Phạm đương nhiên phải diễn.

Đây là cảnh giường chiếu duy nhất của bộ phim truyền hình này. Trong phim. Qua từng nhiệm vụ, đôi vợ chồng đặc công dần yêu đối phương, từ giả thành thật.

Sau khi bọn họ bày tỏ tình cảm lẫn nhau thì bộ phim sẽ có một bước ngoặt lớn.

Trong nhiệm vụ tiếp theo, nam chính bị người Nhật Bản bắt đi, nghiêm hình tra tấn, sống chết không rõ.

Yêu cầu của đạo diễn rất đơn giản, cảnh giường chiếu này phải diễn đến tốt nhất.

Căn phòng được bài trí tinh xảo, ánh đèn mờ mờ bao trùm nơi này, tất cả mọi thứ đều được phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Trên chiếc giường lớn, Diệp Phạm bị bóng dáng Hạ Hàn che khuất, ái muội liên tục xuất hiện.

Đạo diễn ra lệnh một tiếng, cảnh giường chiếu bắt đầu.

Hạ Hàn vươn tay, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên mặt Diệp Phạm

Diệp Phạm chỉ mặc một bộ sườn xám bằng lụa tơ tằm, hơi lạnh từ gió xuyên qua cổ áo và ống tay áo. Người cô cứng đờ, không biết diễn như thế nào.

Hạ Hàn nhận ra người Diệp Phạm cứng đờ, anh dừng động tác, nhìn đạo diễn ý bảo cảnh diễn này dừng một chút.

“Diệp Phạm” Hạ Hàn mở miệng, giọng anh lạnh lùng, lúc gọi tên cô nghe không có cảm xúc gì.

Diệp Phạm ngẩn người, cô chỉ là một người diễn thế nhỏ bé thế mà Hạ Hàn lại biết tên cô.

Hạ Hàn làm ảnh đế, EQ tất nhiên rất cao. Diệp Phạm nghe người trong đoàn phim nói rằng chỉ cần là nhân viên từng tiếp xúc với Hạ Hàn thì anh đều nhớ tên của bọn họ.

Giọng Hạ Hàn chậm lại, an ủi Diệp Phạm: “Đừng căng thẳng.”

Anh biết người diễn thế này vô cùng chuyên nghiệp, lúc trước khiến cô được diễn nhân vật vũ nữ cũng là do anh đề cử.

Đạo diễn cũng nhìn ra Diệp Phạm không đúng, ông đi tới, chỉ bảo vài câu: “Diệp Phạm, lúc đóng phim muốn tìm được trạng thái thì tuyệt đối không nên căng thẳng.”

Nhân vật vũ nữ này có độ hot rất cao trên mạng, đạo diễn có thể thấy được diễn viên mới này nhất định có thể đi rất xa trong tương lai.

Lúc đạo diễn nói chuyện thì Hạ Hàn dựa vào tường cạnh mép giường, nhìn Diệp Phạm không chớp mắt.

“Đây cũng là lần đầu tiên Hạ Hàn diễn cảnh giường chiếu với người khác.” Đạo diễn cười khiến không khí sinh động lên, “Cậu ấy còn chưa căng thẳng thì cháu căng thẳng cái gì?”

Diệp Phạm nghiêm túc gật đầu: “Đạo diễn, cháu sẽ cố gắng hết sức.”

Cô hít một hơi thật sâu, nỗ lực khiến mình tiến vào trạng thái.

Nhìn thấy biểu tình thấy chết không sờn của Diệp Phạm, Hạ Hàn chột cong khóe môi, sự lạnh lẽo trên gương mặt như băng tuyết tan đi mấy phần.

Hạ Hàn nhìn Diệp Phạm một lúc, nheo mắt.

Anh đáng sợ như vậy sao?

Tất cả mọi người trong phim trường đang đợi Diệp Phạm khôi phục trạng thái, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, muốn tìm được trạng thái tốt nhất như đạo diễn nói.

Một lúc sau, giọng nói trầm thấp của Hạ Hàn vang lên: “Lúc nào thì bắt đầu được?”

Diệp Phạm ngẩn người nửa giây, về mặt cô nhàn nhạt mở miệng: “Bây giờ.”

Microphone, nhiếp ảnh vào chỗ, đèn cũng chuẩn bị xong, cảnh giường chiếu bắt đầu lại lần nữa.

Diệp Phạm và Hạ Hàn ngồi trên giường, cơ thể Hạ Hàn khó khăn lắm mới che được khuôn mặt cô, một số động tác yêu cầu phải tá vạ, màn ảnh không thể xuất hiện gương mặt Diệp Phạm vì cô là người diễn thế.

“Phu nhân.” Giọng nói cực thấp của Hạ Hàn rơi vào căn phòng yên tĩnh.

Diệp Phạm cúi đầu, rũ mắt, không nói gì. Bọn họ là vợ chồng già, chỗ này không có ai, anh không cần gọi cô như vậy.

Ánh mắt Hạ Hàn quét qua gương mặt Diệp Phạm, nhìn kỹ từng ngũ quan của cô.

Hạ Hàn một bên nhìn Diệp Phạm, một bên nói: “Trên giấy chứng nhận kết hôn, chúng ta kết hôn năm 26 của Trung Hoa Dân Quốc*.”

Anh chột cười khẽ một tiếng: “Chi bằng đêm nay chúng ta động phòng nhé?”

Diệp Phạm vẫn không mở miệng nhưng trên môi lại nở nụ cười.

Nhìn thấy Diệp Phạm cười, Hạ Hàn có chút sững sờ. Anh cúi người xuống, dần dần tới gần Diệp Phạm.

Môi Hạ Hàn cách Diệp Phạm càng ngày gần.

Hơi thở ấm áp gần trong gang tấc, môi anh chỉ cách nửa tấc(1) nhưng không hề rơi xuống.

(1) Nửa tấc= 2cm

Một cánh tay vòng qua cổ Diệp Phạm, nhìn qua giống như nghiêm túc hôn cô.

Ngón tay Hạ Hàn di chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng tháo nút áo trên chiếc sườn xám của Diệp Phạm.

Nhận ra cơ thể Diệp Phạm cứng đờ, Hạ Hàn cúi người đến sát môi của cô nói: “Thả lỏng.”

Diệp Phạm dần dần tìm lại được trạng thái.

Sườn xám được cởi ra, bên trong chỉ có một bộ quần áo lót tinh xảo che chắn.

Trong ánh đèn mờ, bọn họ bốn mắt nhìn nhau.

*Trung Hoa Dân quốc (THDQ) là nhà nước thống trị Trung Quốc từ năm 1912 đến năm 1949 nên khoảng thời gian này được gọi là thời dân quốc, mọi

người có thể lên mạng tìm hiểu thêm. Nói chung đây là một giai đoạn lịch sử khá loạn của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phật Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Diệp Phạm vươn hai tay, vòng qua người Hạ Hàn. Động tác của cô hơi kì lạ nhưng vừa vặn biểu hiện được sự vụng về của nữ chính trong chuyện giường chiếu của bộ phim.

Tiếng cười cực thấp cực nhẹ, Hạ Hàn khẽ thấp giọng nói: "Gấp cái gì?"

Bốn phía mê man, giọng anh vốn trầm lại càng trầm đến mê người.

Tay Hạ Hàn vòng lấy kéo Diệp Phạm vào ngực.

Cách một lớp áo lót cực mỏng, tay Hạ Hàn vẫn che chắn trên người cô. Lòng bàn tay anh mang vết chai mỏng, có vẻ hơi thô ráp.

Không khí thật sự quá yên tĩnh. Diệp Phạm dựa vào ngực Hạ Hàn, nghe được tiếng tim đập của anh như sấm rền ngày mùa hè, từng tiếng từng tiếng.

Hạ Hàn ôm Diệp Phạm, hai người cùng nhau nằm xuống.

Đệm dưới giường mềm mại vô cùng, Hạ Hàn thả nhiên cong môi, trong mắt anh mang theo ý cười như có như không, cúi người về phía Diệp Phạm.

Hạ Hàn nhìn Diệp Phạm, một tay khác mò đến chiếc bàn ở đầu giường. Chỗ đó có một chiếc đèn, ngón tay thon dài của anh chạm vào công tắc, tắt đèn trong phòng.

Ánh đèn đột nhiên biến mất, căn phòng lập tức chìm trong bóng tối.

"Cát." Đạo diễn hô một tiếng. Ông dường như vô cùng hài lòng trước hiệu quả của đoạn diễn này, vỗ tay mấy lần.

Mặc dù Hạ Hàn và Diệp Phạm đều là lần đầu tiên diễn cảnh giường chiếu nhưng biểu hiện của hai người thật sự đáp ứng được điều đạo diễn chờ mong.

Diệp Phạm có thể cảm giác được, bàn tay ấm áp của Hạ Hàn nhanh chóng rời khỏi người cô.

Cô thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên diễn cảnh giường chiếu mà ảnh đế cũng có thể chuyên nghiệp như thế, khó trách Hạ Hàn có thể giành được nhiều giải thưởng cả trong nước lẫn ngoài nước như vậy.

Ánh sáng trong phòng lại sáng lên.

Hạ Hàn đứng lên, ngồi ở mép giường, lúc anh chuẩn bị đứng dậy rồi đi thì thấy Diệp Phạm đang muốn rời khỏi giường.

Hạ Hàn suy tư vài giây, đưa tay đến trước mặt Diệp Phạm.

Ánh mắt anh hạ xuống, nhìn vào đôi mắt Diệp Phạm.

Diệp Phạm sững sốt, cô mượn lực ngồi dậy, nói cảm ơn.

Có lẽ vừa rồi nhập diễn, trong mắt Hạ Hàn còn ẩn chứa một chút cảm xúc như có như không.

Nhưng chỉ nửa phút đồng hồ thì anh lập tức khôi phục, ánh mắt bình tĩnh và lạnh nhạt.

Giống hệt với lời nói của mọi người trong đoàn làm phim, cảm xúc của Hạ Hàn không hề lộ ra, trong lòng anh đang suy nghĩ gì, không một ai có thể nhìn thấu.

Hạ Hàn quay người rồi đi, đạo diễn tìm anh nói chuyện.

Mặc dù là mùa hè, nhưng quay vào ban đêm, Diệp Phạm chỉ mặc một bộ áo ngủ mỏng manh, diễn lâu như vậy, đương nhiên sẽ thấy có chút lạnh.

Một diễn viên quần chúng có quan hệ không tệ với cô - Tống Mạn đến, choàng áo khoác cho Diệp Phạm: "Có lạnh lắm không?"

Diệp Phạm lắc đầu: "Cảm ơn cô."

Hạ Hàn đứng cách đó không xa dừng động tác lại, ánh mắt anh nhìn qua.

Diệp Phạm yên tĩnh đứng trong studio.

Trong yếu đuối lộ ra kiên cường, một loại khí chất rất khó có được.

Hạ Hàn không tự chủ vuốt nhẹ đầu ngón tay một chút.

...

Ngày hôm sau, Diệp Phạm đến phòng trang điểm sớm, thợ trang điểm hóa trang cho Diệp Phạm.

Diệp Phạm trầm ngâm, hôm nay cô là cảnh cuối cùng của cô, phải đối diện với Đường Cẩm. Cảnh này nói về sự giằng co giữa nữ chính và vũ nữ.

Vũ nữ Cẩm Đàm thật ra là con gái riêng của Thẩm gia, mà vai diễn của Đường Cẩm lại là đại tiểu thư của Thẩm gia. Về sau tiểu thư Thẩm gia trở thành đặc công mà Cẩm Đàm lại làm việc cho người Nhật.

Lúc Cẩm Đàm nhìn thấy nữ chính thì đã nhận ra cô ấy là tiểu thư Thẩm gia. Hai người rõ ràng là chung một dòng máu nhưng một người là thiên kim tiểu thư, một người lại là vũ nữ.

Vì để người Nhật tín nhiệm mình hơn, Cẩm Đàm muốn vạch trần thân phận đặc công của nữ chính.

Diệp Phạm rũ mắt, đáy mắt xuất hiện lãnh ý.

Nguyên chủ vốn là con gái của đại tài phiệt. Nhiếp Vi Như đánh tráo con gái ruột của mình Đường Cẩm với nguyên chủ, kết quả Đường Cẩm hưởng thụ cuộc sống giàu sang vốn không thuộc về cô ta còn nguyên chủ lại chịu đủ tra tấn.

Cảnh ngộ khác biệt tạo ra cuộc sống khác nhau.

Cảnh này như đang chậm chọc hiện thực.

Đường Cẩm hóa trang xong, ngồi tại chỗ. Cô nhìn gương mặt Diệp Phạm, không biết vì điều gì mà huyết Thái Dương của cô ta lại nhảy lên thỉnh thoảng.

Trong lòng cô ta luôn cảm thấy rất bất an.

Lúc này, âm thanh của người đại diện đánh gãy suy nghĩ của Đường Cẩm.

Người đại diện đã gọi Đường Cẩm nhiều lần nhưng Đường Cẩm luôn ngăn người. Anh ta lo lắng thúc giục: "Đường Cẩm, cô đang suy nghĩ gì vậy? Đạo diễn đang gọi cô kia."

Đường Cẩm lúc này mới nhớ tới, cảnh tiếp theo là cảnh cô ta và Diệp Phạm đối diện.

Đường Cẩm đành phải ép cảm xúc của mình xuống: "Tôi sẽ ra ngay."

Diệp Phạm và Đường Cẩm đứng dưới ánh đèn.

Diệp Phạm mặc một bộ quần áo cũ, trên đầu cũng không có bất kỳ đồ trang trí gì, lại khiến cô có vẻ thanh lệ lạnh nhạt, khí chất không tầm thường.

Đáy mắt Đường Cẩm hiện lên một tia ghen ghét.

Nhưng cô ta không thể không thừa nhận, cho dù mặc trang phục như vậy cũng không áp xuống được vẻ đẹp của Diệp Phạm.

Mọi người nhìn hai người này, bọn họ nghĩ thầm, rõ ràng Đường Cẩm diễn đại tiểu thư nhà giàu nhưng lúc Đường Cẩm đứng trước mặt Diệp Phạm lại bị Diệp Phạm cường ngạnh cướp đoạt khí chất.

Ánh đèn, máy quay vào chỗ.

Dưới con mưa, lưng Diệp Phạm thẳng tắp với sự quật cường và kiêu ngạo.

"Tôi và cô đều là con gái Thẩm gia. Rõ ràng chúng ta có thể có cuộc sống như nhau."

"Nếu như người ở lại Thẩm gia lúc đó là tôi, tôi cũng không lưu lạc như bây giờ."

Giọng nói của Diệp Phạm không ngừng vọng vào tai Đường Cẩm, trong đầu cô ta lập tức trở nên trống rỗng.

Đây rõ ràng chỉ là lời kịch nhưng lại khiến Đường Cẩm nghĩ đến khi cô ta còn bé ngoài ý muốn biết được mình không mang dòng của Đường gia, lúc ấy cô ta còn vô cùng sợ hãi.

Trong suốt nhiều năm, cô ta chưa bao giờ nhắc đến chuyện này với người khác. Cô ta luôn lo lắng rằng không biết lúc nào thì bí mật này sẽ bị người ta vạch trần.

Trong lòng Đường Cẩm bối rối.

Cô ta há to miệng nhưng lại không nói một câu nào trong lời kịch.

"Cát!" Đường Cẩm mắc lỗi nên đạo diễn hô dừng lại.

Đường Cẩm lấy lại tinh thần, nhìn thấy gương mặt cười như không cười của Diệp Phạm. Nhưng khi cô ta nhìn lại, biểu cảm Diệp Phạm thân nhiên như thể vừa nãy chỉ là ảo giác của cô ta.

Đạo diễn cau mày: "Đường Cẩm, sao cô không nói lời kịch?"

"Lần sau tôi sẽ chú ý." Đường Cẩm miễn cưỡng tìm lý do.

Diệp Phạm nhìn cô ta, ánh mắt đầy thâm ý.

Đạo diễn mở miệng: "Diễn lại lần nữa."

Diệp Phạm đứng trong mưa, nước mưa từ trên cằm cô chậm rãi lăn xuống, quần áo cũng thấm ướt.

Cô nhìn qua có chút chật vật nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, thậm chí thêm mấy phần tái nhợt yếu đuối, càng khiến người khác không thể dời mắt.

Giọng điệu Diệp Phạm đầy ý vị sâu xa, dường như mang theo mê hoặc.

"Nếu như tôi trao đổi thân phận với cô, tôi là tiểu thư Thẩm gia, mà cô lại là vũ nữ lưu lạc phong trần."

"Nếu chúng ta sống cuộc sống của chính mình thì kết cục sẽ khác nhau sao?"

Đường Cẩm giương mắt thì thấy được gương mặt lạnh lùng của Diệp Phạm.

Trái tim cô ta thất lại.

Mỗi chữ, mỗi câu trong lời kịch đều đâm vào tim Đường Cẩm. Thân phận bị trao đổi, cuộc đời khác nhau...

Tay Đường Cẩm run nhè nhẹ.

Nếu như cô ta không được trao đổi thân phận với con gái ruột của Đường gia, người ở lại Đường gia biến thành cô ta thì cô ta cũng không được hưởng thụ sự giàu sang trong nhiều năm như vậy.

Nếu như con gái ruột của Đường gia tìm tới cửa thì cô ta nên làm gì?

Đường Cẩm hoàn toàn quên mất cô ta còn đang diễn, cô ta không nhìn vào ống kính, đáy mắt đầy bất an.

Lúc này, đạo diễn lại hô một tiếng: "Cát!"

Đạo diễn ngại Đường gia quyền thế lớn nên thái độ đối với Đường Cẩm luôn rất tốt, nhưng mà Đường Cẩm lại liên tiếp mắc lỗi khiến giọng điệu của ông nặng nề hơn vài phần.

"Đường Cẩm, tại sao vừa nãy cô không nhìn ống kính? Hôm nay có chuyện gì xảy ra với cô?"

Qua mấy cảnh vừa rồi, Đường Cẩm đã bị dày vò không ít, sắc mặt cô ta tái nhợt, không nói gì.

Người đại diện hoà giải: "Đường Cẩm không được nghỉ ngơi tốt, cảnh này tí nữa hãy quay."

Đường Cẩm trở lại vị trí của mình, người đại diện Lý lo lắng đến hỏi thăm: "Cô không thoải mái à?" Đường Cẩm chỉ có thể mỉm cười.

Đường Cẩm quay đầu lại bất gặp ánh mắt của Diệp Phạm.

Về mặt Diệp Phạm bình tĩnh, đôi mắt như có thể nhìn thấu tất cả, khiến lòng người phát run.

Một lát sau, Đường Cẩm miễn cưỡng khôi phục trạng thái, diễn xong cảnh này. Nhưng cảm xúc của Đường Cẩm bị ảnh hưởng rất lớn nên diễn xong thì cô ta lập tức rời khỏi studio.

Cảnh vừa rồi là cảnh cuối của Diệp Phạm trong bộ phim. Trước khi rời đi, cô gọi Tống Mạn một tiếng. Trước đó, lúc mấy diễn viên quần chúng kia nói xấu cô thì Tống Mạn đã nói giúp cô.

Diệp Phạm sẽ nhanh chóng phải rời khỏi đoàn làm phim, cũng không biết đến lúc nào mới gặp lại Tống Mạn. Vì thế cô quyết định mời Tống Mạn ăn cơm.

Tống Mạn không từ chối được ý tốt của Diệp Phạm, cô ấy suy nghĩ, nói: "Tôi dẫn cậu đến một cửa tiệm."

Hai người rời khỏi đoàn làm phim, đi đến đường phố gần đó. Trên đường phố có rất nhiều cửa hàng lớn nhỏ, lúc này đã là hoàng hôn, trên đường phố mọi người đi lại nhiều hơn.

Diệp Phạm chưa từng đến chỗ này, Tống Mạn giới thiệu: "Bọn diễn viên quần chúng chúng tôi, thường xuyên đến con đường này để ăn cơm."

"Tôi dẫn cậu đến một cửa tiệm, đồ ăn chỗ đó giá cả phải chăng mà ăn lại ngon, ông chủ cũng là người rất tốt."

Hai người đi vào cửa hàng, ngồi xuống. Tống Mạn đề cử cho Diệp Phạm hai bát mì đặc sản ở đây.

Tống Mạn: "Tôi từng làm việc ở chỗ này."

Diệp Phạm giương mắt nhìn cô ấy.

Tống Mạn mỉm cười: "Loại diễn viên quần chúng giống như tôi, rất khó có tác phẩm tìm đến dễ diễn. Vì đề duy trì kế sinh nhai nên tôi chỉ có thể kiếm tiền trước."

Diệp Phạm suy nghĩ, an ủi: "Nhiều khi chỉ là thiếu một cơ hội. Nếu như cậu kiên trì, tôi tin tưởng cố gắng của cậu sẽ không uổng phí."

Diệp Phạm từng thấy Tống Mạn diễn kịch. Cô ấy diễn khá tốt, thái độ cũng rất nghiêm túc. Diệp Phạm thường thức những người làm việc nghiêm túc như thế.

Giọng điệu Tống Mạn có chút ghen tị: "Cậu cũng chẳng dễ dàng gì, bây giờ có thể nắm được một nhân vật được lộ mặt, cũng coi như đã có thành tựu ban đầu."

"Đã nghĩ kỹ về sau như thế nào chưa?"

Diệp Phạm lắc đầu: "Còn chưa nghĩ ra. Chẳng qua, nếu như tôi xác định mục tiêu thì tôi nhất định sẽ kiên trì."

Tống Mạn nhìn Diệp Phạm, về mặt Diệp Phạm nghiêm túc và kiên định.

Tống Mạn cười: "Chà, tôi cũng sẽ cố gắng."

Cô ấy không nghĩ xa như vậy. Nếu có một ngày cô ấy có thể nhận được một nhân vật lộ mặt như Diệp Phạm thì đã là tốt rồi.

Lúc này, mì được đem lên, bởi vì Tống Mạn từng làm việc ở đây nên ông chủ cho rất nhiều mì.

Hai người ăn hết mì, Diệp Phạm tạm biệt Tống Mạn rồi trở về nhà.

...

Diệp Phạm ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, tình trạng cơ thể đã hồi phục.

Sáng sớm, Diệp Phạm từ trong giấc ngủ mở mắt ra. Cô duỗi lưng một cái, quay đầu lại nhìn về phía giường nhỏ bên cạnh.

Đô Đô đã tỉnh, tay bé nắm lấy lan can của chiếc giường nhỏ, đôi mắt to tròn đen lúng liếng nhìn chằm chằm Diệp Phạm.

Lúc Đô Đô tỉnh, nhìn thấy Diệp Phạm còn ngủ, cũng không khóc không nháo, chờ lấy mẹ tỉnh dậy.

Bé nhìn Diệp Phạm mở mắt nhìn chỗ bé thì lập tức cười toe toét, lộ ra một hàng răng sữa trắng tinh.

Đô Đô sờ lan can trên giường, chân nhỏ đạp ra hai bên, làm cử chỉ ôm: "Mẹ ôm"

Diệp Phạm cười ngồi dậy, bé cơ thể nhỏ xíu của Đô Đô lên, đặt trên người mình: "Đô Đô dậy sớm như vậy, tại sao không gọi mẹ?"

Đô Đô đưa ngón tay ra đặt trước miệng mình: "Xuyt, phải im lặng, mẹ đang ngủ."

Diệp Phạm nhéo thịt trên gương mặt nhỏ nhắn của Đô Đô, một mẻ toàn thân bỗng tan biến hết: "Hôm nay mẹ dẫn con đi mua quần áo mới."

Phim quay xong, số tiền còn lại đã được gửi vào tài khoản của Diệp Phạm, cô chuẩn bị mang Đô Đô đi mua mấy bộ quần áo mới.

Đối với Diệp Phạm mà nói, cô ăn ở chỉ cần thoải mái dễ chịu là được rồi, nhưng cô không nỡ để Bảo Bảo chịu ủy khuất dù chỉ một chút, ước gì có thể cho bé mọi thứ tốt nhất.

Vừa nghĩ đến đó, Diệp Phạm lập tức ôm Đô Đô trên giường dậy, cô không hề trì hoãn, sau khi chuẩn bị xong thì ra khỏi nhà.

Thời tiết có hơi nóng. Trước khi ra khỏi nhà, Diệp Phạm đội một chiếc mũ màu xanh đậm cho Đô Đô. Mặc dù đã như vậy nhưng sau khi đến trung tâm thương mại thì mặt Đô Đô cũng bị phơi đỏ rực.

Còn may hơi lạnh của điều hòa trong trung tâm thương mại khá thích hợp, không phải lo Bảo Bảo sinh bệnh.

"Đây là con cô sao?" Nhân viên hướng dẫn mua sắm nhìn thấy Diệp Phạm nắm tay Đô Đô, một mặt ngạc nhiên nói. Cô ấy chưa từng thấy một đứa bé vừa xinh đẹp mà cũng ngoan ngoãn như thế.

Diệp Phạm gật đầu cười: "Con trai của tôi gần được ba tuổi, không biết quần áo phù hợp cho cậu bé ở tuổi này ở chỗ nào?"

Nhân viên hướng dẫn mua sắm dẫn Diệp Phạm đi đến khu trẻ em: "Hôm qua có mấy bộ quần áo mới nhập kiểu dáng đều rất đẹp."

Diệp Phạm cầm quần áo trên kệ, ước chừng bộ lên người Đô Đô. Theo cô thấy, Đô Đô mặc bộ nào cũng đẹp.

Trước kia cô không có hứng thú đối với việc mua sắm, nhưng cô chợt phát hiện là lúc cô đi mua đồ cho Đô Đô đặc biệt vui vẻ.

"Mẹ, mẹ có mua quần áo mới không?" Đô Đô mở to hai mắt hỏi.

Diệp Phạm không nghĩ sẽ mua cho mình: "Mẹ đã có rất nhiều quần áo, hôm nay chỉ mua cho Bảo Bảo."

Đô Đô mím môi, tay bé vòng trước ngực, quay đầu sang một bên, hừ một tiếng: "Nếu mẹ không mua thì Bảo Bảo sẽ không mua."

Diệp Phạm giật mình, Bảo Bảo hiểu chuyện đến mức khiến cô đau lòng.

Diệp Phạm cúi đầu, hôn Bảo Bảo mấy cái, nhìn bộ dạng này của Bảo Bảo, cô đành phải thỏa hiệp: "Bởi vì quần áo của Bảo Bảo nhỏ nên Bảo Bảo mua ba bộ thì mẹ mua một bộ, có được không?"

Đô Đô không đồng ý, bé giơ ngón tay cái ra: "Bảo Bảo một bộ."

Diệp Phạm đành phải thương lượng: "Vậy mẹ hai bộ."

Đô Đô nghĩ một lát, mới bất đắc dĩ gật đầu: "Vậy được rồi."

Bị Bảo Bảo nhà mình "Nghiêm khắc" trông coi nên Diệp Phạm chỉ có thể chọn hai bộ mình hài lòng nhất, đem đến quầy thu ngân trả tiền.

Đô Đô sợ Diệp Phạm đổi ý, luôn cầm tay cô, đến khi Diệp Phạm mua xong quần áo mới bỏ ra.

Sau khi ra khỏi tiệm bán quần áo, Đô Đô dừng lại, bé vẫy vẫy tay với Diệp Phạm, Diệp Phạm ngồi xổm xuống trước mặt bé, giọng nói dịu dàng: "Sao vậy?"

Đô Đô đột nhiên ôm lấy cổ Diệp Phạm, khuôn mặt nhỏ béo múp míp cọ vào má Diệp Phạm. Diệp Phạm không biết Đô Đô muốn làm gì, một giây sau, cô lại sững sờ.

Đô Đô dán vào tai Diệp Phạm, âm thanh nỉ thanh nỉ khí vang lên.

"Mẹ, con yêu mẹ."

Nhời của editor:

Chúc các tiểu thiên thần nhà mình năm mới bình an, hạnh phúc, tiền vô như nước, sức khỏe dồi dào, tình cảm thuận lợi và đặc biệt luôn vui vẻ, yêu thương mẹ $\equiv \backslash (\neg \nabla) / \equiv$.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Diệp Phạm trở về nhà với tiểu bảo bối Diệp Đặc, sau khi dỗ Bảo Bảo ngủ thì Diệp Phạm nghĩ đến một chuyện.

Cô chỉ là người mới nên sẽ không có nhân vật nào chủ động tìm đến cô. Cô muốn đợi đến khi bộ phim « Ấn núp bên Thượng Hải » chiếu xong thì mới đi

thứ kính. Như vậy mới dễ có cơ hội bắt được một nhân vật tốt hơn.

Thừa dịp bây giờ đang rảnh, Diệp Phạm muốn dành nhiều thời gian hơn cho Bảo Bảo, sau đó tìm một công việc nhàn hạ một chút.

Sau mấy ngày ở nhà thì Diệp Phạm mới bắt đầu ra ngoài tìm việc làm.

Đời trước cô là nhạc sĩ nên biết khá nhiều nhạc cụ. Vì vậy cô muốn tìm một công việc bán thời gian liên quan đến âm nhạc. Sau khi dạy học xong, cô còn có thể dành thời gian chơi cùng Bảo Bảo.

Khoảng thời gian trước, Diệp Phạm đã hỏi thăm được mấy nơi. Mấy chỗ dạy piano ở đây đều đang dán thông báo tuyển dụng giáo viên piano ngắn hạn, tiền lương cũng thanh toán theo ngày.

Lựa chọn đầu tiên của Diệp Phạm là một chỗ dạy piano gần nhà.

Hôm nay, Diệp Phạm mặc một chiếc váy đơn giản, cô vấn mái tóc dài lên, cố định ở phía sau, trang điểm nhẹ.

Cô đẩy cửa ra rồi đi vào.

"Tôi đến xin làm giáo viên piano." Diệp Phạm mở miệng.

Nghe thấy lời Diệp Phạm, một người phụ nữ đi đến chỗ cô: "Tôi là chủ của chỗ dạy piano này, em gọi tôi là chị Đinh là được."

"Em có thể đàn một đoạn ở đây được không?" Chị Đinh chỉ vào một chiếc piano trong tiệm.

Diệp Phạm gật đầu: "Có thể."

Diệp Phạm đi đến, đôi tay đặt trên phím đàn, ngón tay cô thon dài trắng nõn.

Từ khi đến thế giới này thì Diệp Phạm chưa từng tiếp xúc với nhạc cụ. Đời trước cô vô cùng yêu âm nhạc, nếu không thì cô cũng sẽ không chết đột ngột chỉ vì muốn hoàn thành một bài hát.

Diệp Phạm hít một hơi thật sâu, một giây sau, tiếng đàn phát ra từ những ngón tay cô.

Tiếng đàn của cô trong vắt như tiếng nước chảy, trong giai điệu nhẹ nhàng, tươi sáng lại ẩn chứa một chút cô đơn không dễ phát hiện, kỹ xảo thành thạo, thậm chí còn có tình cảm trong đó, màn trình diễn gần như hoàn hảo.

Bài hát này là do cô sáng tác ở thế giới cũ trước khi xuyên qua.

Diệp Phạm đã viết rồi lại xóa rất nhiều lần, đều không thể viết xong bài hát này, mà bây giờ lại hoàn thành ở đây.

Lúc Diệp Phạm thu tay lại, tiếng đàn đột ngột dừng lại nhưng dường như vẫn quanh quẩn bên tai.

Chị Đinh tiến lên mấy bước: "Bài hát này rất lạ, do em tự sáng tác à?"

Diệp Phạm gật đầu.

Chị Đinh vừa cười vừa nói: "Ngày mai em có thể tới làm việc."

Lúc này, bỗng có người gọi Diệp Phạm, Diệp Phạm quay đầu lại nhìn thì thấy người cô đụng phải ở trung tâm thương mại ngày hôm đó.

Diệp Phạm mỉm cười, chào bà ấy: "Dì Trình."

Hôm nay Trình Bình đến chỗ dạy piano để tìm giáo viên piano đến dạy cho con gái của bà, không nghĩ lại gặp được Diệp Phạm. Lúc đầu bà còn muốn gọi điện thoại cho Diệp Phạm nhưng giờ lại gặp cô.

Vừa nãy lúc Diệp Phạm đánh đàn thì Trình Bình đến, bà gần như nghe được toàn bộ bài hát.

Bà chưa từng nghĩ đến Diệp Phạm vừa xinh đẹp lại nhiệt tình mà đánh đàn cũng hay như vậy.

Cách đây không lâu, Trình Bình gọi điện cho chỗ dạy piano này, nói muốn tìm một giáo viên, chị Đinh đang cân nhắc. Cô ấy nhìn Trình Bình và Diệp Phạm như đã quen biết từ lâu nên mở miệng nói.

"Lần trước chị muốn em giúp chị tìm một giáo viên piano, đúng lúc vị Diệp tiểu thư này đến xin làm giáo viên piano, vừa rồi chị cũng nghe cô ấy đánh đàn, chị nhất định hài lòng."

Trình Bình và Diệp Phạm tự nhiên đều đồng ý, hai người quyết định thời gian, Diệp Phạm sẽ đến nhà Trình Bình, dạy con gái của bà đánh đàn.

Hạ Hàn là cháu trai của Trình Bình, nếu Diệp Phạm biết chuyện này thì cô nhất định sẽ không đến nhà Trình Bình.

...

Diệp Phạm nhận được một cuộc điện thoại. Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh của một người: "Xin chào Diệp tiểu thư, tôi là Đái Cận Sơn của công ty Hoa Thụy, tôi muốn bàn với cô một chuyện."

Diệp Phạm biết công ty Hoa Thụy là một công ty giải trí đang phát triển trong nước mấy năm gần đây. Mặc dù Hoa Thụy mới thành lập không lâu nhưng có động lực phát triển rất tốt.

Theo như cốt truyện, về sau Hoa Thụy sẽ trở thành công ty giải trí hàng đầu.

Đái Cận Sơn: "Nghe nói Diệp tiểu thư vẫn chưa ký hợp đồng với công ty đại diện nào?"

Diệp Phạm: "Phải."

"Không biết Diệp tiểu thư có hứng thú với công ty của chúng tôi không?"

Diệp Phạm trầm ngâm một lát, cô không trả lời mà hỏi ngược lại: "Không biết vì sao công ty lại muốn ký hợp đồng với tôi?"

Cô chỉ là một diễn viên đóng thế, bộ phim duy nhất đóng một nhân vật lộ mặt là « Ân núp bến Thượng Hải », vũ nữ Cẩm Đàm. Theo lý thuyết, Hoa Thụy không nên tự đem hợp đồng đến muốn cô ký.

Đái Cận Sơn: "Tôi với đạo diễn Triệu có vài phần giao tình, ông ấy đề cử tôi ký hợp đồng với cô."

Đạo diễn Triệu trong miệng anh ta là đạo diễn của « Ân núp bến Thượng Hải ».

"Nếu Diệp tiểu thư có hứng thú, sáng mai chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện."

Diệp Phạm trầm tư, nếu như cô có công ty đại diện thì có một số việc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Nhưng mà cô muốn suy nghĩ cẩn thận chuyện này.

Diệp Phạm mở miệng: "Được, sáng mai tôi sẽ đến Hoa Thụy."

Sau khi Diệp Phạm cúp điện thoại thì Đái Cận Sơn lại gọi đến một dãy số khác.

Đái Cận Sơn: "Hạ Hàn, tôi đã nói với Diệp Phạm về chuyện Hoa Thụy muốn ký hợp đồng với cô ấy."

"Sáng mai Diệp Phạm sẽ đến Hoa Thụy nói chuyện."

Hạ Hàn nhàn nhạt ừ một tiếng, cúp điện thoại.

Diệp Phạm không biết Hạ Hàn có cổ phần ở Hoa Thụy, anh ở Hoa Thụy có quyền lên tiếng rất cao.

Chuyện này, chỉ có nội bộ Hoa Thụy biết, người ngoài giới cũng ai biết.

Khóe miệng Hạ Hàn nhẹ cong, độ cong lạnh lùng bên môi trở nên dịu dàng.

Anh trầm thấp cười một tiếng, âm thanh tán trong căn phòng yên tĩnh, nhẹ đến không thể nhận ra.

...

« Ân núp bến Thượng Hải » đã quay xong, đạo diễn đưa bản đã chỉnh sửa tốt cho Hạ Hàn.

Hạ Hàn ngồi trong phòng làm việc, người đại diện Quan Duệ điều chỉnh đến đoạn Hạ Hàn diễn. Cảnh diễn bắt đầu phát ra.

Ánh mắt Hạ Hàn nhàn nhạt đặt trên màn hình.

Lúc nhìn thấy cảnh diễn thân mật với Diệp Phạm, ánh mắt Hạ Hàn tối đi vài phần, con ngươi đen nhánh như màn đêm, sâu cạn không rõ.

Một lát sau, Hạ Hàn bỗng nhiên lên tiếng, âm thanh mơ hồ vang lên: "Ngừng một chút."

Người đại diện Quan Duệ quay đầu nhìn anh.

Hạ Hàn chậm rãi nói ra: "Tua lại ba phút về trước."

Quan Duệ tua lại về phía trước vài phút đồng hồ, hỏi: "Chỗ này?"

Trên màn hình là đoạn Diệp Phạm diễn thay Đường Cẩm.

Quan Duệ nghỉ hoặc nhìn Hạ Hàn một cái.

Hạ Hàn ừ một tiếng, ánh mắt dừng trên màn hình, không dời đi.

Trên màn hình là gương mặt Đường Cẩm nhưng ánh mắt Hạ Hàn như xuyên qua màn hình, giống như thấy được một gương mặt lạnh nhạt khác.

Lúc đó, cảnh này diễn rất lâu. NG hết lần này đến lần khác, Diệp Phạm không ngừng lặp lại động tác, từ sườn dốc trượt xuống.

Trên mặt Diệp Phạm cũng không có không kiên nhẫn, động tác cũng hoàn thành càng lúc càng tốt, không hề bởi vì mệt mỏi mà lơ lửng.

Hạ Hàn nhìn một lúc, sau đó bảo Quan Duệ tua nhanh đến đoạn Diệp Phạm diễn vũ nữ.

Quan Duệ sửng sốt, cuối cùng anh ta phát hiện ra điều không thích hợp.

Rõ ràng người đối diễn với Hạ Hàn là Đường Cẩm, Vì sao Hạ Hàn lại muốn nhìn Diệp Phạm?

Tâm tư Hạ Hàn từ trước đến giờ giấu rất sâu, Quan Duệ không nhiều lời.

Hạ Hàn không hề phát hiện ánh mắt của Quan Duệ, từ đầu đến cuối đôi mắt anh chỉ nhìn màn hình.

Lần này, Diệp Phạm diễn là một vũ nữ đến quyến rũ anh.

Hạ Hàn nhìn ra, kỹ thuật diễn của Diệp Phạm còn rất ngây ngô, cô hẳn chưa từng được đào tạo chuyên nghiệp.

Tuy nhiên, Diệp Phạm rất nghiêm túc. Lời của đạo diễn, cô đều khiêm tốn nghe, không ngừng cải thiện bản thân khiến cho kỹ thuật diễn tiến bộ đôi chút.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tất cả cảnh diễn của Diệp Phạm, Hạ Hàn đều xem hết.

Đôi mắt không chút gợn sóng của anh dần trở nên sâu thẳm.

Gương mặt lạnh nhạt mà quật cường của Diệp Phạm hiện lên trong đầu Hạ Hàn.

Khóe miệng Hạ Hàn gợi lên ý cười cực nhạt, mang theo nghiền ngẫm.

Rốt cuộc Diệp Phạm là cái dạng người gì?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Mọi người chờ mong « Ấn núp bên Thượng Hải » đã lâu rồi cuộc cũng phát sóng, lượng fan hâm mộ của Hạ Hàn và Đường Cẩm vô cùng khổng lồ, phim vừa phát sóng thì ratings(1) nhanh chóng vượt qua tất cả các bộ phim truyền hình khác.

(1)Ratings: tỉ lệ người xem

Kỹ thuật diễn của Hạ Hàn vô cùng tinh tế, khiến mọi người hoàn toàn ngợp vào trong bến Thượng Hải vàng son.

Ratings tiếp tục lên cao, khen ngợi như nước thủy triều.

Sau khi mọi người xem được mấy tập, trong lòng sinh ra một ý niệm.

Lúc nào người diễn nhân vật vũ nữ kia mới xuất hiện?

Sau khi phát ra trailer thì nhân vật vũ nữ che mặt kia đã sớm bắt chặt lấy ánh mắt của mọi người.

Mặc dù trong trailer cô chỉ xuất hiện có vài giây, nhưng thân phận và cả gương mặt cô đều thần bí, điều đó đã đủ để mọi người bàn tán một thời gian dài.

Hơn nữa tổ tiết mục lại cố tình tạo thế, khiến mọi người suy đoán thân phận và hình dáng của người diễn nhân vật vũ nữ. Phim truyền hình phát sóng không đến mấy ngày thì Weibo đã xuất hiện một đề tài.

Khi nào thì chị gái nhỏ diễn nhân vật vũ nữ xuất hiện

Rất nhiều người bình luận ở phía dưới.

Một nhóm người nói, lúc đầu bọn họ đến xem vị Hạ Hàn và Đường Cẩm, còn bây giờ ngược lại càng chờ mong chị gái nhỏ diễn nhân vật vũ nữ.

Hi vọng nhân vật vũ nữ tháo khăn che mặt xuống để họ nhìn thấy gương mặt của cô.

Một nhóm người khác nói, những người nói người diễn nhân vật vũ nữ xinh đẹp, chỉ sợ bị vả mặt.

Phần lớn người nói những lời này là fan hâm mộ của Đường Cẩm, vì bọn họ bắt mẫn mọi người so sánh nhan sắc của Đường Cẩm với người diễn nhân vật vũ nữ.

Trên mạng bình luận khác nhau, nhưng mặc kệ là khen ngợi hay chất vấn thì đều chứng minh một chuyện.

Tất cả mọi người rất muốn nhìn thấy nhân vật vũ nữ xuất hiện.

...

Trong cuộc điện thoại với Đái Cận Sơn vào tối hôm qua, Diệp Phạm đã quyết định hôm nay sẽ dành thời gian gặp mặt với anh ta. Diệp Phạm lo lắng trên đường kẹt xe nên cô đã đến công ty Hoa Thụy trước thời gian.

Sau khi Diệp Phạm tới đại sảnh, việc đầu tiên làm là gọi điện thoại cho Đái Cận Sơn.

Điện thoại đổ chuông vài tiếng, người ở đầu bên kia đã nhắc máy.

Diệp Phạm mở miệng: "Tôi đã tới công ty, đang ở đại sảnh."

Đái Cận Sơn ừ một tiếng: "Cô đến tầng mười sáu, tôi chờ cô ở văn phòng."

Diệp Phạm đi vào thang máy, số tầng từ từ tăng lên rồi dừng lại ở tầng mười sáu.

Diệp Phạm đi đến trước văn phòng, gõ cửa.

Bên trong truyền ra một tiếng: "Mời vào."

Ngày hôm nay Diệp Phạm đến nơi này vì muốn ký hợp đồng, Diệp Phạm chỉ cần xác định nội dung hợp đồng.

"Trước khi ký hợp đồng, tôi nghĩ có một chuyện tôi nhất định phải nói với anh."

Diệp Phạm đột nhiên mở miệng.

Diệp Phạm quyết định nói ra chuyện bản thân có con, bởi vì Diệp Phạm biết công ty Hoa Thụy sẽ trở thành công ty truyền hình, điện ảnh hàng đầu trong tương lai.

Mà trong ngành lại đánh giá cực kỳ cao với công ty Hoa Thụy, vì họ chắc chắn sẽ bảo vệ quyền riêng tư của nghệ sĩ, trên hợp đồng cũng có nhiều ưu đãi. Cho nên không ít nghệ sĩ đều muốn ký hợp đồng với công ty Hoa Thụy.

Đái Cận Sơn giơ tay lên: "Cô nói đi."

Diệp Phạm rất tỉnh táo, không hề che giấu điều gì: "Tôi có một đứa con trai hai tuổi, lúc trước sau khi bị người khác thiết kế thì mang thai, nhưng tôi không phá bỏ nó."

Đái Cận Sơn giật mình rõ ràng.

Diệp Phạm nói tiếp: "Tôi không nghĩ sau khi ký hợp đồng mới nói chuyện này với anh, nếu như anh cảm thấy khó xử thì có thể không ký với tôi."

Đái Cận Sơn suy nghĩ một lúc: "Cô chờ tôi ở đây một chút."

Diệp Phạm gật đầu.

Đái Cận Sơn cầm điện thoại ra khỏi phòng, anh ta đi vào một căn phòng trống không ở sát vách, bấm một số điện thoại.

"Alo." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Hạ Hàn.

Chuyện Diệp Phạm ký hợp đồng với công ty Hoa Thụy là do Hạ Hàn cất lực thúc đẩy, Đái Cận Sơn nghĩ rằng anh ta cần phải nói rõ chuyện này với Hạ Hàn.

Đái Cận Sơn trực tiếp đi vào chủ đề: "Diệp Phạm nói sau khi cô ấy bị người khác thiết kế thì có một đứa con trai hai tuổi."

Ý tứ của Đái Cận Sơn rất rõ ràng, chuyện chưa lập gia đình mà đã sinh con đối với nữ minh tinh mà nói là vô cùng bất lợi, nhưng cũng không phải không có khả năng lật ngược tình thế.

Vì dù ở bất cứ ngành nghề nào thì thực lực cũng quan trọng nhất, giới giải trí cũng không ngoại lệ. Còn lại chỉ cần đội quan hệ xã hội xử lý thoả đáng thì tất cả dư luận đều có thể kiểm soát.

Nhưng chuyện này là do Hạ Hàn nêu ra, anh ta cảm thấy mình nên hỏi ý kiến của Hạ Hàn một chút.

Hạ Hàn trầm mặc một lúc, anh không trả lời trực tiếp: "Anh cảm thấy thực lực của Diệp Phạm như thế nào?"

Đái Cận Sơn biết thực lực Diệp Phạm không tồi, lại cố gắng. Trong giới giải trí không thiếu người có gương mặt xinh đẹp, nhưng họ thường ít gặp may mắn.

Đáng đáp Diệp Phạm xinh đẹp, quan trọng nhất là bởi vì cô diễn nhân vật vũ nữ này nên bây giờ có thể tự kéo được fan. Nếu được sắp xếp thật tốt thì Diệp Phạm có thể thừa cơ mà hot lên.

Đái Cận Sơn: "Tôi đã biết ý tứ của anh." Sau khi cúp điện thoại, anh ta trở về phòng.

Đái Cận Sơn nhìn Diệp Phạm: "Chuyện cô có con chúng tôi sẽ giúp giữ bí mật này cho cô, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Diệp Phạm gật đầu, cô ký tên mình vào hợp đồng.

Diệp Phạm trở về theo đường cũ, chuẩn bị đi thang máy xuống dưới, thang máy không có ai, chỉ có Diệp Phạm đi vào.

Diệp Phạm ấn đi xuống tầng dưới, chờ cửa thang máy đóng lại. Trong khoảng khắc cửa thang máy chậm rãi đóng lại thì đột nhiên lại mở ra một lần nữa.

Người đứng ở ngoài thang máy là Hạ Hàn, hai người nhìn thấy đối phương, đều có chút giật mình.

Hạ Hàn thu lại cảm xúc rất nhanh, sắc mặt không lộ rõ, đôi chân dài của anh rào bước đi vào, đứng ở chính giữa thang máy, mà Diệp Phạm thì đứng ở bên tay phải của Hạ Hàn.

Cửa thang máy khép lại, trong không gian chật hẹp chỉ còn lại hai người họ, không khí có chút quá yên tĩnh.

Mặt mày Hạ Hàn thản nhiên, ánh mắt anh rơi trên cửa thang máy.

Diệp Phạm nhíu mày, cô không nghĩ tới sẽ gặp phải Hạ Hàn ở đây, cô nhớ rất rõ, Hạ Hàn không phải nghệ sĩ dưới trướng của công ty Hoa Thụy.

Vậy tại sao Hạ Hàn lại xuất hiện ở đây?

Diệp Phạm nhìn số trên thang máy dần dần giảm xuống, vì thế mở miệng thăm dò: "Tôi nhớ hình như anh không ký hợp đồng với công ty này?"

Vừa dứt lời, Hạ Hàn đã nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhàn nhạt liếc qua chỗ Diệp Phạm.

"Tôi có cổ phần ở đây."

Diệp Phạm sững sờ, trong sách không có nói đến quan hệ giữa Hạ Hàn với công ty Hoa Thụy, nhưng Diệp Phạm phản ứng rất nhanh, khôi phục bộ dạng bình tĩnh trước đó, không để Hạ Hàn nhìn ra khác thường.

Sau khi Diệp Phạm hỏi xong thì cũng không nói tiếp.

Hạ Hàn hơi híp mắt, không lâu sau, Hạ Hàn đột nhiên mở miệng, phá vỡ sự yên tĩnh lúc này.

"Phim mẫu tôi đã xem qua, cô diễn không tệ."

Diệp Phạm vừa định trả lời, bỗng nhiên vang lên "ding" một tiếng, cửa thang máy mở ra, bên ngoài có không ít người.

Bọn họ lục tục đi vào thang máy, thang máy bắt đầu trở nên chật chội.

Diệp Phạm và Hạ Hàn lui về phía sau mấy bước, cho đến khi lưng dán sát vào bề mặt thang máy lạnh buốt, bọn họ mới dừng bước chân lại.

Bởi vì thang máy chật chội, cho nên hai người rất gần nhau.

Cách lớp quần áo mỏng manh, nhiệt độ đối phương truyền tới.

Trong thang máy chật chội, cửa thang máy hết đóng lại mở, người lại càng nhiều.

Khoảng cách giữa Hạ Hàn và Diệp Phạm càng ngày càng gần, sự ám áp của đối phương trở nên cực kỳ rõ ràng.

Diệp Phạm có chút luống cuống, cô muốn tiếp tục lùi lại, lại phát hiện không thể lùi được nữa. Diệp Phạm chỉ có thể cúi đầu, chờ thang máy xuống tầng cuối cùng.

Hạ Hàn nghiêng đầu nhìn cô, tóc Diệp Phạm tán loạn trên vai, mơ hồ lộ ra cái cổ tinh tế trắng nõn.

Diệp Phạm không trang điểm, khuôn mặt tối lầy. Khác với lúc ở đoàn phim, trên người cô không có hương của mỹ phẩm.

Hạ Hàn đột nhiên giật mình.

Trên người Diệp Phạm có một mùi hương quen thuộc với anh, mùi hương kia nhàn nhạt mà thơm ngát quanh quần nơi chóp mũi anh, như có như không.

Hạ Hàn hí mắt, mùi hương này đến từ trong trí nhớ của anh, thanh lãnh lạnh nhạt.

Nhưng anh lại không nhớ ra được, chỉ là không khỏi cảm thấy quen thuộc.

Từ giờ phút này, cuối cùng Hạ Hàn cũng phát hiện Diệp Phạm có mấy phần quen thuộc.

...

Ngày hôm nay, là lần đầu tiên vũ nữ Cẩm Đàm xuất hiện nên có rất nhiều người canh ở trước TV để chờ cô xuất hiện.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mọi người nhìn màn hình không chớp mắt.

Cuối cùng, người phụ nữ mặc sườn xám xuất hiện.

Mắt cá chân trắng như tuyết, đôi chân thon dài, vòng eo thon nhỏ vừa bằng một nắm tay, còn chưa nhìn thấy mặt nhưng dáng người yếu điệu kia cũng đủ khiến lòng mọi người chấn động.

Cuối cùng, ánh sáng dừng lại trên gương mặt Cẩm Đàm.

Cẩm Đàm đeo khăn che mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra được làn da trắng như tuyết, lộ ra đôi mắt mờ lung hơi nước giống như nước sông ở vùng Giang Nam*, lại thanh lãnh giống như sương tuyết.

Khí chất đặc biệt dễ khiến người khác có ấn tượng khắc sâu.

Trên màn hình, mỗi một động tác và cử chỉ của Cẩm Đàm vừa lười biếng vừa quyến rũ, vô cùng phong tình. Qua tấm khăn che mặt, cô chậm rãi liếc qua đã khiến lòng người giật mình.

Lúc Cẩm Đàm cúi đầu Hạ Hàn, khóe mắt nhếch lên, phong tình vạn chủng.

Nhưng lúc cô rút súng, lại rất quả quyết và tinh táo. Cho dù cô bị Hạ Hàn bóp cổ, cũng không lộ ra vẻ sợ hãi.

Khí chất quyến rũ và lạnh lẽo cùng tồn tại trên người vũ nữ Cẩm Đàm lại không chút nào không hài hòa.

Lúc Cẩm Đàm vừa xuất hiện, thì đã có người bình luận trên Weibo chính thức của đoàn phim.

"Trailer hoàn toàn không đủ thể hiện khuôn mặt xinh đẹp của chị gái nhỏ, chị gái nhỏ quá xinh đẹp."

"Cuối cùng tôi đã biết, người đẹp chân chính dù đeo khăn che mặt, cũng có thể cảm nhận được sắc đẹp đập vào mắt."

"Tôi là con gái mà cũng bị Cẩm Đàm uốn cong rồi, lúc Cẩm Đàm rút súng thật sự quá đẹp trai rồi."

Tần suất mọi người nhấn lại cực nhanh, bọn họ không ngừng đăng lên Weibo chính thức, kinh ngạc cảm thán khuôn mặt xinh đẹp của Cẩm Đàm.

Cùng lúc đó, ratings cũng bay lên nhanh chóng, tốc độ vô cùng kinh người, chỉ chốc lát sau đã phá ratings cao nhất kể từ khi bộ phim phát sóng đến nay!

Phim truyền hình còn đang phát sóng, kịch bản phát triển đến lúc sau khi Hạ Hàn rời đi, vũ nữ Cẩm Đàm trầm mặc đứng đó.

Lúc này, tay Cẩm Đàm chậm rãi di chuyển lên trên, bàn tay trắng nõn dừng ở tấm khăn che mặt.

Khoảng khắc tiếp theo, cô sẽ tháo khăn che mặt, lộ ra diện mạo.

Tất cả mọi người nín thở, nhìn màn hình không nháy mắt.

Bọn họ chờ khoảng khắc Cẩm Đàm tháo khăn che mặt xuống.

Kết quả, hình tượng lain ngừng lại ở chỗ này, tập này đã hết, lúc sau phát ra ca khúc ở cuối bộ phim.

Cư dân mạng đợi lâu như vậy, vậy mà cái gì cũng không thấy. Bọn họ không thể làm gì được đành điên cuồng bình luận dưới Weibo chính thức của đoàn phim.

"Mau để chị gái nhỏ diễn vai Cẩm Đàm tháo khăn che mặt xuống, tôi không thể kìm nén được lòng hiếu kỳ."

"Tôi có dự cảm, chúng ta càng muốn nhìn thấy khuôn mặt Cẩm Đàm thì đoàn phim càng bám theo suy nghĩ của chúng ta, nhanh cho câu trả lời chắc chắn, khi nào thì vạch trần Cẩm Đàm là ai?"

"Không được, các người cứ bị kéo chân ở đâu như vậy? Tôi muốn gửi cho đoàn phim một lưỡi dao!"

"..."

Cư dân mạng phản đối mãnh liệt, dồn dập bình luận trên Weibo.

Một nhân vật nho nhỏ lại có thể gây nên tiếng vang lớn như vậy.

Cuối cùng, các bình luận dưới Weibo chính thức bùng nổ.

* Giang Nam là tên gọi trong văn hóa Trung Quốc chỉ vùng đất nằm về phía nam của hạ lưu Trường Giang (Dương Tử), là con sông dài nhất châu Á, bao gồm cả vùng phía nam của đồng bằng Trường Giang, nơi tập trung của các cư dân sử dụng tiếng Ngô. Vùng đất Giang Nam thường được xác định là bao gồm thành phố Thượng Hải, phía nam của tỉnh Giang Tô và tỉnh An Huy, phía bắc của tỉnh Giang Tây và tỉnh Chiết Giang. Khu vực quanh hồ Động Đình và một số khu vực của tỉnh Phúc Kiến đôi khi cũng được tính là thuộc vùng Giang Nam.

Editor: Mị thề lúc xem phim đang đến đoạn hay mà nó cắt cái rụp là mị cx muốn cầm dao chém người:)))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mệ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Nhìn thấy bình luận của cư dân mạng, Weibo chính thức của đoàn phim trả lời một câu: "Ngày mai có thể thấy được diện mạo của Cẩm Đàm, xin mọi người kiên nhẫn chờ đợi."

Ngày mai sẽ biết Cẩm Đàm là ai, mọi người thoáng yên tâm.

Tất cả mọi người chờ ngày mai đến, chờ lúc Cẩm Đàm tháo khăn che mặt.

Hôm nay « Ân núp bên Thượng Hải » sẽ phát ra tập phim Cẩm Đàm lộ mặt.

Chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể thấy được diện mạo của Cẩm Đàm nên tất cả mọi người đều rất hưng phấn.

Trên màn hình, người đẹp che mặt chậm rãi đi tới.

Dưới ánh đèn, bàn tay trắng nõn của Cẩm Đàm dừng trên khăn che mặt, khăn che mặt tuột xuống, khuôn mặt của cô hiện ra từng chút một.

Sống mũi thẳng tắp, đường cong cánh môi xinh đẹp, cằm thanh tú.

Mỗi một chỗ đều không thể bắt bẻ, vô cùng xinh đẹp.

Trong xinh đẹp mang theo thanh lãnh, khí chất đặc biệt.

Hoàn toàn xứng đáng là một người đẹp.

Ratings tập phim này không ngừng tăng lên, một lần nữa lập kỷ lục ratings cao nhất của bộ phim.

Chỉ trong vài giây bên trong, đã có rất nhiều bình luận dưới Weibo chính thức.

"A a a, cuối cùng Cẩm Đàm cũng lộ mặt, chị gái nhỏ diễn nhân vật vũ nữ quả nhiên là đại mỹ nhân, nhóm anti fan kia mặt đau không?"

"Tôi sớm biết Cẩm Đàm rất đẹp, nhưng vẻ đẹp của cô ấy vẫn khiến lòng tôi giật mình."

"Đừng chỉ nhắc đến sự xinh đẹp của chị gái nhỏ, kỹ thuật diễn của chị gái nhỏ cũng hoàn toàn không thua bất cứ ai đó, cứ theo lẽ thổ lộ với chị gái nhỏ."

Còn có một số người so sánh Đường Cẩm với Diệp Phạm.

"Chỉ có tôi cảm thấy Cẩm Đàm đẹp hơn Đường Cẩm sao, trong bộ phim cô ấy đẹp mắt nhất, không ai có thể đẹp hơn chị gái nhỏ Cẩm Đàm!"

"Mặc dù tôi là fan người qua đường của Đường Cẩm, nhưng nói thật, trong bộ phim này thì quả thật Đường Cẩm không đẹp bằng Cẩm Đàm."

Cẩm Đàm lộ mặt # thậm chí còn lọt vào top mười hot search.

Đoàn phim vốn không mua thủy quân, công ty đại diện của Diệp Phạm cũng không có hành động gì, hot search này đều chỉ do cư dân mạng.

Kỳ thật cư dân mạng chờ quá lâu nên đều biểu đạt cảm xúc phải chờ đợi dài đằng đặc ra vào ngày này.

Ngày hôm sau, đoàn phim đăng một bài viết lên Weibo: "Các bạn đều thích Cẩm Đàm, đây là ảnh tạo hình của cô ấy."

Vốn dĩ nhân vật có ít suất diễn như Cẩm Đàm sẽ không có ảnh tạo hình. Đoàn phim thấy mức độ thảo luận về Cẩm Đàm cao nên ngoại lệ để Diệp Phạm đến đoàn phim, chụp một tấm ảnh tạo hình.

Trong ảnh, Diệp Phạm mặc một bộ sườn xám, trong tay cầm một chiếc dù màu xanh nhạt.

Khác hoàn toàn với hình tượng lười biếng và quyến rũ vũ nữ trong phim, lần này, khuôn mặt mộc, làn da trắng như tuyết, ánh mắt nhàn nhạt, khí chất lạnh lùng.

Giống như cơn gió sạch sẽ nhất trong bến Thượng Hải xa hoa lãng phí.

Phong cách khác biệt, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, ánh mắt mọi người vẫn không nhìn được dừng lại trên người cô.

Trên tấm ảnh còn viết một dòng chữ.

Diễn viên, Diệp Phạm

Cái tên Diệp Phạm này chính thức xuất hiện trước mắt công chúng.

Không ai có thể nghĩ đến, hóa ra người diễn Cẩm Đàm cũng chỉ là một người mới. Bộ phim đầu tiên cô đóng, thậm chí chỉ là một vai phụ nhưng lại đưa tới nhiều thảo luận như vậy.

Lúc trước đạo diễn cũng chỉ để Diệp Phạm thử một lần, ông cũng không nghĩ đến, Diệp Phạm sẽ phát triển đến mức này.

Từ một người diễn thế sau màn lại được mọi người nhớ kỹ, Diệp Phạm thật sự làm được.

Ảnh chụp vừa đăng lên, dưới Weibo chính thức tự nhiên lại đầy các loại bình luận thổ lộ. Bởi vì đám fan hâm mộ không tìm thấy Weibo của Diệp Phạm nên chỉ có thể thông qua phương thức này cho cô biết.

Còn có người cắt video CP cho Hạ Hàn và Diệp Phạm trong phim.

Suất diễn của Cẩm Đàm vốn không nhiều, trong phim cũng không có tình cảm nam nữ với nam chính, nhưng vẫn có vài người nhìn ra một chút cảm giác CP.

Sau khi đoạn video này đăng lên, trong một ngày lượt xem đã vượt qua mấy triệu.

Ngược lại CP chính Đường Cẩm và Hạ Hàn thì không mấy ai quan tâm, lượt xem video CP của họ tương đối ảm đạm, không bằng một nửa bên video CP Diệp Phạm và Hạ Hàn.

Danh khí của Hạ Hàn tăng thêm độ hot cho Diệp Phạm, độ hot của bộ này từ đầu đến cuối chưa hề giảm.

...

Đường Cẩm ngồi trong phòng hóa trang, một lát nữa cô ta phải tham gia một tiết mục. Bởi vì thân phận Đường Cẩm cao nên cô ta có một phòng hóa trang riêng.

Lúc này, trong phòng hóa trang chỉ có Đường Cẩm và chuyên viên trang điểm.

Việc trang điểm cho Đường Cẩm đã hoàn thành, nên chuyên viên trang điểm lại làm tóc cho Đường Cẩm. Đường Cẩm cảm điện thoại, cúi đầu nhìn.

Đường Cẩm lướt xuống xem tiếp, sắc mặt càng xấu đi. Trước khi « Ấn nút bến Thượng Hải » phát sóng, trên mạng đã có người để ý đến Diệp Phạm. Sau khi bộ phim phát sóng, thảo luận trên mạng hầu như đều liên quan đến Diệp Phạm.

Diệp Phạm xinh đẹp, kỹ thuật diễn của Diệp Phạm tốt, thậm chí còn có người nói Diệp Phạm đẹp hơn cô ta.

Hôm nay, Diệp Phạm lại lên hot search.

Đường Cẩm quay lại trang chủ, hầu hết trên mạng khen ngợi Diệp Phạm, bình luận đều nghiêng về một phía.

Đường Cẩm tức giận siết chặt điện thoại.

Sao chỗ nào cũng là Diệp Phạm, sao cô ta cứ âm hồn không tan vậy?

Đường Cẩm trầm mặt, cô ta rõ ràng mới là nữ chính của bộ phim, vốn trọng tâm để mọi người thảo luận cũng phải là cô ta, từ lúc nào, đối tượng thảo luận biến thành Diệp Phạm.

Trong lòng Đường Cẩm khủng hoảng.

Một ngày nào đó trong tương lai, Diệp Phạm sẽ đoạt sự nổi bật của cô ta, mà cô ta lại trở thành vật làm nền cho Diệp Phạm.

Lúc này, đầu Đường Cẩm có chút đau đớn, Đường Cẩm nhìn chuyên viên trang điểm, giọng điệu rất xấu: "Sao cô lại bất cẩn như vậy?"

Chuyên viên trang điểm vội vàng nói xin lỗi: "Xin lỗi, cô Đường."

Vừa rồi cô ấy bất cẩn giật phải tóc Đường Cẩm.

Đường Cẩm lạnh lùng nói: "Lần sau còn phạm lỗi thì cô trực tiếp ở nhà đi."

Chuyên viên trang điểm này luôn đi theo Đường Cẩm, cho dù như thế, Đường Cẩm vẫn trút lửa giận lên người chuyên viên trang điểm, không hề nể mặt.

Chuyên viên trang điểm cúi đầu: "Vâng."

Lúc này, cửa phòng hóa trang mở ra, tay trợ lý Tiểu Nghiêm cầm một ly cà phê đá.

Vừa rồi Đường Cẩm bảo cô ấy đi mua cà phê đá, cô ấy vừa mới mua được.

Tiểu Nghiêm đưa cà phê cho Đường Cẩm: "Cô Đường, cà phê của cô..."

Đường Cẩm nhú mồm, cô ta không cầm lấy mà trực tiếp mắng: "Tôi bảo cô đi mua cà phê đá, sao mất thời gian thế?"

Tiểu Nghiêm giải thích: "Hàng người chờ mua rất dài..."

"Tôi không uống." Đường Cẩm cơ bản không nghe cô ấy giải thích, đột nhiên cô ta giờ tay hất đổ cà phê.

Cà phê toàn bộ đổ lên quần áo Tiểu Nghiêm, Tiểu Nghiêm cúi đầu, không dám nói lời nào.

Bầu không khí trong phòng hóa trang cứng ngắc, vô cùng yên tĩnh.

Người đại diện Lý thờ dài, lớn lên trong sự nuông chiều của Đường gia khiến tính tình cô ta kiêu căng. Chỉ khi để duy trì hình tượng của mình thì tính tình cô ta mới tốt hơn.

Lúc cô ta không vui thì sẽ nổi giận với nhân viên công tác.

Chuyện này được thủy quân áp xuống, bọn họ làm quan hệ xã hội tốt nên công chúng mới có ấn tượng tốt với Đường Cẩm.

Người đại diện Lý: "Chuyện Cẩm Đàm lộ mặt, chỉ vừa hot thôi, chắc chắn qua một thời gian nữa thì sức nóng sẽ giảm xuống."

Mặc dù người đại diện Lý ngoài ý muốn việc Diệp Phạm hot lên nhưng anh ta cũng không để trong lòng.

Một người mới thôi mà, phía sau cũng không có bối cảnh lớn mạnh, đến lúc đó thì Diệp Phạm cũng không thể tiến xa hơn được.

Bởi vì công ty Hoa Thụy tạm thời che giấu việc đã ký hợp đồng với Diệp Phạm, nên người ngoài cũng không biết, bây giờ Diệp Phạm là nghệ sĩ của Hoa Thụy.

Đường Cẩm hung hăng nói: "Cô ta chẳng qua là người diễn thế của tôi, sao có thể ngồi lên đầu tôi được?"

Đường Cẩm: "Anh đi xóa hot search này đi, tôi không muốn lại thấy người khác thảo luận về cô ta."

Tốc độ phòng làm việc của Đường Cẩm rất nhanh, chỉ lát sau thì hot search của Diệp Phạm bị gỡ xuống.

Nhưng mà chỉ trong vòng nửa giờ, # Cẩm Đàm lộ mặt # một lần nữa lên top 50 trong hot search.

Càng đáng sợ hơn là, thứ tự còn đang leo lên từng chút một.

Top 40, top 30, top 25...

Sự nhiệt tình của cư dân mạng về việc tìm kiếm Cẩm Đàm không hề giảm xuống chút nào, cuối cùng # Cẩm Đàm lộ mặt # vẫn lên top 10 trong hot search.

Đường Cẩm không vừa lòng nhưng cô ta cũng không thể không thừa nhận.

Diệp Phạm thật sự hot lên.

...

Diệp Phạm biết nghị luận nóng hổi trên mạng, nhưng cô vẫn duy trì tâm tính bình thản.

Bởi vì cô hiểu rõ, giới giải trí thay đổi trong nháy mắt, độ hot đến nhanh, đi cũng nhanh, không ai là cây Thường Xanh(1).

(1) Cây Thường Xanh: cây rừng có lá tồn tại liên tục trong thời gian ít nhất là 12 tháng trên thân chính. Điều này khác biệt với các loài rụng lá hoặc là thân thảo (hàng năm hoặc lâu năm). Tuổi thọ của cây thường dưới 5 năm nhưng riêng ở Châu Phi thì tuổi thọ lại lên đến 20-40 năm. Ý của Diệp Phạm là trong giới giải trí không có thể mãi được yêu thích, có sức sống như cây thường xanh.

Diệp Phạm nhìn bình luận một chút, rất nhanh rồi lại bắt đầu làm chuyện của mình.

Cuộc sống của cô cũng không vì vậy mà thay đổi, lúc ở nhà, cô chỉ là mẹ của Đô Đô.

Cháu trai của dì Lý ngã bệnh, dì ấy xin Diệp Phạm nghỉ một ngày, Diệp Phạm cho dì ấy ở nhà thêm mấy ngày.

Bởi vì gần đây Diệp Phạm luôn ở nhà, một mình cô hoàn toàn có thể chăm sóc Đô Đô.

"Đô Đô, đến đây." Diệp Phạm giang hai tay với Đô Đô.

Đô Đô chậm rãi đi tới, nghe thấy Diệp Phạm gọi tên bé, đôi chân nhỏ nhắn của bé lập tức chạy rất nhanh. Bé nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng nhỏ.

Diệp Phạm nâng Đô Đô từ dưới nách, từng chút bé tiểu mập mập lên, ôm bé lâu rồi, cô cảm thấy sức lực của mình trở nên lớn hơn.

Trước kia ôm Đô Đô một lúc thì tay sẽ tê cứng, bây giờ ôm một lúc lâu cũng không thấy gấp nữa.

Ghế sofa rất rộng, Diệp Phạm ngồi khoanh chân, Đô Đô ngồi trên đùi cô, cả một cơ thể mập mập đều trong ngực cô, mềm nhũn, tùy lúc đều có thể sờ một phen.

Đô Đô không sửa được thói xấu ngậm ngón tay, bé rút ngón tay cái vào trong miệng.

Diệp Phạm không dạy quá nghiêm khắc với bé, cô kéo ngón tay Đô Đô xuống, thừa dịp bé chưa kịp phản ứng, bật TV, đòi sự chú ý của bé.

Diệp Phạm chuyển kênh, quả nhiên Đô Đô vỗ tay nhỏ, không để ý đến chuyện vừa rồi.

"Nhìn mẹ, nhìn mẹ." Mặt bé phấn khích hồ hào.

Từ lúc bộ phim phát sóng đến nay, Diệp Phạm đã cùng xem mấy tập với Đô Đô trên TV. Vậy nên mỗi lần đến lúc phim phát sóng thì Đô Đô lập tức phản ứng kịp.

Chẳng qua, Diệp Phạm chỉ chọn mấy cảnh cho Đô Đô xem thôi, cảnh có liên quan đến Hạ Hân thì cô đều tua nhanh toàn.

Vì vậy, Đô Đô chỉ xem lúc Diệp Phạm xuất hiện, căn bản bé không biết nội dung bộ phim bé đang xem.

Cảnh tối nay chiếu là cảnh Diệp Phạm giằng co với Đường Cẩm trong mưa.

Tiếng nhạc vang lên, cơn mưa to không ngừng, cả người Diệp Phạm ướt đẫm, đứng trước mặt Đường Cẩm, cô chất vấn Đường Cẩm.

Theo kịch bản thúc đẩy, Diệp Phạm luôn quan sát mỗi động tác của mình, cô muốn nhìn một chút mình làm không tốt những chỗ nào.

Lúc Diệp Phạm đặt hết chú ý lên TV, đột nhiên nghe thấy Đô Đô gọi một tiếng: "Mẹ ơi, mẹ." Diệp Phạm vội vàng nhìn sang: "Sao vậy con?"

Đô Đô đưa ngón tay đầy thịt ra, chỉ vào Đường Cẩm trên màn hình TV: "Mẹ, có người xấu ở kia."

Diệp Phạm giật mình, theo lý thuyết trong bộ phim này cô mới là người xấu, mà Đường Cẩm là nữ chính, tự nhiên sẽ là người chính nghĩa yêu nước.

Đô Đô chui thẳng vào ngực Diệp Phạm: "Người xấu khiến mẹ khóc, con không muốn mẹ khóc."

Đô Đô là trẻ con, bé không hiểu những chuyện phức tạp kia, cũng không biết bé xem cái gì. Bé thấy Diệp Phạm roi lệ, theo bản năng không thích Đường Cẩm.

Diệp Phạm nhìn Đô Đô không vui, lập tức tắt TV. Đô Đô luôn bĩu môi, rúc trong ngực Diệp Phạm. Diệp Phạm véo nhẹ cái miệng bĩu lên của bé rồi ôm bé vào phòng.

Diệp Phạm ôm Đô Đô, đứng cạnh cửa sổ. Ánh đèn bên ngoài rất ít, sau khi màn đêm buông xuống, cả thành phố trở nên muôn màu muôn vẻ.

Mặc dù Diệp Phạm đã quen thuộc với Bảo Bảo, nhưng quả thực cô không có kinh nghiệm nuôi con. Cô chỉ có thể nhanh chóng dời sự chú ý của Bảo Bảo.

Diệp Phạm nhìn một vòng xung quanh, cô ngắm vào tờ quảng cáo trên tủ hàng: "Lần sau mẹ mua cho con một con robot được không?"

Diệp Phạm cảm thấy bé trai chắc đều thích chơi cái này.

Không nghĩ tới, Đô Đô cũng không bắt đầu vui vẻ, méo miệng lắc đầu: "Con thích mẹ hơn."

Trái tim Diệp Phạm sụp xuống, vẻ mặt cô trịnh trọng nhìn Đô Đô: "Vậy mẹ đồng ý với con, mẹ sẽ không bao giờ khóc nữa được không?"

Lúc này Đô Đô mới nín khóc mỉm cười, ôm cổ Diệp Phạm không muốn xa rời.

Trước khi Diệp Phạm xuyên qua, nửa đêm nguyên chủ thường xuyên khóc, Đô Đô gặp phải nhiều lần, trong lòng bé lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Cho nên Đô Đô không thích thấy mẹ khóc, bé sợ mẹ vừa khóc thì người mẹ luôn luôn nở nụ cười sẽ biến mất.

Diệp Phạm ôm chặt Đô Đô, dịu dàng nói: "Mẹ cũng chỉ cần Bảo Bảo, những thứ khác đều không quan trọng."

Cô trịnh trọng hứa với Đô Đô.

Sau khi cô nói xong, Diệp Phạm cúi đầu hôn một cái trên khuôn mặt mập mạp của Đô Đô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hôm nay, Diệp Phạm chuẩn bị đi ra ngoài, Diệp Phạm đã hẹn sẽ đến đứng giờ với Trình Bình, hôm nay cô sẽ đến nhà Trình Bình dạy con gái bà học đàn.

Diệp Phạm đã đến nhà Trình Bình mấy lần, con gái bà tên là Nghiêm Tiểu Tiểu, tròn tám tuổi. Vì Nghiêm Tiểu Tiểu quần lấy Trình Bình nói muốn học piano, nên Trình Bình mới đặc biệt tìm Diệp Phạm về nhà dạy cô bé.

Lúc Diệp Phạm đi tới cửa, Đô Đô cũng đi theo, bé đi không một tiếng động nhưng bé biết Diệp Phạm muốn ra ngoài.

Đô Đô có chút trầm mặc, không lên tiếng.

Diệp Phạm đi giày xong, phát hiện Đô Đô vẫn đứng sau lưng cô. Diệp Phạm ngồi xổm xuống: "Mẹ đi ra ngoài hai giờ sẽ về được không?"

Bởi vì Diệp Phạm thường xuyên phải ra ngoài, nên cô dạy Đô Đô cách nhìn kim đồng hồ.

Đô Đô rất thông minh, dạy một chút thì bé hiểu.

Giọng Đô Đô mềm nhũn: "Vâng ạ." Diệp Phạm sợ Đô Đô không vui, cô ngồi xuống chơi đùa với Đô Đô một lúc, rồi mới giao Đô Đô cho di Lý, lúc này mới ra ngoài.

Bởi vì « Ân núp bên Thượng Hải » nổi tiếng nên Diệp Phạm đã có chút danh tiếng, độ hot của những thảo luận liên quan đến nhân vật cô diễn cũng lên rất cao mà không hạ xuống.

Bây giờ lúc Diệp Phạm ra ngoài, sẽ có một số fan hâm mộ nhận ra cô, Diệp Phạm ra ngoài sẽ đeo kính râm, bình thường sẽ không có ai nhận ra cô.

Diệp Phạm đến cửa nhà Trình Bình, mới tháo khẩu trang xuống, bấm chuông.

"Chị đến rồi." Tiểu Tiểu vui vẻ kêu một tiếng. Lúc Tiểu Tiểu ở nhà, không ai chơi với cô bé, mà Diệp Phạm lại rất kiên nhẫn, nên Tiểu Tiểu rất thích giáo viên piano này.

Diệp Phạm cúi người xuống, sờ đầu cô bé: "Hôm nay Tiểu Tiểu rất đẹp."

Tiểu Tiểu cười rộ lên, đôi mắt lười liềm cong cong: "Chị cũng đẹp." Cô bé nghiêng đầu một: "Đẹp như anh họ em ấy."

Diệp Phạm nhìn tuổi Tiểu Tiểu còn nhỏ, nên cô cho rằng anh họ trong miệng cô bé cũng xấp xỉ tuổi cô bé.

Nhưng thật ra lúc Trình Bình sinh Tiểu Tiểu tuổi cũng hơi lớn, nên anh họ Hạ Hàn của Tiểu Tiểu lớn hơn cô bé mười mấy tuổi.

Diệp Phạm chỉ dạy piano cho Tiểu Tiểu 40 phút, đứa bé 8 tuổi không làm chủ được mình, sẽ không thể tập trung quá lâu được.

Trình Bình bước ra từ phòng bếp, nhìn Diệp Phạm chuẩn bị rời đi: "Cháu có muốn ở lại ăn cơm cùng cô không?"

Diệp Phạm cười lắc đầu: "Không ạ, người nhà vẫn chờ cháu trở về."

Trước kia Diệp Phạm đã nói với Trình Bình, cô là một diễn viên, nên chỉ có thể dạy khóa học ngắn.

Trình Bình biết tính cách con gái mình, chỉ hứng khởi được ba phút, bây giờ có thể kiên trì lâu như vậy đã vượt ngoài dự kiến của bà.

Trình Bình cũng không cưỡng cầu: "Đi đã xem bộ phim cháu diễn bộ." Trước kia Trình Bình xem bộ phim này vì Hạ Hàn, không nghĩ đến Diệp Phạm cũng diễn trong bộ phim này.

"Cháu diễn rất tốt."

Diệp Phạm hơi ngại: "Bây giờ cháu còn đang học tập, không có tốt như cô nói đâu."

Sau khi Diệp Phạm tạm biệt Trình Bình, lập tức chuẩn bị về nhà, trước khi ra ngoài cô đã nói với Đô Đô sẽ về nhà sớm, cô đã hứa với Đô Đô thì sẽ không lỡ hẹn.

Diệp Phạm đi ra khỏi nhà Trình Bình, cô bước nhanh, muốn về nhà sớm.

Một chiếc ô tô màu đen đối diện đi tới, người lái xe là Hạ Hàn. Hôm nay đúng lúc anh có việc phải tới đây.

Hai tay Hạ Hàn đặt trên vô lăng, sắc mặt lạnh lùng, giống nhau thường lệ.

Diệp Phạm đi qua xe Hạ Hàn, anh đột nhiên dừng lại một chút.

Hạ Hàn nghiêng đầu, nhìn Diệp Phạm, ánh mắt dừng trên người cô vài giây.

Cô đeo kính râm, ánh nắng rơi xuống, tóc dài đen nhánh đẹp dễ tùy ý bay lên, rũ xuống bên mặt, mang vẻ đẹp hờ hững.

Không biết vì sao, dù không thấy gương mặt Diệp Phạm nhưng Hạ Hàn vẫn cảm thấy cô rất quen thuộc.

Hạ Hàn híp mắt lại, ánh mắt tối dần.

Nhưng Hạ Hàn không vội tìm hiểu người phụ nữ này là ai. Anh thu tâm mắt lại, giảm tốc độ xe, ô tô dừng lại.

Diệp Phạm đi thẳng về phía trước, cô không nhìn người trong xe, không thêm quan tâm.

Hai người cứ thế đi qua nhau.

Diệp Phạm nhanh chóng chạy về nhà, lúc cô mở cửa đi vào, đã thấy Đô Đô di chuyển một cái ghế nhỏ ngồi cạnh cửa. Vừa thấy cô bước vô thì Đô Đô nhanh chóng chạy đến.

Di Lý đi ra khỏi phòng bếp: "Đô Đô ngồi không yên, muốn đợi cô về, tự bé di chuyển ghế đến chỗ này chờ."

Đô Đô rất thông minh, Diệp Phạm đã nói với bé thời gian cô về, bé luôn nhìn đồng hồ.

Cơ thể mập mạp của Đô Đô có chút nặng, Diệp Phạm ôm bé lên, cô âm giọng nhẹ nhàng nói: "Hôm nay đi mua đồ với mẹ được không?"

Đô Đô ôm cổ cô, mặt áp vào vai cô, bé ngoan ngoãn gật đầu.

Nghĩ đến sẽ ra ngoài với mẹ, Đô Đô trở nên phấn khích, miệng nhỏ cười toe toét, nài thanh nãi khí nói: "Dạ."

Diệp Phạm cũng không ở nhà lâu, ôm Đô Đô rời ra ngoài.

Siêu thị trung tâm cách nhà Diệp Phạm khá xa, cần ngồi ô tô, Diệp Phạm ôm Đô Đô đi ra ngoài, chuẩn bị gọi xe.

Không lâu sau, Đô Đô trong lòng đập chân, Diệp Phạm nhanh chóng dừng lại: "Bảo Bảo sao thế?"

Đô Đô mở to đôi mắt tròn xoe, không chớp mắt nhìn Diệp Phạm: "Bảo Bảo nặng, muốn tự đi."

Lần trước lúc Diệp Phạm đưa Đô Đô ra ngoài chơi, gặp một đôi mẹ con, đứa bé kia la hét đòi ôm, nhưng người mẹ quá mệt, nên nói với đứa bé, con tự đi.

Đô Đô nghe thấy những người khác nói, bé nghe xong thì nhớ kỹ.

Trẻ con đơn thuần như tờ giấy trắng, chỉ cần có người dạy nó, nó sẽ học theo rất nhanh.

Diệp Phạm: "Nhưng con là một đứa bé nhỏ, mẹ vẫn có thể lại ôm một lúc nữa."

Đô Đô rất kiên trì, bé lắc đầu: "Không được."

Diệp Phạm đành phải thả Đô Đô xuống đất, vươn tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của bé: "Như vậy được rồi chứ?"

Lúc này Đô Đô mới gật đầu.

Diệp Phạm nghĩ chỗ này cách cửa tiểu khu không xa, Đô Đô cũng sẽ không quá mệt mỏi. Diệp Phạm nắm tay Đô Đô, tiếp tục gọi xe, đi siêu thị gần nhất.

Người trong siêu thị không nhiều nên Đô Đô đi cạnh cô sẽ không dễ dàng mất dấu. Chủ yếu Diệp Phạm muốn cho Đô Đô đi dạo, đồ trong nhà đã đủ rồi, cô muốn mua cho Đô Đô chút đồ ăn vặt.

"Bảo Bảo đi theo mẹ được không?" Một tay Diệp Phạm cầm giỏ, một tay nắm tay nhỏ đầy thịt của Đô Đô, dặn dò.

Đường trong siêu thị quanh co, nếu Đô Đô buông tay cô ra rồi chạy lung tung thì cô đi đâu tìm một đứa con trai đáng yêu và bầu bĩnh như vậy.

Sự thật chứng minh, Diệp Phạm nghĩ nhiều, trong lòng Đô Đô, chuyện gì cũng không quan trọng hơn mẹ. Đô Đô luôn theo sát Diệp Phạm, cơ bản không khiến người khác phải lo lắng.

Diệp Phạm ngồi xổm cạnh kệ hàng, chọn đồ, ngón tay đầy thịt của tiểu bảo bối Diệp Đặc chỉ từng dây kẹo đường.

"Mẹ, kẹo đường, ngọt."

Lần trước Diệp Phạm đã từng cho Đô Đô ăn một lần, nhưng không cho bé ăn nhiều, mà Đô Đô đối với hương vị ngọt ngào này có ấn tượng sâu sắc.

Diệp Phạm không nghĩ để con ăn quá nhiều kẹo đường, cô kéo tay Đô Đô, cô chỉ vào sữa chua: "Cái này cũng ngọt, chúng ta mua cái này được không?"

Đô Đô cũng nhớ rõ hương vị sữa chua, bé nghĩ một chút rồi gật đầu.

"Mẹ." Diệp Phạm cảm giác có người ôm lấy chân cô, tiếng gọi này không phải của Đô Đô.

Diệp Phạm cúi đầu xuống, cô giật mình, là một bé gái chưa từng gặp, vậy mà lại gọi cô là mẹ?

Tuổi bé gái không chênh lệch nhiều với Đô Đô, khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa, khuôn mặt đỏ bừng, có thể là bị lạc mất mẹ.

Khoảng khắc bé gái gọi Diệp Phạm là mẹ, khuôn mặt nhỏ của Đô Đô nhăn lại, bé lập tức nắm chặt tay Diệp Phạm, cảnh giác nhìn bé gái.

Diệp Phạm không chú ý, cô ngồi xổm xuống hỏi bé gái, nhưng tuổi bé gái còn nhỏ, cơ bản không nói rõ được, cô đành phải một tay dắt Đô Đô, một tay dắt bé gái, đi lên bục trước mặt.

May mắn là mẹ bé gái bị lạc cũng đang phát loa tìm trẻ lạc, lúc Diệp Phạm đến, cô ấy suýt khóc.

Sau khi tìm được con mình, người kia liên tục nói cảm ơn, vô cùng biết ơn Diệp Phạm.

Diệp Phạm quay trở lại, để giỏ hàng lên quầy thanh toán. Sau khi Diệp Phạm trả tiền, chuẩn bị rời khỏi siêu thị, Diệp Phạm mới phát hiện Đô Đô hình như không đứng lẫn. Bé chỉ chăm chú nắm tay Diệp Phạm, không nói tiếng nào.

Khuôn mặt nhỏ nhăn của Đô Đô bình tĩnh, nhìn một chút thì có thể thấy bé đang tức giận.

Diệp Phạm đưa Đô Đô ngồi vào khu nghỉ ngơi của siêu thị, cô ngồi xổm trước mặt Đô Đô, nhìn bé.

"Bảo Bảo, con sao thế?"

Đô Đô khó chịu, bé không để ý đến Diệp Phạm, quay đầu sang một bên, xẹp miệng, đáng vẻ muốn khóc mà không khóc được.

Diệp Phạm có chút lưỡng cố, cô không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà khiến Đô Đô thành thế này.

Diệp Phạm rất kiên nhẫn, cô nhẹ giọng dỗ dành: "Chuyện gì Đô Đô cũng nên nói với mẹ, sao con lại không vui vậy?"

Lông mi dài của Đô Đô rũ xuống, nước mắt lưng tròng trên lông mi sắp rơi xuống.

"Mẹ là mẹ của con, là của con, của con." Đô Đô nhỏ giọng lầm bầm một câu, âm thanh rất nhỏ. Bé dường như muốn để Diệp Phạm hiểu rõ, nên nhấn mạnh nhiều lần.

Đô Đô gần ba tuổi, bé hiểu được rất nhiều điều, cũng có thể biểu đạt rõ ràng.

Diệp Phạm ý thức được, chuyện bé gái vừa gọi cô là mẹ khiến Đô Đô thiếu cảm giác an toàn.

Diệp Phạm sờ vành tai nhỏ của Đô Đô, cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Đô Đô, đối diện với đôi mắt to tròn của bé: "Bảo Bảo rất yêu mẹ phải không?"

Tuy Đô Đô còn tức giận với Diệp Phạm, nhưng bé vẫn gật đầu.

Đô Đô rất ủy khuất, bé đúng là yêu mẹ, nhưng mẹ của bé suýt nữa thì bị người khác cướp đi.

Diệp Phạm tiếp tục dịu dàng mở miệng: "Vừa nãy bạn nhỏ kia cũng yêu mẹ của bạn ấy nên mẹ giúp bạn đi tìm mẹ bạn."

"Nhưng mẹ chỉ có con, Bảo Bảo là quan trọng nhất."

Diệp Phạm cũng không biết Đô Đô có thể hiểu không nên cô nói đến mấy lần, muốn Đô Đô hiểu.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Đô Đô lại gần, hôn lên chóp mũi Diệp Phạm.

Cái hôn nhẹ rơi trên chóp mũi Diệp Phạm.

Diệp Phạm cảm thấy trái tim cô đột nhiên trở nên mềm mại hơn.

Sau khi hôn xong, Đô Đô ý lại trong lòng Diệp Phạm, khôi phục dáng vẻ trước đó.

Bé rất uyển chuyển bày tỏ ý tứ của mình, bé tha thứ cho Diệp Phạm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Diệp Phạm vốn muốn về nhà ăn cơm, nhưng giờ bị trì hoãn một khoảng thời gian, về đến nhà cũng đã muộn, vì sợ giữa đường Đô Đô sẽ đói nên cô tìm một nhà hàng bán thức ăn trẻ con gần đó.

Sau khi trải qua chuyện vừa nãy, Đô Đô càng dính Diệp Phạm, bé ôm cổ Diệp Phạm không buông. Tuy cánh tay Diệp Phạm đã đau nhức, nhưng cô vẫn kiên trì ôm Đô Đô.

Chờ đến lúc ngồi vào phòng ăn, cô mới thả Đô Đô xuống.

Diệp Phạm có mang yếm của bé trong túi, trong lúc đợi món ăn được mang lên, cô đã đeo lên cổ Đô Đô.

Đồ ăn nấu khá ngon, nóng hổi, vừa nãy Đô Đô khóc một trận, nên bụng đã đói đến kêu ục ục, đồ ăn vừa đặt xuống, bé đã xiêu xiêu vẹo vẹo cầm đũa chuẩn bị ăn.

"Mẹ giúp con thổi nguội một chút." Diệp Phạm đặt một cái bát nhỏ trước mặt Đô Đô, thổi thức ăn vài lần mới dám bỏ vào bát của Đô Đô.

"Mẹ ăn đi." Đô Đô chú ý đến Diệp Phạm vẫn chưa ăn cơm, bé chỉ vào bát mì trước mặt Diệp Phạm.

Diệp Phạm không lay chuyển được bé, đành phải vừa nhanh chóng ăn cơm, vừa gấp thức ăn cho Đô Đô.

Sau khi về nhà, cảm xúc Đô Đô đã bình tĩnh lại.

Buổi tối, Diệp Phạm nhận được điện thoại của Đái Cận Sơn, Đái Cận Sơn mở miệng: "Qua mấy ngày nữa, đoàn phim «Ân núp bên Thượng Hải» có

buổi họp mặt fan, đến lúc đó em cũng phải đi một chút."

Diệp Phạm giật mình: "Em cũng phải đi sao?"

"Lúc đầu em vốn không cần phải đi, nhưng độ hot của nhân vật Cẩm Đàm rất cao, đoàn phim quyết định để em đi."

Đái Cận Sơn ký hợp đồng với Diệp Phạm, anh ta cảm thấy đây là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Diệp Phạm chỉ diễn một bộ phim, đã dẫn đến nhiều tranh luận. Dung mạo của cô đẹp, làm việc lại nghiêm túc, tiền đồ sau này nhất định vô cùng sáng sủa.

Đái Cận Sơn: "Đây là một cơ hội rất tốt, em phải nắm cho thật chắc."

Diệp Phạm tự nhiên hiểu rõ ý của Đái Cận Sơn: "Được."

...

Người đại diện Quan Duệ đi đến căn phòng, nhìn người đàn ông cạnh cửa sổ kia, mở miệng: "Hạ Hàn, có mấy kịch bản cậu qua xem chút đi."

Lúc này, Hạ Hàn đưa lưng về phía anh ta, thân hình cao lớn lạnh lùng. Nghe thấy tiếng nói, Hạ Hàn quay người, ánh mắt nhìn sang.

Về mặt Hạ Hàn nhạt nhẽo, môi mím lại thành một đường thẳng tắp, lúc anh không nói lời nào thì mang theo độ cong nhạt nhẽo lương bạc.

Hạ Hàn cầm kịch bản, cúi đầu nhìn, ánh mắt chậm rãi lướt qua. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên bàn, từng nhịp từng nhịp.

Quan Duệ nói tiếp: "Mấy kịch bản này không tồi, cậu định diễn bộ nào, suy nghĩ kỹ một chút."

Lúc này, Hạ Hàn ngẩng đầu, bỗng dừng lại một câu: "Có phải vài ngày trước Amanda Wang tung ra mấy bộ váy mới không?"

Amanda Wang là thương hiệu đi theo con đường sang trọng. Chất lượng của thương hiệu này vô cùng tốt, kiểu dáng hào phóng, đơn giản.

Hoa Thụy hợp tác với một số thương hiệu, mấy thương hiệu này sẽ cung cấp trang phục cho nghệ sĩ Hoa Thụy, Amanda Wang là một trong số đó.

Quan Duệ không hiểu vì sao Hạ Hàn đột nhiên lại hỏi điều này: "Đúng vậy."

Hạ Hàn không nhanh không chậm mở miệng, giọng điệu tuy trầm thấp nhưng mỗi một chữ lại cực kỳ rõ ràng: "Hôm họp mặt fan, anh đi chọn một cái váy cho Diệp Phạm."

Quan Duệ cho rằng mình nghe lầm: "Đưa cho Diệp Phạm?"

Hạ Hàn giống như chưa phát hiện ra, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên: "Nhớ chọn màu tối, không để lộ nhiều."

Buổi họp mặt fan lần này, Diệp Phạm cũng đến, nhưng cô không phải nhân vật chính, cô không thể đoạt sự chú ý của người khác.

Trong đầu Hạ Hàn bỗng hiện lên khuôn mặt Diệp Phạm, ngũ quan vô cùng tốt, khí chất thanh lãnh lạnh nhạt.

Hạ Hàn nở nụ cười.

Dù sao với dáng người của Diệp Phạm, dù là quần áo ra sao, cô cũng có thể kiểm soát.

Quan Duệ nhìn Hạ Hàn một chút, giọng điệu mang theo thâm ý khác: "Cậu rất quan tâm đến Diệp Phạm."

Quan Duệ nghĩ thầm, lúc trước Hạ Hàn chủ động ký hợp đồng với Diệp Phạm, bây giờ còn đặc biệt chọn váy vì cô, không biết Hạ Hàn có tâm tư gì đây.

Về mặt Hạ Hàn không đổi, hời hợt nói một câu: "Bây giờ cô ấy là nghệ sĩ của Hoa Thụy."

Quan Duệ không nhiều lời: "Biết rồi."

...

Ngày hôm đó, Diệp Phạm đến phòng hóa trang, có người đến đón cô, chuẩn bị trang điểm và tạo hình cho cô.

Hôm nay là lần đầu tiên Diệp Phạm xuất hiện trước mặt truyền thông. Đái Cận Sơn đã chọn xong váy cho cô, Đái Cận Sơn đang muốn đưa cái váy này cho Diệp Phạm, thì lúc này, có một người đi tới, chặn đường anh ta.

Đái Cận Sơn nhận ra, người này là nhân viên công tác bên cạnh Hạ Hàn.

Người kia đưa cho Đái Cận Sơn một cái hộp, mở miệng: "Để tiểu thư Diệp Phạm mặc cái váy này."

Cậu ta nhấn mạnh một câu: "Đây là do Hạ Hàn chuẩn bị."

Đái Cận Sơn có chút sùng sốt, người kia còn nói: "Nhưng không cần để tiểu thư Diệp Phạm biết chuyện này."

Đái Cận Sơn nhớ ra, Hoa Thụy ký hợp đồng với Diệp Phạm, là do Hạ Hàn đề nghị. Bây giờ Hạ Hàn lại đưa váy cho Diệp Phạm.

Xem ra chuyện này cũng không quá kì lạ.

Đái Cận Sơn cầm váy, để stylist đưa cho Diệp Phạm đi thay, Diệp Phạm đã trang điểm xong, cô thay váy xong rồi yên lặng ngồi đợi trên ghế.

Thời gian trôi qua, sắp đến giờ gặp mặt fan.

Đạo diễn dẫn một đám diễn viên ra sân khấu, ánh đèn flash hòa vào ánh đèn sân khấu, các phóng viên đã cầm máy ảnh từ lâu, tiếng chụp ảnh tạch tạch liên tiếp vang lên.

Fan hâm mộ phía dưới thấy idol mình, đều lớn tiếng kêu tên bọn họ.

Về mặt Hạ Hàn thân nhiên, khoe miệng Đường Cẩm lập tức xuất hiện nụ cười.

Là nam nữ chính của « Ân núp bến Thượng Hải » nên Đường Cẩm tự nhiên đứng cạnh Hạ Hàn.

Hạ Hàn ngửi thấy mùi son phấn và nước hoa nồng đậm trên người Đường Cẩm, lông mày của anh nhíu lại nhưng không thấy rõ.

Nhưng mà cảm xúc kia rất nhanh liền tan biến, không bị ai phát hiện.

Mặc dù Hạ Hàn và Đường Cẩm là nam nữ chính của bộ phim này, nhưng bọn họ lại đứng ở đó mà không giao lưu gì. Tuy nhiên các phóng viên cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Ai cũng biết tính tình Hạ Hàn lạnh nhạt, ngoài quay phim ra, anh chỉ có biểu cảm nhàn nhạt.

Hạ Hàn rất chuyên nghiệp, mỗi một cảnh quay đều được anh hoàn thành nghiêm túc, nhưng rời khỏi studio, anh sẽ giữ khoảng cách với tất cả mọi người.

Vì Đường Cẩm và Hạ Hàn là nam nữ chính nên hai người đứng ở chính giữa. Ánh mắt các phóng viên tự nhiên sẽ nhìn họ trước, nhưng là lúc này, tầm mắt của họ không thể không nhìn vào một người khác.

Diệp Phạm.

Tuy đã nhìn thấy Diệp Phạm trên TV nhưng khi thấy người thật, họ vẫn phải cảm khái một câu, Diệp Phạm ngoài đời còn đẹp hơn cả trong ống kính.

Hôm nay, Diệp Phạm mặc một chiếc váy màu trắng, kiểu dáng và màu sắc vô cùng đơn giản. Cái váy này nếu người bình thường mặc vào sẽ cảm thấy vô cùng bình thường, thậm chí có chút ảm đạm.

Nhưng dáng người Diệp Phạm đẹp, không chỉ ép màu trắng đơn giản này mà còn làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô.

Diệp Phạm như một đóa hoa nở rộ thanh lệ, khí chất vô cùng đặc biệt.

Khiến cho người ta hoàn toàn không thể dời được ánh mắt.

So với trang phục lộng lẫy Đường Cẩm mặc, thì Đường Cẩm lại như quá cố tình, rơi vào khuôn sáo cũ.

Đường Cẩm chú ý đến ánh mắt các phóng viên, biết bọn họ đang nhìn Diệp Phạm, trong lòng cô ta vô cùng ghen tỵ.

Đường Cẩm rất tức giận, nhưng cô ta không thể biểu lộ ra mấy cảm xúc này, nhất định phải duy trì nụ cười, chỉ là nụ cười cô ta có chút cứng nhắc.

Phóng viên nhìn đạo diễn Vương: "Đạo diễn Vương, bộ phim truyền hình này từ lúc phát sóng đến nay, ratings luôn rất cao, còn không ngừng phá kỷ lục, ông nghĩ sao về chuyện này?"

Đạo diễn Vương cười: "Bộ phim thành công là nhờ tất cả mọi người trong đoàn phim."

Các phóng viên lại nhìn Hạ Hàn, hỏi anh mấy vấn đề, Hạ Hàn đều trả lời đúng mực.

Lúc này, bỗng có một phóng viên hỏi: "Tiểu thư Đường, nghe nói trong bộ phim này, cô có rất nhiều cảnh đánh nhau, cô chắc chịu khổ không ít nhỉ."

Trên mặt Đường Cẩm luôn có nụ cười: "Vì để đem đến hiệu quả tốt nhất cho fan hâm mộ, mấy chuyện này rất đáng giá."

"Giống như cảnh từ trên núi trượt xuống, mặc dù rất vất vả, nhưng để làm cho hoàn hảo tôi đã phải quay lại rất nhiều lần."

Ngụ ý chính là, tất cả cảnh quay trong bộ phim này đều do cô ta tự hoàn thành, không dùng đến diễn viên đóng thế.

Nghe thấy câu này, trong lòng Hạ Hàn xuất hiện một tia trào phúng.

Không dùng đến diễn viên đóng thế.

Ha.

Trên mặt Hạ Hàn không lộ ra chút nào nhưng khóe mắt có chút chìm xuống.

Mọi người trong đoàn phim cũng có suy nghĩ khác nhau.

Bọn họ biết rõ, mấy lời Đường Cẩm nói là nói dối, trong bộ phim này, tất cả phần diễn chịu khổ, ăn mệt đều do Diệp Phạm hoàn thành.

Lúc phóng viên hỏi, Diệp Phạm luôn yên lặng ngồi đó. Diệp Phạm không đoạt lời nói cũng không đoạt hình ảnh, nhưng dù cô không làm gì, cũng là một bức tranh đẹp đẽ.

Lúc này, bỗng một phóng viên đặt câu hỏi cho Diệp Phạm: "Tiểu thư Diệp, đây là bộ phim đầu tiên cô diễn, nhân vật Cẩm Đàm này thành công như vậy, cô có gì muốn nói không?"

Máy ảnh nhấp nháy, tiếng tạch tạch vang lên, lúc này, tất cả mọi người đều nhìn Diệp Phạm.

Cho dù đây là lần đầu tiên Diệp Phạm xuất hiện dưới ánh đèn flash, nhưng cô không hề hoang mang, khuôn mặt trắng trẻo thanh lệ, vẻ mặt thản nhiên.

Sau khi Diệp Phạm suy nghĩ, chậm rãi mở miệng: "Đầu tiên cảm ơn mọi người yêu thích, thật ra nói nhân vật Cẩm Đàm thành công, không bằng nói nhân vật trong kịch bản được đáp nận thành công."

"Mà tôi còn phải học hỏi rất nhiều, không ngừng cải tiến."

Diệp Phạm biết thân biết phận của mình, mọi cử chỉ đều đúng mực, rất nhiều người có ấn tượng tốt hơn với cô.

Lúc Diệp Phạm nói chuyện, người trong đoàn phim quay đầu nhìn cô. Hạ Hàn cũng nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên người Diệp Phạm.

Hạ Hàn giống với mọi người, lắng nghe Diệp Phạm.

Không có sự hồ hững trước đó, ánh mắt anh nghiêm túc và chuyên chú.

Lúc này, phóng viên lại chuyển microphone đến Hạ Hàn, hỏi: "Sau khi bộ phim phát sóng, có rất nhiều người so sánh anh với Đường Cẩm, thì cảm giác CP giữa anh với Diệp Phạm mạnh mẽ hơn."

Phóng viên cười hỏi một câu: "Anh cảm thấy ai phù hợp với mình hơn?"

Hạ Hàn không nói gì, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Phóng viên nghĩ là Hạ Hàn không muốn trả lời, đang chuẩn bị đổi một chủ đề khác.

Một giây sau, anh để luôn lạnh lùng bỗng mở miệng.

Môi mông Hạ Hàn khẽ nhúc nhích, chậm rãi nói một câu.

"Tôi tin tưởng ánh mắt fan hâm mộ."

Hạ Hàn nhìn về phía trước, đôi mắt đen như mực.

Giọng điệu thản nhiên, lại mang chút ý vị sâu xa.

Hạ Hàn đương nhiên nhìn thấy video fan hâm mộ biên tập trên mạng, lướt xem video CP của anh và Diệp Phạm đã đến mấy triệu, vượt xa lượt xem của anh với Đường Cẩm.

Giờ phút này lượt xem đã hoàn toàn nói rõ, fan hâm mộ đều cho rằng anh và Diệp Phạm xứng đôi hơn.

Đáy mắt Hạ Hàn thấp thoáng ý cười, khuôn mặt luôn bình tĩnh cuối cùng cũng có cảm xúc khác.

Câu nói của anh lập lòe nước đôi, lúc mới nghe thì mọi người sẽ chỉ coi là Hạ Hàn quan tâm đến fan hâm mộ, fan hâm mộ cho rằng anh xứng đôi với ai thì anh sẽ đồng ý theo cách nhìn của fan.

Nhưng thật ra Hạ Hàn đã thể hiện thái độ của mình, trong bộ phim này, anh với Diệp Phạm mới thật sự là CP.

Những lời của Hạ Hàn rõ ràng truyền vào tai của mỗi người.

Nhưng tất cả mọi người cho là Hạ Hàn cung chiêu fan, chỉ có một số người phát hiện ra ý của Hạ Hàn, nhưng bọn họ cũng không nghĩ nhiều.

...

Phòng khách Đường gia.

Một người phụ nữ ăn mặc thanh lịch ngồi trên ghế sofa, màn hình TV đang phát sóng buổi họp mặt giữa diễn viên « Ân núp bên Thượng Hải » với fan hâm mộ.

Người phụ nữ này là Giản Lan, mẹ Đường Cẩm, bà đang xem TV để biết hoạt động mới nhất của Đường Cẩm.

Người ngoài ai cũng biết Đường Cẩm được che chở đến lớn, từ nhỏ cô ta đã được nuông chiều, chỉ có Đường phu nhân Giản Lan biết, thái độ thật sự trong lòng bà đối với Đường Cẩm.

Giản Lan rất yêu thương Đường Cẩm, mọi chuyện đều nghe theo Đường Cẩm. Nhưng trong lòng bà luôn có loại cảm giác, bà không thân mật được với Đường Cẩm.

Giản Lan biết chuyện này rất kỳ lạ, trên thế giới này có người nào lại xa cách với con gái ruột của mình, nên bà chưa bao giờ nói cảm giác này cho chồng mình.

Về sau, bà đối tốt với Đường Cẩm gấp bội, nhưng Đường Cẩm càng lớn, Giản Lan cũng càng ngày càng cảm thấy lực bất tòng tâm.

May mắn Đường Cẩm thích ở bên ngoài, không hay về nhà, nếu không Giản Lan chỉ sợ người khác sẽ phát hiện ra sự khác thường của mình.

"Diệp Phạm, cô nghĩ sao về nhân vật mình diễn?" Phóng viên đang phỏng vấn một vai phụ của « Ân núp bên Thượng Hải », người đó ngồi phía bên kia Đường Cẩm.

Mặt mày an tĩnh, khí chất trầm ổn.

Ngay lúc nhìn thấy Diệp Phạm, Giản Lan lập tức ngồi thẳng người, bà dời ánh mắt từ chỗ Đường Cẩm sang chỗ Diệp Phạm.

Bà rõ ràng chưa từng gặp Diệp Phạm, vì sao lại cảm thấy Diệp Phạm có chút quen thuộc?

Editor có lời muốn nói:

Xin lỗi các bạn vì tuần trước không có chương. À còn nữa làm phiền các bạn ngày nào cx thúc giục mì. Vì mì cực kỳ lười)). À còn nữa, mình là người edit chứ không phải tác giả, cũng đừng gọi mình là ad vì cứ kì kì sao ấy. Hãy gọi mình là editor, cô, bác hay nàng, nầm, ngân đều được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Buổi họp mặt fan kết thúc, phóng viên chờ diễn viên chính đi ra ở cửa. Có lẽ vì không muốn gặp Diệp Phạm nên Đường Cẩm đã rời đi sớm.

Diệp Phạm còn đang ở phía sau sân khấu, cô chuẩn bị thay váy lễ phục này rồi về nhà.

Sắp đến phòng hóa trang, sau lưng Diệp Phạm bỗng nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp: "Diệp Phạm."

Cô dừng bước, nghiêng đầu, nhìn sang.

Hạ Hàn đứng đó, dáng người cao lớn lạnh lùng.

Về mặt anh thân nhiên, khuôn mặt nhìn không rõ, giống như bị che phủ bởi một tầng băng sương mỏng.

Đôi mắt đen nhánh, đáy mắt sâu hút, không thể nhìn thấu.

Vài sợi tóc đen nhánh rũ xuống sườn mặt, hơi cong lên, da thịt Diệp Phạm trắng như tuyết, đường cong sườn mặt hoàn mỹ, như ẩn như hiện dưới ánh đèn mờ ảo.

Đôi mắt Hạ Hàn dần sâu thẳm, sự lạnh lùng trong mắt tan đi vài phần: "Cái váy này rất hợp với cô." Anh nhìn Diệp Phạm một lúc, sau đó thu ánh mắt lại.

Đôi mắt anh cụp xuống, vuốt ve lòng bàn tay, động tác rất nhẹ, người bên cạnh cũng không thể phát hiện ra.

Có rất ít người biết bộ lễ phục này do Hạ Hàn chọn, bọn họ che dấu chuyện này với tất cả mọi người, kể cả Diệp Phạm. (Năm: Độc giả ai cx biết ạ>>>)

Diệp Phạm chỉ nghĩ lời nói của Hạ Hàn là xã giao bình thường.

Suy nghĩ của cô rất đơn giản, họ là đối tác, chỉ thế thôi.

Diệp Phạm cong môi, mỉm cười: "Cảm ơn."

Đây là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện sau khi đóng máy.

Trừ lần diễn thân mật cuối cùng, cô quá khắt khe, còn lúc khác, cô và Hạ Hàn vốn không nói lời nào với nhau ở studio.

Ánh mắt Hạ Hàn liếc qua thấy gương mặt Diệp Phạm.

Cô ngửa đầu nhìn anh, cổ trắng nõn thon dài, đôi môi khẽ nhếch lên.

Tối sáng trong mắt Hạ Hàn không rõ, người anh dựa trên tường, hơi lạnh truyền đến: "Tối nay cô biểu hiện không tồi."

Giọng điệu của anh không nghe ra cảm xúc gì, giống như chỉ đang hướng dẫn một người mới.

Nhưng Diệp Phạm không hiểu, tính cách Hạ Hàn vốn rất lạnh nhạt, không bao giờ giao lưu với người trong giới, chứ đừng nói đến người chỉ hợp tác qua một lần với anh.

Hạ Hàn và Diệp Phạm cứ đứng ở hành lang như vậy, chưa nói được mấy câu thì người đại diện Đái Cận Sơn đi đến.

Đái Cận Sơn chào hỏi Hạ Hàn: "Hạ Hàn."

Môi Hạ Hàn nhếch lên, ừ một tiếng.

"Diệp Phạm, anh thấy em nói chuyện rất hợp với Hạ Hàn." Đái Cận Sơn giúp đỡ, "Có muốn lưu số điện thoại lại không?"

Câu này được nói ra từ miệng người đại diện, ngược lại cảm giác giống như đang suy nghĩ cho Diệp Phạm.

Diệp Phạm muốn từ chối, cô do dự một lúc, nghĩ lại một phen rồi mở miệng: "Em cảm thấy..." không cần.

Hạ Hàn chú ý ánh mắt của cô, anh híp mắt, ánh mắt sâu thẳm.

Lời của Diệp Phạm bị đánh gãy.

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng rơi xuống: "Có thể."

Diệp Phạm ngẩn người, cô ngược mắt nhìn Hạ Hàn.

Hạ Hàn nhìn Diệp Phạm một chút.

Bốn mắt đụng nhau, tầm mắt hai người vừa vặn đối đầu. Yên tĩnh trong chốc lát.

Ánh mắt Hạ Hàn rất sâu, anh nhìn chăm chăm Diệp Phạm, chậm rãi đọc một chuỗi số.

Diệp Phạm dờn mắt, tránh ánh mắt của Hạ Hàn, lấy điện thoại lưu lại số của anh.

Hạ Hàn cong môi, tiếng cười khẽ gần như không thể phát hiện vang lên trong không khí.

Anh nói rất ít, chưa nói thêm gì đã quay người đi rồi.

...

Mấy ngày nay, công việc của Diệp Phạm không nặng.

Sau khi ra khỏi công ty truyền hình điện ảnh Hoa Thụy, Diệp Phạm nhanh chóng ngồi vào xe.

Sau khi Diệp Phạm ký hợp đồng với Hoa Thụy thì công ty sắp xếp cho cô một trợ lý và tài xế. Cả hai người đều biết tình huống trong nhà Diệp Phạm, nhưng bọn họ ăn nói rất đúng mực.

Diệp Phạm đã không gặp Đô Đô khoảng nửa ngày, cô vừa lên xe đã gọi điện thoại cho dì Lý. Đợi một lúc, điện thoại đã kết nối.

Diệp Phạm rất nhớ Đô Đô: "Dì Lý, Đô Đô sao rồi?"

Dì Lý và Đô Đô dường như không ở nhà, âm thanh phát ra từ điện thoại hơi ồn. Dì Lý nói: "Dì mang Đô Đô ra ngoài chơi, bây giờ đang ở siêu thị."

Siêu thị Wal-Mart này không gần nhà Diệp Phạm, chắc là dì Lý muốn đưa Đô Đô đi chơi ở chỗ xa nhà một chút.

Diệp Phạm: "Cháu sẽ đến nhanh thôi, hai người chờ cháu ở siêu thị." Giọng nói dì Lý có chút mệt mỏi, chắc là bởi vì ôm Đô Đô cả ngày.

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Phạm nói với tài xế: "Dừng lại trước siêu thị Wal-Mart."

Tài xế đáp lời, xoay vô lăng. Chỉ chốc lát, xe đã dừng lại gần siêu thị.

Diệp Phạm mở cửa xuống xe.

Diệp Phạm đã cải trang, cô đeo khẩu trang và kính mắt, không ai nhận ra cô. Dì Lý và Đô Đô ở khu hải sản tươi sống, Diệp Phạm bước chân không dừng, đi thẳng đến khu đó.

Đô Đô nằm trên vai dì Lý, con mắt híp lại, gật gù gật gù, giống như sắp ngủ say. Diệp Phạm không nhìn được bật cười, cô nhẹ giọng đi đến, không đánh thức Đô Đô.

Diệp Phạm nhìn dì Lý vất vả, cầm lấy rô trên tay bà.

Dì Lý liệt kê cả một tờ danh sách những đồ cần mua. Diệp Phạm chỉ vào tờ danh sách, ra hiệu để cô đi chọn, dì Lý trông Đô Đô.

Diệp Phạm chọn đồ được ghi trong danh sách, dì Lý đứng đợi cô.

Dì Lý ôm Đô Đô một lúc, cánh tay đã hơi mỏi, bà di chuyển nhẹ nhàng đổi tư thế ngủ cho Đô Đô. Nhưng Đô Đô ngủ không sâu, bé tỉnh lại rất nhanh.

Đô Đô ngáp một cái, dụi mắt, nài thanh nài khí: "Mẹ đâu rồi?"

Vừa rồi lúc nửa mê nửa tỉnh, Đô Đô cảm giác mình thấy mẹ, nhưng sao giờ lại không thấy?

Dì Lý nhìn Đô Đô bối rối, đặt Đô Đô dưới đất, bà lau nước mắt chảy ra do ngáp ngủ của Đô Đô, dịu dàng giải thích với bé: "Mẹ đi mua đồ, chúng ta chờ mẹ ở đây nhé."

Sau khi dì Lý nói xong, bà đứng dậy, nắm tay Đô Đô, ánh mắt đặt trên kệ hàng, bà nhìn xem có đồ nào cần mua không.

Lúc này, Đô Đô rút tay lại, chạy về lối nhỏ bên kia. Lúc dì Lý phản ứng kịp thì chạy nhanh đuổi theo.

Cách mấy kệ hàng, Hạ Hàn đang đứng ở đó.

Anh ở một mình, tuy có mấy người trợ lý, nhưng anh thích tự nấu ăn.

Siêu thị Wal-Mart rất gần nhà Hạ Hàn, bây giờ trời đã tối, anh đội mũ, đeo khẩu trang rồi ra ngoài.

Khu vực này không có nhiều người, Hạ Hàn cúi đầu, chọn mấy thứ.

Khí chất của anh lạnh lẽo, có dáng vẻ người sống chớ gần.

Một giây sau, Hạ Hàn cảm thấy chân mình trầm xuống, có thứ gì mềm nhũn đụng phải chân anh. Anh nghiêng đầu nhìn, là một bé trai trắng trẻo mập mạp, tuổi khá nhỏ.

Bé trai này đi không vững mới đụng vào anh. Hạ Hàn nhìn xung quanh, không thấy ba mẹ của bé.

Hạ Hàn nhíu mày, ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang với Đô Đô.

"Mẹ cháu đâu?"

Đô Đô che miệng lại, đáng vẻ không muốn nói chuyện với anh.

Diệp Phạm đã dạy bé, ở ngoài không nên nói chuyện với người lạ. Lúc đầu Đô Đô không hiểu, nhưng Diệp Phạm lặp đi lặp lại rất nhiều lần, nên bé nhớ kỹ.

Đô Đô mở to đôi mắt tròn, nhìn Hạ Hàn, tay nhỏ mập mạp che miệng mình.

Hạ Hàn không thích trẻ con, kỳ lạ là, anh lại có cảm giác thân thiết với đứa bé đối diện này.

Về mặt lạnh nhạt của Hạ Hàn tan đi, anh nhìn Đô Đô, thấp giọng cười khẽ một tiếng.

Không ngờ sự đề phòng của đứa bé này lại khá nặng.

Lúc Đô Đô che miệng, một băng hiệu nhỏ rơi xuống từ ống tay áo. Trên đó viết một cái tên và một chuỗi số điện thoại.

Hạ Hàn vươn tay, nhéo mặt Đô Đô một cái.

Giọng nói vốn lạnh lẽo thì lúc này lại có vẻ rất dịu dàng: "Tên cháu là Diệp Đặc à?"

Nếu như người đại diện của Hạ Hàn ở đây, nhất định rất kinh ngạc, từ dịu dàng vốn không tồn tại trong từ điển của Hạ Hàn.

Nghe thấy Hạ Hàn nói chuyện, Đô Đô phản ứng, bé không nhịn được cãi lại: "Tên cháu không phải là Diệp Đặc, tên cháu là Đô Đô."

Đô Đô vừa nói xong, trong nháy mắt phản ứng lại, nhanh chóng bịt kín miệng mình lần nữa, giống như làm sai chuyện gì.

Hạ Hàn muốn tiếp tục hỏi Đô Đô, di Lý đã thấy Đô Đô, bà thở phào một hơi, vội vàng chạy từ kệ hàng bên kia tới.

"Đô Đô, đừng chạy lung tung, mẹ cháu sẽ lo lắng." Di Lý bế Đô Đô lên, ôm chặt.

"Xin lỗi, đứa bé nhà tôi đang tìm mẹ nó."

Đô Đô gặp người quen, mới bỏ tay xuống, giọng nói mềm nhũn: "Con rất ngoan."

Di Lý dỗ Đô Đô một lúc, sau đó ôm Đô Đô rời đi.

Đô Đô nằm trên vai di Lý, ánh mắt vừa vắn đối diện với Hạ Hàn, đôi mắt bé không chớp một cái nhìn chăm chăm Hạ Hàn, cắn ngón tay cái của mình.

Hạ Hàn cũng đứng đó không rời đi, cho đến khi hình bóng Đô Đô biến mất ở kệ hàng thì anh mới xoay người rời đi.

...

Hôm nay, một Weibo đại V nổi tiếng đăng một bài viết.

"Khoảng thời gian trước, nhân vật Cẩm Đàm trong « Ân núp bến Thượng Hải » nổi tiếng, danh tiếng diễn viên Diệp Phạm danh tiếng lấn át nhân vật nữ chính Đường Cẩm."

"Nhưng mà, có ai nghĩ đến điều này không, chuyện này thật ra là kế hoạch được bày ra từ lâu, mục đích để đánh bại tiểu hoa đán Đường Cẩm đang nổi, muốn giẫm lên Đường Cẩm để trào lên..."

Bài viết này không dài, nhưng mỗi một chữ một câu đều chỉ trích lòng dạ Diệp Phạm xấu xa, vì muốn leo lên mà không từ thủ đoạn.

Chủ blog Weibo này hợp tác với studio của Đường Cẩm, studio của Đường Cẩm muốn anh ta đăng bài viết này để bôi đen Diệp Phạm.

Danh tiếng Diệp Phạm quá cao, Đường Cẩm đã muốn chìm Diệp Phạm xuống từ lâu. Bọn họ còn mướn rất nhiều thủy quân, đăng bài phân tích trên web, chuyển hướng gió trên Weibo.

Chủ blog Weibo này có hơn một triệu người theo dõi, anh ta vừa đăng bài viết này thì đã dẫn đến sự bàn luận kịch liệt của cư dân mạng.

"Tôi vốn cảm thấy chuyện này không bình thường, chỉ bằng nhân vật vũ nữ, Diệp Phạm lại nổi lên nhanh như vậy, khẳng định cô ta đã có âm mưu từ trước, sau lại có hành động của công ty lớn nào đó."

"Còn không phải sao, giới giải trí nước sâu như vậy, đáng đáp Diệp Phạm lại đẹp, rất khó hoạt động trong giới giải trí, tôi vô cùng nghi ngờ, mấy lời khen Diệp Phạm lúc trước đều của thủy quân."

"Khoảng thời gian trước, Diệp Phạm đã lên hot search trên Weibo mấy lần, từ lúc nào một người mới đã tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy rồi? Hơn nữa còn lên lụy đến idol Đường Cẩm của tôi, tức chết tôi rồi."

Sau khi phim truyền hình phát sóng, Diệp Phạm cũng có một ít fan hâm mộ, fan hâm mộ Đường Cẩm hùng hổ dọa người, hai phe bắt đầu cấu xé.

"Tôi không rõ, Diệp Phạm chỉ yên lặng diễn kịch, cô ấy chọc tới ai mà bị bôi đen như vậy?"

"Tất cả chúng ta đều thấy được khuôn mặt đẹp và kỹ thuật diễn của Diệp Phạm, hơn nữa lãng xê vì thực lực, mấy người chờ xem, đến lúc đó mặt lại bị đánh cho sưng vù."

Mặc dù có một số người không tin chủ blog, nhưng fan hâm mộ của Đường Cẩm quá nhiều, những người nói giúp cho Diệp Phạm dần yếu thế, chiều gió nghiêng về Đường Cẩm.

Lúc này, Diệp Phạm đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, những người ghen ghét cô điên cuồng muốn kéo cô xuống nước, ai bảo danh tiếng của Diệp Phạm gần đây quá cao, những người kia đã sớm ghen ghét đến đỏ mắt.

Không lâu sau, có một số cư dân mạng tìm thấy một đoạn video ngắn trong quá trình quay phim « Ân núp bến Thượng Hải » trên app âm nhạc và video.

Người quay video là một diễn viên quần chúng, lúc người này chụp ảnh tự sướng, người đứng phía sau không cẩn thận lọt vào ống kính.

Người phía sau người này lại là Diệp Phạm.

Trong video, Diệp Phạm mặc đồ hóa trang, trượt xuống từ dốc nghiêng. Lúc rơi xuống đất, cô giờ với người đối diện.

Diệp Phạm liên tục NG, cô cũng liên tục trượt xuống từ dốc nghiêng.

« Ân núp bến Thượng Hải » luôn có nhiệt độ khá cao. Sau khi video này bị người khác phát hiện, nhanh chóng đưa tới sự bàn luận kịch liệt trên mạng.

Có một số cư dân mạng sau khi xem video, nhạy bén phát hiện điều không đúng.

« Ân núp bến Thượng Hải » đã chiếu hết, bọn họ cũng đã xem tất cả các đoạn diễn của Diệp Phạm, mà cảnh trong video, trong phim Diệp Phạm chưa diễn qua.

Điều đáng nói là, nhân vật nữ chính Đường Cẩm hình như có cảnh diễn này.

Cư dân mạng bình luận phía dưới, bày tỏ nghi vấn của mình.

"Tôi đã xem « Ân núp bến Thượng Hải » nhiều lần, tôi nhớ cảnh diễn này không được chiếu trên TV."

"Vì sao Diệp Phạm lại mặc đồ hóa trang của Đường? Ngay cả tóc, quần áo, còn có động tác cũng giống y như đúc với Đường Cẩm, quá kì lạ rồi."

"Cảnh này không phải là cảnh của Đường Cẩm sao, Đường Cẩm đâu? Sao trong video cô ấy không xuất hiện?"

Lướt xem video trong một ngày đã vượt qua một triệu, sau đó còn gia tăng không ngừng với tốc độ kinh người, càng ngày càng nhiều người xem được video này, sôi nổi đưa ra ý kiến của mình.

Diệp Phạm không cần mặc đồ hóa trang của Đường Cẩm làm gì, kiểu tóc giống nhau, động tác giống nhau, tất cả đều giống với Đường Cẩm trên màn ảnh.

Ý kiến đông đảo lơ mờ chỉ ra một sự thật.

Chẳng lẽ, Diệp Phạm là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm?

Mấy ngày trước Đường Cẩm còn nói mình quay những cảnh hành động rất vất vả, bây giờ xem ra, những cảnh kia đều do Diệp Phạm quay thay cô ta?

Tác giả có lời muốn nói:

Cuối cùng Hạ Hân cũng gặp Đô Đô lần đầu tiên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Cuối cùng cũng có người nói lên một chuyện qua video.

"Tôi có ý nghĩ táo bạo, Diệp Phạm chắc là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm nhỉ. Những cảnh quay cực khổ trong phim của Đường Cẩm, thật ra đều do Diệp Phạm hoàn thành."

"Tôi dựa vào, nếu thật sự như thế thì có chuyện đáng để xem rồi."

Cư dân mạng lập tức bùng nổ. Vũng nước sâu này vốn đã lục đục, bây giờ hoàn toàn bị xáo trộn.

Vừa nãy còn có người nói, Diệp Phạm muốn kéo Đường Cẩm xuống, lợi dụng Đường Cẩm để trèo lên. Giờ lại xảy ra chuyện này, Diệp Phạm thật ra là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm.

Tiểu hoa đán với diễn viên đóng thế của cô ta cùng đóng chung một bộ phim. Điều quan trọng nhất là độ hot của người đóng thế còn cao hơn cả chính chủ.

Nếu chuyện này được chứng thực là đúng, thì thật là một tuồng kịch lớn.

Sức chiến đấu của fan hâm mộ Đường Cẩm cực mạnh, khi chuyện này xảy ra, bọn họ lập tức bảo vệ địa vị của Đường Cẩm.

"Chỉ bằng một cái video như thế, các bạn đã muốn hắt nước bẩn lên người Đường Cẩm? Có phải do Đường Cẩm quá hot nên các bạn suốt ngày nhìn chăm chăm cô ấy."

"Cái video này căn bản không chứng minh được Diệp Phạm là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm, tôi tin tất cả cảnh quay của Đường Cẩm đều do cô ấy tự hoàn thành, cô ấy không phải loại người như vậy."

Fan hâm mộ của Diệp Phạm cũng không ngồi yên, vài giây sau đã có hơn mấy chục bình luận.

"Nếu Diệp Phạm muốn lảng xê thì ngay khi nhân vật Cẩm Đàm xuất hiện, cô ấy có thể lợi dụng tên tuổi này để cọ nhiệt. Nhưng cô ấy không làm gì mà vô duyên vô cớ còn chọc một đám người ghen tị đỏ mắt."

"Một người tốt tính như tôi cũng bị đám người này làm cho tức chết. Diệp Phạm hot là dựa vào thực lực lại bị các bạn nói thành ăn vạ. Bây giờ lộ ra Diệp Phạm là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm, còn nói Đường Cẩm bị hãm hại."

"Ai cũng đứng về phía Đường Cẩm, nên người khác phải nhường đường à."

Fans Đường Cẩm và fans Diệp Phạm bên nào cũng cho là mình đúng, độ hot cao mãi không hạ xuống.

Fans Đường Cẩm không tin video này, cho rằng nhất định có người muốn hãm hại Đường Cẩm, nhất định phải tìm ra bằng chứng. Fans Diệp Phạm vốn ngứa mắt đáng về vênh váo tự đắc của fans Đường Cẩm, không hề nhượng bộ.

Hai phe càng cẩu xé lợi hại.

Cuối cùng, # Hóa ra Diệp Phạm là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm # đứng đầu trong top hot search, lượt tìm kiếm trên mạng cũng xếp cao nhất.

Công ty Hoa Thụy đã chú ý từ lúc có người muốn bôi đen Diệp Phạm, lúc đầu bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều biện pháp, không ngờ lại xuất hiện video vô ý quay lại cảnh Diệp Phạm làm diễn viên đóng thế của diễn viên quần chúng trong đoàn phim, khiến chiều gió dư luận thay đổi cũng giúp cho họ.

Bây giờ cục diện trên mạng còn chưa rõ ràng, nếu thừa dịp mà tiếp tục dẫn dắt hướng gió, bọn họ sẽ có lợi thế rất lớn. Đái Cận Sơn lập tức cho người đăng bài trên mạng.

Tiêu đề của một trong những bài viết là【 Hóa ra tiểu hoa đán Đường Cẩm quay phim toàn dùng diễn viên đóng thế! Phân tích hợp lý từ mọi góc độ! 】

Trong bài có mấy tấm ảnh, tuy các bức ảnh không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra Diệp Phạm mặc đồ hóa trang của Đường Cẩm.

Cảnh rơi xuống nước, cảnh đánh nhau...

Mỗi một cảnh quay đều có dấu vết lần theo, tất cả những cảnh chịu khổ, không muốn diễn của Đường Cẩm đều để Diệp Phạm diễn.

Người đăng nói có sách mách có chứng mà liệt kê mấy điểm, rất có tính thuyết phục.

Đái Cận Sơn còn để mấy Weibo V chia sẻ bài viết này. Rất nhanh sau đó thì bài đăng leo lên top, vượt top càng nhanh.

Bọn họ thành công đổi đề tài "Diệp Phạm kéo Đường Cẩm xuống để trèo lên" thành "Đường Cẩm quay phim toàn dựa vào diễn viên đóng thế, lừa gạt fan hâm mộ".

Bây giờ, điểm chú ý của mọi người đều đặt ở chỗ Diệp Phạm là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm, không ai quan tâm chuyện lúc trước.

Nhìn thấy bài đăng, fans Đường Cẩm trầm mặc.

Có thể nói video kia là trùng hợp, nhưng những bức hình này, những bài đăng này thì sao? Lần đầu còn miễn cưỡng coi như là trùng hợp, vậy lần hai, lần ba thì sao?

Trên Weibo và các chương trình phỏng vấn Đường Cẩm, đều tiết lộ Đường Cẩm là một người rất chuyên nghiệp. Bất cứ cảnh quay nào cô ta cũng hoàn thành rất nghiêm túc.

Lúc trước đám fan hâm mộ luôn tin tưởng không nghi ngờ. Nhưng giờ bọn họ lại do dự.

Bây giờ vấn đề này bùng lên thì đã có người đề cập đến việc Đường Cẩm nói trong buổi họp mặt fan mấy ngày trước là để làm hài lòng fan hâm mộ, mỗi một cảnh quay cô ta đều hoàn thành rất nghiêm túc.

Ý tứ trong lời nói là, cô ta không sử dụng diễn viên đóng thế, toàn bộ cảnh quay đều do cô ta tự diễn.

Kết quả cho thấy, Đường Cẩm nói dối.

Còn có người nói, lúc Đường Cẩm nói lời này thì người đó thấy Hạ Hàn và người trong đoàn phim có biểu cảm rất quái lạ, rõ ràng biết Đường Cẩm đang nói dối.

Vụ này, thậm chí ngay cả fan hâm mộ Hạ Hàn cũng thấy không thoải mái.

"Hóa ra phân diễn của Đường Cẩm do Diệp Phạm quay, trách không được lúc tôi xem phim luôn thấy có chỗ rất kỳ lạ, luôn không vừa mắt với Đường Cẩm."

"Đại thần Hạ chuyên nghiệp như vậy, uống công anh phải đối diễn với người vô trách nhiệm như Đường Cẩm, thật là lãng phí tài hoa và kỹ thuật diễn của đại thần Hạ nhà tôi."

"Đường Cẩm không chuyên nghiệp cũng không sao, nhưng sao lại dính líu và đại thần Hạ làm gì. Nếu cô ta không muốn đóng bộ này như thế, có bản lĩnh thì đừng nhận bộ này."

Fans Hạ Hàn rất tức giận, cảm thấy Đường Cẩm rất quá đáng. Những người ban đầu thích CP Hạ Hàn Đường Cẩm trong phim cũng sôi nổi bỏ CP, quay sang thích CP Hạ Hàn Diệp Phạm.

Tóm lại, chuyện diễn viên đóng thế lần này lộ ra, có thể nói là hung hăng và mặt Đường Cẩm và fan hâm mộ của cô ta.

Hình tượng Đường Cẩm hoàn hảo, rốt cuộc cũng sụp đổ.

Dù hình tượng ban đầu của cô ta hoàn hảo đến mức nào thì giờ cũng sụp đổ với tốc độ khủng khiếp.

Nói dối, vô trách nhiệm, có lệ với fans... Từng ác danh đổ xuống, tất cả đều là bằng chứng.

Mặc dù Đường Cẩm vẫn còn rất nhiều fan cuồng nhiệt nhưng sức mạnh dư luận quá mạnh mẽ, dù bọn họ nhảy nhót thế nào, cũng không có cách nào cứu vãn được hình tượng của Đường Cẩm trong lòng công chúng.

...

Studio của Đường Cẩm.

Lúc đầu studio của Đường Cẩm còn đặc ý khi Diệp Phạm bị bôi đen, người mới này sẽ không còn là trở ngại với Đường Cẩm. Không nghĩ đến không lâu sau, trên mạng lại xuất hiện tin tức về mặt tiêu cực của Đường Cẩm.

Chuyện Diệp Phạm là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm vậy mà bị lộ ra.

Đường Cẩm tức giận đến nổi ném cái chén, cô ta hung hăng nhớ kỹ tên Diệp Phạm, đầy mắt đầy ghen tỵ và lừa gạt.

Cô ta vốn muốn chèn ép Diệp Phạm xuống đáy cốc, khiến Diệp Phạm không đứng dậy được. Ai có thể ngờ đến, Diệp Phạm không chỉ xoay người được mà còn hung hăng và mặt cô ta.

Đường Cẩm nhìn người đại diện Lý, tức giận nói: "Làm sao bây giờ? Sao đám người trên mạng toàn mắng tôi? Anh mau nghĩ cách đi."

Từ trước đến giờ cô ta đều được người khác nâng cao, cục tức này cô ta sao nuốt được chứ.

Người đại diện Lý cũng không hiểu vì sao chuyện này lại trở thành như vậy, anh ta cố gắng ổn định cảm xúc: "Để tôi nghĩ xem."

Sau khi xảy ra chuyện này, bọn họ luống cuống tay chân, coi như bọn họ có thể đề bài đăng và những tin tức này xuống thì cũng đã trễ.

Sau khi studio của Đường Cẩm thảo luận xong, đáp lại một câu trên mạng: "Lúc Đường Cẩm quay « Ân núp bên Thượng Hải » thì có vài vấn đề về sức khỏe, cho nên có dùng diễn viên đóng thế trong một số cảnh."

"Nhưng có rất nhiều phân diễn đều do Đường Cẩm tự hoàn thành, chúng tôi thật xin lỗi khi che giấu mọi người."

Tuy nhiên, có người nhanh chóng tìm ra một bức ảnh mà Đường Cẩm đã đăng lên Weibo, ngày đăng là ngày Diệp Phạm quay cảnh trượt xuống dốc.

Lúc đó Đường Cẩm đăng trên Weibo: "Hôm nay có rất nhiều vết thương trên người. Nhưng vì fan hâm mộ, tôi sẵn lòng thực hiện nghiêm túc cảnh này."

Lúc đó có rất nhiều fan hâm mộ hô đau lòng dưới Weibo, bây giờ nghĩ cảnh này là do Diệp Phạm quay thay Đường Cẩm, vết thương của Đường Cẩm rõ ràng là giả.

Đây không phải là Đường Cẩm lừa gạt tình cảm của fans sao? Thật là mỉa mai.

Dư luận trên mạng đã không ngăn chặn được nữa, cục diện bây giờ rất bất lợi với Đường Cẩm. Người đại diện Lý bảo Đường Cẩm rời đi từ cửa sau, về nhà tránh đầu sóng ngọn gió trước.

Đường Cẩm cũng biết tình hình rất nghiêm trọng, cô ta đeo kính râm, đội mũ, dưới sự hộ tống của trợ lý, cúi đầu chuẩn bị rời đi.

Đường Cẩm vừa đi đến cửa, đã nghe thấy âm thanh chụp ảnh "tách tách" liên tục vang lên. Một số lượng lớn phóng viên đang đứng chặn ở cửa, máy ảnh trong tay họ hoàn toàn nhắm vào Đường Cẩm.

Bọn họ nhấn nút chụp, âm thanh không ngừng vang lên, có chút chói tai.

Chuyện kia bị lộ ra, các phương tiện truyền thông lớn nghe tin tức mà đến, ngồi chờ trước cửa studio của Đường Cẩm, đợi Đường Cẩm đi ra.

Một tiểu hoa đán và diễn viên đóng thế xé bức màn, đây chính là tin tức lớn khó có được!

Các phóng viên tranh nhau chen lấn tiến lên, microphone đưa đến trước mặt Đường Cẩm, liên tục đặt ra những vấn đề.

"Đường Cẩm, trên mạng đều nói Diệp Phạm là diễn viên đóng thế của cô, cô che dấu mọi người lâu như vậy, bây giờ có muốn nói gì không?"

"Đường Cẩm, cô quay phim có dùng diễn viên đóng thế lại lừa gạt fan hâm mộ là những cảnh quay trong phim đều do tự cô hoàn thành, cô đã nghĩ đến cảm xúc của fan hâm mộ chưa?"

Đường Cẩm vô cùng tức giận, cô ta vốn muốn yên lặng rời đi, ai biết hành động của phóng viên quá nhanh. Cô ta cúi đầu, hận không thể giẫm cảm giác tồn tại của mình xuống.

Tuy nhiên Đường Cẩm nhất định phải duy trì biểu cảm trên mặt, không thể bị người ta nắm được lỗ hổng. Mọi đồ cô ta mím chặt, không nói gì.

Lúc này, một phóng viên mở miệng, vấn đề này sắc bén hơn, trực tiếp đi vào trọng điểm.

"Diệp Phạm từng là diễn viên đóng thế của cô, bây giờ độ hot của cô ấy lại cao hơn cô, cô đã từng nghĩ đến cuối cùng Diệp Phạm sẽ thay thế địa vị của cô chưa?"

Mặt Đường Cẩm trắng bệch, trong lòng cô ta dâng lên lửa giận. Bị người khác ép hỏi như thế, cô ta chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đường Cẩm nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, cơn đau đến từng đợt.

Người đại diện Lý nói: "Bây giờ Đường Cẩm không tiện trả lời các vấn đề này, mọi người hãy tránh ra trước."

Đường Cẩm khó khăn lắm mới rời khỏi sự vây quanh của các phóng viên, lên xe rời đi.

Một khoảng thời gian sau, Đường Cẩm tạm thời từ chối các công việc, cô ta còn không dám ra ngoài, trốn trong nhà, chỉ muốn chuyện này nhanh chóng qua đi.

...

Công ty muốn Diệp Phạm tránh đầu sóng ngọn gió, không ra ngoài trong khoảng thời gian này.

Chuyện này vốn do cư dân mạng vô tình phát hiện, tránh để bị người có tâm tư nói thành cô lợi dụng cơ hội trèo lên.

Vì vậy Diệp Phạm có thời gian ở nhà, ở cùng Đô Đô nhiều hơn.

Đái Cận Sơn gọi điện thoại tới: "Diệp Phạm, chắc em thấy các tiêu đề giải trí rồi nhỉ?"

Diệp Phạm nhận nhặt ừ một tiếng, chuyện này trên mạng nháo lớn như vậy, cô không thể không biết.

Đái Cận Sơn nói: "Tâm trạng không bị ảnh hưởng chứ?"

Giọng điệu Diệp Phạm lạnh nhạt: "Em tiến vào ngành này thì đã biết nên làm như thế nào."

"Em ở nhà chăm con đi." Đái Cận Sơn nói, "Mấy chuyện khác em yên tâm, công ty sẽ xử lý giúp em."

Diệp Phạm: "Được rồi, làm phiền mọi người."

Diệp Phạm cúp điện thoại, chuyên tâm chăm sóc Đô Đô.

Hôm nay, Diệp Phạm chuẩn bị làm bánh bao hình động vật cho Đô Đô.

"Đô Đô, đến đây." Diệp Phạm cầm bột mì trên đi đến bàn ăn. Đô Đô đang chơi ở phòng khách, vừa nghe thấy Diệp Phạm gọi bé, bé hấp tấp chạy tới.

Bước chân bé ngắn nhỏ, bé cười toe toét, sau khi bé đi đến thì đã dán cả người mình lên chân Diệp Phạm.

"Cùng nấu cơm với mẹ được không?" Diệp Phạm ngồi xổm xuống, hỏi Đô Đô.

Ngần tốt vụn tốt đều do mẹ tốt, chỉ cần Diệp Phạm nói, Đô Đô đều nghe theo. Đô Đô nghe thấy sẽ làm việc cùng Diệp Phạm, lập tức nhảy lên tại chỗ, hưng phấn vung tay nhỏ: "Được."

Diệp Phạm kéo ghế dành cho trẻ qua: "Bảo Bảo ngồi ở đây nhé." Diệp Phạm nâng Đô Đô lên.

Đô Đô rất phối hợp, không chạy loạn, sau khi Diệp Phạm nâng bé lên, bấp chân bé buông thông, ngồi vào ghế.

"Đô Đô chờ mẹ ở đây." Diệp Phạm đang định xoay người đi lấy đồ, nhưng đi vài bước thì đã trở về. Cô ôm Đô Đô từ ghế ra một lần nữa.

Ghế dựa cho trẻ gần sát cái bàn, Diệp Phạm sợ lúc mình rời đi, Đô Đô sẽ không thành thật, muốn leo ra khỏi ghế.

Đến lúc đó, cơ thể Đô Đô không vững, rất có thể ngã từ phía trên xuống, dù Diệp Phạm biết xác suất chuyện này không lớn, nhưng Diệp Phạm không dám mạo hiểm.

Đô Đô cảm thấy kỳ lạ, nhưng không mở miệng hỏi, Diệp Phạm đợi lát nữa sẽ nói cho bé biết.

Diệp Phạm lấy đồ chơi đất dẻo cao su trong phòng ra, cô lại đặt Đô Đô vào ghế cho trẻ, cô ngồi cạnh Đô Đô.

"Đô Đô, mẹ muốn nói một truyện rất quan trọng, con nhất định phải nhớ kỹ."

Đô Đô ngồi đoan chính, đôi mắt nhìn chăm chăm Diệp Phạm, con ngơoi đen bóng phản chiếu hình dáng Diệp Phạm.

Diệp Phạm vỗ vào méo bàn trước mặt Đô Đô: "Chỗ này Đô Đô không thể tùy tiện đẩy, biết không?"

Đô Đô mờ mịt nhìn Diệp Phạm, không hiểu cô đang nói gì.

Bé nài thanh nãi khí: "Vì sao không thể đẩy?"

Diệp Phạm suy nghĩ, đứng sau Đô Đô: "Bây giờ Đô Đô thử đẩy cái bàn một chút." Đô Đô rất nghe lời làm theo, bởi vì hành động tác của bé mà cái ghế ngã ra sau, nhưng Diệp Phạm đã bắt được nó.

Diệp Phạm lại đối diện với đôi mắt Đô Đô: "Nếu con đẩy, thì sẽ bị giống như vừa rồi."

"Đô Đô thích ngã sắp xuống sao?" Diệp Phạm nhẹ giọng hỏi.

Đô Đô nghĩ một lát, bữu môi lắc đầu: "Sẽ rất đau, muốn khóc."

Diệp Phạm thấy có hiệu quả, tranh thủ thời gian nhắc lại một lần: "Nên Đô Đô không thể làm như vậy nhé."

Đô Đô nghe lặp lờ nước đôi, cái hiểu cái không, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé kéo căng: "Mẹ sẽ ôm Bảo Bảo mà."

Diệp Phạm luôn muốn bảo vệ Đô Đô cho đến lúc lớn, nhưng cũng muốn rèn tính tự lập cho bé, không muốn bé hoàn toàn phụ thuộc vào cô.

"Nhưng mẹ không thể theo bạn mọi lúc mọi nơi." Diệp Phạm sờ mặt Đô Đô, vẻ mặt rất nghiêm túc. Đô Đô thấy phản ứng của Diệp Phạm, nghiêm túc gật đầu: "Vậy được rồi."

Diệp Phạm đặt đất dẻo cao su trước mặt Đô Đô: "Bảo Bảo chơi cái này trước, mẹ làm đồ ăn ngon cho con." Đô Đô nghe lời chơi đất dẻo cao su, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn động tác của Diệp Phạm.

Đô Đô bóp mấy con động vật nhỏ đến xiêu xiêu vẹo vẹo, Diệp Phạm thấy được, cười híp mắt khen Đô Đô: "Đô Đô làm tốt lắm."

Trước đó bột mì đã lên men xong, Diệp Phạm lấy bột mì từ trong chậu ra, nặn thành từng cái viên nhỏ. Cô học trên mạng thấy như thế, nặn bột mì thành hình động vật nhỏ.

Nếu là con thỏ thì Diệp Phạm nặn bột mì có lỗ tai, lấy hai hạt đậu đỏ làm mắt. Nếu là con nhím, Diệp Phạm sẽ dùng cái kéo sạch sẽ cắt ra gai trên lưng.

Đối với Đô Đô mà nói, tay mẹ bé rất thần kỳ, bé muốn cái gì, mẹ bé đều có thể biến ra.

Đô Đô đã không quan tâm đến đất dẻo cao su trên tay mình, ánh mắt của bé nhìn chăm chăm Diệp Phạm, vỗ tay nhỏ: "Mẹ thật lợi hại."

Trong mắt Đô Đô, Diệp Phạm không gì không làm được.

Trong ánh mắt mong đợi của Đô Đô, Diệp Phạm lại làm mấy bánh bao hình động vật nhỏ nữa, bày đầy trên thớt gỗ.

Ngọt, mặn đều có.

"Được rồi, có thể cho vào nồi hấp." Diệp Phạm đang chuẩn bị cầm thớt gỗ vào phòng bếp, phát hiện Đô Đô vẫn luôn nhìn cô chăm chăm.

Diệp Phạm đột nhiên trở nên nghịch ngợm, cô lấy tay dính bột quết qua chóp mũi Đô Đô, phối hợp với vẻ mặt vô tội của Đô Đô trở nên vô cùng đáng yêu.

"Bảo Bảo, con đừng nhúc nhích." Diệp Phạm phất tay, cầm máy ảnh từ phòng khách ra, nhắm ngay mặt Đô Đô mà chụp mấy tấm hình.

Từ đầu tới cuối, Đô Đô không biết vì sao Diệp Phạm cười vui vẻ như vậy.

Diệp Phạm ôm Đô Đô từ trên ghế, mặt cô dán lên mặt Đô Đô, cọ xát mấy lần: "Bảo Bảo, sao con đáng yêu thế chứ?"

Đã hơn hai mươi phút sau khi cho bánh bao vào nồi hấp, Đô Đô suýt nữa không đợi kịp.

"Cẩn thận bỏng, mẹ thổi qua thì cho con ăn." Đô Đô ngoan ngoãn chờ bên cạnh, lúc Diệp Phạm lấy tay quạt hơi, mặt bé còn sưng lên, cùng thổi hơi nóng.

"Mẹ, mẹ ơi, Bảo Bảo muốn ăn." Đô Đô ghé vào bàn nhìn.

Một lúc sau, Đô Đô mới được ăn bánh bao hình động vật mà bé thương nhớ, bé ăn bánh nhân đậu đầu tiên.

Mùi vị ngọt ngào lẫn trên đầu lưỡi của bé, ánh mắt bé trong nháy mắt phát sáng lên, thỏa mãn híp mắt.

Đô Đô một tay cầm bánh bao hình con thỏ, một tay cầm bánh bao hình lợn con.

"Mẹ, ăn rất ngon, rất ngon." Đô Đô nghiêng cơ thể, đưa bánh bao đến bên miệng Diệp Phạm: "Mẹ cũng ăn đi."

Dù là đồ ăn ngon, Đô Đô cũng không quên cho Diệp Phạm.

Trái tim của Bảo Bảo nhỏ, chỉ chứa nổi mẹ bé, đối với Bảo Bảo mà nói, mẹ bé là cả thế giới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Đoàn Kỳ là một lưu lượng tiêu sinh có rất nhiều fan hâm mộ, mấy năm qua kỹ thuật diễn lại chịu đủ lên án, năm nay anh ta rất vất vả mới được đề cử giải Kim Mã.

Trong lúc quan trọng như vậy, anh ta hi vọng không xuất hiện bất kỳ dư luận không tốt nào.

Kể từ lúc yêu đương với Đường Cẩm, độ hot về đề tài của Đoàn Kỳ tăng lên không ít.

Đường Cẩm luôn không có tin tức xấu, nhưng lần này thì khác, chuyện này ồn ào đến mức trong giới ai cũng biết, ảnh hưởng đến bạn trai Đoàn Kỳ của cô ta.

Đoàn đội của hai người đều đang nghĩ biện pháp, Đoàn Kỳ đến biệt thự Đường gia tìm Đường Cẩm, chuẩn bị an ủi bạn gái của anh ta một chút.

Hoạt động mấy ngày nay bị gỡ bỏ, Đường Cẩm ở nhà, không muốn xuất hiện trước mặt truyền thông.

"Đoàn Kỳ." Đường Cẩm cảm thấy rất tủi thân, "Sao bọn họ có thể nói em như vậy?"

"Cư dân mạng hay thay đổi, đợi chuyện này qua là tốt rồi." Đoàn Kỳ nói, "Anh nghe ngóng được, diễn viên đóng thế kia ký hợp đồng với Hoa Thụy."

Đoàn Kỳ: "Anh nghi ngờ một màn này đều do đoàn đội của Hoa Thụy làm ra. Diệp Phạm mới xuất đạo, chắc chắn muốn thông qua việc kéo em xuống để leo lên."

Anh ta hiểu tính cách của Đường Cẩm, cô ta là thiên kim duy nhất của Đường gia, tính cách đại tiểu thư.

Thật ra, đoàn đội của Diệp Phạm cũng không làm gì cả, chỉ dựa thế mua mấy bài viết khen Diệp Phạm chuyên nghiệp thôi.

Quan hệ công chúng trước kia của Đường Cẩm quá tốt nhưng thực lực cô ta bình thường, bây giờ cô ta làm quá lên, nên dư luận bắn ngược trở lại, nghiêng về phía mắng cô ta.

Thái độ của Đường Cẩm mới là thứ khiến cư dân mạng phẫn nộ.

Rõ ràng Đường Cẩm để Diệp Phạm diễn thay cô ta những cảnh khó khăn nhất trong phim, thậm chí ngay cả cảnh thân mật còn không diễn, vậy mà còn dám nói trên Weibo và các cuộc họp báo rằng mình diễn kịch vất vả.

Diệp Phạm thì ngược lại, chị gái xinh đẹp như vậy, không những cố gắng mà còn khiêm tốn, cô chưa từng nói mình diễn kịch khổ.

So sánh một chút thì ra. So với Đường Cẩm, Diệp Phạm chỉ thiếu bối cảnh nhưng những thứ khác lại không tồi, kỹ thuật diễn và ngoại hình còn tỏa sáng hơn.

Đường Cẩm nhìn thấy bình luận này trên Weibo, quăng điện thoại: "Cô ta chỉ là người đóng thế của em."

"Chỉ là một kẻ giả mạo thôi, dựa vào cái gì chứ!"

Đường Cẩm mở miệng ra là kẻ giả mạo nhưng cô ta lại quên mất, đến cùng ai mới thật sự là kẻ giả mạo.

Cô ta tu hú chiếm tổ, chiếm đoạt thân phận đại tiểu thư của Đường gia nhiều năm như vậy, cướp mọi thứ của nguyên chủ.

Đường Cẩm cũng không biết, những thứ không thuộc về cô ta, một ngày nào đó, Diệp Phạm sẽ lấy lại tất cả.

Đoàn Kỳ ngồi bên cạnh, bầu không khí có chút xấu hổ. Anh ta không có bối cảnh như Đường Cẩm, diễn kịch cũng không dùng diễn viên đóng thế, lúc mới bắt đầu anh ta cũng giống Diệp Phạm, từng bước bò lên.

Đoàn đội của Đường Cẩm chịu áp lực rất lớn, bọn họ liên tục làm việc suốt mấy đêm, chỉ vì cố gắng khôi phục hình tượng của Đường Cẩm.

Rạng sáng, studio của Đường Cẩm gửi văn kiện cho luật sư, tố cáo mấy tài khoản Weibo rất dữ dội: "Chúng tôi quyết định dùng pháp luật với mấy bình luận không đúng trên mạng..."

Độ hot về chuyện của Đường Cẩm và Diệp Phạm quá cao, rất nhiều người bơi đen Đường Cẩm, nghi ngờ quá khứ của cô ta, nói mấy quảng cáo của cô ta nổi là do lảng xê.

Xóa bình luận đi cũng vô dụng, bởi vì tốc độ đăng bài của cư dân mạng nhanh hơn tốc độ xóa bài.

Một màn gửi văn kiện cho luật sư như thế, cuối cùng cũng đè những bình luận này xuống.

"Loại người tung tin đồn nhảm quả thật nên tố cáo, trả lại sự trong sạch cho chị gái nhỏ Đường Cẩm."

"Ủng hộ studio, Tiểu Cẩm cố lên, tôi mãi mãi đứng về phía cô."

"..."

Đường Cẩm xuất đạo nhiều năm, nền tảng vững chắc, fan trung thành rất nhiều. Tuy cư dân mạng mắng cô ta, nhưng fan hâm mộ vẫn ủng hộ.

Hướng gió dư luận thay đổi một chút, sau đó cư dân mạng lại bắt đầu nghị luận.

"Studio của Đường Cẩm đã gửi văn kiện cho luật sư, chuyện này có bị xoay chuyển không nhỉ?"

"Xoay chuyển cái gì? Chuyện Diệp Phạm là diễn viên đóng thế còn có thể là giả sao?"

"Bạn có thấy những người bị studio báo không? Tài khoản nói cô ta dùng diễn viên đóng thế đều không báo cáo đâu, chỉ dám nhắm súng vào những người râu ria thôi."

"Còn phải nói sao, những bình luận kia đều là thật, nên không dám báo cáo chứ sao nữa."

"..."

Cư dân mạng tinh mắt phát hiện, những tài khoản Weibo bị studio Đường Cẩm báo cáo do có những bình luận không đúng đều không đau không ngứa.

Ví dụ như nói Đường Cẩm dựa vào tài nguyên trong nhà, nói kỹ thuật diễn của Đường Cẩm yếu kém, hay đưa ra những lời buộc tội vô lý.

Mà những bình luận châm chọc Đường Cẩm bắt Diệp Phạm diễn thay cô ta cảnh hành động và cảnh thân mật trong quá trình quay phim, chỉ không ngừng bị xóa đi, lại không ngừng xuất hiện, nhưng một cái đều không bị báo cáo.

Người sáng suốt vừa nhìn thì biết đây là một trong những thủ đoạn của quan hệ công chúng, văn kiện gửi cho luật sư này đoán chừng cũng chỉ để đánh lừa fan hâm mộ.

Đường Cẩm giám sát công việc, không lộ diện, văn kiện đoàn đội gửi cho luật sư cũng yên lặng, sự việc diễn viên đóng thế ồn ào nhốn nháo cuối cùng cũng kết thúc.

...

Diệp Lật ngồi trước máy tính, nhanh chóng xem tin tức.

Gần đây, Weibo và các diễn đàn lớn đều bàn luận về chuyện của Đường Cẩm và Diệp Phạm.

Cô ta không ngờ, trước kia Diệp Phạm chỉ là diễn viên quần chúng mà danh khí bây giờ lại càng lúc càng cao.

Điều khiến Diệp Lật khó chịu là chắc chắn Diệp Phạm kiếm được rất nhiều tiền, nhưng ngay cả tiền tiêu vặt cũng không cho cô ta.

Những ngày gần đây, Diệp Phạm chưa từng trở về nhà, gọi điện thoại cũng không nghe. Nghĩ tới đây, Diệp Lật càng tức giận.

Diệp Lật ngửa quen đường cũ mở Weibo, đăng nhập. Top 1 hot search có quan hệ với Đoàn Kỳ.

Phát ngôn mới của Đoàn Kỳ.

Lúc học cấp hai, Diệp Lật trở thành fan hâm mộ của Đoàn Kỳ. Như thường lệ, cô ta ấn vào Weibo của Đoàn Kỳ, bình luận dưới bài viết mới nhất.

"Chúc mừng anh nhận được phát ngôn mới, nhanh chia tay với Đường Cẩm đi."

Sau đó, Diệp Lật lại đăng lên Weibo.

"# Đường Cẩm cắt khỏi giới giải trí # dung mạo khó coi, diễn xuất kém cỏi, nhân phẩm còn có vấn đề."

Cho dù Nhiếp Vi Như chưa từng nói với Diệp Lật rằng Đường Cẩm là chị ruột của cô ta. Nhưng lần đầu tiên Diệp Lật thấy ở Đường Cẩm trên TV thì không hiểu vì sao đã ghét cô ta.

Ngoại tình Đường Cẩm và Diệp Lật giống nhau mấy phần, nhưng Đường Cẩm lại là thiên kim của Đường gia, mà cô ta chỉ là một học sinh bình thường.

Diệp Lật rất không phục, dựa vào đâu Đường Cẩm có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, mà ngoại hình cô ta và Đường Cẩm hơi giống nhau, lại phải trải qua thời gian cực khổ. (Năm: Người chịu cực khổ ở đây là nguyên chủ nhé em, em ko có quyền nói câu này đâu□)

Sau đó, Đoàn Kỳ và Đường Cẩm công khai tình cảm.

Idol mình theo đuổi nhiều năm lại yêu đương với một người có ngoại hình giống mình. Làm fan bạn gái Đoàn Kỳ như Diệp Lật, có thể nói là vô cùng chán ghét Đường Cẩm.

Đại khái do giữa chị em ruột có lực hấp dẫn, thời gian mỗi ngày Diệp Lật chú ý Đường Cẩm còn nhiều hơn thời gian nhìn Đoàn Kỳ.

Ngày nào Diệp Lật cũng bôi đen Đường Cẩm trên mạng, thu thập dấu vết để bôi nhọ, cô ta làm không biết mệt.

...

Nhiếp Vi Như luôn chú ý tin tức liên quan đến Đường Cẩm, bà ta thấy trên mạng đều chỉ trích Đường Cẩm thì cảm thấy tim rất đau.

Khi Nhiếp Vi Như thấy Đường Cẩm bị phóng viên chặn lại, đáng vẻ xấu hổ trốn tránh ống kính, tay Nhiếp Vi Như tay run rẩy.

Đường Cẩm luôn gọn gàng xinh đẹp, khi nào lại chật vật như vậy? Tất cả đều là lỗi của Diệp Phạm.

Nhiếp Vi Như nuốt con giận xuống, bà ta lập tức gọi điện thoại cho Diệp Phạm, bảo Diệp Phạm lập tức về nhà.

Diệp Phạm không ngạc nhiên khi nhận được điện thoại từ Nhiếp Vi Như. Diệp Phạm nhếch miệng cười lạnh, Nhiếp Vi Như không phải muốn "Phân rõ phải trái" với cô sao, vậy cô sẽ tâm sự với Nhiếp Vi Như thật tốt.

Diệp Phạm chơi với Đồ Đồ một lúc lâu, cô mới xuất phát, rời khỏi nhà. Diệp Phạm vừa bước vào cửa, giọng nói đầy tức giận của Nhiếp Vi Như đã vang lên.

"Trên mạng nói mày là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm, chuyện này có thật không? Sao mày chưa từng nói với tao chuyện này."

Nhiếp Vi Như vẫn cho rằng Diệp Phạm chỉ là một minh tinh nhỏ vô danh, không thể đe dọa đến lợi ích của Đường Cẩm được.

Nếu Nhiếp Vi Như biết Diệp Phạm là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm, thì bà ta sẽ ngăn Diệp Phạm lại, sẽ không để Diệp Phạm diễn bộ phim truyền hình kia.

Diệp Phạm nâng mắt nhìn Nhiếp Vi Như, bình tĩnh mở miệng: "Vậy thì sao?"

Nhiếp Vi Như ngẩn ra.

Giọng nói Diệp Phạm nhàn nhạt rơi xuống: "Sao con phải nói chuyện này với mẹ?"

Nhiếp Vi Như nhìn Diệp Phạm, chỉ cảm thấy hoàn toàn không nhìn thấu được Diệp Phạm. Không biết từ lúc nào Diệp Phạm đã bắt đầu thay đổi.

Rõ ràng vẫn là gương mặt đó nhưng bà ta lại không dám hung dữ với Diệp Phạm.

Nhiếp Vi Như nhớ đến việc Diệp Phạm ngừng thề tín dụng của bà ta, bà ta kìm nén tức giận, cố gắng để giọng nói dịu dàng đi một chút.

"Con nói với truyền thông một chút, mặc dù con là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm, nhưng rất nhiều cảnh diễn vẫn do Đường Cẩm tự đóng, chuyện này huyền ảo quá lớn cũng không tốt cho con..."

Còn chưa nói xong thì bỗng dưng Diệp Phạm buông chén trà trong tay xuống, chén trà đặt trên bàn, phát ra tiếng vang nặng nề.

Nhiếp Vi Như lập tức ngậm miệng.

Diệp Phạm chậm rãi rút tay về, người cô dựa vào ghế, đôi mắt nhìn Nhiếp Vi Như.

Diệp Phạm lạnh nhạt nhìn Nhiếp Vi Như một chút, không nhanh không chậm mở miệng.

"Vi sao con phải làm vậy?"

Động tác này vô cùng đơn giản, nhưng khi Diệp Phạm làm lại vô cùng đẹp, mỗi một cử chỉ đều vô cùng thanh lịch.

Nhưng với Nhiếp Vi Như, lòng bà ta không khỏi run lên.

Đôi mắt Diệp Phạm quá bình tĩnh, nhìn thẳng vào đáy lòng của bà ta. Những tâm tư nhỏ bé của bà ta dường như không có chỗ ẩn nấp.

Nhiếp Vi Như sùng sốt, nhưng bà ta lại nghĩ đến đáng sợ đáng thương của Đường Cẩm, lại thẳng lưng.

"Sau này con vẫn phải phát triển trong giới giải trí, nhất định phải giữ mối quan hệ với đại minh tinh như Đường Cẩm, bây giờ con không nghe lời mẹ, sau này người chịu thiệt chỉ có con."

Lý do này nhìn qua giống như đang suy nghĩ vì Diệp Phạm, nhưng thật ra để Diệp Phạm nhường nhịn với Đường Cẩm.

Bỗng nhiên Diệp Phạm cười lên, nhưng ý cười có chút lạnh lẽo: "Mẹ thật quan tâm đến Đường Cẩm."

Nhiếp Vi Như lập tức luống cuống, khó có thể duy trì được vẻ mặt bình tĩnh.

Ý cười của Diệp Phạm mất đi, lạnh lùng nói: "Từ lúc con bước vào cửa, mẹ đã nói con phải nhường Đường Cẩm. Có phải mẹ đã quên, con là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm, dù Đường Cẩm bị người khác chỉ trích thì cũng là điều cô ta đáng phải nhận."

Đáy mắt Diệp Phạm hiện lên tia châm chọc: "Ngược lại con muốn hỏi mẹ một chút, mẹ có quan hệ như thế nào với Đường Cẩm? Mà Đường Cẩm trong lòng mẹ lại quan trọng như vậy?"

Sắc mặt Nhiếp Vi Như lập tức trở nên tái nhợt.

Diệp Phạm tiếp tục nói, ánh mắt càng lạnh.

"Đúng rồi, con phải nhắc nhở mẹ một câu, Đường Cẩm là đại minh tinh, dù mẹ nói chuyện vì Đường Cẩm thì cô ta cũng không biết lòng tốt của mẹ."

Cô nói chậm chạp, giọng nói truyền vào tai Nhiếp Vi Như một cách rõ ràng.

"Dù sao, hai người chỉ có thể là người xa lạ."

Mỗi một chữ, một câu của Diệp Phạm đều đang châm chọc Nhiếp Vi Như, ban đầu do bà ta đánh tráo Đường Cẩm và nguyên chủ, con gái ruột rời khỏi bà ta nhiều năm như vậy, bây giờ cũng chỉ là người xa lạ với bà ta.

Tất cả là do Nhiếp Vi Như tự tạo nên.

Mỗi một chữ, một câu đều như dao, đâm vào tim Nhiếp Vi Như. Nhiếp Vi Như há to miệng nhưng không thể nói gì.

Diệp Phạm không nhìn Nhiếp Vi Như nữa, cô đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Lúc này, cửa phòng mở, Diệp Lật đi đến.

Sau khi Diệp Lật bôi đen Đường Cẩm trên mạng, tâm trạng rất thoải mái. Cô ta thấy Diệp Phạm, nói: "Chị, đã lâu rồi chị không chuyển tiền sinh hoạt đến

đây."

Diệp Phạm dừng bước, dựa vào cửa.

Cô không lạnh không nhạt mở miệng: "Em muốn tiền à, hỏi mẹ em đi."

Diệp Phạm nhìn chiếc bàn, trên bàn đặt mấy quyển tạp chí, ảnh bìa đều là hình Đường Cẩm.

Diệp Phạm cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt châm ngòi: "Bà có tiền mua tạp chí của Đường Cẩm."

Diệp Lập nhìn trên bàn, thật sự có một chồng tạp chí của Đường Cẩm. Cô ta lập tức phản nản: "Mẹ, mẹ lớn tuổi rồi, còn học mọi người theo đuổi ngôi sao làm gì, nói ra không sợ người khác chê cười mẹ à."

"Hơn nữa nhân cách Đường Cẩm lại chẳng ra gì." Diệp Lập không nhìn mặt Nhiếp Vi Như đang càng ngày càng đen, nói tiếp, "Số tiền này cứ lãng phí như vậy, còn không bằng mua cho con mấy bộ quần áo mới."

Nhiếp Vi Như tức giận: "Con im miệng."

Diệp Lập nói: "Con nói sai chỗ nào, Đường Cẩm tự làm sai, còn không cho con nói?"

"Tốt nhất mấy người trên mạng mắng cô ta thậm tệ một chút, tốt nhất Đoàn Kỳ chia tay Đường Cẩm, Đường Cẩm không xứng với Đoàn Kỳ."

Đột nhiên Nhiếp Vi Như cao giọng: "Con im miệng cho mẹ."

Nhiếp Vi Như đi lên, nhéo tai Diệp Lập quở trách: "Muốn có quần áo mới phải không, vậy con đi làm thêm đi. Con đã lớn như vậy mà chỉ biết đòi tiền mẹ, sao con không mang tiền về trợ giúp cho nhà."

Diệp Lập rên một tiếng, cũng không dám phản bác, cô ta lẩm bẩm nói: "Con mới là con gái ruột của mẹ, mẹ bảo vệ Đường Cẩm như vậy làm gì?"

Vốn Diệp Lập đã ghét Đường Cẩm, nhìn thấy thái độ này của Nhiếp Vi Như, cô ta càng chán ghét Đường Cẩm.

Đường Cẩm không chỉ đoạt bạn trai cô ta, bây giờ còn đoạt mẹ cô ta, mọi thứ Đường Cẩm đều chiếm đoạt.

Diệp Lập không dám nói điều này, nhưng quả thật Đường Cẩm bị bôi đen là đáng đời, giờ cô ta kìm nén con tức, đợi tí nữa về phòng nhất định phải viết vài bài bôi đen Đường Cẩm tiếp.

Diệp Phạm lạnh lùng nhìn hai người chó cắn chó.

Khi gặp chuyện liên quan đến Đường Cẩm, kiểu gì Nhiếp Vi Như cũng mất bình tĩnh. Một ngày nào đó, Diệp Lập sẽ phát hiện Nhiếp Vi Như không thích hợp.

Khiến Diệp Lập phát hiện Đường Cẩm chị của mình, cô ta nhất định sẽ đối phó với Đường Cẩm. Dù sao đây chính là Đường gia, đại tài phiệt tiếng tăm lừng lẫy, kiểu gì Diệp Lập cũng sẽ nghĩ kiếm một chén canh.

Đến lúc đó không cần cô động thủ, mấy người này cũng cắn xé lẫn nhau, ai cũng đừng nghĩ có thể tránh khỏi.

Diệp Phạm bước thẳng ra, không quay đầu lại rồi đi.

Diệp Phạm ra khỏi nhà Nhiếp Vi Như, về mặt cô bình tĩnh, giống như chuyện vừa mới xảy ra không có liên quan gì với cô. Tâm trạng Diệp Phạm hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Cô còn đặc biệt đi vòng quanh trong trung tâm thương mại để mua cho Đô Đô bộ đồ ngủ mới.

Tám giờ tối, trăng dần lên cao, ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống. So với ban ngày, nhiệt độ giảm xuống rất nhiều, hơi nóng gió đêm thổi qua, lại không cảm thấy oi bức.

Diệp Phạm về đến nhà, Đô Đô giống như mọi ngày, vừa nghe thấy tiếng mở cửa đã lộc cộc chạy tới, ngăn cũng không ngăn được.

"Ôm." Đô Đô kéo vạt áo Diệp Phạm, không ngừng làm nũng, khiến trái tim ai cũng phải mềm đi. Diệp Phạm tiện tay đóng cửa lại, sau đó ôm Đô Đô lên.

"Mẹ hôn Bảo Bảo được không?" Diệp Phạm cười nói.

Đô Đô gật đầu như giả vờ: "Da thịt của Bảo Bảo cho mẹ hôn."

Đô Đô chủ động đưa gương mặt phúng phính ra, dán trên môi Diệp Phạm. Diệp Phạm suýt chút bị gương mặt mập mập đầy thịt ép ngạt thở.

Diệp Phạm nín thở, hôn lên mặt Đô Đô mấy cái.

Diệp Phạm cứ ở cửa trước chơi với Đô Đô một lúc, mới tháo giày vào nhà: "Chúng ta đi tắm nhé."

Diệp Phạm đã tắm cho Đô Đô nhiều lần, động tác ngày càng quen thuộc, trước kia cô từng khiến nước vào mắt Đô Đô, bây giờ cô có thể tắm cho Đô Đô sạch sẽ trong chốc lát.

Đô Đô mặc áo ngủ đã giặt sạch, trên người tỏa ra mùi sữa mềm mại.

Diệp Phạm di chuyển ghế ngồi, để Đô Đô đứng trên đó, trên gương phòng vệ sinh phản chiếu hai thân ảnh một lớn một nhỏ.

Mặc dù Đô Đô không giống Diệp Phạm, nhưng trên mặt bé vẫn có thể lờ mờ nhìn ra điểm giống Diệp Phạm.

Diệp Phạm bóp kem đánh răng xong: "A, Bảo Bảo há miệng." Đô Đô nghe lời làm theo.

Diệp Phạm cẩn thận từng li từng tí cầm bàn chải đánh răng cho Đô Đô, cảm giác đánh răng không dễ chịu, Đô Đô nhắm mắt, nhưng vẫn ngoan ngoãn không nhúc nhích.

Động tác Diệp Phạm nhẹ đi, lo lắng bàn chải đánh răng sẽ chọc vào mắt Đô Đô, Đô Đô vốn không thích đánh răng, cô sợ Đô Đô sẽ đụng vào.

"Được, Đô Đô nhổ bọt ra đi." Đô Đô nhìn răng vừa đánh xong, nhanh chóng rút đầu về. Bé không thích đánh răng, nhưng bé sẽ nghe Diệp Phạm.

"Nhớ kỹ, không được nuốt." Ngay sau đó Diệp Phạm nhắc nhở một câu.

Đô Đô vừa định nuốt xuống thì dừng hành động này lại, lưu luyến không rời nhổ bọt kem đánh răng. Bởi vì Diệp Phạm muốn rèn Đô Đô đánh răng, nên mua vị kem đánh răng đều là vị trái cây hoặc vị sô cô la.

Đô Đô không hiểu vì sao kem đánh răng ăn ngon như vậy lại phải nhổ ra.

Diệp Phạm cầm cốc nước, đưa đến miệng đang chu lên của Đô Đô, tay nhỏ Đô Đô cầm lấy cái cốc, uống ừng ực ừng ực một hớp lớn.

Đô Đô học điệu bộ Diệp Phạm dạy bé, phồng hai má lên, súc miệng.

Diệp Phạm vừa rửa bàn chải đánh răng sạch sẽ, treo trên tường, đột nhiên cô nghĩ đến cái gì, nhanh chóng quay đầu.

"Đô Đô, không cho phép uống."

Lúc Diệp Phạm lên tiếng đã quá muộn, Đô Đô đã nuốt nước súc miệng sô cô la ngọt ngào xuống.

Đô Đô chép miệng mấy lần: "Thật ngọt."

Diệp Phạm cầm lấy khăn ướt hình con mèo, lau mặt Đô Đô: "Cho dù ăn ngon cũng không được ăn nước súc miệng."

Diệp Phạm chọc chọc bụng béo của Đô Đô: "Con là heo con sao? Cái gì cũng ăn."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đô Đô đi theo Diệp Phạm, sờ lên bụng bự của mình: "Con không phải heo con, con là Đô Đô."

Đô Đô đứng trên ghế nhỏ, ngược mắt nhìn Diệp Phạm, đôi mắt trong suốt tràn đầy nghi ngờ.

Diệp Phạm nhin cười, cố ý trêu bé: "Nhưng Đô Đô ham ăn như vậy, không phải là heo con sao?"

Đô Đô chống nạnh, cơ thể nho nhỏ ưỡn ra thẳng tắp, bé bĩu môi: "Con không phải heo con, là Đô Đô, là Đô Đô."

Bé nghiêm túc nhấn mạnh nhiều lần.

Đôi mắt to tròn của Đô Đô nhìn chằm chằm Diệp Phạm, ánh mắt bé rất chân thành, kiên trì khẳng định mình không phải heo con.

Diệp Phạm cười, cô nheo cái mắt béo của Đô Đô: "Được thôi, không phải thì không phải."

Ngay sau đó, Đô Đô lại nài thanh nãi hỏi Diệp Phạm: "Nếu con biến thành heo con, mẹ vẫn thích con chứ?"

Đô Đô không chớp mắt nhìn Diệp Phạm, gương mặt tràn đầy chờ mong.

Diệp Phạm nhìn dáng vẻ căng thẳng của Đô Đô, không thể nín cười được. Cô cúi người xuống muốn ôm Đô Đô. Đô Đô nhìn thấy mẹ muốn ôm bé, phối hợp giang hai tay ra.

Diệp Phạm hôn lên tiếp mấy cái lên mặt bé: "Dù Đô Đô ra sao, mẹ cũng thích."

Diệp Phạm đặt Đô Đô xuống sàn nhà ngoài phòng tắm: "Đô Đô ra ngoài chơi một lúc, mẹ dọn dẹp chút."

Bởi vì lúc này tắm rửa đánh răng, sàn nhà phòng tắm dính không ít nước, nếu không lau khô, Đô Đô rất dễ bị trượt chân.

Đô Đô nghe lời, quay người rời đi.

Diệp Phạm nhìn Đô Đô đi ra ngoài, cô mới ngồi xổm xuống, chuẩn bị lau sàn.

Không được vài giây, đột nhiên Diệp Phạm cảm giác bả vai trầm xuống, một đôi tay nhỏ mập mập ôm cô từ phía sau.

Đô Đô đi ra khỏi phòng tắm lại quay lại, người bé áp sát vào lưng Diệp Phạm, mặt dán ở cổ Diệp Phạm.

Đô Đô hôn vào tai Diệp Phạm một cái: "Con cũng vậy."

"Miễn là mẹ, con đều thích."

Trái tim Diệp Phạm mềm mại, đáy mắt tràn đầy dịu dàng.

Diệp Phạm đột nhiên mở miệng: "Đô Đô, ôm cổ mẹ."

Đô Đô rất ngoan, rất tin tưởng Diệp Phạm, hai tay nhỏ của bé nắm chặt.

Diệp Phạm dùng tay nâng mông nhỏ Đô Đô lên, lập tức đứng dậy.

Diệp Phạm công Đô Đô, cô tăng tốc bước chân, chạy đến phòng ngủ. Cô muốn Đô Đô vui vẻ, chạy đi chạy lại vài vòng.

Đô Đô nghĩ mình đang bay, cười khanh khách thành tiếng.

Diệp Phạm đợi Đô Đô cười đủ, cẩn thận đặt Đô Đô lên giường lớn, Đô Đô dùng tay ôm cổ cô, không muốn buông ra.

"Mẹ, con biết bay."

Đô Đô lưu luyến không rời dán vào mặt Diệp Phạm, mới buông tay ra. Bé phấn khích nhảy nhót trên giường lớn, đập đập chân nhỏ, cười không ngừng.

Diệp Phạm nhìn Đô Đô vui vẻ như vậy, cũng không ngăn cản bé.

Đô Đô nhảy mấy lần, lập tức bỏ nhào vào người Diệp Phạm, cả người rúc vào ngực cô.

Qua một lúc lâu, bé mới ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng như sao, gương mặt bé đầy tò mò hỏi Diệp Phạm: "Mẹ, sao mẹ lợi hại vậy?"

Diệp Phạm nghĩ một lúc, không biết trả lời thế nào, cô cũng không thể nói với Đô Đô, thật ra, người lớn ai cũng có thể làm được chuyện này.

Diệp Phạm sờ đầu Đô Đô: "Chắc là do mẹ là mẹ của Đô Đô."

"Vì Đô Đô lợi hại, nên mẹ mới lợi hại."

Đô Đô cười càng thỏa mãn, bé ngoan ngoãn chui vào trong chăn. Diệp Phạm chỉnh ánh đèn tối đi, đặt một mảnh vải nhỏ sạch sẽ lên mắt Đô Đô.

Diệp Phạm phát hiện Đô Đô có thể chìm vào giấc ngủ rất nhanh khi đặt quần áo của cô lên mắt bé. Bắt đầu từ đó, Diệp Phạm chuẩn bị rất nhiều bộ quần áo không mặc nữa.

Cho đến khi Đô Đô ngủ say, Diệp Phạm mới lấy quần áo ra.

Đêm yên tĩnh, trong căn phòng im ắng vang lên tiếng ngáy nho nhỏ của Đô Đô, bụng nhỏ của bé theo hô hấp mà nâng lên hạ xuống.

...

Thời gian dần trôi qua, không lâu nữa « Ân núp bên Thượng Hải » cũng kết thúc.

Một trang web video nổi tiếng đề xuất một hoạt động, "Vào tập cuối, cùng xem kết thúc phim với nhân vật chính".

Hôm tập cuối phát sóng, nhóm diễn viên chính trong bộ phim đến phòng phát sóng trực tiếp, giao lưu với khán giả.

Đúng như dự đoán, Đường Cẩm không xuất hiện. Nhưng cô ta ở trong nhà nhìn máy tính, con tức trong lòng khó mà tiêu tan.

Trong phòng phát sóng trực tiếp có mấy diễn viên già dặn, cũng có diễn viên mới, vì thỏa mãn yêu cầu khán giả, Diệp Phạm và Hạ Hàn được sắp xếp ngồi cạnh nhau.

Diệp Phạm ăn mặc rất đơn giản, trang điểm cũng không đậm, rất thanh lịch.

Về mặt Hạ Hàn nhạt nhẽo, giống như thường lệ, không có chút cảm xúc nào. Lúc đối diện với ống kính, không ai có thể nhìn thấu được suy nghĩ của anh.

Kết thúc là hai nhân vật chính lấy được văn kiện quan trọng đó, nhưng lại rơi vào nguy hiểm, cuối cùng cũng trốn thoát được.

Trên màn hình TV xuất hiện gương mặt Đường Cẩm, về mặt cô ta nghiêm túc, trông có vẻ diễn rất vất vả và chuyên nghiệp.

Nhưng những cảnh hành động này đều do Diệp Phạm diễn. Đuổi theo xe, bắn nhau, chạy trốn, mỗi một cảnh đều phải thức đêm, lưu lại vô số vết thương trên người.

Bây giờ chuyện này không chỉ người trong đoàn phim biết mà tất cả khán giả cũng biết rất rõ.

Sau khi xem hết kết thúc, người dẫn chương trình mở đường mưa đạn, để nhóm diễn viên chính nhóm ở đây có thể nhìn thấy lời khán giả muốn nói.

"Những cảnh hành động này do Diệp Phạm diễn, cũng quá chuyên nghiệp rồi! Nghĩ đến hành vi của Đường Cẩm mà cảm thấy thật xấu hổ, những cảnh cô ta đối diễn với Hạ Hàn khiến tôi mất hứng thú."

"Đường Cẩm không ở đây, xem chương trình thôi, có thể đừng nói gì được không?"

"Chuyện diễn viên đóng thế do Đường Cẩm tự gây ra, fan hâm mộ đừng thừa cơ tẩy trắng."

"..."

Người dẫn chương trình: "Chương trình của chúng tôi đã thu thập câu hỏi của cư dân mạng, khán giả có rất nhiều vấn đề muốn hỏi mọi người."

Ánh mắt anh ta nhìn Diệp Phạm và Hạ Hàn, tươi cười càng sâu.

Người dẫn chương trình hỏi: "Cô có cảm giác gì lúc quay cảnh thân mật?"

Diệp Phạm ngẩn ra, trong nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Hạ Hàn phản ứng rất nhanh: "Câu hỏi này không phù hợp với con gái."

Giọng nói của anh lạnh nhạt, hơi hột nói một câu, nhưng đã hóa giải tình huống hơi xấu hổ lúc này, nghe cũng không có chỗ đặc biệt gì.

Môi mím Hạ Hàn hơi nhếch lên, sau đó anh mở miệng, trả lời câu hỏi này: "Cảm giác rất tốt."

Giọng nói trầm thấp rơi xuống, giọng điệu lại rất bình thường, nhưng không ai phát hiện, trong lời nói ẩn chứa thâm ý không dễ dàng phát hiện.

"A a a a, tôi không nghe lầm chứ!"

"Đại thần Hạ đang tỏ tình!"

Sau đó Hạ Hàn lại mở miệng: "Đây là đáp án mọi người muốn nghe đúng không?"

Anh cong môi cười, như thể câu nói vừa rồi chỉ là một trò đùa.

Giờ phút này, mưa đạn tràn ngập trên màn hình.

"Đại thần Hạ thật chiều fan."

"Tôi mặc kệ vừa nãy đại thần Hạ có phải nói đùa không, dù sao CP này tôi theo!"

"..."

Mấy câu hỏi tiếp theo, người dẫn chương trình cũng không gây khó dễ bọn họ, Diệp Phạm trả lời cũng rất nhẹ nhàng.

Đến phần tiếp theo, tổ tiết mục để nhóm diễn viên chính thay nhau đọc bình luận về mình trên mạng.

Điều kiện tiên quyết là, tất cả bình luận đều do tổ tiết mục chọn, diễn viên chính không thể từ chối.

Diễn viên già dặn thì rất bình tĩnh, bất cứ bình luận gì, họ đều có thể đọc ra một cách nhẹ nhàng.

Còn có một nữ diễn viên xuất đạo không lâu, vừa đọc bình luận mắng mình, vừa phải tiếp tục mỉm cười.

Đến lượt Diệp Phạm.

Người dẫn chương trình đưa tờ bình luận vào tay Diệp Phạm: "Nhớ kỹ, không thể từ chối đó."

Anh ta cười mập mờ.

Diệp Phạm nhìn bình luận trong tay, vừa nhìn đã biết là của fan CP. Về mặt cô lạnh nhạt, chỉ nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ.

Giọng nói Diệp Phạm rất trong, lạnh lẽo sâu lắng, đọc nghe phá lệ êm tai.

"Diệp Phạm đối diễn với Hạ Hàn, tôi xem đi xem lại, siêu lấp lánh..."

Cô dừng một chút, tiếp tục đọc: "Cảm thấy bọn họ rất tự nhiên, giống như đang yêu nhau vậy."

Dạng bình luận này hiển nhiên không thể thỏa mãn khán giả, cư dân mạng nói không đủ sức nóng, dồn dập yêu cầu chương trình chọn câu gây sốt chút.

Người dẫn chương trình cười: "Khán giả không cần gấp, ảnh đế của chúng ta còn chưa đọc mà."

Ngay sau đó, người dẫn chương trình đưa tờ bình luận vào tay Hạ Hàn: "Hạ Hàn, đây là bình luận cư dân mạng muốn anh đọc."

Hạ Hàn nhìn bình luận, hơi nhú mày, rồi nở nụ cười đầy ý vị thâm trường.

Mưa đạn đột ngột chiếm hết toàn bộ màn hình lớn.

"Lại là biểu cảm này, rốt cuộc đại thần Hạ nhận được câu như thế nào?"

"Tôi nghĩ xấu rồi, phải làm sao đây? Diễn cuồng che mặt."

"Tôi có loại dự cảm mãnh liệt, bình luận này sẽ rất ô uế, mọi người chuẩn bị sẵn sàng!"

Diệp Phạm cũng nhìn thấy biểu cảm của Hạ Hàn, cô suy đoán, tờ bình luận trong tay anh chắc "sốt" hơn tờ bình luận cô cầm rất nhiều lần.

Chú ý đến ánh mắt Diệp Phạm, Hạ Hàn chậm chạp ngẩng đầu, nhìn cô một cái.

Ánh mắt Hạ Hàn khẽ nhúc nhích, đáy mắt trào lên một tia hứng thú. Anh thu lại ánh mắt rất nhanh, sau đó nhìn ống kính, nói với khán giả trước màn hình.

"Nếu là yêu cầu của khán giả, thì tôi chắc chắn sẽ thỏa mãn mọi người."

Cư dân mạng đang xem trực tiếp nhìn chăm chăm ảnh đế Hạ Hàn nhếch cằm dục trong màn hình.

Phòng phát sóng trực tiếp cũng vô cùng yên tĩnh, bọn họ cũng muốn nhìn phản ứng của Hạ Hàn.

Hạ Hàn nhìn tờ bình luận trong tay.

Khí chất của anh lạnh lùng trong trẻo, giọng nói trầm thấp rơi vào phòng phát sóng trực tiếp, giọng nói không nhanh không chậm, vô cùng nhàn nhã, bình tĩnh và lạnh nhạt.

"Cảnh tôi thích nhất là cảnh viên phòng."

Một câu được Hạ Hàn hời hợt nói ra, vẫn mang vài phần hương vị cấm dục. Mà sắc mặt của anh vẫn không thay đổi gì.

Diệp Phạm nghĩ thầm, Hạ Hàn quả nhiên là người trải qua sóng to gió lớn trong giới giải trí, trước loại bình luận này, vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

Cô luôn nhìn Hạ Hàn, đánh giá cao sự bình tĩnh của anh.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, người dẫn chương trình và diễn viên chính khác đều nhìn Diệp Phạm, trên mặt Diệp Phạm vẫn duy trì nụ cười nhẹ.

Cô hiểu rõ, trong giới giải trí, tình huống nào cũng sẽ gặp phải. Trước ống kính, nhất định phải giữ được trạng thái bình tĩnh.

Phản ứng của người dẫn chương trình rất khoa trương, nhưng Hạ Hàn lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Hạ Hàn dừng một chút, không đọc nữa, anh ngước mắt, nhìn về phía ống kính. Khán giả cảm thấy, anh chắc đã đoán được ý nghĩ của mọi người trước màn hình.

Hạ Hàn lại nhanh chóng hạ mắt, nhìn tờ bình luận trong tay, giống như ánh mặt trời nhỏ bé chiếu lên cầu rét lạnh trong mùa đông, sắc mặt lạnh lùng của anh từng chút biến đổi.

Khóe môi anh hiện lên một độ cong cực nhỏ, vẻ mặt không đổi tiếp tục đọc bình luận.

"Tôi đã xem cảnh viên phòng này rất nhiều lần."

Sau đó, mưa đạn bùng nổ.

Editor có lời muốn nói:

Tối hôm kia bắt đầu bị ốm, uống thuốc đỡ hơn rồi. Hôm nay đang edit thì nhận được thông báo từ shub:)). Vâng, lại bài tập đấy ạ:)))). Nào toán, nào sinh, nào hóa, lí, anh. Và đặc biệt: 5 đề tự luận văn cô đăng lên web trường phải làm:)))).

Mị belike:

má nó cuộc sống này khổ quá
生活他妈的太苦

(Cho các cô tí meme)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Hạ Hàn vừa dứt lời thì trên màn hình đã đầy mưa đạn. Phản ứng của cư dân mạng rất nhiệt tình, nhìn chăm chăm Hạ Hàn và Diệp Phạm trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Ai có thể cho tôi biết vì sao đại thần Hạ lại có thể bình tĩnh như vậy không?!"

"Không hổ là idol tôi, lời bình luận bản như vậy vẫn có thể đọc với kiểu cảm dục, loại tương phản này thật mê người."

"Chị gái Diệp Phạm cũng rất bình tĩnh á, có phải hai người họ đã thương lượng trước rồi không?"

"Này này này, CP trên màn ảnh là được rồi, đừng ghép vào người thật."

Fan hâm mộ bình luận đến khí thế ngất trời, nhưng hai người trong cuộc nhìn từng dãy mưa đạn lại không phản ứng quá lớn gì.

Hạ Hàn trả lời bình luận cho người dẫn chương trình, ý cười trên mặt phai nhạt, nhanh chóng khôi phục vẻ mặt nhàn nhạt thường lệ, cao ngạo lạnh lùng, không quan tâm chuyện gì.

Ánh mắt anh nhìn qua Diệp Phạm bên cạnh, cô ngồi ở đó, lưng thẳng tắp, cần cổ thon dài, chiếc váy màu sáng tôn lên làn da như mỡ đông của cô.

Hầu kết Hạ Hàn hơi nhấp nhô, biên độ rất nhẹ, người bên cạnh cũng không thể phát hiện.

Anh ngả người ra sau, dựa vào ghế ngồi, ánh mắt nhìn vào phía trước, giống như đang nhìn ống kính.

Phát sóng trực tiếp đêm nay liên tiếp bùng nổ, số người xem phát sóng trực tiếp tăng chóng mặt. Người dẫn chương trình rất hiểu suy nghĩ khán giả, anh ta biết mọi người muốn xem cái gì.

Sau khi phần đọc bình luận kết thúc, người dẫn chương trình lại hỏi: "Các vị diễn viên chính có xem « Ân núp bến Thượng Hải » ở nhà không?"

Diễn viên già dặn: "Có xem. Con trai tôi còn nói với tôi, các bạn học sinh đánh giá rất tốt."

Người mới nữ phụ: "Cả nhà tôi đang xem bộ phim này."

Diệp Phạm cong môi: "Không dám giấu, đây là lần đầu tiên tôi đóng một vai có thể lộ mặt."

Phòng phát sóng trực tiếp vang lên tiếng cười. Ai cũng biết Diệp Phạm không có bối cảnh, trước kia chỉ là diễn viên đóng thế.

Cư dân mạng lại cãi vã, gửi một đồng mưa đạn.

"Chị gái là người chỉ dựa vào một đôi mắt đã có thể lên hot search đấy!"

"Lần đầu tiên trong giới giải trí mà diễn viên đóng thế còn đẹp hơn diễn viên chính đấy!"

"Fans Diệp Phạm đừng đắc ý vênh váo, cứ thôi phòng lên, fans cô ta không nhiều bằng fans Đường Cẩm châu."

"Muốn gây sự sao? Muốn cầu xé thì chọn nơi khác đi, đừng cầu xé ở đây."

Sau khi Diệp Phạm trả lời, người dẫn chương trình lại nhìn Hạ Hàn: "Hạ Hàn, cậu thì sao?"

Giọng nói Hạ Hàn lãnh đạm: "Đây là bộ phim đầu tiên tôi diễn cảnh thân mật..."

"Nên tôi phải xem tôi có thiếu sót gì không." Một khuôn mặt lạnh lùng đường nét rõ ràng, khóe môi thẳng tắp.

Nửa câu sau anh giữ trong miệng, không nói ra.

Nếu thiếu sót thì sau này sẽ tiến bộ.

"Ý của đại thần Hạ là sau này anh vẫn sẽ diễn cảnh thân mật sao?"

"Mẹ ơi, lên đánh thức con đi, CP này cũng quá ngọt rồi! Tôi bị lọt hố không ra được."

"Chúng ta hãy giờ cao lá cò vợ chồng Hàn Dạ! Mỗi ngày ngọt đến bùng nổ."

"..."

Tên CP Hạ Hàn và Diệp Phạm là vợ chồng Hàn Dạ, sau khi buổi phát sóng trực tiếp kết thúc, trang CP trên Weibo của hai người đã có hơn một trăm nghìn fans.

Sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc thì đã rất muộn, các diễn viên nhanh chóng rời đi.

Phòng phát sóng trực tiếp ở tầng mười một. Qua một hành lang là có thể đến thang máy.

Hành lang hơi chật hẹp, Diệp Phạm đi thẳng, không chú ý động tĩnh phía sau. Bước chân sau lưng, không biết của ai.

Giày cao gót đi trên mặt sàn, không ổn định lắm, Diệp Phạm nghiêng ngả, suýt nữa thì té ngã.

Sau lưng có người đỡ Diệp Phạm.

Đôi mắt lạnh lùng nhắm lại, cánh tay trầm ổn có lực.

Cả người Diệp Phạm ngã vào người Hạ Hàn.

Cánh tay phải trắng nõn mềm mại của cô cọ phải âu phục của anh.

"Cảm ơn." Giọng cô thanh lãnh.

Diệp Phạm nhanh chóng đứng thẳng người, cô ngoái đầu nhìn lại, mới phát hiện người phía sau là Hạ Hàn.

Diệp Phạm giật mình, cô không biết Hạ Hàn đi phía sau cô.

Nhưng Diệp Phạm bình tĩnh lại rất nhanh.

Theo động tác cô, tóc dài lướt qua mặt Hạ Hàn, hương thơm trên tóc cô phảng phất qua chóp mũi anh.

Hạ Hàn trầm thấp nói tiếp: "Không có gì."

Anh buông tay ra, Diệp Phạm cười chuẩn mực, rồi tiếp tục đi đến thang máy.

Hạ Hàn đứng tại chỗ, ánh mắt chậm rãi nhìn bóng lưng Diệp Phạm.

Cho đến khi cô biến mất ở cuối hành lang.

...

Diệp Phạm nhận được điện thoại của Đái Cận Sơn, anh ấy nói với Diệp Phạm sắp tới có thể sẽ nhận được một hoạt động, bây giờ đang bàn bạc, nên Diệp Phạm sẽ thời gian rảnh.

Sau khi Diệp Phạm biết chuyện này, cũng rất ít khi ra ngoài, luôn ở trong nhà chơi với Đô Đô.

Dù Đô Đô nhỏ tuổi, nhưng bé cũng hiểu được việc chắc chắn Diệp Phạm phải ra ngoài làm việc. Lúc Diệp Phạm ra ngoài, Đô Đô sẽ không khóc, nhưng sau khi Diệp Phạm về nhà, bé sẽ quấy Diệp Phạm hơn.

"Đô Đô, hôm nay chúng ta chơi một trò chơi được không?"

Diệp Phạm sờ tai Đô Đô, thương lượng với bé.

Đô Đô đang ngồi trên đùi Diệp Phạm, bé ngẩng đầu nhìn Diệp Phạm, nghe Diệp Phạm nói.

"Vâng, được ạ." Đô Đô vỗ tay, rất phấn khích.

"Chúng ta chơi trốn tìm, Đô Đô trốn trước, rồi mẹ đi tìm con được không?" Diệp Phạm nhẹ nhàng nhéo tay nhỏ của Bảo Bảo.

Giọng nói Bảo Bảo mềm mại: "Được."

"Vậy Bảo Bảo phải học đếm trước nhé?" Diệp Phạm lại hỏi tiếp.

Nguyên chủ rất lười, không dạy Đô Đô thứ gì. Rất nhiều thứ đưa trẻ bằng tuổi bé hiểu nhưng bé lại không hiểu.

Đô Đô cũng không có ông bà ngoại, bị nhốt trong phòng nhỏ một mình.

Theo như cốt truyện, từ khi Đô Đô tiếp xúc với đám đông, tức là đi học, thì năng lực học tập của bé tiến bộ vượt bậc.

Khoảng thời gian trước, Diệp Phạm đang dạy Đô Đô tập đếm. Nhưng Đô Đô thường đếm sai, hoặc đếm thiếu mấy số, nhảy vài số, hoặc đếm được một nửa thì không đếm nữa.

Bây giờ, Diệp Phạm muốn cho Bảo Bảo học qua việc chơi trò chơi.

Quả nhiên, khuôn mặt trắng mềm của Đô Đô nhăn lại, vẻ mặt bé nghiêm túc, gờ bàn tay nhỏ của bé ra, đếm từng ngón tay nhưng bé không biết liệu những ngón tay có đủ không.

Nhưng mà, mẹ đã dạy bé, chắc chắn bé sẽ làm được.

Đô Đô ngẩng mặt lên, nhìn Diệp Phạm: "Bảo Bảo sẽ."

Diệp Phạm cười: "Vậy con trốn nhanh đi, mẹ đếm đến mười năm sẽ đi tìm con."

Đô Đô nghe xong, tranh thủ thời gian dùng cả tay lẫn chân, bò xuống khỏi lòng Diệp Phạm, tay nhỏ của bé nắm vạt áo Diệp Phạm, bấp chân đứng đưa, tuột xuống từ chân Diệp Phạm, một lúc lâu bé mới đứng trên sàn nhà.

"Mẹ không được nhìn lên." Đô Đô sợ Diệp Phạm phạm luật, làm động tác che mặt, lấy bàn tay trắng muốt của bé che mắt lại.

Một giây sau, bé tách ngón tay ra, để lộ một khe hở, đôi mắt tròn xoe vụng trộm nhìn ra ngoài.

"Không được làm như vậy." Đô Đô vẫy vẫy tay, nghiêm túc "giáo dục" Diệp Phạm.

Dáng vẻ nghiêm túc của Đô Đô khiến Diệp Phạm muốn bật cười, cô nín cười, học dáng vẻ Đô Đô, nghiêm túc gật đầu: "Đương nhiên, mẹ sẽ không phạm luật."

Sau khi Đô Đô đứng vững, Diệp Phạm đi đến cửa sổ: "Được rồi, mẹ sẽ bắt đầu đếm, Bảo Bảo có thể đi trốn rồi."

Diệp Phạm quay lưng về phía Đô Đô, như thể cô không nhìn thấy gì, nhưng cô luôn vành tai lên nghe động tĩnh đằng sau.

Diệp Phạm nghe thấy Đô Đô cô gắng thả nhẹ bước chân, cô còn có thể tưởng tượng ra hình ảnh Đô Đô rón rén nhìn khắp nơi.

"Mười, chín, tám..."

Diệp Phạm tăng tốc độ đếm ngược nhanh lên, quả nhiên Đô Đô sau lưng có chút luống cuống, tiếng bước chân lạch bạch vang lên, bé nhanh chóng tìm thấy chỗ trốn đi.

"Được rồi, mẹ xoay người đây."

Diệp Phạm đợi Đô Đô trốn xong mới xoay người lại. Cô nhìn lướt qua căn phòng, lập tức bật cười.

Một thứ nhô ra khỏi tấm rèm, rõ ràng có người trốn đằng sau nó, thậm chí rèm cửa còn nâng lên hạ xuống theo hô hấp của Đô Đô, không phát hiện ra mới khó.

"Đô Đô ở đâu nhỉ?" Diệp Phạm làm bộ không tìm ra, cố ý hỏi.

Diệp Phạm đi quanh phòng, lại tránh chỗ rèm cửa, để Đô Đô trốn một lúc.

"Đô Đô thật lợi hại, làm sao mẹ mới tìm được không con đây."

Sau khi Diệp Phạm nói xong, bắt đầu đi đến chỗ rèm cửa, cô xấu xa dừng lại trước rèm cửa, làm bộ đứng đó rồi nhìn xung quanh.

Thân ảnh nhỏ bé sau tấm rèm cứng đờ, Diệp Phạm phát hiện Đô Đô còn cật lực nín thở, tấm rèm vốn di chuyển theo bụng nhỏ lúc hô hấp của bé cũng bất động.

"Chắc Đô Đô sẽ không trốn sau ở rèm cửa nhỉ." Diệp Phạm tiến gần mấy bước, vén góc rèm cửa sổ lên, Đô Đô trốn bên trong lập tức bại lộ.

Đô Đô bịt mắt, miệng nhỏ còn lẩm bẩm, giống như đang đọc chú ngữ: "Không nhìn thấy bé, không nhìn thấy bé."

Rèm cửa đã bị vén lên, Đô Đô đã phát hiện Diệp Phạm đang đứng trước mặt bé.

Diệp Phạm ngồi xổm xuống, giọng nói đầy nghi ngờ: "A, sao không thấy Đô Đô?"

Đô Đô vốn đang lấy tay che mặt Đô Đô, vừa nghe thấy giọng nói Diệp Phạm, lập tức tách ngón tay ra.

Đô Đô phát hiện tuy Diệp Phạm ở trước mặt bé, nhưng lại quay đầu nhìn chỗ khác, ánh mắt không dừng lại trên người bé. Bé nhanh chóng bỏ nhào vào ngực Diệp Phạm, tay nhỏ ôm lấy cổ Diệp Phạm.

"Mẹ, Bảo Bảo ở đây nè." Đô Đô bỏ một tay ra, quơ quơ trước mặt Diệp Phạm: "Mẹ không thấy Bảo Bảo sao?"

Vì để tăng cảm giác tồn tại của mình, Đô Đô còn chu môi, hôn lên mặt Diệp Phạm mấy cái.

Diệp Phạm lập tức ôm chặt cơ thể nho nhỏ của Đô Đô: "Hóa ra Đô Đô ở đây, con trốn tốt như vậy, suýt nữa mẹ không tìm được con."

Đô Đô nháy mắt: "Mẹ ở đâu thì con theo đó."

Diệp Phạm hôn Đô Đô: "Vậy bây giờ đổi thành Đô Đô đi tìm mẹ, Đô Đô quay lại, đếm tới mười năm."

Đô Đô chơi rất vui, bé lập tức thoát khỏi ngực Diệp Phạm, quay lưng lại: "Một, hai, bốn..."

Diệp Phạm vừa lui về sau, vừa lên tiếng nhắc nhở: "Đếm sai rồi nha."

Được Diệp Phạm nhắc nhở, Đô Đô lập tức ý thức được, bé bắt đầu xòe tay ra, đếm lại: "Một, hai, ba..."

Giọng nói non nớt của Đô Đô vang lên trong phòng.

Diệp Phạm sợ Đô Đô không tìm thấy cô, chọn một vị trí dễ tìm thấy, cô cúi người, núp sau ghế sofa.

"Được rồi." Đô Đô thả tay xuống, vì muốn đếm thật nhanh mà năng lực đếm của Đô Đô đã tăng lên.

Đô Đô xoay người lại, trong phòng trống rỗng, Diệp Phạm trốn đi. Đô Đô đi dép lê nhỏ, lạch bạch chạy chậm đến.

Đầu tiên bé vén rèm cửa lên, nhìn nhìn, mẹ không ở đây.

Đô Đô lại chạy đến trước tủ trong phòng khách, kéo cửa tủ ra, mẹ cũng không ở đây.

Đô Đô tìm nhiều lần, vẫn không tìm được Diệp Phạm, bé vô thức bấu môi, đồng thời nhanh chóng đi quanh phòng. Diệp Phạm nghe thấy động tĩnh của Đô Đô.

Cô cố ý tạo tiếng động trên sàn nhà, để Đô Đô nghe thấy.

Đô Đô lập tức quay lại, đôi mắt vốn âm thầm nhanh chóng sáng lên, bé ra sức nện bước chân, chạy ra sau ghế sofa.

Đô Đô nhô đầu ra nhìn, quả nhiên mẹ bé đang ngồi xỏm sau ghế sofa.

"Là mẹ." Đô Đô lập tức cười thành tiếng, lộ ra hàm răng trắng nhỏ, Diệp Phạm ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn mềm mại của bé.

Diệp Phạm khen Đô Đô: "Hóa ra mẹ trốn ở đây, con cũng có thể tìm ra."

Đầu Đô Đô đầu tura vào cổ Diệp Phạm, bé chớp mắt mấy cái, lông mi đen dài lướt qua cổ Diệp Phạm, ngứa ngứa.

Giọng điệu của bé như đương nhiên: "Tất nhiên rồi."

"Bởi vì con là con yêu của mẹ mà."

Editor có lời muốn nói:

Không ai có thể dễ thương hơn Đô Đô nhà mình: 2333 ㄗ(´▽`) ㄗ(´▽`) ㄗ(´▽`) ㄗ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Người đại diện Lý đi vào nhà Đường Cẩm, chuẩn bị nói một việc với cô ta.

Do chuyện diễn viên đóng thế lộ ra, Đường Cẩm vì muốn tránh đầu sóng ngọn gió, đã rất lâu không tham gia hoạt động bên ngoài.

Từ khi xuất đạo đến nay, Đường Cẩm luôn thuận lợi, chưa từng có nan kham như vậy.

Người đại diện Lý nhìn Đường Cẩm, nói: "Có một chương trình thực tế tìm tới chúng ta, muốn cô tham gia."

Đường Cẩm không suy nghĩ, trực tiếp từ chối: "Không đi."

Đường Cẩm cười lạnh một tiếng: "Vừa mới xảy ra chuyện kia, tôi mà tham gia chương trình thực tế còn không phải để bọn họ cười nhạo tôi à."

Mấy ngày này cô ta cũng không dám đọc bình luận trên mạng, cô ta sợ sau khi đọc thì sẽ bị tức chết.

Người đại diện Lý người nhìn sắc mặt Đường Cẩm rồi mới mở miệng: "Nghe nói Diệp Phạm cũng tham gia chương trình thực tế này."

Đường Cẩm bỗng nhiên ngẩng đầu: "Cô ta cũng tham gia sao?"

Đường Cẩm nắm chặt tay, ánh mắt lập tức lạnh xuống.

Người đại diện Lý: "Tôi rất quen thuộc với đạo diễn chương trình này. Tôi đã thương lượng với đạo diễn, nếu cô tham gia chương trình thực tế này thì chúng ta sẽ tẩy trắng cô qua việc kéo Diệp Phạm xuống."

"Như vậy không chỉ có thể hủy hoại ấn tượng của mọi người với Diệp Phạm ở mà còn có thể khôi phục địa vị của cô trong lòng fans."

Tuy chương trình thực tế quay toàn bộ hành trình nhưng đều được cắt ghép chỉnh sửa trước khi phát sóng. Một người là tốt hay xấu, đều do tổ tiết mục khống chế.

Nghe được câu này, Đường Cẩm cười, sự tức giận chất chứa trong lòng cô ta nhiều ngày cuối cùng cũng được giải tỏa.

Đường Cẩm đắc ý: "Nói như vậy, chỉ cần Diệp Phạm tham gia chương trình thực tế này thì cô ta sẽ hoàn toàn trở thành vật làm nền cho tôi."

Người đại diện Lý gật đầu, nhưng trong lòng anh ta vẫn không yên, đắn đo một câu: "Lúc ghi hình chương trình hình thực tế, cô nhớ chú ý tính tình của mình một chút."

Chương trình quay toàn bộ hành trình, rất dễ phát hiện điểm sáng của một người, nhưng cũng dễ bại lộ khuyết điểm.

Lần này, Đường Cẩm không nói gì.

Cô ta biết nếu lần này có sai sót gì thì hình tượng cô ta sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Đường Cẩm đồng ý tham gia chương trình thực tế, người đại diện Lý trở về nói với đạo diễn.

Bên kia, Đái Cận Sơn gọi điện cho Diệp Phạm.

Diệp Phạm nhận điện thoại, giọng nói của Đái Cận Sơn vang lên: "Diệp Phạm, trong tay anh có một tài nguyên, nhưng muốn tham gia hay không thì tùy em quyết định."

Diệp Phạm: "Anh nói đi."

Đái Cận Sơn tiếp tục nói: "Chương trình này gọi là « Đi du lịch nào », mấy người cùng đi du lịch, tất cả đều là con gái, quay cuộc sống hằng ngày trong quá trình du lịch."

"Đường Cẩm cũng tham gia chương trình này."

Diệp Phạm suy nghĩ một lúc.

Tổ tiết mục mời cả cô và Đường Cẩm, rõ ràng do chuyện diễn viên đóng thế lộ ra ánh sáng gần đây, tổ tiết mục muốn lợi dụng sức hot chuyện này.

Nhưng đồng thời, Diệp Phạm nhanh chóng đã nghĩ đến một khả năng khác.

Đây có phải là cái bẫy do đoàn đội Đường Cẩm đào ra nhằm tẩy trắng cho cô ta không?

Diệp Phạm không trả lời mà hỏi ngược một câu: "Em không hiểu rõ giới giải trí, anh thấy em có nên tham gia chương trình thực tế này không?"

Trương lai, công ty Hoa Thụy sẽ trở thành công ty đứng đầu giới giải trí, Đái Cận Sơn có kinh nghiệm phong phú dẫn dắt một đám người, anh ấy chắc chắn sẽ cho cô một lời khuyên tốt.

Đái Cận Sơn: "Em vừa bắt đầu. Dù em có chút danh khí nhưng bây giờ vẫn chưa thể nhận được kịch bản chế tác lớn."

"Nếu em tham gia chương trình thực tế, có thể củng cố nền tảng trong quần chúng, khiến mọi người có ấn tượng sâu sắc với em. Sau đó em mới đi đóng phim, thì sẽ có nhiều kịch bản tốt hơn tìm đến em."

Bọn họ muốn lợi dụng sức hot của Diệp Phạm, nhưng họ cũng có thể lợi dụng những người kia.

Ngoại hình Diệp Phạm đẹp, kỹ thuật diễn tốt, có thể thu hút sự chú ý của mọi người, cộng thêm tính cách cực tốt của Diệp Phạm, đó sẽ là điểm hút fan rất tốt.

Đái Cận Sơn đã ký hợp đồng với Diệp Phạm, tư chất Diệp Phạm rất tốt, anh ấy tin tưởng Diệp Phạm sẽ trở thành tiểu hoa tuyến đầu.

Đầu điện thoại bên kia im lặng một lúc, Đái Cận Sơn mở miệng: "Diệp Phạm, em chắc đã biết chuyện này."

"Đoàn đội Đường Cẩm là đoàn đội tốt nhất trong các đoàn đội, bọn họ nhận chương trình thực tế này, chắc chắn vì để tẩy trắng cho cô ta." Đái Cận Sơn nói, "Khả năng cao là Đường Cẩm sẽ thừa cơ kéo em xuống."

Diệp Phạm cười khẽ một tiếng: "Em biết."

Đái Cận Sơn do dự: "Em không sợ sao?"

Diệp Phạm lạnh nhạt nói: "Nếu em sợ mấy chuyện này thì cũng không thể tiến xa trong giới giải trí."

Đái Cận Sơn cười: "Được."

Sau khi tiếp xúc với Diệp Phạm, Đái Cận Sơn biết tính cách cô, cô ít nói, làm việc vô cùng nghiêm túc, chưa từng vì vẻ đẹp của mình mà tự cao.

Đây là một phẩm chất hiếm có trong giới giải trí. Diệp Phạm tham gia chương trình thực tế này, Đái Cận Sơn vô cùng yên tâm.

Huống chi, Đái Cận Sơn ở giới giải trí nhiều năm, đoàn đội của anh ấy cũng không phải dễ không.

Nếu Đường Cẩm kéo Diệp Phạm xuống, chẳng lẽ họ lại không thể kéo lại sao?

Diệp Phạm nghĩ, lại hỏi: "Chương trình này phải quay trong bao lâu?"

Tuy việc cô tham gia chương trình thực tế có rất nhiều ích lợi. Nhưng cũng mang ý nghĩa cô phải xa cách Đô Đô một khoảng thời gian, cô có chút lo lắng.

"Mất một tuần." Đái Cận Sơn hiểu được lo lắng của Diệp Phạm, "Nếu em lo lắng con em, anh có thể nhờ người chăm sóc bé."

"Nếu có chuyện gì, anh sẽ thông báo cho em ngay lập tức."

Diệp Phạm trầm ngâm, di Lý chăm sóc Đô Đô đã lâu, bà có nhiều kinh nghiệm, Đô Đô dưới sự chăm sóc của bà, Diệp Phạm rất yên tâm.

Bây giờ còn có lời hứa của Đái Cận Sơn, vậy tạm thời cô rời đi một tuần, chắc sẽ không có chuyện gì.

Diệp Phạm đáp: "Được."

...

Chương trình thực tế « Đi du lịch nào » quảng cáo rất nhiều trên mạng.

Sau khi quảng cáo đầy đủ, tổ tiết mục mới công khai danh sách khách mời.

"Chỉ bằng một đôi mắt mà gây nên tranh luận sôi nổi, chỉ bằng một bộ phim đã được mọi người biết đến, cô ấy là Diệp Phạm."

"Ba mươi năm trong ngành, nữ diễn viên được Hollywood công nhận, cô ấy là Lý Quỳnh."

"Nữ thần cổ trang trong phim truyền hình, ánh trăng sáng của mọi người, cô ấy là Đinh Nhược Nghi."

"Hoa hậu giảng đường thanh thuần trong phim truyền hình, là mối tình đầu của các chàng trai, cô ấy là Cố Nhã Thần."

Bốn nữ minh tinh hoàn toàn khác nhau sắp tham gia cùng một chương trình thực tế.

Còn khách mời cuối cùng vẫn chưa công khai, nhưng trong nháy mắt dưới Weibo của Diệp Phạm đã có mấy ngàn bình luận.

"A a a rất chờ mong Diệp Phạm tham gia chương trình thực tế, nghĩ đến sau này tuần nào cũng có thể thấy Diệp Phạm thì tâm trạng của tôi rất kích động."

"Đại thần Hạ bên kia đang đóng phim, Diệp Phạm bên này tham gia chương trình thực tế. Phim truyền hình của chị gái nhỏ, tôi đã xem rất nhiều lần, sắp có tài liệu mới để cắt ghép rồi!"

"Lầu trên là biên tập viên lớn ở đài E, để lại bình luận đầu tiên, tôi xem rất nhiều video CP Hàn Dạ của cô!"

"Há há há, tôi cũng xem, cảnh giường chiếu phải cắt ghét thật tốt nhé."

Qua nửa ngày, tổ tiết mục lại đăng một bài lên Weibo, cho biết còn một vị khách mời, nhưng tạm thời sẽ giữ bí mật với cư dân mạng.

Tổ tiết mục đăng lên một bóng hình màu đen.

Cô ta có mái tóc dài, mặc váy dài, ngược cổ, nhìn qua có hơi cao ngạo.

Tấm ảnh này không chỉ chế tác đẹp để tinh xảo, mà còn có một hàng chữ dưới bóng hình màu đen.

"Cô ấy là một tiểu hoa tuyến đầu, lưu lượng ổn định, là một minh tinh có rất nhiều tác phẩm nổi tiếng. Mọi người đoán xem, cô ấy sẽ là ai?"

Tổ tiết mục thần bí khiến cư dân mạng điên cuồng suy đoán khách mời cuối cùng.

"Tiểu hoa tuyến đầu và có rất nhiều tác phẩm, tôi đoán là Thẩm Lạc Lạc. Cuối cùng idol tôi muốn tham gia chương trình thực tế rồi sao?"

"Tấm ảnh này là ảnh thăm dò của Đường Cẩm trong giải Kim Tượng, hôm đó còn lên hot search nữa mà?"

"Trời ạ, quan hệ của Đường Cẩm và Diệp Phạm cứng nhắc như vậy, chương trình này cũng thật thú vị!"

"Khoảng thời gian trước Đường Cẩm có tin xấu mã. Có tin xấu thì cô ta phải cụp đuôi lại mà đối nhân xử thế mới phải, ai cho cô ta can đảm để xuất hiện trong chương trình thực tế này vậy."

"Anti fan bên trên, cái miệng sạch sẽ cho tôi một chút."

...

Thời gian ghi hình chương trình đã xác định, Diệp Phạm biết mình sẽ phải rời đi trong một tuần, và cô phải xa cách Đô Đô một khoảng thời gian.

"Di Lý, phiền đi chăm sóc Đô Đô." Diệp Phạm nói chuyện này cho Di Lý, để Di Lý chăm sóc Đô Đô thật tốt.

Di Lý chăm sóc Đô Đô nhiều năm, bà là người rất tốt, Diệp Phạm vô cùng yên tâm.

Di Lý gật đầu: "Di sẽ chăm sóc Đô Đô thật tốt, cháu không cần lo lắng chuyện trong nhà."

Diệp Phạm thở dài: "Cháu sẽ nói chuyện này với Đô Đô sau."

Đô Đô đang ngủ trưa trong phòng, Diệp Phạm mới chọn thời điểm này nói với Di Lý.

Nói xong, động tác Diệp Phạm nhẹ đi, mở cửa phòng, đi vào.

Đô Đô dang hai tay bên mặt, đang ngủ say, bụng nhỏ lộ ra một chút, trắng mịn, theo hô hấp của bé nâng lên hạ xuống.

Một giây sau, Đô Đô trở mình, mặt áp vào gối, khuôn mặt trắng nõn bị ép tạo nên một dấu vết. Khuôn mặt nhỏ của bé đỏ lên, sau khi lật người vẫn ngủ say như cũ.

Diệp Phạm sợ đánh thức Đô Đô, động tác nhẹ hơn. Diệp Phạm xoay người, khép cửa phòng lại.

Lúc Diệp Phạm xoay người, cô phát hiện Đô Đô đột nhiên ngồi dậy từ nôi. Bé dụi mắt, ngáp một cái.

Ngón tay Đô Đô đặt lên cạnh nôi, vươn tay: "Mẹ, ôm."

Diệp Phạm bế Đô Đô lên, ôm bé ra khỏi nôi. Đô Đô làm tổ trong lòng Diệp Phạm, ngáp không ngừng, khóe mắt còn vương nước mắt.

"Sao Đô Đô dậy nhanh vậy?" Diệp Phạm sửa soạn lại mái tóc rối do ngủ của bé.

Đô Đô ngước cổ, nhìn Diệp Phạm: "Mẹ, mẹ phải đi đâu?"

Mấy ngày nay, Diệp Phạm tự cho mình che giấu rất tốt nhưng trẻ con lại phát hiện rõ được sự thay đổi về cảm xúc của một người, đặc biệt là Đô Đô, bé còn nhạy cảm hơn các đứa bé khác.

Đô Đô cảm nhận được mẹ có chút không ổn, bé học dáng vẻ bình thường của Diệp Phạm, chọc chọc mặt Diệp Phạm.

Diệp Phạm không ngờ tâm trạng mình lại bị Đô Đô phát hiện, cô suy nghĩ, cố gắng dùng giọng điệu thật dịu dàng nói sự thật mình phải rời khỏi một khoảng thời gian.

"Mẹ phải ra ngoài làm việc, sẽ rời đi mấy ngày."

Đô Đô nghịch cúc trên áo Diệp Phạm, bé nghịch từng cái một: "Mẹ không quay lại sao?"

Diệp Phạm nắm tay nhỏ Đô Đô: "Đương nhiên mẹ sẽ trở về."

Diệp Phạm nói với Đô Đô: "Hơn nữa Di Lý sẽ bắt ti vi, Đô Đô có thể nhìn thấy mẹ trên TV."

"Đô Đô có thể nghe lời Di Lý và ngoan ngoãn đợi mẹ về không?"

Mặc dù Đô Đô không muốn Diệp Phạm rời đi, nhưng vẫn nghe lời gật đầu.

Diệp Phạm dỗ Đô Đô một lúc lâu, mới dỗ bé vui lên một chút. Diệp Phạm đặt Đô Đô lên giường, bắt đầu sắp xếp hành lý.

Nấp vali mở ra, đặt trên mặt đất, Diệp Phạm lấy quần áo ra, gấp lại rồi bỏ vào trong vali.

Diệp Phạm đi tới đi lui trong phòng tới, bỏ tất cả đồ dùng muốn mang theo.

Đô Đô đi theo sau Diệp Phạm, bé nhìn Diệp Phạm bỏ đồ dùng vào vali, học theo rất nhanh, bé nhón chân lên, vươn tay về phía Diệp Phạm.

"Mẹ, con giúp mẹ."

Diệp Phạm giật mình, lập tức cười: "Được, vậy nhờ con nhé."

Diệp Phạm đưa đồ muốn mang theo vào tay Đô Đô, Đô Đô cẩn thận nhận lấy, bé ôm vào ngực, sau đó bỏ vào vali.

Trong quá trình sắp xếp lại, Diệp Phạm không nhúc nhích, ngược lại thì chân nhỏ của Đô Đô chạy không ngừng, chạy từ phòng này sang phòng khác.

Bé thờ gập nhưng động tác lại không hề chậm lại.

Diệp Phạm đóng nắp vali lại: "Được rồi, nhờ con giúp đỡ hết." Diệp Phạm đang muốn kéo khóa lên thì Đô Đô lập tức xông đến: "Đẻ con, đẻ con."

Đô Đô học điệu bộ của Diệp Phạm, bé nằm lên nắp vali, kéo khóa từ đầu này sang đầu kia.

Diệp Phạm không ngăn bé, chỉ nhìn chăm chăm tay Đô Đô, phòng ngừa tay bé bị khóa kéo vào. Đô Đô vỗ vali, ngửa mặt nhìn Diệp Phạm: "Mẹ ơi, xong rồi."

Đô Đô toét miệng cười, bé mong đợi nhìn Diệp Phạm, dáng vẻ như muốn tranh công.

Trái tim Diệp Phạm được sưởi ấm bởi động tác của Đô Đô, cô ôm Đô Đô từ dưới đất lên, nặng nề hôn một cái.

"Con rất tuyệt vời."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Khoảng thời gian trước bởi vì chuyện diễn viên đóng thế mà danh tiếng Đường Cẩm bị tụt giảm. Cô ta bị buộc phải giảm đi rất nhiều hoạt động, thành ra lịch trình ban đầu đều bị đảo lộn.

Đoàn đội của họ muốn lợi dụng chương trình này để Đường Cẩm lại xuất hiện trước mặt công chúng, thay đổi hình tượng.

Chương trình thực tế này rất quan trọng nên lần này Đường Cẩm đến đã có chuẩn bị.

Sân bay thủ đô.

Một chiếc xe bảo mẫu màu đen dừng lại, một người phụ nữ mặc áo khoác ka-ki bước xuống xe. Đường Cẩm đeo kính râm màu đen, trên cổ quàng một khăn lụa mỏng.

Cách ăn mặc của Đường Cẩm nhìn giống như rất tùy ý, thật ra lại rất tâm cơ. Cô ta muốn tạo ra hình ảnh một người điệu thấp yên tĩnh, nhưng lại lười biếng xinh đẹp.

Chẳng qua khí chất cao cao tại thượng vẫn bán đứng Đường Cẩm, chưa bao giờ cô ta là người an phận.

Mọi người nhanh chóng nhận ra Đường Cẩm, phóng viên và fan hâm mộ lập tức xông tới.

"Đường Cẩm xuất hiện ở sân bay!"

"Đường Cẩm, cô là khách mời cuối cùng của « Đi du lịch nào » sao?"

"Sau rắc rối về chuyện diễn viên đóng thế, lại gặp lại Diệp Phạm, cô không có ý kiến gì sao?"

Đường Cẩm không nói lời nào, chỉ mỉm cười trước ống kính.

Dù nghe thấy tên Diệp Phạm, sắc mặt cô ta không đổi, tuy biểu cảm không lộ ra nhưng trong lòng đã thấp thoáng xuất hiện một con tức giận.

Bảo vệ và người đại diện Lý vây quanh bên người Đường Cẩm, ngăn không cho người khác đến gần.

Người đại diện Lý: "Xin lỗi, công tác của Đường Cẩm không thể tiết lộ."

Dù người đại diện đã nói như vậy, nhưng trong lòng anh ta hiểu rõ, tin tức đầu đề hôm nay đã nắm trong tay.

Sau khi trở về, công ty lại phát tin trên mạng, thổi phồng Đường Cẩm một phen, cũng coi như một mở đầu tốt.

Tổ tiết mục đã trao đổi với họ, nhất định sẽ chỉnh sửa hình ảnh Đường Cẩm thật tốt.

Bây giờ, chỉ cần Đường Cẩm biểu hiện mình ở chương trình thực tế tốt một chút, việc tẩy trắng hoàn toàn không thành vấn đề.

Có một fan hâm mộ nhanh tay đăng bài lên diễn đàn.

【 Tôi đang ở sân bay, Đường Cẩm là khách mời cuối cùng của « Đi du lịch nào ». 】

"Quả nhiên là Đường Cẩm, thật là thú vị, tôi sẽ xem chương trình này!"

"Đề Diệp Phạm và Đường Cẩm ở chung một chỗ, tổ tiết mục thật sự muốn gây rắc rối!"

"Sao hai người họ lại nhận thế, không sợ xấu hổ sao?"

"Lâu trên bị ngốc à, hai người họ gặp nhau, người xấu hổ phải là Đường Cẩm. Diễn viên đóng thế hot lên, vậy mà cô ta còn dám đuổi theo người ta."

"..."

Tổ tiết mục đã chờ ở sân bay.

Đường Cẩm đến trễ nhất, lúc gặp mọi người, tất cả khách mời đều đã đến.

Cô ta ra vẻ lạnh nhạt tháo kính râm xuống, lơ đãng nhìn Diệp Phạm, ánh mắt hai người họ giao nhau đúng một giây, rồi nhanh chóng rời đi.

Đường Cẩm chào hỏi với khách quý, rồi tìm một vị trí ngồi xuống.

Người trong giới giải trí, ai cũng biết nhìn sắc mặt, không ai sẽ khiến mọi người khó xử trong trường hợp này.

Đạo diễn tổ tiết mục: "Khách mời đã đến đủ, vậy mọi người giới thiệu một chút đi."

Khách mời của chương trình « Đi du lịch nào » đều là nữ, trong đó có một minh tinh lâu năm Lý Quỳnh, tiến quân vào Hollywood, đạt được thành tích không tầm thường.

Cô ấy đang tiến vào trạng thái nửa rút lui, tham gia chương trình này đơn giản vì muốn đi du lịch.

Tổ tiết mục mời vị đại thần này đến vì Lý Quỳnh có trình độ cao, EQ cao, chắc chắn có thể làm dịu bầu không khí.

Đạo diễn: "Cô Lý Quỳnh, chúng ta đều biết, không cần giới thiệu."

Lý Quỳnh nhìn qua nhón khách mời, trong lòng đã nắm chắc. Cô ấy cười rất dịu dàng, không ai biết trong lòng cô ấy nghĩ gì.

"Chào mọi người, tên tôi là Cố Nhã Thần." Một cô gái mặc váy màu hồng nhạt nói.

"Cô Lý Quỳnh, cháu là fan hâm mộ của cô." Nụ cười Cố Nhã Thần rất ngọt ngào, một giây sau, cô ta lại quay sang nhìn Đường Cẩm, "Đường Cẩm, tôi rất thích tác phẩm của cô."

Thông qua một bộ phim thanh xuân vườn trường, Cố Nhã Thần nổi tiếng sau một đêm. Tuy cô ta có chút danh tiếng trong giới điện ảnh nhưng vẫn chưa có chỗ đứng.

Đến chương trình này, mục đích cô ta không đơn giản, cô ta muốn tạo chút quan hệ với Đường Cẩm để tiện nhờ vả.

"Tôi là Đinh Nhượng Nghi, nấu cơm cũng tạm." Đinh Nhượng Nghi hơi ngại, "Có cơ hội sẽ làm cho mọi người ăn."

Đinh Nhượng Nghi có khí chất cổ điển, dựa vào may mắn đóng phim cổ trang, đã diễn được khá nhiều bộ phim thần tượng. Gần đây cô ấy là diễn viên chính một bộ phim trên internet, tạo được cảm giác tồn tại.

Cố Nhã Thần và Đinh Nhượng Nghi đều đi con đường thanh thuần nên hai người họ hay đụng hình, fan hâm mộ đã xé xác nhau nhiều lần. Giống như trong chương trình thực tế này, cũng do tổ tiết mục cố ý sắp đặt.

Có thể nói, « Đi du lịch nào » chính là nơi cầu xe nhau cỡ lớn, hoàn toàn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của khán giả.

Sau đó Đường Cẩm và Diệp Phạm cũng tự giới thiệu.

Tất cả mọi người ngẫm hiểu mà giữ yên lặng, nhưng trong lòng ngược lại rất chờ mong.

Dù sao, rắc rối chuyện diễn viên đóng thế của các cô đã hot trong giới giải trí, ai cũng biết. Biết đâu hai người họ sẽ đối đầu với nhau trong chương trình này.

Đến lúc đó sẽ có trò hay để xem.

Để thu hút sự chú ý của khán giả trước khi ghi hình, ngay từ đầu tổ tiết mục tổ đã đăng một vài đoạn video ngắn trên trang chính chức.

Đoạn video ngắn đầu tiên là cảnh toàn bộ khách mời đã đến hiện trường.

Trong video, Đường Cẩm và Diệp Phạm mỗi người ngồi một góc, toàn bộ hành trình hai người không hề giao lưu. Nhưng sự chú ý của tất cả cư dân

mạng đều đặt trên người các cô.

"Mọi người thấy không? Sau khi Đường Cẩm đến, đầu tiên là nhìn Diệp Phạm một chút. Ha ha ha."

"Loại xấu hổ này, tôi cũng có thể cảm nhận được qua màn hình."

"Mẹ ơi, đột nhiên thật chờ mong mấy nữ minh tinh này xé nhau ra."

"Kế hoạch của tổ tiết mục quá lợi hại, sao có thể nghĩ ra một mảnh khóc như vậy chứ? Nhưng mà, tôi thích."

Bởi vì nhóm khách mời đang quay chương trình, vì vậy, những nghị luận trên mạng kia, Diệp Phạm và Đường Cẩm cũng không biết.

Từ sáng sớm tổ tiết mục đã giúp mọi người đặt vé máy bay xong, các cô lên máy bay đến Austria, điểm dừng chân đầu tiên của chuyến đi này.

Lúc đến sân bay Austria, chỗ đó đang là buổi chiều.

Một đám người đã nghỉ ngơi trên máy bay, vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Khoản đầu tư của chương trình này rất lớn, một đám nhân viên công tác hùng hậu theo sát những nữ minh tinh này đến Austria.

Diệp Phạm các cô sẽ sống chung ở chỗ tổ tiết mục tổ sắp xếp, bây giờ đang ngồi trên một chiếc xe buýt.

Các nữ minh tinh lên xe, bầu không khí có vẻ gió êm sóng lặng. Nhưng mà, một trận chiến xé xác nhau đã thấy được một vài dấu hiệu.

Cố Nhã Thần vừa lên xe buýt, đã ngồi xem cạnh Đường Cẩm

Ba người khác chia ra ngồi chỗ riêng mình, hành lý để bên cạnh ghế ngồi.

Người quay phim giờ camera, ngồi phía trước, quay mọi hành động, cử chỉ của các cô.

Tất cả tài liệu quay chụp sẽ trải qua sàng lọc và chỉnh sửa mới phát sóng trên TV.

Mới bắt đầu trong xe đã rất yên tĩnh.

Trong nhóm khách mời này, Diệp Phạm có ít kinh nghiệm nhất, cô chỉ là một diễn viên mới xuất đạo. Nhưng độ hot lại đủ nhất, thêm cả CP với Hạ Hân cũng là điểm hút không ít fan của cô.

Diệp Phạm không muốn nói chuyện, cô nhìn điệu bộ này của Đường Cẩm, thì đoán được dụng ý của tổ tiết mục.

Chương trình thực tế này nhất định để tẩy trắng cho Đường Cẩm.

Diệp Phạm cười lạnh trong lòng, cô sẽ không chủ động tấn công. Nhưng nếu tổ tiết mục giờ thủ đoạn gì thì cô chắc chắn sẽ phản kích quyết liệt.

Cố Nhã Thần phá vỡ sự yên tĩnh: "Đường Cẩm, tất cả các tác phẩm của cô từ lúc cô xuất đạo, tôi đều xem qua."

Đường Cẩm nhìn cô ta một chút, cong môi: "Thật sao?"

Cố Nhã Thần: "Ừm, kỹ thuật diễn của cô tốt hơn tôi nhiều."

Vì đang quay chương trình thực tế, dù Cố Nhã Thần muốn nâng cao hạ thấp, cũng phải bóng gió chút. Cho nên, cô ta mới chủ động nhắc đến mình thích xem tác phẩm của Đường Cẩm.

Thật ra, Cố Nhã Thần cũng đang mượn lời khen Đường Cẩm, nhân tiện đập Diệp Phạm một cái. Có ai có thể nổi nhanh như vậy, thời gian xuất đạo còn ngắn hơn cô ta, bây giờ lại hot hơn cả cô ta.

Đinh Nhượng Nghi ngồi đó cười nhẹ, không đồng ý với ý kiến của Cố Nhã Thần.

Tính cách cô rất đơn giản, thích giữ thái độ trung lập, không muốn gia nhập vào bất cứ vũng nước đục nào.

Không nghĩ đến, Cố Nhã Thần lại có ý khơi mào sự tranh cãi, cô ta nhìn Đinh Nhượng Nghi: "Đinh Nhượng Nghi, cô có xem phim truyền hình nào không?"

Đinh Nhượng Nghi ngờ ngác một chút: "Gần đây không xem bộ phim nào. Bởi vì phải đến Austria ghi hình, nên đọc rất nhiều hướng dẫn."

Minh tinh lâu năm Lý Quỳnh xuất thân từ nhà võ, đã sớm đứng vững trong giới giải trí.

Ngược lại cô rất thường thức Diệp Phạm

Thấy không ai nói chuyện với Diệp Phạm nên Lý Quỳnh mở miệng: "Thời tiết ở Austria rất thích hợp."

"Diệp Phạm, cháu cảm thấy sao?"

Chỉ bằng một câu đã dễ như trở bàn tay làm dịu bầu không khí.

Diệp Phạm nở nụ cười, giọng nói nhàn nhạt: "Cô Lý Quỳnh, chuyến du lịch chắc chắn sẽ rất thuận lợi."

Cô và Lý Quỳnh nhìn nhau một cái, cùng mỉm cười.

Xe buýt tiếp tục chạy, trên đường đi, đôi thoải rải rác vang lên.

Diệp Phạm đã biết tất cả lập trường của mọi người, chuyến du lịch này, khẳng định sẽ không bình tĩnh.

...

Bên kia, Hạ Hàn đang quay phim ở Ảnh Thị Thành. Vai diễn của anh là một người cảnh sát, đối diện với một đám diễn viên gạo cội, lại không hề rơi vào thế hạ phong.

Hạ Hàn mặc đồng phục cảnh sát, một đôi mắt vô cùng sắc bén, nhất là ánh mắt của anh, ẩn chứa tia sát lạnh thật sâu.

Ánh mắt của anh lạnh lùng nhàn nhạt, khí thế bức người.

Súng lạnh băng trong tay Hạ Hàn xẹt qua đầu người kia, chĩa thẳng vào huyệt thái dương.

"Cát." Lại một đầu là qua.

Hạ Hàn nhìn xung quanh, nói với nhân viên công tác: "Cực khỏe rồi."

Trợ lý nhanh chóng đi đến, Hạ Hàn thay đồng phục cảnh sát trên người, một chiếc xe hơi màu đen đã chờ bên ngoài studio.

Hạ Hàn lên xe, ô tô khởi động, anh chậm rãi lái xe về khách sạn.

Tối hôm nay có rất nhiều cảnh, sau khi quay xong thì đã rất muộn. Hạ Hàn quét thẻ phòng, đi vào phòng, ngồi lên ghế.

Hạ Hàn nhìn điện thoại, thấy được một số tin nhắn gửi đến lúc anh đang quay phim.

Người đại diện của Diệp Phạm, Đái Cận Sơn nhắn một tin.

"Diệp Phạm đã đến Austria an toàn."

Hạ Hàn nhú mày, ngón tay thon dài gõ trên màn hình điện thoại: "Chuyện của cô ấy, không cần nói mọi chuyện với tôi."

Anh bấm gửi, một tin nhắn đã được gửi đi.

Hạ Hàn nghĩ đến Diệp Phạm.

So với người khác thì cô chỉ có chút khác biệt thôi, có lẽ đối với anh cũng không có gì đặc biệt.

Hạ Hàn hờ hững đặt điện thoại lên bàn. Anh đi vào phòng tắm, tiếng nước nóng chảy vang lên.

Một lát sau, Hạ Hàn ra ngoài.

Tiếng rung phát ra từ điện thoại.

Hạ Hàn tùy ý nhìn qua, màn hình điện thoại sáng lên, có một tin trên mạng được đẩy lên đầu. "Đường Cẩm và Diệp Phạm ghi hình chương trình thực tế ở Austria, có thật đã hòa giải?"

Hạ Hàn nheo mắt lại, ngồi một mình trong phòng, đêm tối phác họa ra bóng dáng lạnh lùng của anh.

Trong màn đêm tĩnh lặng, nghe thấy tiếng mưa rơi lớn dần ngoài cửa sổ.

Nước mưa va mạnh vào cửa sổ, phát ra tiếng vang nặng nề.

Một cảnh diễn bỗng dưng xuất hiện trước mắt Hạ Hàn.

Bến Thượng Hải, xa hoa trụy lạc, ngập trong vàng son.

Diệp Phạm mặc sườn xám, trang dung xinh đẹp quyến rũ, khăn che mặt che khuất đi nửa khuôn mặt, từng bước đi về phía anh.

Đôi mắt lạnh nhạt xinh đẹp của cô luôn nhìn anh...

Không hiểu vì sao, đột nhiên Hạ Hàn cảm thấy hơi khó chịu.

Yết hầu của anh lặn lặn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Diệp Phạm đã nói với Đô Đô là cô phải ra ngoài một khoảng thời gian. Đô Đô không muốn mẹ lo lắng nên bé quyết định mấy ngày này sẽ không nhớ mẹ nữa.

Nhưng Diệp Phạm vừa đi không bao lâu, Đô Đô đã bắt đầu nhớ cô.

"Bà ơi, bà ơi." Đô Đô chạy bước nhỏ đến cạnh di Lý, bé nhảy nhót tại chỗ, chỉ vào TV, bộ dạng rất gấp gáp.

Di Lý đang gấp quần áo, bà nhìn bộ dạng này của Đô Đô, nhất thời không hiểu gì.

"Đô Đô muốn xem TV sao?" Di Lý nghĩ Đô Đô muốn xem TV.

Đô Đô lắc đầu: "Mẹ trên TV."

Đô Đô thật sự rất nhớ mẹ, bé muốn lén lút nhìn mẹ trên TV.

Đô Đô gấp đến mức kéo quần áo di Lý: "Bà ơi, cháu muốn nhìn thấy mẹ, mẹ ở trên TV."

Di Lý nghĩ một lúc mới hiểu được Đô Đô nói đến bộ phim Diệp Phạm diễn, Diệp Phạm đã xem cùng Đô Đô, Đô Đô nhớ rất kỹ.

« Ân núp bên Thượng Hải » bộ phim truyền hình nổi nhất năm nay.

Mấy đài truyền hình phát sóng đầu tiên kiếm được rất nhiều tiền. Sau khi phát sóng, rất nhiều đài truyền hình cũng mua đi mua bán quyền phát sóng.

Bây giờ, chỉ cần bật ti vi thì có thể thấy rất nhiều kênh truyền hình đang phát sóng « Ân núp bên Thượng Hải ».

Di Lý bật ti vi, điều chỉnh kênh. Sau đó, bà ôm Đô Đô lên, đặt trên ghế sofa.

"Đô Đô ngoan ngoãn xem TV, đừng chạy lung tung, bà vào phòng bếp." Di Lý dặn dò nhiều lần.

Đô Đô nghiêm túc gật đầu, cam đoan mình sẽ ngoan ngoãn ngồi ở đây.

Bé là một cái đứa bé rất ngoan, tuyệt đối không chạy lung tung.

Đô Đô nhìn TV, TV đang phát đến phần diễn của Hạ Hàn.

Hạ Hàn mặc tây trang, cắt may tinh xảo, càng lộ vẻ lạnh lùng, ánh mắt anh u ám thâm trầm, giống như hồ sâu.

Ánh mắt anh nhìn thẳng người Nhật Bản.

Một giây sau, bầu không khí nhìn như bình tĩnh lập tức bị phá vỡ, Hạ Hàn rút súng bên eo ra, nhắm vào người Nhật Bản trước mặt.

Không khí vô cùng căng thẳng nhưng mặt Hạ Hàn không thay đổi. Đối mặt với tình cảnh này, vẻ mặt anh vẫn tự nhiên, không hề sợ hãi.

Đô Đô há miệng, ngốc trong chốc lát.

Bé cảm thấy động tác vừa nãy của chú kia rất ngẫu nhiên.

Đô Đô nhìn chăm chăm Hạ Hàn. Do Hạ Hàn là nam chính nên phần diễn của anh rất nặng.

Xem một lúc lâu, hầu hết là cảnh của Hạ Hàn.

Đô Đô gật gù, bé phát hiện một chuyện.

Chú trên TV này rất quen thuộc. Tuy lúc trước mẹ cho bé xem bộ phim này, nhưng sao bé không có chút ấn tượng gì nhỉ?

Đô Đô ngây thơ cũng không biết, lúc Diệp Phạm cho bé xem TV đều cố gắng bỏ qua phần diễn của Hạ Hàn.

Đúng lúc đi Lý ra khỏi phòng bếp, Đô Đô chỉ vào Hạ Hàn trên TV hỏi.

"Bà ơi, người này là ai vậy?"

Đô Đô mở to mắt, trong mắt tràn đầy hiếu kì.

Di Lý nhìn lướt qua TV: "Cậu ấy là nam chính bộ phim này, là diễn viên giống mẹ con."

Đô Đô nghiêng đầu, nhìn màn hình TV không chớp mắt, bé nhìn chăm chăm từng động thái của Hạ Hàn, sợ mình bỏ sót.

Rõ ràng bé chưa từng gặp người này, vì sao lại thấy quen thuộc như vậy nhỉ?

Lúc trước Đô Đô đã gặp Hạ Hàn ở siêu thị, nhưng Hạ Hàn đeo khẩu trang, ngại trang, Đô Đô không nhận ra anh cũng bình thường.

Cứ như vậy, Đô Đô ngồi trên sofa xem phần diễn của Hạ Hàn. Mà Diệp Phạm chỉ là vai phụ, phần diễn cũng chỉ ở mấy tập cuối.

Dù Diệp Phạm không xuất hiện nhưng Đô Đô vẫn xem chăm chú.

Cho đến khi đi Lý cảm thấy thời gian quá lâu, Đô Đô không nên xem TV nữa, tắt TV đi. Sau khi màn hình tối đi, Đô Đô đầy vẻ không nỡ.

Đô Đô cảm thấy vẻ ngoài người đàn ông này rất dễ nhìn, chẳng qua không đẹp bằng mẹ.

Dù TV đã tắt, Đô Đô vẫn còn suy nghĩ.

Người đàn ông vừa nãy là ai?

...

Bên kia.

Đoàn người Diệp Phạm đã đến đích.

Về chỗ ở, tổ tiết mục không làm khó các cô, bọn họ thuê phòng tốt nhất, khách mời chỉ cần vào ở là được.

Sau khi khách mời cất kỹ hành lý, đạo diễn tập trung mọi người trong phòng khách.

"Trong chuyến du lịch này, tổ tiết mục chúng tôi sẽ cung cấp kinh phí, điện thoại và túi tiền của khách mời cần nộp lên toàn bộ."

Trước khi tham gia chương trình này, người đại diện của các khách mời ở đây đều đã nhắc qua, các cô đều biết tổ tiết mục sẽ tịch thu những đồ vật này.

Nhưng mà, khách mời biết quy tắc trò chơi, không có nghĩa khán giả biết.

Ông kính phóng to, lúc quay đến Đường Cẩm, Đường Cẩm có vẻ mặt kinh ngạc, cô ta đã bước vào giới giải trí khá lâu, bên ngoài thể hiện ra rất tốt.

Nhìn qua giống như Đường Cẩm chưa từng nghe nói có quy tắc này.

Nhân viên công tác tiến lên, thu tất cả điện thoại và túi tiền, được tổ tiết mục giữ.

Đạo diễn nói tiếp: "Đây là tiền mấy ngày nay." Trên tay đạo diễn cầm một xấp tiền, "Các cô cần chọn ra một trong năm người ở đây để giữ từ tiền."

"Chút nữa chúng ta sẽ tiến hành bỏ phiếu mật, tất cả quyết định dựa theo kết quả bỏ phiếu để sắp xếp."

Diệp Phạm nhận được một tờ giấy giống những người khác. Diệp Phạm không do dự quá lâu, viết tên diễn viên lâu năm giàu kinh nghiệm nhất trong đội, Lý Quỳnh.

Mà ngay từ đầu Cố Nhã Thần đã đứng về phía Đường Cẩm, đương nhiên cô ta viết tên Đường Cẩm.

Đinh Nhượng Nghi biết trong các cô, Đường Cẩm nổi tiếng nhất, người cô ấy viết cũng là Đường Cẩm. Lý Quỳnh thì viết tên của mình.

Lý Quỳnh lo lắng mấy cô gái này tuổi quá nhỏ, không đủ ổn thỏa. Cô ấy không muốn chuyến du lịch này xảy ra điều ngoài ý muốn.

Sau khi viết xong, mỗi người lần lượt cho tờ giấy vào thùng giấy. Một phút sau, tổ tiết mục thống kê số liệu, đạo diễn công bố kết quả.

"Có vẻ sự lựa chọn của mọi người đều giống nhau, Diệp Phạm sẽ giữ số tiền này thay mọi người."

Cố Nhã Thần nhú mày.

Cô ta nhìn trộm mấy tờ giấy khác, theo lý thuyết phải là Đường Cẩm mới đúng.

Tuy nhiên, tổ tiết mục đã làm như vậy, đương nhiên có dụng ý của bọn họ, cô ta sẽ không thức thòi mà vạch trần.

Diệp Phạm nhú mày.

Cô chắc chắn kết quả bỏ phiếu đã bị tổ tiết mục động tay động chân. Cô không tin, những người ở đây chỉ ở chung với cô được một ngày mà đã tin tưởng cô.

"Được rồi, buổi trưa mọi người có thể nghỉ ngơi một chút, ngày mai chính thức ghi hình."

Ông kính vẫn đang bật, nhưng mọi người cũng không quen thuộc. Các cô không giao lưu nhiều, tự trở về phòng mình.

Diệp Phạm về phòng, cô không bỏ toàn bộ tiền ở một chỗ, mà lấy ra một phần bỏ vào túi cá nhân.

Số tiền còn lại cô bỏ vào ngăn kéo trong phòng, khóa lại.

Cô sẽ mang chìa khoá bên mình.

Đương nhiên Diệp Phạm không tin tổ tiết mục, cô thừa dịp camera tắt đi, cất kỹ tiền.

Diệp Phạm ngủ trong phòng nửa giờ mới tỉnh, cô chuẩn bị xuống tầng uống nước. Vừa mở cửa, cô phát hiện cửa phòng đối diện mở.

Trong phòng không có ai nhưng lại có một số âm thanh phát ra từ nhà vệ sinh.

Diệp Phạm nhú mày, cô gõ cửa trước, rồi đi vào.

Đinh Nhựt Nghi ở cạnh bồn cầu, khuôn mặt cô ấy đỏ bừng, vô cùng khó chịu.

Nhưng vì chương trình chưa ghi hình vào chiều nay, trong phòng cũng không có camera, nên tạm thời vẫn chưa có nhân viên công tác nào phát hiện.

"Cô không sao chứ?" Diệp Phạm bước nhanh, ngồi xuống cạnh Đinh Nhựt Nghi. Diệp Phạm vỗ nhẹ lưng Đinh Nhựt Nghi.

Có thể Đinh Nhựt Nghi bị đau bụng, dạ dày cô ấy vốn không tốt, bây giờ lại không quen khí hậu ở đây, khiến cho sự khó chịu càng thêm trầm trọng.

Diệp Phạm nhanh chóng lấy một cốc nước ấm lên tầng, cô đỡ đem Đinh Nhựt Nghi lên giường trước. Sắc mặt Đinh Nhựt Nghi tái xanh, cơ thể cuộn thành một cục.

"Tôi đi mua thuốc giúp cô, cô uống chút nước nóng trước đi."

Đinh Nhựt Nghi dựa vào giường, giọng nói rất suy yếu: "Không cần."

Cô ấy hơi lo âu nói: "Đây là lần đầu tiên cô tới đây, sẽ không tìm thấy đường."

Diệp Phạm bảo Đinh Nhựt Nghi nghỉ ngơi trước: "Tôi có cách, cô đi ngủ trước đi."

Đinh Nhựt Nghi không còn cách nào: "Làm phiền cô."

Diệp Phạm nhanh chóng thông báo cho tổ tiết mục.

Tổ tiết mục vốn chỉ muốn quay cuộc sống hàng ngày của các minh tinh trong chuyến du lịch, họ sẽ không giúp gì trừ tình huống bất buộc.

Kiếp trước, Diệp Phạm đã từng đến Austria, Austria ở thế giới này khá giống với thế giới cũ, cô tin chắc mình sẽ không lạc đường.

Diệp Phạm lập tức ra ngoài, cô đến tiệm thuốc gần đó mua thuốc chống tiêu chảy và thuốc dạ dày. Cô còn mua thêm một phần cháo rau và đồ ăn nhẹ ở cửa hàng Trung Quốc cách đó không xa.

Lúc Diệp Phạm mua thuốc, thợ quay phim và tổ tiết mục luôn đi theo cô, quay lại tất cả.

Diệp Phạm mang thuốc và cháo về. Sau khi Đinh Nhựt Nghi uống thuốc đã khá lên nhiều. Khuôn mặt cô ấy vẫn tái nhợt, nhưng vẫn nói cảm ơn.

Hành vi không quan tâm của tổ tiết mục tổ khiến Đinh Nhựt Nghi rất thất vọng. Vì hiệu quả chương trình mà họ bỏ qua tất cả, buông tay mặc kệ.

Nếu Diệp Phạm không giúp cô ấy, không biết cô ấy còn phải chịu bao nhiêu khổ. Lần đầu Diệp Phạm gặp cô ấy mà đã có thể làm đến nước này.

Sau khi Diệp Phạm thấy Đinh Nhược Nghi ngủ, mới trở về phòng của mình.

Cô vừa vào phòng, đã phát hiện ngăn kéo bị người khác động vào. Tuy rằng vẫn khóa, nhưng có thể thấy rõ dấu vết bị động chạm.

Giờ phút này, Diệp Phạm lại rất tỉnh táo, cô bình tĩnh mở ngăn kéo.

Quả nhiên, toàn bộ tiền bên trong đã không còn.

Diệp Phạm đã dự đoán trước tổ tiết mục sẽ động tay chân. Nếu tổ tiết mục không làm gì đó, cô mới thấy lạ.

Không ngờ vì hiệu quả chương trình mà họ lại làm ra chuyện như vậy.

Tâm tư của tổ tiết mục rõ ràng rành rành. Bọn họ cố ý để cô giữ tiền, sau đó lấy tiền đi. Không phải muốn tạo ra cảnh tượng cô làm tiền mất sao?

Diệp Phạm nhảy bén đoán được, tổ tiết mục muốn tạo ra điểm bùng nổ, chắc chắn sẽ cho cư dân mạng biết việc này.

Lúc khán giả tức giận, tổ tiết mục sẽ nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này, mà nỗi oan ức này chỉ có thể để cô cống trên lưng.

Tuy nhiên Diệp Phạm cô vẫn sẽ theo diễn biến chương trình mà làm.

Cô sẽ để tổ tiết mục được như ý nguyện, cho chuyện này truyền ra, nhưng là chiều hướng chuyện này thì không nằm không chế của họ.

Diệp Phạm cười lạnh một tiếng.

Cô cảm phong bì trống rỗng, trực tiếp đi tìm tổ tiết mục.

Lúc Diệp Phạm đưa phong bì không còn tiền, tổ tiết mục để thợ quay phim quay lại toàn bộ.

Mà từng cửa phòng đóng chặt cũng lần lượt mở ra. Đường Cẩm, Cố Nhã Thần và Lý Quỳnh lục tục đi ra.

Lúc Đường Cẩm nhìn Diệp Phạm cũng không có phản ứng gì.

Chuyện diễn viên đóng thế khiến cô ta khó khăn như vậy, cô ta không bày sắc mặt khó coi với Diệp Phạm thì đã rất khá.

Tổ tiết mục đã nói những cảnh gây bất lợi cho cô ta thì sẽ cắt đi. Đường Cẩm không cần quan tâm Diệp Phạm.

Đường Cẩm nhìn Diệp Phạm, chú ý đến phong bì trên tay cô, khóe miệng cô ta nhếch lên. Cô ta biết chuyện gì xảy ra, cũng biết Diệp Phạm muốn làm gì.

Diệp Phạm nhìn về mặt Đường Cẩm, cô đoán chắc Đường Cẩm cũng là người biết chuyện này.

Tất cả là cái bẫy của tổ tiết mục đào ra.

Gần đây thanh danh Đường Cẩm rất xấu, cô ta chẳng qua là muốn mượn chương này để thừa cơ tẩy trắng. Mà Diệp Phạm là bước đệm.

Đường Cẩm nhìn chăm chăm sắc mặt Diệp Phạm. Cô ta cười hả hê, muốn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Diệp Phạm.

Nhưng từ đầu tới cuối Diệp Phạm đều rất bình tĩnh, thậm chí cô còn cười với Đường Cẩm.

Đường Cẩm lập tức cau mày, chẳng lẽ tổ tiết mục không sắp xếp được?

Lý Quỳnh nhìn Diệp Phạm muốn đi xuống tầng dưới, cô ấy lo lắng hỏi một câu: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Diệp Phạm: "Tiền của cháu không thấy."

Lập tức, cô nói một câu ý vị thâm trường.

"Nhưng cũng có thể có người lấy đi."

Cố Nhã Thần nghe xong, lập tức mở miệng: "Sao cô bất cẩn như vậy? Tiền cô cầm, cô nên giữ thật kỹ, bây giờ tiền mất, cô muốn mọi người phải làm sao?"

Cố Nhã Thần biết rõ Đường Cẩm ghét Diệp Phạm, vào lúc thích hợp, cô ta sẽ cố gắng bôi đen Diệp Phạm.

Chưa kể, tay cầm đã bày sẵn ở trước mặt cô ta.

Chương trình « Đi du lịch nào » vừa ghi hình, chương trình cụ thể phát sóng phải vào nửa tháng sau.

Trong lúc ghi hình, trang chính thức sẽ thường đăng một đoạn video ngắn để tăng sức hot.

Cùng ngày, tổ tiết mục tổ đăng một đoạn video ngắn, là cảnh Cố Nhã Thần đang chỉ trích Diệp Phạm làm mất tiền.

Video vừa đăng lên, bình luận trên Weibo lập tức bùng nổ.

"Không ngờ Diệp Phạm là người bất cần như thế. Cô ấy không biết phải cất kỹ tiền khi đi du lịch sao?"

"Không phải chương trình thực tế là để bại lộ bản tính sao? Bình thường nhìn mấy người khen cô ta xinh đẹp. Bây giờ tốt rồi, tôi thấy cô ta ngu dốt trong cuộc sống!"

"Mọi người có thể bình tĩnh một chút không? Tổ tiết mục mới đăng một đoạn video ra, ai biết tình huống thật ra sao?"

"Ha ha, kịch bản chương trình thực tế dùng mấy người vẫn chưa rõ sao? Giờ chửi thỏa thích, đến khi chương trình phát sóng, tự đánh mặt mình nhé!"

Thừa dịp lúc cảm xúc của cư dân mạng kích động, đang toàn lực chửi mắng Diệp Phạm, tổ tiết mục tổ lại đăng một bài lên Weibo.

"Ngày mai « Đi du lịch nào » sẽ phát một đoạn video trực tiếp ngắn, khách mời làm mất tiền sẽ tự kiếm!"

Tổ tiết mục nói rất rõ ràng, ngày mai nhóm khách mời sẽ phát trực tiếp trong thời gian ngắn ở Austria, giới hạn là một ngày.

Nhóm khách mời sẽ phân tổ, chia ra kiếm tiền, tổ nào kiếm được nhiều tiền hơn sẽ thắng.

Về cách họ kiếm tiền ra sao, thì dựa vào bản lĩnh, sự thần thông của mình.

Trong thời gian ngắn, bình luận dưới Weibo lại lập tức tăng mạnh.

"Tôi đã nói đây là kịch bản của tổ tiết mục. Trung thực một chút có phải tốt không?"

"Sao cô biết tổ tiết mục không phải vì muốn tẩy trắng cho Diệp Phạm, cố ý phát sóng trực tiếp?"

"Lâu trên là anti fan quen thuộc của Diệp Phạm, tôi gặp cô ta ở rất nhiều bài Weibo của Diệp Phạm. Tôi sẽ đợi đến lúc chị gái Diệp Phạm và mặt cô!"

Lúc cư dân mạng nghị luận sôi nổi, ở Austria xa xôi, Diệp Phạm các cô đã biết sự sắp xếp của tổ tiết mục.

Nhóm khách mời tự trở về phòng mình, sau đó bắt đầu suy nghĩ, ngày mai phải kiếm tiền ra sao.

Đêm đã khuya, một vầng trăng sáng treo ngoài cửa sổ.

Trong phòng không có tiếng động gì, vô cùng yên tĩnh.

Diệp Phạm ngồi trong phòng, ánh mắt bay xa, trong lòng suy nghĩ đủ thứ.

Diệp Phạm biết tổ tiết mục bày ra một màn như thế, là muốn giẫm cô xuống nâng Đường Cẩm lên.

Cho nên, kế hoạch kiếm tiền ngày mai chỉ để Đường Cẩm nổi bật.

Diệp Phạm cười lạnh.

Tổ tiết mục đã cho cô một cơ hội tốt như vậy. Nếu cô không hung hăng và mặt Đường Cẩm thì sao xứng với sự sắp xếp tỉ mỉ của tổ tiết mục được?

Nói đến kiếm tiền bằng bản lĩnh, Diệp Phạm cũng đã nghĩ ra phương pháp.

Vào phát sóng trực tiếp ngày mai, cô chẳng những sẽ thắng Đường Cẩm, mà còn thắng thật xinh đẹp. Khiến Đường Cẩm thua á khẩu không nói nên lời.

Editor có lời muốn nói:

3061 chữ T^T

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mệ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phật Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Đạo diễn tập trung Diệp Phạm và Đường Cẩm, thông báo một chuyện.

Đạo diễn nhìn mọi người một chút, ánh mắt dừng lại trên mặt Diệp Phạm một lúc lâu, mới mở miệng: "Bây giờ tiền đã mất, tổ tiết mục tạm thời cho mọi người mượn một khoản tiền, nhưng từ giờ trở đi, mọi người phải nghĩ cách kiếm tiền."

Cố Nhã Thần nhủ mảy: "Bây giờ bọn tôi ở nước ngoài, kiếm tiền kiểu gì?"

Đạo diễn: "Chuyện này phải do mọi người tự nghĩ cách."

Cố Nhã Thần lườm Diệp Phạm một chút, không kiên nhẫn. Nếu không phải do Diệp Phạm, bọn họ sao cần phải đi kiếm tiền.

Đạo diễn nói tiếp: "Đinh Nhược Nghi ngã bệnh, mọi người còn lại bốn người, tự chia thành hai tổ đi kiếm tiền."

"Quá trình kiếm tiền đều được phát sóng trực tiếp, khán giả sẽ thấy những gì mọi người làm."

"Trong thời gian quy định, tổ nào kiếm được nhiều tiền hơn thì tổ tiết mục thưởng cho nhóm đó."

Cố Nhã Thần lập tức quyết định, cô ta quay đầu nhìn phía Đường Cẩm: "Đường Cẩm, chúng ta thành một tổ nhé."

Cô ta không giỏi bất cứ cái gì, nếu muốn kiếm tiền, nhất định phải dựa vào người khác. Đường Cẩm còn trẻ, danh khí lại rất lớn, cô ta bám lấy Đường Cẩm thì chắc chắn sẽ có rất nhiều cảnh quay.

Đầu tiên Đường Cẩm nhìn Diệp Phạm, giống như đang khoe khoang với Diệp Phạm cô ta đã nhân duyên tốt.

Sau đó, cô ta mới cười nói: "Được."

Biểu hiện của Diệp Phạm rất lạnh nhạt.

Đường Cẩm nghĩ thế nào, đương nhiên cô biết rõ, loại người ngây thơ như Đường Cẩm, cô không thèm chấp.

Lúc này, Lý Quỳnh đi đến, nhìn Diệp Phạm: "Diệp Phạm, hai chúng ta một tổ."

Mặc dù bây giờ có vẻ Diệp Phạm làm mất tiền, nhưng Lý Quỳnh cảm thấy Diệp Phạm không phải loại người này. Ngược lại, rất có thể tổ tiết mục đã giờ trở gì, có rất nhiều chuyện không thể nhìn từ bên ngoài.

Diệp Phạm gật đầu: "Được."

Vậy là, Diệp Phạm và Lý Quỳnh một tổ, Đường Cẩm và Cố Nhã Thần một tổ, bọn họ phải trong thời gian quy định kiếm được tiền.

Sáng hôm sau, Đường Cẩm và Cố Nhã Thần xuất phát từ rất sớm.

Diệp Phạm và Lý Quỳnh vẫn rời khỏi phòng của tổ tiết mục.

Diệp Phạm suy nghĩ, nhìn Lý Quỳnh nói: "Cô Lý, hay là cháu tự đi kiếm tiền vậy."

Lý Quỳnh sững sờ: "Vì sao?"

"Đinh Nhược Nghi ngã bệnh, cháu cảm thấy cần có một người ở lại chăm sóc cô ấy."

Diệp Phạm đã cân nhắc, lần này Đinh Nhược Nghi bị bệnh khá nặng, không có ai chăm sóc cô ấy, cô không yên tâm. Và lại cô đã nghĩ ra một cách kiếm tiền, dù một người cũng được.

Buổi sáng, sau khi rời giường, trực tiếp cũng bắt đầu.

Cư dân mạng trong nước đang đối diện với màn hình, xem phát sóng trực tiếp hai tổ khách mời của « Đi du lịch nào ».

Trên màn hình lập tức xuất hiện rất nhiều bình luận.

"Bây giờ Diệp Phạm ra vẻ làm người tốt làm gì? Lúc cô ta làm mất tiền, tại sao cô ta không nói chắc chắn sẽ giữ tiền thật kỹ?!"

"Một người ở nước ngoài, không có ai giúp đỡ, kiếm tiền cũng rất khó. Vậy mà Diệp Phạm lại tự tin như vậy. Để tôi nhìn xem, cô ta có tự vả vào mặt mình không?"

"Diệp Phạm đừng hứa suông nữa, không kiếm được tiền lại lãng phí thời gian, tổ của Đường Cẩm thắng chắc."

Phần lớn mọi người đều cho rằng Diệp Phạm tự tin mù quáng, tự mình kiếm tiền quả thật là ý nghĩ hão huyền.

Diệp Phạm và Lý Quỳnh ở Austria, các cô không thể thấy được loạt bình luận này.

Lý Quỳnh hơi do dự.

"Nếu cháu không kiếm được tiền, cháu chắc chắn sẽ quay về nhờ cô giúp đỡ." Diệp Phạm nói đùa nhưng rất lễ phép, nghe khá thoải mái.

Không biết vì sao, Lý Quỳnh có loại trực giác rằng nhất định Diệp Phạm sẽ kiếm được tiền, hơn nữa còn vượt ngoài mong đợi của tất cả mọi người.

Lý Quỳnh đồng ý: "Được."

Bên kia, Đường Cẩm và Cố Nhã Thần đã xuất phát. Trên đường đi, Cố Nhã Thần hỏi: "Đường Cẩm, cô đã có cách để kiếm tiền chưa?"

Đường Cẩm: "Tôi vẫn chưa nghĩ ra. Còn cô?"

Cố Nhã Thần: "Tôi luôn không có ý định gì."

Ánh mắt Đường Cẩm thoáng lóe lên một tia chế giễu, ý của Cố Nhã Thần, không phải là dựa vào cô ta sao. Chẳng qua, bây giờ đang trực tiếp, Đường Cẩm không thể biểu hiện những cảm xúc này ra ngoài, chỉ có thể ép xuống.

Đường Cẩm mỉm cười: "Tôi sẽ hát trên đường phố."

"Hóa ra cô biết hát." Nụ cười Cố Nhã Thần rõ ràng hơn một chút.

Cô ta sẽ không keo kiệt khen ngợi Đường Cẩm.

Đường Cẩm mặc kệ Cố Nhã Thần.

Đường Cẩm từ lâu đã biết tổ tiết mục sẽ sắp xếp để các cô kiếm tiền, tổ tiết mục cũng đã sắp xếp xong xuôi để giúp cô ta, cô ta chỉ cần làm theo trình tự là xong.

Đường Cẩm đến một cửa hàng, lấy loa và microphone.

Đường Cẩm lắp microphone xong, thử loa, bắt đầu ca hát.

Tiếng ca vang lên, lúc đầu không nhiều người, về sau dần nhiều lên, rất nhiều người tới vây xem Đường Cẩm.

Một phần trong đó có người thật sự tò mò Đường Cẩm là ai, nhưng phần lớn là người do tổ tiết mục sắp đặt.

Nhất thời, trước mặt Đường Cẩm càng ngày càng nhiều tiền. Cố Nhã Thần thấy vậy, không khỏi cảm thấy may mắn khi mình cùng tổ với Đường Cẩm, cô ta biết Đường Cẩm chắc chắn có cách kiếm được tiền.

Phản bình luận, rất nhiều cư dân mạng bày tỏ ý kiến của mình, đoàn đội của Đường Cẩm và thủy quân cũng cố gắng tẩy trắng cho cô ta.

"Lúc trước Đường Cẩm dính vào chuyện diễn viên đóng thế, bây giờ cô ấy vẫn điệu thấp."

"Luận sự được không? Đây là chương trình thực tế, Đường Cẩm hát rất tốt, cô ấy nghĩ ra cách kiếm tiền này, đã rất hiếm thấy."

"Mặc dù Đường Cẩm không thể hát chuyên nghiệp như ca sĩ, nhưng cô ấy đã kiếm được tiền, đây chính là bản lĩnh của cô ấy."

"Chắc chắn chắc, Diệp Phạm bên kia một chút tiến triển cũng không có, xem ra lần này Diệp Phạm thua chắc."

Đường Cẩm xuất đạo nhiều năm, fan hâm mộ vốn rất nhiều, mặc dù chuyện diễn viên đóng thế lộ ra, nhưng fan trung thành vẫn đứng về phía Đường Cẩm.

Hầu hết bình luận đều khen Đường Cẩm, tuy có người nghi ngờ vì sao trong thời gian ngắn đã có nhiều người như vậy, nhưng sẽ nhanh chóng bị các bình luận che lấp.

Đường Cẩm nhìn thấy tiền càng ngày càng nhiều, về mặt không khỏi đắc ý.

Diệp Phạm, bây giờ tôi xem cô so với tôi kiểu gì?

...

Lúc đạo diễn nói để mọi người kiếm tiền, trong lòng Diệp Phạm đã có một ý tưởng. Trong thế giới của cô, cô là nhạc sĩ, đương nhiên tinh thông các loại nhạc cụ.

Vì vậy, cô muốn kéo đàn violon trên đường phố, thông qua cách này hấp dẫn mọi người.

Nhưng việc bắt buộc bây giờ là phải mượn được một cây đàn violon.

Diệp Phạm ra ngoài, đi tìm một cửa hàng nhạc cụ. Austria là thiên đường của âm nhạc, bầu không khí văn hóa rất nồng đậm. Trên đường có rất nhiều cửa hàng nhạc cụ, cô chuẩn bị đi hỏi một cửa hàng.

Diệp Phạm thấy một cửa hàng nhạc cụ, dừng chân.

Lúc này, mọi người đồn dập bình luận.

"Tôi đi, Diệp Phạm và cửa hàng nhạc cụ làm gì? Chưa từng nghe cô ta biết chơi nhạc cụ mà?"

"Bạn suy nghĩ nhiều, ai quy định vào cửa hàng nhạc cụ là sẽ kéo đàn, biết đâu cô ấy chỉ đến hỏi đường."

"Trông Diệp Phạm rất có khí chất, có khi cô ấy thật sự học nhạc."

Diệp Phạm đi vào, bên trong có một người phụ nữ ngoại quốc. Diệp Phạm nói mục đích của mình, muốn mượn một cây đàn violon, người phụ nữ kia từ chối.

Diệp Phạm cũng không nhụt chí, cô biết yêu cầu này sẽ có một số người không chấp nhận, cô cũng đã đoán được. Diệp Phạm rời khỏi, lại chuẩn bị tìm một cửa hàng khác hỏi.

Diệp Phạm tiếp tục đi về phía trước, cô nhìn xung quanh, có một cửa hàng to lớn trước mặt. Từ bên ngoài nhìn vào, có thể thấy những chiếc đàn piano tuyệt đẹp và mấy cây đàn violon treo trên tường.

Diệp Phạm ngẫm nghĩ một lúc, nhấc chân bước vào. Trong tiệm này có một người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh. Diệp Phạm lịch sự nói: "Xin chào, có thể cho tôi mượn một cây đàn không?"

Người kia tên là Ben.

Ben nhìn Diệp Phạm một lúc, phát hiện cô là cô gái Trung Quốc rất xinh đẹp, anh ta không trực tiếp từ chối mà hỏi một câu: "Cô mượn đàn làm gì?"

Diệp Phạm giải thích: "Tôi đang ghi hình trong một chương trình, trong thời gian quy định nhất định phải kiếm được tiền. Tôi cần dùng đến đàn, vậy anh có thể cho tôi mượn được không?"

Ben nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi có thể cho cô mượn đàn violon, nhưng tôi có một yêu cầu."

Diệp Phạm lắng nghe.

"Trong tiệm tôi có một giáo viên âm nhạc, cô ấy đến từ học viện anh Vienna." Ben chỉ vào người phụ nữ bên cạnh, tiếp tục nói, "Nếu cô kéo đàn tốt hơn cô ấy thì tôi sẽ cho cô mượn đàn."

Vốn anh ta cũng muốn xem cô gái Trung Quốc này kéo ra sao?

Diệp Phạm không hề nghĩ ngợi đồng ý: "Được."

Ben cầm một cây đàn violon, đưa cho Diệp Phạm.

Diệp Phạm nhìn đàn violon, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Lúc Diệp Phạm soạn nhạc, thường dùng nhiều loại nhạc cụ. Từ khi cô xuyên vào cơ thể này, đây là lần đầu tiên cô đụng vào đàn violon, cảm giác trong lòng khó mà nói rõ.

Diệp Phạm cầm đàn, nhẹ nhàng sờ thân đàn, động tác rất quý trọng và cẩn thận.

Diệp Phạm cúi đầu, gác đàn lên vai. Cô chậm rãi nâng tay kia, đặt lên đàn.

Diệp Phạm chăm chú nhìn đàn violon, sùnn mặt cô yên tĩnh lại xinh đẹp.

Mưa đạn lập tức lại nhảy ra.

"Đừng nói, Diệp Phạm đứng đó đã mang cảm giác khí thế."

"Mấy người khen cái gì, tư thế tốt thì sao, nhờ đâu cô ta chỉ gà mờ?"

"Yếu ớt nói một câu, động tác này của Diệp Phạm trông rất chuyên nghiệp."

Diệp Phạm bình tĩnh, ngón tay trắng nõn khê đi chuyển.

Lúc này, tiếng đàn đẹp đẽ vang lên, chậm rãi rơi vào không trung.

Tiếng đàn rất rõ, mỗi một nốt nhạc đều cực kỳ linh hoạt và kỳ diệu. Giống như tiếng gió đêm thanh lành, chạm đến trái tim mọi người.

Ben cũng nhắm mắt lại, hưởng thụ tiếng đàn này.

Lúc này, ngay cả chuỗi mưa đạn cũng ít đi rất nhiều, bọn họ đều đắm chìm trong tiếng đàn của Diệp Phạm.

Ồn ào náo động dường như tan biến, tiếng đàn của Diệp Phạm đã làm dịu trái tim của tất cả mọi người.

Một lúc sau, Diệp Phạm dừng động tác lại, buông đàn xuống.

Ben phản ứng kịp, anh ta mở mắt ra, vẫn chưa thỏa mãn. Anh ta không ngờ cô gái nhỏ này kéo đàn tốt như vậy.

Anh ta cười nói: "Cô gái nhỏ, cô kéo đàn rất khá, nên cho cô mượn đàn này vậy."

Diệp Phạm chân thành nói lời cảm ơn: "Cảm ơn."

"Nếu cô có việc gì cần bọn tôi giúp đỡ thì cứ việc nói." Cô gái bên cạnh Ben nói một câu.

Bình luận trực tiếp lập tức có rất nhiều, tốc độ bình luận nhanh đến kinh người.

"Tôi thu lại câu nói vừa rồi, Diệp Phạm khiến tôi thật kinh hãi, hóa ra cô ấy lợi hại như vậy!"

"Nhờ Diệp Phạm chỉ biết kéo khúc này thì sao? Nếu vậy cô ta kéo tốt cũng bình thường."

"Diệp Phạm thật đẹp, đáng vẽ cô ấy kéo đàn giống như là một bức tranh vậy, tỏ tình với Bạch tiểu thư nè."

"Cho dù Diệp Phạm kéo đàn tốt, nhưng Đường Cẩm cũng đã kiếm được rất nhiều tiền, cuối cùng cô ta cũng thua Đường Cẩm thôi!"

Mặc dù còn có rất nhiều bình luận nghi ngờ, nhưng những bình luận không tốt cũng dần dần ít đi.

Diệp Phạm không thấy loạt mưa đạn này, cô hoàn toàn không biết người ta đánh giá cô ra sao, cô chỉ chăm chú làm chuyện của mình.

Diệp Phạm cầm đàn violon, đi vào cửa hàng nhạc cụ gần đó. Cô quan sát xung quanh. Bây giờ, người trên đường không nhiều, đi lại chỉ có mấy người.

Diệp Phạm thu hồi ánh mắt, cô cũng không hề để ý. Cô cầm đàn violon, hít sâu một hơi.

Ngón tay trắng nõn đặt lên đàn, cây đàn đen nhánh càng làm tăng bàn tay trắng như tuyết của cô.

Diệp Phạm loại bỏ suy nghĩ, tất cả đều cách xa cô. Lúc này, trong mắt cô chỉ còn âm nhạc.

Đường phố Austria, ánh nắng tươi sáng dịu dàng, những tia sáng nhỏ bé chìm chìm nổi nổi.

Diệp Phạm yên lặng đứng đó, dáng người thẳng tắp xinh đẹp, tóc đen nhánh rũ xuống hai bên, trông rất dịu dàng mà lạnh nhạt.

Diệp Phạm nhắm mắt lại. Ánh mắt cô nghiêm túc và chăm chú.

Không quan tâm bất cứ chuyện gì nữa.

Diệp Phạm kéo đàn.

Giờ phút này, tiếng đàn du dương vang lên.

...

Trong nước.

Cửa phòng mở, Đô Đô nằm trên giường lớn, mặt chôn trong chăn, cơ thể nhỏ nhỏ không nhúc nhích, thỉnh thoảng chân nhỏ của bé sẽ nâng lên một chút.

Hôm nay mẹ lại không ở nhà, thật muốn gặp mẹ.

Đô Đô nghiêng đầu sang một bên, bé bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập không vui.

Di Lý đang nấu cơm trong phòng bếp, thỉnh thoảng bà sẽ nhìn tình huống của Đô Đô một chút, cửa phòng mở rộng, bà có thể tùy lúc nhìn phản ứng của Đô Đô.

Cơm nấu xong rất nhanh, dì Lý mẹ tắt bếp, đi ra.

Dì Lý luôn chú ý động tĩnh của Diệp Phạm. Hôm qua, trong chương trình Diệp Phạm làm tiền mắt, việc này gây ồn ào nhốn nháo.

Dì Lý ở chung với Diệp Phạm đã lâu, bà tin Diệp Phạm không phải người như vậy.

Diệp Phạm đối với Đô Đô rất cẩn thận, hướng chi cô đang quay chương trình, sao có thể bất cẩn được.

Hôm nay Diệp Phạm sẽ phát sóng trực tiếp trên mạng, dì Lý đang phân vân có nên để Đô Đô xem video của Diệp Phạm không.

Dì Lý biết, Đô Đô luôn nhớ mẹ.

Ngày nào Đô Đô cũng muốn xem video của Diệp Phạm một lúc, lặp đi lặp lại, không biết bao nhiêu lần.

Dì Lý lấy điện thoại ra, mở trang phát sóng trực tiếp của chương trình thực tế « Đi du lịch nào ».

Ngay từ đầu, dì Lý đã điều chỉnh âm lượng nhỏ đi, bà không muốn Đô Đô nghe thấy.

Dì Lý sợ Diệp Phạm biểu hiện được không tốt, người khác sẽ nói xấu Diệp Phạm. Đến lúc đó, Đô Đô nhìn thấy thì sẽ buồn tủi. Nhưng dì Lý càng xem, nụ cười trên mặt càng lớn.

Dì Lý nhanh chóng bật to âm lượng video, bà cầm điện thoại đi vào trong phòng: "Đô Đô mau đến xem, mẹ cháu ở đây."

Đô Đô vừa nghe đến chữ mẹ, lập tức ngẩng mặt từ trong chăn lên, bé nhanh chóng ngồi thẳng dậy, hai mắt tràn đầy chờ mong.

"Đâu? Đâu? Mẹ ở đâu?"

Dì Lý đưa đặt điện thoại trước mặt Đô Đô. Trên màn hình, Diệp Phạm đang kéo đàn violon, cô nhắm mắt lại, tiếng đàn violon du dương truyền ra từ điện thoại, rơi vào phòng.

Đô Đô mở to mắt, không dám chớp mắt.

Đô Đô ngẩng đầu nhìn dì Lý, ngón tay mập phi chỉ vào màn hình.

"Bà ơi, mẹ thật sự ở trong này."

Dì Lý thấy Đô Đô lập tức nở nụ cười, hoàn toàn khác với dáng vẻ vừa rồi, bà cũng cười sờ đầu Đô Đô.

"Mẹ cháu biểu hiện rất tốt, tất cả mọi người đang khen mẹ cháu."

Sau khi nghe thấy lời này của dì Lý, Đô Đô cười càng vui vẻ, giọng nói non nớt tràn đầy tự hào.

"Có thật không? Cháu biết mẹ tuyệt nhất mà."

Dì Lý đột nhiên nhớ đến còn đồ đang nấu dở trong phòng bếp, bà nhanh chóng thả cơ thể nhỏ nhắn của Đô Đô xuống: "Đô Đô ở đây xem nhé, bà vào phòng bếp chút."

Đô Đô nằm lý trên giường, đầu không nỡ chuyển, ánh mắt bé không nỡ rời khỏi màn hình.

Dì Lý thấy lực chú ý của Đô Đô đặt hết vào video, bà quay người ra khỏi phòng.

Đô Đô nằm trên giường, tay nhỏ chống cằm, bé sợ bỏ qua bất cứ một động tác nào của Diệp Phạm.

Đô Đô càng nhìn mẹ, càng cảm thấy nhớ cô.

Thời gian dần trôi qua, hốc mắt Đô Đô dần đỏ lên, nước mắt treo trên khóe mắt, sắp rơi xuống.

Mẹ từng nói, bé là một bé trai, không thể tùy tiện rơi nước mắt.

Nhưng, nhưng bé vẫn không nhịn được.

Tay nhỏ Đô Đô nắm chặt thành quyền, bé cắn nắm tay nhỏ của mình, không để mình khóc ra, nhưng nước mắt ngày càng nhiều.

Lách tách một tiếng, nước mắt rơi trên màn hình.

Nước mắt khiến tầm mắt Đô Đô mơ hồ.

Đô Đô dụi mắt, nếu bé khóc thì sẽ không thấy rõ mẹ. Bé vươn tay, lau nước mắt trên màn hình đi, muốn tiếp tục nhìn Diệp Phạm.

Hình như Đô Đô vô tình ấn nhầm nút gì, video đang phát trực tiếp lập tức biến mất.

Trong nháy mắt, tiếng đàn dừng lại, Diệp Phạm cũng biến mất khỏi màn hình.

Đô Đô mê mang, không lau nước mắt treo trên lông mi dài nữa, vẻ mặt bé kinh ngạc, bé không biết vì sao đột nhiên không thấy mẹ nữa.

Một giây sau, Đô Đô lập tức khóc òa lên, nước mắt giống như hạt châu, lách tách lách tách rơi xuống không ngừng, không thể ngăn được.

"Mẹ." Giọng Đô Đô mang theo tiếng khóc nức nở, không ngừng gọi mẹ.

Sau khi đi Lý nghe thấy tiếng khóc của Đô Đô, chạy nhanh ra khỏi phòng bếp. Đô Đô ngồi trên giường, khóc đến thở không ra hơi, cả khuôn mặt đỏ bừng, trên mặt đều là nước mắt.

Di Lý luống cuống: "Con sao thế?."

Đô Đô khóc thút thít, bé chỉ vào màn hình nói không ra lời, giọng nói đứt quãng: "Mẹ... Mẹ... Không thấy."

Di Lý nhanh chóng bật video lên lần nữa, Đô Đô thấy Diệp Phạm xuất hiện lần nữa trên điện thoại, cảm xúc mới dần bình tĩnh lại.

Do vừa nãy khóc quá dữ dội, Đô Đô vẫn đang hít thở sâu.

Di Lý không dám đi xa, bà ngồi yên trên giường, ngồi bên cạnh Đô Đô, sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Bà vào toilet vò một cái khăn mặt bằng nước ấm để rửa mặt cho Đô Đô.

Khăn mặt ấm lau nhẹ khuôn mặt trắng nõn, mịn màng của Đô Đô, bé chậm rãi bình tĩnh lại.

Di Lý muốn xoa dịu cảm xúc của Đô Đô nên không tắt video, để Đô Đô xem tiếp.

Đô Đô cẩn thận từng li từng tí cầm điện thoại, bé sợ tay mình lại ấn loạn rồi mẹ lại biến mất.

Đô Đô chỉ dám duỗi ngón út ra, thỉnh thoảng chạm vào Diệp Phạm trên màn hình. Tay nhỏ của bé muốn ấn vào màn hình.

Dáng vẻ của bé vừa muốn ấn lại không dám, âm ức nhìn chăm chăm vào Diệp Phạm trên màn hình.

Lúc nào mẹ mới trở về nhà.

Con thật sự rất nhớ mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Ảnh Thị Thành.

Hạ Hàn đang quay phim, anh không biết mấy chuyện xảy ra ở Austria.

Hạ Hàn đóng vai cảnh sát đang truy đuổi tội phạm.

Hai người cầm súng, dưới địa hình quanh co che lấp, Hạ Hàn bóp cò, tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên qua không khí lạnh lẽo.

Trong lúc truy đuổi, đạn của họ đều đã dùng hết.

Lúc này, tội phạm chạy đã chạy đến cuối hẻm nhỏ, cảnh sát theo sát phía sau, khiến hắn ta không thể tránh.

Hai người gặp chính diện, muốn cướp khẩu súng trong tay đối phương.

Khẩu súng rơi xuống đất tạo một tiếng vang nặng nề.

Ảnh mất Hạ Hàn khẽ di chuyển, bỗng nhiên ra tay, đánh thẳng vào tội phạm. Người kia giờ tay ra đỡ, bắt đầu đánh trả.

Mặt anh không thay đổi, từng chiêu đánh vào chỗ hiểm, động tác dứt khoát.

Bọn họ một tiến một lùi, phản ứng cực nhanh, động tác cũng nhanh.

Động tác của họ vô cùng rõ ràng, cũng cực kỳ chính xác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cho đến khi tay Hạ Hàn siết chặt cổ tội phạm.

Đạo diễn hô "cut" một tiếng: "Cảnh rất tuyệt."

"Hạ Hàn, vất vả rồi."

Người trong đoàn phim ai cũng biết, cảnh quay vừa rồi là đánh thật, cho nên hiệu ứng trong phim sẽ tốt hơn.

Mà Hạ Hàn luôn là người chuyên nghiệp nhất. Cảnh quay nào cũng không cần diễn viên đóng thế, tất cả do anh tự thân lên trận.

Hạ Hàn từng nói, diễn viên đóng thế cũng là diễn viên, bọn họ cũng đam mê điện ảnh.

Anh tôn trọng bất cứ ai theo đuổi điện ảnh.

Như thường lệ, Hạ Hàn rời khỏi studio sau khi tạm biệt diễn viên đối diễn với mình.

Người đại diện và trợ lý đi theo Hạ Hàn vào chiếc xe màu đen.

Liên tục quay cảnh hành động trong mấy ngày, Hạ Hàn chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Sau khi ngồi vào xe, anh dựa vào ghế, chậm rãi nhắm mắt lại.

Về mặt Hạ Hàn lạnh lùng, áp suất cả người vô cùng lạnh lẽo.

Lúc này, bên Austria, tổ tiết mục của « Đi du lịch nào » đang phát sóng trực tiếp hai tổ.

Trên Weibo đang rất hot, trợ lý của Hạ Hàn có chú ý đến chương trình thực tế này.

Trợ lý mở điện thoại, ngồi bên cạnh Hạ Hàn. Vì anh ta không muốn làm phiền Hạ Hàn nên đeo tai nghe xem phát sóng trực tiếp của Diệp Phạm.

Trong màn hình điện thoại đã xuất hiện đến đoạn Diệp Phạm đến cửa hàng nhạc cụ mượn đàn violon.

Trợ lý nhìn màn hình, nhìn quần chúng đang kinh ngạc và ca ngợi, không nhận được kinh ngạc.

"Sao thế?" Đột nhiên Hạ Hàn mở mắt, nhìn sang.

Anh nghe thấy giọng nói của trợ lý nên cất tiếng hỏi.

Trợ lý tháo tai nghe, giải thích với Hạ Hàn: Chương trình « Đi du lịch nào » đang ghi hình ở Austria, bây giờ nhóm khách mời đang phát sóng trực tiếp một đoạn ngắn."

Tầm mắt Hạ Hàn rơi vào màn hình điện thoại, nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo T-shirt trắng và quần jean trong đám người, khí chất thanh lãnh, đặc biệt thu hút.

Rõ ràng cô mặc rất đơn giản sạch sẽ, nhưng ánh nắng rơi trên người cô lại bất ngờ làm nổi bật vẻ đẹp vô song của cô.

Người đó là Diệp Phạm.

Không biết vì sao, Hạ Hàn lại vô thức xem phát sóng trực tiếp.

Diệp Phạm luôn im lặng, cô đặt đàn violon lên vai, cần cổ thon dài trắng nõn, làn da trong suốt.

Cô đứng ở đó, bắt đầu kéo đàn violon.

Một giây sau.

Âm nhạc vang lên, từ dây đàn kéo căng tuôn ra.

Về mặt Diệp Phạm chuyên chú và nghiêm túc, mỗi một nốt nhạc đều đi vào lòng người, giống như tiếng trời.

Ngay lúc đó.

Hạ Hàn bỗng đứng thẳng lưng, nhìn chăm chăm màn hình không chớp mắt.

Anh nhìn thẳng vào bóng hình Diệp Phạm, khẽ cau mày.

Bài Diệp Phạm chơi là một bản nhạc cổ điển, trong mắt người khác có lẽ chỉ là dễ nghe và êm tai.

Bản nhạc này đã có rất nhiều người từng chơi.

Đương nhiên, những người thích nghe nhạc cổ điển đều biết, âm nhạc không chỉ thể hiện ở âm thanh mà còn thể hiện qua cảm xúc.

Mà cảm xúc của người trình diễn sẽ biểu hiện hết qua một bản nhạc.

Tiếng đàn của Diệp Phạm trong suốt và sạch sẽ.

Hạ Hàn càng nghe càng thấy loại cảm giác từng quen dữ dội hơn.

Âm thanh này dường như đến từ hồi ức xa xôi của anh.

Hạ Hàn mím môi, nhìn chăm chăm Diệp Phạm.

Nhưng sự thờ ơ trong mắt trước kia dần biến thành hứng thú, giống như băng tuyết dần dần tan đi dưới ánh mặt trời.

Anh nhìn cô, nở nụ cười nhẹ không dễ phát hiện.

...

Ánh mặt trời lấp lánh trên đường phố Austria.

Diệp Phạm đứng đó, tay cô cầm đàn violon, nghiêm túc và chuyên chú kéo đàn.

Tay Diệp Phạm nhẹ nhàng đặt lên đàn, ngón tay tinh tế thon dài, đầu ngón tay nhuộm ánh sáng trắng.

Cô nghiêng đầu, nhắm mắt lại.

Diệp Phạm kéo đàn violon, giờ phút này, cô quên mình vẫn đang ở đường phố Austria, giống như đã trở về thế giới cũ.

Để sáng tác một bài hát, Diệp Phạm đã sửa chữa, gạch bỏ vô số lần. Trong trái tim lạnh nhạt của cô thì âm nhạc chính là tất cả.

Từ khi Diệp Phạm đến thế giới này, lần đầu tiên cô gần âm nhạc đến thế, cũng là lần đầu tiên tận hưởng âm nhạc như vậy.

Trong lòng Diệp Phạm không vương bận điều gì. Cô kéo đàn violon, biểu diễn lần này không liên quan đến chương trình, cũng không liên quan đến bất cứ chuyện gì.

Tiếng đàn du dương tràn ngập khắp đường phố rộng lớn, mang đến màu sắc mới cho thiên đường của âm nhạc này.

Tiếng đàn chậm rãi vang lên, khiến mọi người chìm đắm trong đó.

Bây giờ rõ ràng là ban ngày nhưng lại yên tĩnh như ban đêm. Mọi người cứ như vậy chìm đắm vào thế giới mộng ảo thật sâu.

Một lúc sau, tiếng bước chân nườm nượp mà đến, một số người ngoại quốc lần theo tiếng đàn đến chỗ này. Bọn họ vô cùng tò mò. Rốt cuộc ai có thể kéo được tiếng đàn tuyệt vời như vậy?

Lúc bọn họ thấy Diệp Phạm, ánh mắt dừng một chút.

Bọn họ vốn vì tiếng đàn tuyệt vời này mà đến, nhưng không ngờ lại bị cô gái trước mắt này hấp dẫn.

Cô gái trước mắt mặc áo T-shirt trắng với quần jean. Kiểu dáng vô cùng đơn giản, tự nhiên phóng khoáng, nhưng vẻ đẹp của cô vẫn chói mắt.

Vẻ đẹp này, nếu thêm một chút thì quá đẹp đẽ, giảm một chút lại quá đơn giản, không hơn không kém, mọi thứ đều vừa đủ.

Khí chất của cô rất đặc biệt, khiến người khác hoàn toàn không thể rời mắt. Họ đang thưởng thức âm nhạc nhưng cũng là thưởng thức cái đẹp.

Mọi người xung quanh ngày càng nhiều, đường phố vốn im ắng bỗng có rất nhiều người.

Có du học sinh Trung Quốc, cũng có bạn bè nước ngoài. Có người vừa từ chỗ Đường Cẩm đến, có người lần đầu tiên thấy Diệp Phạm.

Bọn họ không khỏi dừng lại, nhìn chăm chú cô gái trước mắt.

Kết thúc khúc nhạc, Diệp Phạm buông tay, đặt đàn xuống.

Tiếng đàn dừng lại nhưng bầu không khí dường như vẫn quanh quẩn xung quanh. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, không có ai mở miệng, sợ phá vỡ sự yên tĩnh tốt đẹp này.

Mọi người đều say mê, nhưng cũng thất vọng mất mát, loại âm thanh tuyệt vời như vậy đã kết thúc.

Diệp Phạm mở mắt ra, sững sờ. Xung quanh cô đã có đầy người. Vừa nãy cô kéo đàn violon quá chuyên chú nên không để ý.

Diệp Phạm nhếch môi, cười dịu dàng. Cô cúi người.

Một lúc sau, trong sự yên tĩnh ngán ngùi, bỗng nhiên có người vỗ tay.

Một giây sau, tiếng vỗ tay dày đặc vang lên, ngày càng có nhiều người vỗ tay.

Tiếng vỗ tay tràn ngập đường phố, từng trận từng trận. Tiếng vỗ tay là sự khen ngợi tốt nhất với người trình diễn, cũng khẳng định thực lực của Diệp Phạm.

Mà Diệp Phạm xứng đáng được khen ngợi như vậy.

Bọn họ nhìn Diệp Phạm, trên mặt tràn ngập ý cười.

Không chỉ người trên đường phố Austria, khán giả xem phát sóng trực tiếp cũng đang điên cuồng, mưa đạn bùng nổ trong nháy mắt.

Làn đạn bình luận xẹt nhanh trên màn hình.

"Loại người vừa xinh đẹp vừa có thực lực như Diệp Phạm hóa ra vẫn còn, tôi muốn trở thành fan trung thành của chị gái Diệp Phạm a a!"

"Trời ạ, tôi cũng không biết phải hình dung tiếng đàn Diệp Phạm thế nào, tôi còn tưởng đó là bậc thầy nào đó đang biểu diễn đó."

"Người vừa nói Diệp Phạm chỉ biết kéo một bài đứng ra cho tôi, xem trình độ trình diễn của người ta kia. Đây thật sự chỉ là người biết kéo một bài? Cười đến rụng răng mất!"

"Tôi là fan qua đường của Diệp Phạm. Vừa nãy tôi luôn chịu đựng không nói gì, vì muốn antifan của Diệp Phạm biết cái gì là dùng thực lực nói chuyện. Cuối cùng tôi đã đợi được, cái vả mặt này quả thật vừa nhanh vừa chuẩn."

Mưa đạn bay rất nhanh, nhưng vẫn có một số người đưa ra cách nhìn không tốt.

"Dù Diệp Phạm kéo đàn tốt, nhưng cũng không thể trong chốc lát đã có nhiều người xem như vậy. Chắc hẳn những người này được giao phó rồi."

"Tôi cũng thấy kỳ lạ, không chừng cô ta giờ trò gì."

Bình luận vừa xuất hiện, fan hâm mộ của Diệp Phạm toàn lực phản bác.

"Trợn to mắt của cô mà nhìn đi, trong đám người đó có mấy người từ chỗ Đường Cẩm đến đây, vậy mà gọi là giao phó??? Cô là fans Đường Cẩm chứ gì, đến đây tìm cảm giác tồn tại làm gì!"

"Cô cho rằng fans Diệp Phạm dễ ức hiếp à? Tại sao cô không nói Đường Cẩm giao phó họ? Chỉ bằng chất giọng phổ thông của cô ta mà còn có nhiều người vây xem như vậy. Đó mới là gặp quý đấy."

Mưa đạn bình luận rất nhanh trở thành cuộc đại chiến giữa fans Diệp Phạm và fans Đường Cẩm.

Trên đường lớn, Diệp Phạm cười nhìn mọi người: "Tôi đang ghi hình một chương trình, trong khoảng thời gian ngắn phải kiếm được tiền."

"Mọi người muốn nghe bài nào, tôi sẽ tiếp tục trình diễn."

Có một người trong đám người nói: "Chỉ cần bài hát do cô kéo, chúng tôi đều thích."

Người nói chuyện là một du học sinh Trung Quốc, cô ấy nhìn Diệp Phạm, phấn khích nói một câu.

Mọi người cũng phụ họa.

Diệp Phạm cười: "Được."

Giờ phút này, tất cả âm thanh xung quanh được nghỉ ngơi, đường phố ồn ào lại trở về yên tĩnh.

Mọi người mong chờ nhìn Diệp Phạm.

Diệp Phạm lại cầm đàn lên. Lần này, Diệp Phạm đổi bài hát có phong cách khác.

Bài vừa rồi là bài trữ tình, lần này, giai điệu lại rất vui vẻ. Tốc độ kéo đàn của Diệp Phạm nhanh hơn rất nhiều, nhưng không hề bị chệch nhịp.

Diệp Phạm bình tĩnh và lạnh nhạt kéo đàn violon, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ánh mặt trời chiếu lên sườn mặt Diệp Phạm, dường như ánh sáng này cũng trở nên dịu dàng.

Không ngoại lệ, những người đi ngang qua chỗ này đều sẽ dừng lại vì Diệp Phạm.

Tiếng đàn của cô, mang theo sự sạch sẽ và mát dịu hiếm có.

Diệp Phạm giống như một tờ giấy trắng, cho dù bôi vẽ thế nào thì cũng miêu tả được màu sắc đẹp nhất.

Dưới mưa đạn, mọi người đều khen ngợi Diệp Phạm, chỉ cần một bình luận không hài hòa xuất hiện thì đám fan hâm mộ lập tức dè xúing.

"Dáng người chị gái đẹp như vậy, kéo đàn lại dễ nghe, thật không cho người khác con đường sống."

"Tôi học đàn violon rất nhiều năm, tôi thấy, chắc chắn Diệp Phạm đã khổ luyện nhiều năm. Động tác kéo đàn của cô ấy vô cùng chuyên nghiệp."

Trên đường lớn, mọi người nhìn chăm chú Diệp Phạm. Thậm chí còn có người lấy điện thoại ra, quay lại hình ảnh Diệp Phạm kéo đàn.

Bên kia.

Đường Cẩm hát hơi mệt, cô ta vốn không phải ca sĩ chuyên nghiệp, hát lâu như vậy, khó tránh khỏi giọng sẽ khàn đi.

Đường Cẩm nghiêng đầu sang chỗ khác, đúng lúc trông thấy Cố Nhã Thần không có việc gì làm bên cạnh.

Cô ta cực khổ như vậy, ả ta thì tốt rồi, dính ánh sáng của cô ta, đương nhiên cũng kiếm được nhiều tiền.

Tuy Đường Cẩm biết số tiền cô ta kiếm được phần lớn là của tổ tiết mục.

Nhưng cô ta cũng cố gắng ca hát. Dù sao chỉ cần khiến Diệp Phạm kinh ngạc là được rồi.

Lúc nghỉ ngơi, Cố Nhã Thần nhìn Đường Cẩm: "Đường Cẩm, cô có cảm thấy người xem thiếu đi không?"

Đường Cẩm lơ đãng: "Chúng ta đã kiếm được rất nhiều tiền."

Cố Nhã Thần: "Nhưng tôi phát hiện có rất nhiều người đi về cùng một phía."

Vừa nãy khi Đường Cẩm đang hát, không phát hiện điều này. Cố Nhã Thần vừa nói ra, cô ta mới phát hiện không đúng, người xem cô hát ngày càng ít đi.

Cách đó không xa, có mấy cô gái Trung Quốc phản kích thảo luận: "Bên kia có người đang kéo đàn violon, chúng ta đến xem đi, cô ấy kéo rất tốt."

Đường Cẩm cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn cười: "Các cô nói đến ai thế?"

Mấy cô gái Trung Quốc kiên nhẫn mở miệng: "Có cô gái đang kéo đàn violon, cô ấy giống các cô, đều đang ghi chương trình."

Trái tim Đường Cẩm run lên.

Trong lòng cô ta có linh cảm xấu, ghi chương trình?

Đường Cẩm kèm chế cảm xúc, hỏi tiếp: "Cô gái các cô nhắc đến là ai?"

Cô gái nói: "Cô ấy đến từ Trung Quốc, rất xinh đẹp, kéo đàn cũng tốt, rất nhiều người chạy đến xem cô ấy kéo đàn violon."

Nói xong câu đó, cô gái rời đi cùng bạn mình.

Đường Cẩm rất tức giận, quả nhiên là Diệp Phạm. Cô ta ca hát, Diệp Phạm lại kéo đàn violon, Diệp Phạm đang cố ý đối nghịch với cô ta sao?

Lúc này, cố tình Cố Nhã Thần lại hỏi một câu, ả ta hơi lo lắng: "Người mấy cô ấy nói không phải là Diệp Phạm chứ?"

Đường Cẩm tức nghẹn, nếu là ngày thường, cô ta đã nổi giận với nhân viên công tác. Nhưng bây giờ đang trực tiếp, cô ta đành phải kiềm chế sự tức giận của mình.

Đường Cẩm miễn cưỡng duy trì vẻ mặt: "Ừ."

Cố Nhã Thần không để trong lòng: "Chẳng qua, chúng ta kiếm được nhiều tiền như vậy, chắc chắn Diệp Phạm sẽ không vượt qua tổ mình đâu."

Đường Cẩm nhìn qua số tiền kiếm được, lại trở nên tự tin.

Đúng vậy, cô ta kiếm nhiều tiền như vậy. Dù Diệp Phạm lợi hại ra sao, cũng không thể vượt qua cô ta trong thời gian ngắn như vậy.

Đường Cẩm nở nụ cười, yên tâm ngồi xuống.

...

Sau khi Diệp Phạm chơi xong một bài nữa, có người tiến lên muốn chụp chung với Diệp Phạm, Diệp Phạm đồng ý. Bọn họ chụp hình rồi hài lòng rồi đi.

Có vài người lên nói chuyện với Diệp Phạm, hỏi cô một số vấn đề. Diệp Phạm cũng không mất kiên nhẫn, mỗi một vấn đề đều được cô bình tĩnh trả lời.

Một màn này rơi vào mắt khán giả, mưa đạn từng cái bay ra, trong màn đạn ngoại trừ khen ngợi Diệp Phạm thì còn có người đưa ra nghi vấn.

"Từ khi chương trình bắt đầu, tôi đã cảm thấy hơi kỳ lạ. Diệp Phạm biết rõ cô ấy phải giữ tiền, cô ấy sẽ không có lý do làm mất tiền."

"Chị gái có thể kéo ra tiếng đàn sạch sẽ như thế, lúc diễn kịch cũng rất nghiêm túc, tôi cũng không tin chị gái làm mất khoản tiền kia."

"Thật ra, tôi cảm thấy, tổ tiết mục chỉ đăng lên mấy chỗ vụn vặt, không cho chúng ta thấy tất cả, không chừng do tổ tiết mục chỉnh sửa ác ý."

Lần cạnh tranh này, người đến xem Diệp Phạm rõ ràng nhiều hơn Đường Cẩm. Cư dân mạng cũng luôn chú ý tiền họ kiếm được lúc phát sóng trực tiếp.

Xem ra, Diệp Phạm tất thắng!

Cuối cùng cũng có người chất vấn, Diệp Phạm và Đường Cẩm cùng tham gia chương trình thực tế này, sau đó cô làm mất tiền, bị cư dân mạng chửi rủa.

Sau đó, Diệp Phạm với Đường Cẩm lại chia thành hai tổ, cạnh tranh với nhau. Tổ tiết mục cố tình lấy độ hot của các cô, để hai người đối lập nhau...

Một lần rồi lại một lần, từ khi vừa bắt đầu, hay đây là một trận lằng xê?

Editor có lời muốn nói:

Chương này có 2 chỗ mk đổi đại từ xưng hô của Cố Nhã Thần từ "cô ta" thành "à ta" để tránh nhầm lẫn với Đường Cẩm nhé. À, các cô lờ mờ đoán ra bí mật tui nhắc đến ở chương trước chưa□□□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Thời gian quy định đã đến, Diệp Phạm và Đường Cẩm trở về phòng.

Lý Quỳnh vừa thấy Diệp Phạm, lập tức tiến lên lo lắng hỏi: "Có cần cô giúp đỡ không?"

Diệp Phạm đã nói, nếu không kiếm được tiền, thì sẽ quay lại tìm cô. Diệp Phạm chưa từng quay lại nhưng Lý Quỳnh vẫn nhớ kỹ chuyện này.

Diệp Phạm cười nói: "Yên tâm, cháu đã kiếm được tiền."

Về mặt Lý Quỳnh thả lỏng, cô đang muốn nói gì thì Cố Nhã Thần đi tới, đánh gãy lời cô.

Lý Quỳnh không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt.

Cố Nhã Thần nhìn Diệp Phạm, giọng điệu cô ta hơi kì lạ: "Diệp Phạm, nghe nói cô biết kéo đàn violon."

Nghĩ đến việc đi dọc đường thường nghe thấy mọi người bàn luận về Diệp Phạm, cô ta rất ghen tị.

Diệp Phạm nhàn nhạt mở miệng: "Hừm, từng học một chút."

Cố Nhã Thần nhìn Đường Cẩm, bỗng nhiên nói một câu: "Diệp Phạm, Đường Cẩm hát thì cô lại kéo đàn violon."

"Thật là trùng hợp."

Lời này nghe qua như nói cách kiếm tiền của hai người giống nhau nhưng thật ra ám chỉ hai người không hợp nhau. Diệp Phạm muốn kéo đàn violon để cướp đi sự nổi bật của Đường Cẩm.

Cố Nhã Thần biết Diệp Phạm từng là diễn viên đóng thế của Đường Cẩm, cô ta cố ý nói như vậy để Đường Cẩm càng ghét Diệp Phạm hơn, gây ra tranh chấp giữa họ.

Nếu Đường Cẩm tức giận thì cô ta sẽ có thêm cơ hội lấy lòng.

Đường Cẩm nghe câu này xong thì trên mặt lộ biểu cảm khó chịu.

Cô ta nhìn Diệp Phạm, trong lòng càng khó chịu, chắc chắn Diệp Phạm cố ý.

Diệp Phạm biết Cố Nhã Thần đang khiêu khích nhưng cô cũng không phải loại người dễ bị nhào nặn.

Diệp Phạm nhìn Cố Nhã Thần, giọng nói bình tĩnh vang lên: "Thật ra không phải trùng hợp."

"Bọn tôi một người ca hát, một người kéo đàn violon. Một người đầu phố, một người cuối phố. Cách kiếm tiền khác, địa điểm cũng khác."

Giọng điệu Diệp Phạm rất nhạt: "Nếu có chỗ giống nhau thì chắc là bọn tôi kiếm tiền bằng bản lĩnh của mình."

Một câu hỏi hột đã rũ sạch quan hệ giữa cô với Đường Cẩm.

Cố Nhã Thần ngậm miệng. Đường Cẩm nghĩ đến lúc này kiếm tiền, Cố Nhã Thần không giúp được gì. Đường Cẩm hừ lạnh trong lòng.

Bây giờ vẫn đang trực tiếp, mưa đạn bay nhanh.

"Bình thường Cố Nhã Thần trông rất thuần khiết. Nhưng sao với Diệp Phạm cô ấy lại hẹp hòi thế nhỉ?"

"Trước kia đã có bài đào ra thời đi học Cố Nhã Thần rất tâm cơ. Bây giờ xem ra quả nhiên đúng thật."

"Đừng quan tâm chuyện này, chúng ta đoán ai kiếm được nhiều tiền hơn đi. Tôi đoán là Diệp Phạm, lúc cô ấy kéo đàn violon, người xem ngày càng nhiều."

"Khả năng Đường Cẩm thắng cũng rất lớn. Không phải ngay từ đầu đã có rất nhiều người xem Đường Cẩm sao?"

Khán giả tích cực thảo luận tổ nào sẽ thắng. Một nửa đứng về phía Diệp Phạm, một nửa đứng về phía Đường Cẩm.

Lúc này, đạo diễn nói: "Bây giờ mọi người bỏ tiền lên bàn, chúng tôi sẽ đếm xem tổ nào kiếm nhiều tiền hơn."

Diệp Phạm và Đường Cẩm tiến lên, hai người đặt tiền lên bàn, sau đó đứng một bên.

Diệp Phạm rất bình tĩnh.

Cô biết tổ tiết mục đứng về phía Đường Cẩm. Sở dĩ bọn họ phát sóng trực tiếp vì muốn chứng minh Đường Cẩm kiếm được nhiều tiền hơn cô.

Từ đó đạt được mục đích giảm cô xuống, nâng Đường Cẩm lên.

Dưới sự thiết kế của tổ tiết mục, cô không chỉ làm mất tiền mà thậm chí cô còn không kiếm được tiền nhiều như người ta. So sánh giữa hai người, từ đầu chương trình, cô đã để lại ấn tượng rất xấu với khán giả.

Diệp Phạm cười lạnh một tiếng.

Bọn họ muốn nâng Đường Cẩm lên thì Đường Cẩm cũng phải có bản lĩnh mới được. Với một người không có bản lĩnh, dù họ sắp xếp cho cô ta tất cả thì cô ta cũng không tiến được xa.

Bọn họ đã tính toán rất tốt.

Nhưng sao cô có thể để họ toại nguyện được.

Diệp Phạm cup mắt, che giấu sự châm chọc ở đáy mắt.

Trong tính toán của tổ tiết mục cũng không ngờ cô sẽ kéo đàn violon.

Cô tinh thông các loại nhạc cụ. Bây giờ chỉ chơi mấy bài thôi, với cô là chuyện đơn giản nhất.

Diệp Phạm rất tự tin. Từ lúc cô chọn việc kéo đàn violon để kiếm tiền thì cô đã biết chắc chắn cô sẽ thắng, hơn nữa còn vượt xa Đường Cẩm.

Đạo diễn: "Tôi sẽ kiểm tra tổ Đường Cẩm kiếm được bao nhiêu tiền."

Thợ quay phim đã nói với đạo diễn, bên Đường Cẩm rất thuận lợi. Những người đi ngang qua, bọn hắn đều nhờ được, chắc chắn Đường Cẩm sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Tuy Diệp Phạm khiến đạo diễn ngạc nhiên, nhưng Diệp Phạm bắt đầu quá muộn. Lúc cô bắt đầu kéo đàn violon thì bên Đường Cẩm đã kiếm được tiền.

Nên đạo diễn cũng không đề tâm chuyện này.

Đạo diễn đếm tiền xong: "Tổ Đường Cẩm kiếm được 100 Euro*."

*100 Euro = 2,536,200 VND (1 Euro= 25,400 VND)

Đường Cẩm không khỏi vênh cằm lên, nhìn Diệp Phạm, trên mặt lộ vẻ đắc ý.

Trong nửa ngày ngắn ngủi, cô ta đã kiếm được 100 Euro. Nhiều tiền như thế, sao Diệp Phạm có thể bằng cô ta được?

Đường Cẩm nhìn sang, lại chỉ thấy sullen mặt Diệp Phạm.

Diệp Phạm không nhìn cô ta, thậm chí sắc mặt còn không thay đổi.

Diệp Phạm biết cô ta kiếm được nhiều tiền như vậy mà không hề kinh ngạc, cũng không hề ghen tị.

Đường Cẩm cảm giận nghĩ. Về mặt này của Diệp Phạm giống như không có thứ gì khiến cô để tâm, cũng giống như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của cô.

Nhưng Đường Cẩm tin chắc rằng lúc công bố cô ta thắng thì Diệp Phạm sẽ không bình tĩnh như vậy.

Mưa đạn bay nhanh, mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Tôi không nhìn lầm chứ, là 100 Euro! Đường Cẩm giấu tài thật sâu, tôi quyết định sẽ trở lại làm fans của cô ấy."

"Quầy lên quầy lên. Tôi cá Diệp Phạm không kiếm được dù chỉ là số dư của Đường Cẩm. Đường Cẩm kiếm nhiều tiền như vậy, không biết hot đến khi nào đây?"

Sau đó, đạo diễn bắt đầu đếm số tiền Diệp Phạm kiếm được.

Đạo diễn cầm tiền trong tay, ngón tay lật tiền, miệng đọc, giọng của ông ta dần dần im bật.

Cho đến khi biểu cảm của ông ta đóng băng.

Khách mời ở đây đều nhìn chăm chăm đạo diễn, muốn biết kết quả.

Xảy ra chuyện gì? Vì sao đạo diễn lại im lặng không nói gì? Chẳng lẽ tiền Diệp Phạm kiếm được quá ít?

Không, với biểu cảm này của đạo diễn thì không giống như vậy.

Đạo diễn ngược mắt nhìn ống kính, tuyên bố với khách mời cũng như cư dân mạng đang xem trực tiếp.

"Số tiền Diệp Phạm kiếm được là..."

Đạo diễn dừng lại một lúc mới chậm rãi nói.

"300 Euro."

Trời ạ!

Nhóm khách mời hít sâu một hơi, ngất ra tại chỗ.

Cố Nhã Thần không tin: "Đạo diễn, ông không đếm nhầm chứ?"

"Mọi người không nghe nhầm." Đạo diễn nhìn mọi người, "Diệp Phạm thật sự kiếm được 300 Euro."

Lần phát sóng trực tiếp này vốn là kế hoạch của tổ tiết mục. Bọn họ đã bàn xong với đoàn đội của Đường Cẩm, để cư dân mạng dần thay đổi ấn tượng về Đường Cẩm.

Nhưng tất cả tính toán lại không thành công.

Năng lực tùy cơ ứng biến của Diệp Phạm mạnh đến mức khiến họ không ngờ được.

Bọn họ không ngờ Diệp Phạm có thể kiếm được 300 Euro trong thời gian ngắn như vậy.

Diệp Phạm mỉm cười. Nụ cười của cô rất dịu dàng nhưng tràn đầy tự tin.

Còn Đường Cẩm thì há miệng, cô ta ngẩn ngơ, trên mặt đầy vẻ không thể tin được.

Là một minh tinh xuất đạo nhiều năm. Hôm nay, việc kiểm soát cảm xúc của Đường Cẩm hoàn toàn thất bại.

Nửa phút sau, Đường Cẩm mới nhớ đang phát sóng trực tiếp.

Cô ta mỉm cười miễn cưỡng, khóe miệng vô cùng cứng ngắc.

"Đường Cẩm xuất phát trước, lại hát ở chỗ nhộn nhịp, chiếm hết thiên thời địa lợi. Vậy mà cũng không bằng Diệp Phạm, xấu hổ chết đi được."

"Tôi biết mà, chút bản lĩnh này của Đường Cẩm chẳng là gì với Diệp Phạm. Đường Cẩm đã bị nghiền ép."

"Không ai cảm thấy thời gian mất tiền trong video ngắn được đăng lên hôm qua rất trùng hợp sao? Bây giờ nghĩ lại mới thấy có khi do tổ tiết mục cố ý."

"Nếu là thật thì chương trình và đoàn phim cũng thật quá đáng. Sau này ai dám tham gia chương trình này nữa?"

Những bình luận chất vấn khi phát sóng trực tiếp bị chìm xuống trong nháy mắt.

Những bình luận dưới blog chính thức của chương trình cũng bị xóa hết. Họ muốn che giấu sự thật về việc mất tiền, thừa cơ đục nước béo cò mà qua loa chuyện mất tiền trước đó.

Đạo diễn: "Vì Diệp Phạm đã thắng nên cô ấy sẽ nhận được vé đến cung điện Schoenbrunn."

"Theo quy định trước đó, Diệp Phạm còn nhận được số tiền thưởng là 100 Euro."

Đạo diễn đã bàn với đoàn đội Đường Cẩm rằng sẽ tẩy trắng Đường Cẩm trong chương trình này.

Không ngờ lần tranh tài này Đường Cẩm không thắng, mà Diệp Phạm được lợi. Ông ta có thể tưởng tượng được, hướng gió dư luận bây giờ đã thoát khỏi tầm kiểm soát của tổ tiết mục.

Ông ta rõ ràng chỉ muốn tẩy trắng Đường Cẩm nhưng lại cho Diệp Phạm cơ hội, rải đường cho cô.

Diệp Phạm im lặng nửa ngày, đột nhiên nói: "Tôi có thể chia đều phần thưởng này cho mọi người không?"

Đạo diễn sùng sốt: "Phần thưởng tổ tiết mục đã trao, cô có thể tự quyết định."

Ánh mắt Diệp Phạm khê di chuyển: "Chương trình này tên là « Đi du lịch nào » do muốn chúng tôi được trải nghiệm một chuyến du lịch nghèo nàn."

"Tôi nghĩ, đi du lịch là mọi người cùng du lịch chứ không phải một người."

Diệp Phạm nhìn đạo diễn, ánh mắt cô rất bình tĩnh.

Giọng nói Diệp Phạm lạnh lùng, cũng đang châm chọc tổ tiết mục đang dệt gấm thêu hoa cho Đường Cẩm.

Đang phát sóng trực tiếp nên đạo diễn không thể cãi lại.

Nhưng qua chuyện ngày hôm nay, tổ tiết mục đã có ấn tượng rất sâu về Diệp Phạm.

Diệp Phạm rất tinh táo và bình tĩnh. Dù biết tổ tiết mục đang gây khó dễ nhưng không hề hoảng loạn.

Khiến người khác rất muốn biết với tính cách này, cô sẽ tiến xa đến mức nào trong giới giải trí?

...

Bên kia.

Bảo bối Đô Đô đang ngủ.

Video Diệp Phạm kéo đàn violon trên mạng đã có thể download, dì Lý download video cho bé xem.

Đô Đô nhìn Diệp Phạm cả ngày. Mong mẹ có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt bé.

Lúc Đô Đô mệt thì sẽ nhớ mẹ trong mơ.

Đô Đô ngủ say, bé nằm trên giường nhỏ, trở mình.

Cánh tay nhỏ mập mập ôm chặt gối ôm.

Giọng nói mềm nhũn của Đô Đô vang lên, bé nghĩ rằng mình đang ôm mẹ.

Những từ mơ hồ phát ra từ miệng nhỏ chúm chím của Đô Đô.

"Mẹ, mẹ."

Đô Đô vô thức ôm chặt gối ôm hơn.

Bé nài thanh nài khí lắm lắm.

"Ôm con..."

Tiếng hít thở yên tĩnh phập phồng, khuôn mặt đầy thịt của Đô Đô dán trên gối ôm mềm mại.

Bé hay dụi vào gối ôm, giống như lúc dụi vào mẹ.

Đột nhiên Đô Đô nhăn mũi.

Không phải, cảm giác này dường như không phải mẹ.

Khuôn mặt nhỏ của Đô Đô lập tức nhăn lại như quả óc chó.

Bé lại trở mình, bụng nhỏ trắng nõn lộ ra.

Cũng không biết Đô Đô mơ gì, bé mơ màng nói chuyện hoang đường.

"Muốn ôm..."

Tay nhỏ Đô Đô đặt lên bụng nhỏ.

Đêm yên tĩnh và sâu lắng, bé mơ cả một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Khách sạn.

Ban đêm yên tĩnh, màn đêm vây quanh.

Trong phòng tối, chỉ có ánh sáng mờ mờ trên đầu giường.

Điện thoại trên bàn đang phát một video, Diệp Phạm nhắm mắt lại, kéo đàn violon.

Âm nhạc phát ra từ dây đàn tuôn ra ngoài, trong vắt như nước, sạch sẽ như ánh trăng.

Âm thanh Diệp Phạm kéo đàn tràn ngập trong phòng.

Dường như tất cả góc ngách đều bị tiếng đàn bao phủ.

Hạ Hàn nghe tiếng đàn của Diệp Phạm, ánh mắt mơ màng, giống như chìm trong kí ức xa xôi.

Khung xương cảm sắc nét rõ ràng, khoe môi mỉm cười dịu dàng.

Không biết anh đang nghĩ gì.

Lúc này, ngoài hành lang đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Hạ Hàn nhìn cửa phòng, ánh mắt anh dần trở nên tỉnh táo.

Hạ Hàn tạm dừng video, anh lấy một quyển tạp chí phủ lên điện thoại.

Anh đứng lên, đi về phía cửa.

Cửa phòng được mở ra, một người đàn ông cao lớn sáng sủa đứng ngoài cửa.

"Bất ngờ không?" Anh ấy mỉm cười, đôi mắt phượng hẹp dài vô cùng lười biếng.

Tề Thuật trước mặt đang là ca sĩ hot nhất cũng là bạn tốt của Hạ Hàn.

Bọn họ quen nhau đã lâu, chưa từng vì lịch trình bận rộn mà ảnh hưởng đến tình bạn.

Tề Thuật vừa hợp mặt fan ở thành phố bên cạnh xong, anh ấy biết Hạ Hàn quay phim ở đây nên sau khi gấp gờ fan xong đã đến tìm Hạ Hàn.

Hạ Hàn môi mỏng cong lên, giọng nói trầm thấp: "Không bất ngờ."

"Hạ Hàn, tôi ở xa chạy đến gặp ông đấy." Tề Thuật không vui, "Vậy mà ông lại có thái độ như vậy hả?"

Hạ Hàn đóng cửa lại, không thèm nhìn Tề Thuật: "Ừm, vất vả rồi."

Hạ Hàn biết tính cách của Tề Thuật, hành vi quái đản, hùa theo mong muốn của anh ấy thì anh ấy sẽ được một tác tiến một thước.

"Quên đi, không so đo với ông." Tề Thuật nghênh ngang bước vào phòng.

Hạ Hàn lấy chai nước khoáng đưa cho Tề Thuật. Lúc hợp mặt fan, anh ấy phải hát rất nhiều bài, phải tương tác với fan thường xuyên.

Tề Thuật nhận lấy: "Cảm ơn."

Một lúc sau, giọng nói Tề Thuật đột nhiên vang lên: "Hạ Hàn, ông đang xem gì thế?"

Hạ Hàn quay đầu nhìn Tề Thuật, thấy anh ấy đang đứng trước bàn.

Mà quyển tạp chí phủ lên điện thoại đã bị Tề Thuật dời đi, ánh mắt anh ấy nhìn vào video đã tạm dừng trên bàn.

Tề Thuật mỉm cười càng sâu, anh ấy chậm rãi nói một cái tên: "Diệp Phạm."

Anh ấy nghĩ hình như mình đã phát hiện ra bí mật của Hạ Hàn.

Tề Thuật giương mắt nhìn, đáy mắt cười như không cười: "Sao ông lên xem video kéo đàn của Diệp Phạm?"

Ánh mắt Hạ Hàn lóe lên, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Khí chất quanh người anh lạnh lẽo lại dịu dàng đi vài phần.

Ánh mắt Hạ Hàn nhàn nhạt nhìn Tề Thuật nhưng không trả lời câu hỏi của Tề Thuật.

"Ông thấy sao?" Anh hỏi ngược lại Tề Thuật một câu.

Giọng nói không nhanh không chậm, không hoảng không loạn.

Tề Thuật ồ một tiếng, nói đùa: "Ông thấy cô ấy xinh đẹp, không nhìn đủ ở studio."

Ẩn ý là, Tề Thuật nghi ngờ Hạ Hàn cảm thấy hứng thú với Diệp Phạm.

Hạ Hàn đột nhiên cười khẽ một tiếng, nặng nề nói câu tiếp theo.

"Nhàm chán."

...

Austria.

Đạo diễn: "Hành trình ngày mai sẽ đến thị trấn Hallstatt du lịch."

Tổ tiết mục đã nói chuyện ngày mai sẽ đi đến đây với các cô từ trước.

Cố Nhã Thần phối hợp nói một câu: "Thị trấn Hallstatt là thị trấn nhỏ đẹp nhất thế giới ấy hả?"

Đường Cẩm: "Tôi từng đến chỗ đó, quả thật chỗ đó rất xinh đẹp."

Đạo diễn nhìn Đinh Nhượng Nghi: "Đinh Nhượng Nghi, lần trước cô bị bệnh nên không thể tham gia với mọi người rất nhiều chuyện."

"Hay là vậy đi. Ngày mai cô làm đạo diễn, dẫn mọi người đi tham quan thị trấn nhỏ."

Đinh Nhượng Nghi gật đầu: "Được."

Cô ấy biết nếu tham gia chương trình thực tế này thì cô sẽ được đi tham quan thị trấn Hallstatt. Cô ấy đã tra cứu nên cũng không hoảng loạn.

Ban đêm, Diệp Phạm sắp xếp hành lý, nằm trên giường.

Trong đêm tối, Đinh Nhượng Nghi đã ngủ còn Diệp Phạm lại lật đi lật lại, vô cùng tỉnh táo.

Diệp Phạm nhớ Đô Đô.

Không biết bây giờ Đô Đô đang làm gì nhỉ?

Nhớ đến bảo bối, Diệp Phạm lại cười.

Diệp Phạm xuyên đến thế giới xa lạ này, không biết bắt cứ ai. Chỉ có Đô Đô làm tan chảy trái tim băng giá của cô.

Lần đầu tiên cô nhớ một người như thế.

Diệp Phạm cau mày, suy nghĩ bay xa.

Cô không bên cạnh Đô Đô, không biết bé con có ăn ngủ tốt không nữa.

Diệp Phạm lại nghĩ, đây là lần đầu tiên cô rời khỏi bé con lâu như vậy.

Diệp Phạm biết chắc Đô Đô rất nhớ cô, cô cũng muốn nhanh chóng ghi hình xong, trở về với Đô Đô sớm một chút.

Còn hai ngày nữa cô sẽ thu xong chương trình, cô muốn về nhà dành thời gian cho Đô Đô thật tốt.

Ngày hôm sau, đoàn người lên tàu hỏa. Đi qua mấy trạm, cuối cùng đã đến thị trấn Hallstatt.

Ánh nắng bao trùm, chiếu sáng thị trấn. Nơi này xinh đẹp, yên tĩnh như mọi người nói, là một địa điểm du lịch tốt.

Dọc trên đường đi là những ngôi nhà gỗ, màu sắc trang nhã tươi mát, nhìn qua đã cảm giác tâm trạng thoải mái lên.

Đinh Nhượng Nghi làm hướng dẫn viên, đưa mọi người đi tham quan mấy chỗ. Nhưng lúc trở về, các cô lại lạc đường.

Các cô đi rất lâu rồi nhưng mãi vẫn không tìm thấy đường. Dù Đinh Nhượng Nghi đã hỏi dân địa phương nhưng vẫn không tìm ra.

Đinh Nhượng Nghi áy náy trong lòng: "Xin lỗi, lần đầu tiên tôi làm hướng dẫn viên, không có kinh nghiệm."

Diệp Phạm an ủi: "Đừng lo, chắc chắn sẽ tìm được đường, từ từ sẽ đến."

Cố Nhã Thần lại không thuận theo, giọng điệu gấp gáp: "Rất cuộc cô có biết đường không?"

"Không phải cô nói đã tra đường sao? Vì sao chúng ta đi lâu như vậy mà một cái bóng cũng không thấy?"

Cố Nhã Thần và Đinh Nhượng Nghi từng diễn chung với nhau trong một phim truyền hình khá hot. Hình tượng của hai người đều là thanh thuần, vốn đã hơi đụng hình.

Rất nhiều người so sánh hai người với nhau, nhưng phần lớn lại đánh giá Đinh Nhượng Nghi cao hơn một chút.

Cố Nhã Thần tham gia chương trình thực tế này, một là tạo quan hệ với Đường Cẩm, hai là tranh cao thấp với Đinh Nhượng Nghi. Đinh Nhượng Nghi tham gia chương trình này được thì vì sao cô ta không thể tới.

Cố Nhã Thần vốn oán ghét Đinh Nhượng Nghi, bây giờ lại tìm được lý do phát tác nên giọng điệu đương nhiên rất hung dữ.

Thợ quay phim luôn đứng quay bên cạnh, Đường Cẩm biết ống kính đang quay các cô nên cố ý đứng ra hoà giải: "Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, chúng ta bình tĩnh bàn."

Lý Quỳnh: "Bây giờ còn sớm, mọi người đừng lo quá."

Đường Cẩm: "Hay để tôi dẫn đường cho mọi người, tôi từng đến đây mà."

Mặc dù lúc trước là Đường Cẩm theo chân người khác đến đây. Nhưng để thể hiện mình, Đường Cẩm vẫn chủ động đề nghị.

Chỉ là dẫn đường thôi, ai mà không biết. (Nấm: Dễ dàng như vậy thì ĐNN đã đêch phải vất vả như thế hén:))

Cố Nhã Thần lập tức phụ họa: "Đường Cẩm, tôi tin cô."

Đường Cẩm đi phía trước, đoàn người theo phía sau.

Đường Cẩm đi được một đoạn nhưng vẫn không tìm thấy đường chính xác. Trong lòng cô ta cũng nghĩ thầm. Xảy ra chuyện gì thế? Sao giống như càng đi càng xa vậy? Sao lại sai?

Đường Cẩm đeo túi xách, bả vai đau nhức. Cô ta muốn bỏ túi xuống, từ bỏ không đi nữa. Nhưng nghĩ đến camera đang quay, Đường Cẩm chỉ có thể nhin.

Chân Đường Cẩm càng ngày càng đau, cô ta chưa từng chịu khổ. Đường Cẩm ngày càng bực bội.

Cô ta rất muốn rời khỏi ngay lập tức nhưng cô ta đã nói mình sẽ tìm được. Bây giờ đi lâu như vậy, cô ta lại thừa nhận mình không tìm thấy đường, không phải tự vả mặt mình sao?

Đường Cẩm cứ kiên trì đi lên phía trước.

Diệp Phạm nhìn xung quanh, bây giờ các cô đi đến chỗ xa lạ. Nếu tiếp tục đi theo Đường Cẩm thì không biết sẽ đi đến đâu nữa.

Vì vậy, Diệp Phạm nói: "Mọi người dừng lại đi, đừng mù quáng đi tiếp nữa."

Đường Cẩm nghe thấy lời Diệp Phạm, trong lòng cực kì khó chịu. Diệp Phạm nói như vậy, rõ ràng đang nhắm vào cô.

Sau chuyện diễn viên đóng thế bại lộ, thêm cả chuyện lần trước tranh tài cô ta thua Diệp Phạm. Thứ Đường Cẩm muốn đều không đạt được, còn bị quản chế khắp nơi, sự tức tối trong lòng cô ta bấy lâu lập tức bùng phát.

Giọng nói Đường Cẩm cao lên rất nhiều: "Cô có ý gì? Cô nói tôi cố ý dẫn mọi người đi sai à?"

Cô không thèm để ý đang ghi chương trình nữa. Dù sao đến lúc phát sóng, những đoạn quay gây bất lợi cho cô ta, tổ tiết mục sẽ cắt đi hết.

Diệp Phạm quay người, bình tĩnh nhìn Đường Cẩm, ánh mắt mỉa mai.

Cuối cùng Đường Cẩm cũng không nhịn được lộ ra bản tính, hình tượng cô ta duy trì bấy lâu nay đã bị cô ta tự tay phá vỡ.

Diệp Phạm biết, tổ tiết mục muốn tẩy trắng Đường Cẩm thì sẽ lo lắng cho Đường Cẩm đủ đường.

Bây giờ Đường Cẩm thất thố như vậy, nhưng chuyện xảy ra lúc này khi chiếu trên TV chắc chắn sẽ không có.

Bây giờ, Đường Cẩm tự vả mặt cho cô đánh, cô sẽ đánh trả thật tốt.

Diệp Phạm nhìn Đường Cẩm, giọng nói không mặn không nhạt.

"Mọi người đang lạc đường, cô không phân tích tình huống thì thôi, lại còn rảnh rỗi cãi lộn với tôi, lãng phí thời gian của mọi người."

"Đường Cẩm, ngược lại tôi muốn hỏi cô có ý gì?"

Giọng điệu Diệp Phạm rất bình tĩnh, lại khiến lòng người không khỏi run lên.

Đường Cẩm hít sâu một hơi: "Lần trước cô làm mất tiền, chúng ta cũng không so đo với cô, bây giờ cô lại trách tôi."

Khóe môi Diệp Phạm cong lên lộ vẻ mỉa mai, cười như không cười: "Vì sao mất tiền, cô chẳng nhẽ lại không biết?"

Mặt Đường Cẩm tái đi, cô ta cố gắng ổn định cảm xúc, không nói gì.

Lý Quỳnh nhìn dáng vẻ hoảng loạn của Đường Cẩm, cau mày. Nếu chuyện mất tiền lần trước không liên quan đến Đường Cẩm thì sao Đường Cẩm lại có phản ứng này được?

Đường Cẩm là con gái của đại tài phiệt, cô ta chẳng cần phải trộm tiền, vậy chỉ còn một khả năng. Tổ tiết mục sắp xếp chuyện này để tẩy trắng Đường Cẩm, biến Diệp Phạm thành vật hi sinh.

Lý Quỳnh khinh thường loại chuyện này nhất, ánh mắt đầy quái dị nhìn Đường Cẩm.

Dù là Cổ Nhã Thần cũng nghĩ ra điều không đúng. Phản ứng của Đường Cẩm quá kì lạ. Chẳng lẽ chuyện mất tiền do tổ tiết mục sắp xếp?

Tổ tiết mục đối với Diệp Phạm như thế, rõ ràng muốn tẩy trắng cho Đường Cẩm. Vậy cô ta tham gia chương trình thực tế này, biết đầu đến cuối cùng cô ta lại trở thành đệm chân cho Đường Cẩm?

Cổ Nhã Thần nhìn Đường Cẩm, trong lòng lại có ý khác. Lúc tiếp xúc với Đường Cẩm, cô ta sẽ lưu lại thủ đoạn.

Đám người im lặng, giấu kín tâm tư.

Lý Quỳnh cúi đầu, Đinh Nhược Nghi không nói gì, Cổ Nhã Thần lần đầu tiên không tiến đến chỗ Đường Cẩm.

Mọi thứ dường như thay đổi. Nhưng một chút thay đổi rất nhỏ như vậy lại gieo xuống một hạt giống trong lòng mọi người.

Một ngày nào đó, hạt giống này sẽ nảy mầm. Những bí mật đó rồi cũng sẽ nổi lên mặt nước.

Lúc này, Diệp Phạm đi đến cạnh Đường Cẩm.

Diệp Phạm nghiêng người, đến gần Đường Cẩm một chút.

Diệp Phạm không nhìn Đường Cẩm, khóe miệng cong lên tạo nụ cười lạnh lùng.

"Đường Cẩm, cô cho rằng ý đồ của cô không có ai biết sao?"

Giọng nói Diệp Phạm nhẹ nhàng, chỉ có cô và Đường Cẩm nghe thấy. Giọng điệu nghiêm nghị, không thể bỏ qua.

Đường Cẩm hoảng hốt.

Một giây sau, giọng nói lạnh buốt của Diệp Phạm nhẹ nhàng rơi xuống, giống như sương tuyết.

"Chẳng lẽ nhà họ Đường không dạy cô làm người phải biết người biết ta. Cô muốn hại người khác thì cũng phải tự biết đánh giá xem mình có khả năng không."

Mỗi chữ mỗi câu, vô cùng rõ ràng, chui thẳng vào tai Đường Cẩm.

Lúc Diệp Phạm nói chuyện đã giơ tay lên, giả bộ vén tóc bên tai cô ta, che đi động tác của cô.

Từ góc độ này, thợ quay phim không quay được cô đang làm gì.

Đối thoại vừa nãy, chỉ có cô Đường Cẩm biết.

Sau khi nói xong thì Diệp Phạm đứng thẳng lưng, chuyện vừa rồi giống như chỉ vô tình xảy ra.

Lúc này, Diệp Phạm nghiêng đầu, không nhìn Đường Cẩm.

Thợ quay phim không quay được các cô đang làm gì, bên Lý Quỳnh cũng không chú ý đến tình hình ở đây.

Mọi chuyện lúc này giống như bị che đậy trong gió, nhẹ nhàng thổi bay.

Đường Cẩm khiếp sợ, Diệp Phạm dám nói với cô như vậy?

Đường Cẩm mở to mắt, nhìn Diệp Phạm, vẻ mặt Diệp Phạm vẫn lạnh nhạt như thế, khiến cô ta tưởng chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác của cô ta.

Đường Cẩm vô cùng tức giận: "Diệp Phạm, cô lặp lại lần nữa."

Diệp Phạm giơ tay lên, cắt đứt Đường Cẩm. Diệp Phạm tỉnh táo nói: "Tôi không muốn cãi nhau với cô. Bây giờ tôi chỉ muốn dẫn mọi người rời khỏi chỗ này."

"Tôi không muốn lãng phí thời gian với cô."

Lý Quỳnh nói: "Chuyện quan trọng nhất bây giờ là chúng ta phải rời khỏi đây. Đừng so đo mấy chuyện này nữa."

Giọng điệu rất bình thản nhưng nghe ra đang chỉ trích Đường Cẩm.

Ngay cả thái độ của Cố Nhã Thần cũng không tốt lắm: "Đường Cẩm, cô đừng nói nữa. Chúng ta phải rời khỏi đây trước."

Bất chấp tình huống hiện tại của họ, các cô biết tổ tiết mục sẽ không ra tay giúp đỡ bọn cô.

Ở nơi đất khách quê người, mọi người đã đi bộ lâu như vậy, thể chất và tinh thần đã vô cùng mệt mỏi, không còn khí lực để che giấu cảm xúc nữa.

Đường Cẩm tức tối. Cô ta bị Diệp Phạm mắng một trận như thế mà sao mọi người vẫn đứng về phía Diệp Phạm.

Diệp Phạm lười cãi lý với Đường Cẩm, cô nhìn mọi người.

"Nếu mọi người tin tôi, tôi sẽ dẫn mọi người rời khỏi đây."

Tuy bên Lý Quỳnh nửa tin nửa ngờ, nhưng biểu hiện trước đó của Diệp Phạm đã thuyết phục họ.

Các cô gật đầu: "Được."

Đường Cẩm trở mắt nhìn mọi người đi theo Diệp Phạm.

Cô ta không còn cách nào, chỉ có thể đi theo.

Tác giả có lời muốn nói:

Spoil: Chương sau Hạ Hàn sẽ gặp Đô Đô.

Editor có lời muốn nói:

Mk sẽ tạm dừng đăng truyện 3 tuần để ôn thi, thi xong mình sẽ đăng truyện lại như cũ. Dù đã đăng lên bảng tin nhưng mk sợ những người không theo dõi mk sẽ ko biết lại tưởng mk drop thì chết. À sau khi thi xong mk sẽ đăng nhiều chương hơn, ít là 3, nhiều là 5 chương. Coi như là lời xin lỗi cũng là lời cảm ơn mọi người đã đợi mk quay lại ^ _____ ^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Nhóm khách mời đi theo Diệp Phạm. Về mặt cô bình tĩnh, không chút hoang mang.

Đường chỗ này đã đi đi lại lại mấy lần nên Diệp Phạm hầu như đã nhớ kỹ.

Nhưng vẫn cách chỗ các cô ở rất xa.

Diệp Phạm nói tiếng Anh rất lưu loát, hỏi đường người dân trong trấn nhỏ này.

Cô vừa nghe, vừa nghiêm túc gật đầu, nhớ kỹ lời bọn họ nói.

Đinh Nhược Nghi và Lý Quỳnh vốn rất tín nhiệm Diệp Phạm.

Mà Cố Nhã Thần mang thái độ nghi ngờ thì lúc thấy hành vi này của Diệp Phạm, cô ta cũng yên lòng.

Tuy ngoài miệng không nói, nhưng Cố Nhã Thần cũng biết, chỉ đi theo Diệp Phạm mới về nhà được.

Trên đường có du khách Trung Quốc nhận ra Diệp Phạm và Đường Cẩm.

Vì mọi người đang ghi hình nên du khách không thể tiến lên xin chữ ký, chỉ có thể đứng ở xa xem tình hình của các cô.

Đường Cẩm rất buồn bực, nhưng cô ta lại không thể lộ tức giận trên mặt.

Khi các cô về phòng tổ tiết mục thuê thì đã rất muộn.

Đoạn đường đi này thật sự quá mệt mỏi, các cô chỉ muốn đi nghỉ ngơi.

Vì quá mệt mỏi, người lúc trước hay cãi lộn cũng không nói chuyện, tự về phòng của mình.

Vừa dùng bước, Diệp Phạm đã bắt đầu nhớ đến Đô Đô.

Chắc hẳn Đô Đô rất nhớ cô.

Ngày thường, bé con rất ỷ lại vào cô. Chỉ cần cô ở nhà thì Đô Đô sẽ không rời khỏi cô nửa bước.

Trong đầu Diệp Phạm hiện ra khuôn mặt nhỏ trắng mềm của Đô Đô, khi cười sẽ hiện lúm đồng tiền.

Đô Đô sẽ dùng tay nhỏ sờ mặt cô, lúc gọi mẹ giọng nói sẽ mềm nhũn.

Đô Đô của cô.

May là sắp về nước rồi, cô sẽ gặp lại bé con nhanh thôi.

Diệp Phạm vừa nhớ Đô Đô, vừa nhắm mắt lại.

Cô yên lặng đi vào mộng đẹp.

...

Sáng mai Diệp Phạm sẽ về nhà. Dù đi Lý luôn nói chuyện với Đô Đô nhưng tâm trạng Đô Đô vẫn không tốt lên.

Lần đầu tiên Đô Đô rời khỏi mẹ lâu như vậy, bé vô cùng không quen.

Di Lý nghĩ đã lâu không đưa Đô Đô ra ngoài chơi, đúng lúc Đô Đô nhớ mẹ, tâm trạng không tốt, hay bà đưa bé đi chơi vậy.

Bà sắp xếp một chút, chuẩn bị đưa Đô Đô ra ngoài.

"Bé con, bà dẫn cháu đến công viên trò chơi chơi nhé." Di Lý đến cạnh giường Diệp Phạm, nói với Đô Đô.

Trong chăn có mùi thơm của mẹ nên mỗi lần tỉnh dậy, Đô Đô đều nằm lì trên giường Diệp Phạm.

Đô Đô vênh mũi nhỏ, ôm chặt Diệp Phạm không buông tay.

Di Lý nheo khuôn mặt tròn của Đô Đô: "Cháu ngoan, ngày mai mẹ cháu sẽ về. Đến lúc đó thì cháu có thể thấy mẹ."

Đô Đô bĩu môi, gật gật đầu, bé nài thanh nãi khí nói: "Mẹ sẽ về nhà ngay."

Đô Đô bắt đầu đi buông tay nắm chặt, ngồi dậy.

Di Lý ngồi cạnh giường: "Chúng ta đến công viên trò chơi rồi đi mua màu vẽ, vẽ tranh tặng cho mẹ cháu được không?"

Mắt Đô Đô sáng lên, bé vỗ tay nhỏ: "Tặng mẹ."

Đô Đô vươn tay, di Lý bế bé ra khỏi giường, Đô Đô rất phối hợp. Sau khi di Lý thay quần áo cho Đô Đô xong thì ra ngoài.

Chỗ Đô Đô muốn đến là một công viên trò chơi trong nhà. Công viên trò chơi trong nhà này chuyên dành cho trẻ em.

Ở đây không chỉ phù hợp với trẻ em mà phụ huynh đi với trẻ cũng có thể ăn com ở đây. Nhân viên trong công viên trò chơi cũng có thể trông coi trẻ hộ họ.

Đô Đô thường ở nhà, tiếp xúc với đám trẻ cùng lứa một chút cũng tốt.

Rất lâu rồi Đô Đô không đi chơi. Lần đầu bé đến công viên trò chơi này nên bé lập tức bị hấp dẫn, la hét muốn chơi.

Di Lý cảm thấy Đô Đô chắc sẽ không la hét đòi mẹ như trước.

Đến lúc ăn com trưa, một số phụ huynh dẫn trẻ đến khu đồ ăn cho trẻ em. Di Lý gọi Đô Đô đến

"Cháu đói không? Chúng ta đi ăn com nhé."

"Đô Đô vẫn muốn chơi một lúc." Đô Đô đang chơi cầu trượt, bé thấy chơi rất vui, lần sau nhất định phải rủ mẹ đi.

Di Lý thấy Đô Đô chơi vui vẻ nên không ép bé đi ăn com.

Bây giờ người trong khu đồ ăn khá nhiều. Di Lý muốn đi mua chút đồ ăn ngon cho Đô Đô.

"Đô Đô, cháu ở đây chơi, không được chạy xa, biết không?"

Ở cửa và trong công viên đều có nhân viên trông coi, thường sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Đô Đô gật đầu lia lịa: "Con sẽ ngoan."

Di Lý đi đến khu đồ ăn, để Đô Đô lại khu cầu trượt, bé chạy lên chạy xuống chơi.

Đô Đô chỉ nghĩ sau này mẹ sẽ đến đây chơi với bé thì tâm trạng bé dần tốt hơn.

Khu đồ chơi cạnh khu cầu trượt, có rất nhiều phụ huynh đến đây mua đồ chơi.

Đô Đô trượt từ trên xuống, bé đang định bò lên thì đột nhiên thấy bóng lưng của một người đàn ông ở khu đồ chơi.

Đô Đô lập tức ngậy người, chú kia trông rất quen.

Khoảng thời gian trước, bé mới thấy chú ấy trên TV.

Đô Đô rối rắm một lúc, cuối cùng vẫn bỏ cầu trượt bé thích, lộc cộc chạy đến khu đồ chơi.

...

Phím Hạ Hàn diễn đã đóng máy, lịch trình của anh cũng trống một khoảng thời gian. Trước khi về nhà, anh đến công viên trò chơi trong nhà nổi tiếng để mua vài món đồ chơi.

Hôm quay em họ của anh __ Nghiêm Tiểu Tiểu gọi điện cho anh, nói anh không đến thăm em.

Hạ Hàn nhớ lúc trợ lý nói về mấy đứa con của mình đã nhắc đến công viên trò chơi trong nhà này. Trong này có bán đồ chơi mà mấy đứa bé thích, anh muốn mua vài món cho Tiểu Tiểu.

Hạ Hàn đeo khẩu trang, chỉ lộ đôi mắt. Cho dù vậy thì khí chất của anh vẫn xuất chúng, ai cũng ngoái lại nhìn anh nhiều lần.

Nhưng ở đây là chỗ phụ huynh dẫn trẻ em đến chơi nên không ai nghĩ anh là Hạ Hàn.

Bọn họ không nghĩ một ngôi sao sẽ đích thân đến đây mua đồ chơi.

Hạ Hàn chọn đồ chơi xong, chuẩn bị rời đi. Chân anh đột nhiên trĩu xuống, anh cảm thấy có người kéo ống quần anh.

Hạ Hàn dừng lại, cúi đầu xuống, một bé trai mập mạp kéo ống quần anh lại, không cho anh đi.

Đô Đô mở mắt, đôi mắt trắng đen rõ ràng như đang tỏa sáng, sạch sẽ trong trẻo, phản chiếu bóng hình Hạ Hàn.

Lúc vừa thấy Đô Đô, Hạ Hàn đã nhận ra bé. Anh nhớ lần trước đã gặp Đô Đô ở siêu thị.

Hạ Hàn cười khẽ một tiếng, anh ngồi xuống, sờ đầu Đô Đô.

"Cháu là Đô Đô phải không?" Hạ Hàn dịu giọng.

Đô Đô gật đầu, bé rất tò mò vì sao chú này lại quen thế.

Cánh tay giống như củ sen của Đô Đô nắm chặt ống quần Hạ Hàn, không hề có ý thả ra.

Hạ Hàn bất đắc dĩ, anh không nhớ từ khi nào mình với bé trai mập mạp này lại quen thuộc như vậy rồi.

Lần trước bé còn đề phòng anh, che miệng không nói chuyện với anh mà.

Hạ Hàn hỏi: "Mẹ cháu đâu? Sao có mình cháu vậy?"

Đô Đô không lập tức trả lời mà nhìn phía khu đồ ăn cho trẻ, bé đang xem di Lý cũng đến đây không. Nếu di Lý đến thì bé không thể nói chuyện với chú này được.

Đô Đô cẩn thận từng tí từng tí vẫy vẫy tay, Hạ Hàn rất phối hợp, anh cúi thấp, tới gần Đô Đô.

Đô Đô chụm tay lại, đặt cạnh miệng, áp vào tai Hạ Hàn.

Đô Đô nài thanh nãi khí nói: "Chú là ai?"

Đô Đô thật sự rất muốn biết.

Diệp Phạm đã dặn bé không được nói chuyện với người lạ, nhưng mà Đô Đô quên rồi.

Đô Đô vrun tay nhỏ, gãi đầu, trông rất hoang mang: "Hình như cháu đã gặp chú ở đâu đấy?"

Hạ Hàn mỉm cười: "Chúng ta gặp nhau ở siêu thị, chú còn biết tên cháu là Diệp Đạc."

Đô Đô nhếch miệng, đáng vẻ kiêu bồng hiểu ra: "Chú là chú người gọi sai tên cháu."

Hạ Hàn bật cười: "Bây giờ chú nhớ tên cháu rồi, cháu là Đô Đô."

Đô Đô nhăn mặt nhỏ, nghiêm túc gật đầu: "Chú phải nhớ kỹ đấy."

Lông mi của Đô Đô dày hơn người bình thường. Lúc bé nói chuyện hay chớp mắt, lông mi dài như bàn chải nhỏ, khiến lòng người tan chảy.

Hạ Hàn vô cùng kiên nhẫn, anh hứa với Đô Đô: "Được, chú sẽ nhớ kỹ."

Đô Đô lại nhìn phía di Lý một chút rồi bé thấp giọng hỏi Hạ Hàn: "Chú ơi, cháu từng thấy chú trên TV."

Đô Đô chớp mắt: "Chú thật sự rất giỏi luôn."

Đô Đô nhìn Hạ Hàn đầy ngưỡng mộ.

Hạ Hàn giật mình, chắc Đô Đô thấy anh trong bộ phim truyền bá gần đây. Không ngờ anh hóa trang thế này mà Đô Đô có thể nhận ra anh.

Hạ Hàn nhìn chăm chăm khuôn mặt Đô Đô. Anh phát hiện ngũ quan của Đô Đô hơi giống anh, có thể vì thế mà Đô Đô thích anh.

Vì giờ Đô Đô vẫn chưa dậy thì nên dù có thể lờ mờ thấy hình bóng của Hạ Hàn, nhưng Hạ Hàn cũng không nghĩ sâu xa.

Hạ Hàn bế Đô Đô lên ngang mặt mình, anh chỉnh lại cổ áo của Đô Đô.

Đô Đô chơi rất lâu, quần áo cũng hơi nhăn lại.

Lúc Hạ Hàn chỉnh quần áo cho Đô Đô thì Đô Đô ngoan ngoãn đứng yên.

Hạ Hàn không có nhiều kinh nghiệm ở chung với trẻ con, cũng không biết làm sao để bé vui vẻ, anh nhìn qua khu đồ chơi, quay lại hỏi Đô Đô.

"Cháu muốn đồ chơi không? Chú mua cho cháu nhé?"

Đô Đô mím môi lắc đầu: "Mẹ nói, không được tùy tiện cầm đồ của người lạ."

Hôm nay bé đã phá vỡ lời hứa với mẹ, bé đã chủ động nói chuyện với người lạ, bé phải nghe lời mẹ.

Hạ Hàn nhìn Đô Đô đáng yêu như thế, không nhịn được trêu bé: "Cháu đã nói chuyện với chú lâu như thế mà vẫn là người lạ sao?"

Đô Đô che miệng, cảm thấy rất đúng.

Đô Đô buồn rầu, bé thấy di Lý đang đi đến đây, mặt bé đầy bối rối.

Đô Đô nhẹ nhàng đẩy Hạ Hàn: "Chú đi nhanh đi."

"Bà thấy cháu nói chuyện với người lạ sẽ giận."

Đô Đô ghé vào tai Hạ Hàn, giọng nói mềm mại.

"Chuyện hôm nay cháu nói chuyện với chú, chú phải giữ bí mật đó."

Hạ Hàn đồng ý, Đô Đô nắm tay Hạ Hàn.

Tay nhỏ mềm mại của Đô Đô kéo Hạ Hàn lại, hai bàn tay một lớn một nhỏ ở cùng một chỗ trông rất ấm áp.

Hạ Hàn dưới sự "thúc giục" của Đô, đành phải đứng dậy rồi đi.

Hạ Hàn đi đến cửa rồi quay lại nhìn.

Đô Đô bỏ nhào vào trong lòng một người phụ nữ, bé ngoan ngoãn nằm trên vai người đó.

Lúc tầm mắt Đô Đô và Hạ Hàn giao nhau, Đô Đô nhẹ nhàng vẫy tay với Hạ Hàn.

Bé rất thận trọng, không dám để người khác phát hiện.

Nhìn động tác của Đô Đô, Hạ Hàn giật mình, nghiêng đầu bật cười.

Lời của editor: Xin chào mọi người mk đã quay lại rồi đây. T4 tuần sau mk sẽ bù nốt 3 chương cho đúng lịch rồi nghỉ hè thì sẽ là 2 chương/tuần nhé

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Đô Đô theo di Lý đến khu đồ ăn cho trẻ. Vừa nãy di Lý xuất hiện khiến trái tim nhỏ của bé vẫn đập thành thịch, sợ di Lý phát hiện bé nói chuyện với người lạ.

Di Lý bế Đô Đô lên ghế trẻ em, đặt bát nhỏ lên bàn.

"Đô Đô." Di Lý gọi một tiếng.

Đô Đô bị dọa ngẩng đầu, một đôi mắt tròn mở to, không hề chớp mắt, bé nghĩ di Lý phát hiện ra.

Nên Đô Đô trông như con Hamster bị kinh sợ.

Di Lý đẩy bát nhỏ đến gần: "Đồ ăn đã nguội bớt rồi, Đô Đô có thể ăn."

Đô Đô thở phào nhẹ nhõm, không cần di Lý thúc giục, tự mình cầm thìa nhỏ lên, xúc một thìa cho vào miệng.

Động tác Đô Đô rất vụng về, nhưng bé vẫn cầm chắc thìa. Trước khi Diệp Phạm xuyên qua, Đô Đô ăn phải có người đút.

Trải qua sự rèn luyện từ Diệp Phạm, bây giờ Đô Đô đã có thể tự ăn cơm.

Diệp Phạm sẽ không chiều Đô Đô. Dù ở phương diện khác, cô sẽ dung túng Đô Đô đủ kiểu, nhưng cô vẫn rèn cho Đô Đô tính độc lập.

Miệng bé phình lên. Lúc bé ăn, hai má hơi nhúc nhích, trông rất giống con Hamster mập mạp khi ăn.

Di Lý luôn nhắc Đô Đô ăn từ từ, không để bé nghẹn.

Cơm nước xong xuôi, di Lý chuẩn bị dẫn Đô Đô về nhà.

Đô Đô nhanh chóng kéo tay di Lý: "Bà ơi, bà quên rồi sao? Chúng ta phải mua quà cho mẹ."

Về mặt Đô Đô gấp gáp, sợ mình không thể về tặng cho Diệp Phạm.

Di Lý được Đô Đô nhắc mới nhớ ra.

"Sao Đô Đô nhớ vậy chứ? Không có cháu nhắc là bà quên mất rồi."

Di Lý thương Đô Đô như cháu trai mình, bà thấy Đô Đô chỗ nào cũng tốt.

Đô Đô ôm cổ di Lý, mỉm cười, lộ ra hàm răng sữa nhỏ đều đặn, lúm đồng tiền trên mặt càng sâu.

"Chuyện về mẹ, con luôn nhớ."

Giọng điệu bé tự nhiên, vô cùng ngoan ngoãn.

Di Lý đi quanh siêu thị mua mấy loại bút vẽ cho Đô Đô. Vừa về tới nhà, Đô Đô cũng không ngủ, nhất định phải vẽ tranh xong mới ngủ.

Bình thường đứa bé nhỏ như vậy sẽ không ngồi yên một chỗ mà sẽ chạy loạn khắp nơi.

Vì để làm xong quà tặng Diệp Phạm, Đô Đô đã ngồi yên trước bàn rất lâu. Bé vụng về cầm bút vẽ, vẽ trên tờ giấy trắng.

Tờ giấy vốn sạch sẽ, dần dần xuất hiện nhiều màu sắc khác nhau.

Lực cầm bút của Đô Đô không nặng nên vẽ ra đường cong xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng dễ nhìn ra được trên mặt giấy tràn đầy tình yêu của bé dành cho

mẹ.

...

Ngày hôm sau, Diệp Phạm trở về từ Austria.

Cô vừa về nước, Đái Cận Sơn đã gọi cô đến công ty.

Đái Cận Sơn bảo Diệp Phạm yên tâm. Sau khi « Đi du lịch nào » phát sóng, đoàn đội họ sẽ dựa trên sự biên tập của chương trình mà không chế dư luận, tiến hành phản kích với tổ tiết mục.

Diệp Phạm biểu hiện rất tốt trong chương trình. Lúc chương trình phát sóng, cô chắc chắn sẽ hút fans.

Sau khi Diệp Phạm rời khỏi công ty, lập tức trở về nhà, cô đã rất lâu không gặp Đô Đô rồi.

Diệp Phạm mở cửa bước vào, trong phòng im ắng, chắc Đô Đô đang ngủ trưa.

Do Diệp Phạm không chắc thời gian về đến nhà nên cô không nói rõ với dì Lý.

Diệp Phạm tháo giày ở trước cửa rồi đi vào.

Cô vừa ngừng đầu thì phát hiện cửa phòng đóng chặt mở ra. Dì Lý nghe thấy tiếng động, mở cửa phòng bước ra.

Một lát sau, một hình bóng nhỏ bé xuất hiện đằng sau.

Tay nhỏ Đô Đô đặt trên cửa, kinh ngạc nhìn Diệp Phạm.

Lúc ngủ bé còn mơ về mẹ, không ngờ vừa tỉnh dậy, mẹ thật sự xuất hiện.

Một giây sau, đáy mắt Đô Đô chứa đầy nước mắt, bé oa một tiếng khóc òa.

Đô Đô chạy đến chỗ Diệp Phạm.

Diệp Phạm bỏ đồ trên tay xuống, ôm lấy Đô Đô đang nhào đến.

Lúc Đô Đô mềm mại dựa vào người Diệp Phạm, Diệp Phạm mới cảm thấy lòng trống rỗng mấy ngày nay của cô được lấp đầy.

Đô Đô khóc rất tội nghiệp, nước mắt rơi xuống quần áo Diệp Phạm, cả khuôn mặt bé tràn ngập nước mắt.

Sau khi Diệp Phạm bước vào, Đô Đô vẫn đang ngủ. Không biết do tâm linh tương thông hay điều gì mà khi Đô Đô nghe thấy tiếng đóng cửa thì tỉnh ngay.

Đô Đô vừa rời giường, vẫn còn mơ màng. Khoảng khắc thấy Diệp Phạm, hoàn toàn hồng mắt.

Đô Đô khóc đến thở không ra hơi, Diệp Phạm vô cùng đau lòng.

Bé thút tha thút thít nức nở: "Mẹ... Mẹ... Sao giờ mẹ mới về nhà?"

Trái tim Diệp Phạm tan nát khi nghe tiếng khóc của Đô Đô, cô hôn bé con mấy lần liền.

Hốc mắt cô đỏ lên, cô cẩn thận ôm Đô Đô vào lòng.

Diệp Phạm ôm Đô Đô đứng dậy, đi xung quanh phòng, dỗ dành bé.

"Mẹ không tốt, mẹ không nên rời khỏi con lâu như vậy."

Diệp Phạm dịu giọng dỗ dành, sau mỗi một câu, cô lại hôn Đô Đô một cái.

Đô Đô ôm mặt Diệp Phạm cọ cọ, cơ thể nhỏ nhắn rúc vào người cô.

"Mẹ hứa với con, sau này sẽ không rời khỏi con lâu như vậy nữa."

Diệp Phạm lau khô nước mắt trên mặt Đô Đô, nhẹ nhàng vỗ lưng bé, an ủi bé.

Một lúc sau, Đô Đô bình tĩnh lại, bé đột nhiên nhớ một chuyện.

"Mẹ, con chuẩn bị quà cho mẹ."

Giọng bé vẫn mang theo tiếng khóc nức nở, bé ngửa đầu nhìn Diệp Phạm, đôi mắt to ướt sũng.

Diệp Phạm cười dịu dàng, khác với dáng vẻ thanh lãnh khi cô ở trước mặt người khác.

Toàn bộ sự dịu dàng của cô dành hết cho Đô Đô.

"Thật sao? Thế con để quả ở đâu rồi?"

Đô Đô bảo Diệp Phạm thả bé xuống, bé muốn tự mang quả cho cô xem.

Nhưng chân Đô Đô vừa chạm đất thì bé lại nắm tay Diệp Phạm thật chặt, không chịu buông ra.

Diệp Phạm hơi cúi người, đi theo Đô Đô.

Đô Đô lấy bức tranh từ trên giường ra.

Bé sợ tranh bị mất, lúc ngủ cũng phải đặt bên cạnh.

Diệp Phạm ngồi xuống đất, đặt Đô Đô trên đùi.

Hai người cùng nhìn quả Đô Đô tặng cho Diệp Phạm.

Trên tờ giấy, không có quá nhiều nét vẽ.

Nhưng Diệp Phạm vẫn nhìn ra được, Đô Đô vẽ bé và cô trên đó.

Một căn phòng không lớn lắm, chỉ có Đô Đô và cô.

Diệp Phạm dán mặt mình lên đầu Đô Đô, mùi sữa trên người bé khiến cô yên lòng.

Diệp Phạm ôm chặt Đô Đô, cô nói thầm bên tai Đô Đô.

"Con phải nhớ, mẹ yêu con nhất."

...

Đái Cận Sơn gọi Diệp Phạm đến Hoa Thụy, nói có việc muốn bàn. Diệp Phạm đến Hoa Thụy, Đái Cận Sơn đang ngồi bên trong.

Diệp Phạm ngồi xuống, Đái Cận Sơn đưa cô một kịch bản, nói: "Em xem kịch bản này một chút đi."

Diệp Phạm cúi đầu, đọc tên bộ phim truyền hình này lên: "« Thảm tướng »."

Đái Cận Sơn: "Đây là bộ phim nam chủ(1). Phim nói về một đám nam nhân tranh đấu tước quyền. Người yêu nam chính là công chúa mất nước Dao Quang."

(1) Phim nam chủ: phim chủ yếu xoay quanh nam chính. Kiểu như phim "Thần điêu đại hiệp", "Thủy hử",...

Diệp Phạm nhìn qua nội dung kịch bản, ngẩng đầu hỏi: "Anh muốn em diễn nhân vật Dao Quang này sao?"

Đái Cận Sơn gật đầu: "Em cũng thấy đó. Bộ phim này chủ yếu nói về nam chính nhưng làm người yêu nam chính nên phần diễn của Dao Quang cũng khá quan trọng."

"Trong phim nam chủ, mọi người thường chú ý nam chính hơn nên các tiểu hoa sẽ không nhận bộ phim này."

"Nhưng những người khác thì không chắc." Đái Cận Sơn nhìn Diệp Phạm, "Theo anh biết, có mấy nghệ sĩ đã nhìn trúng nhân vật này."

Diệp Phạm trầm tư, nói: "Nói cách khác thì cạnh tranh rất kịch liệt."

"Anh cảm thấy em rất hợp với nhân vật Dao Quang này." Đái Cận Sơn nói, "Em nên đi thử kính."

Diệp Phạm biết, lần thử sức này sẽ khó khăn, cô đành phải cố gắng làm tốt nhất có thể.

Vài ngày sau, Diệp Phạm đến chỗ thử kính. Trợ lý bảo cô chờ một lúc, bên trong có người đang thử kính.

Diệp Phạm kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc sau, cửa mở, mấy người đi ra. Trợ lý nhìn Diệp Phạm: "Cô vào đi."

Diệp Phạm đứng dậy, cô vừa đẩy cửa ra đã nghe được giọng nói lo lắng của một người đàn ông.

"Mấy người vừa nãy không hợp với nhân vật Dao Quang."

Mấy nữ minh tinh đến thử kính, ông ta đã nhìn qua ba người trong đó. Họ không đủ xinh đẹp. Dao Quang là đại mỹ nhân, cái này các cô ấy không thể tự nhiên diễn ra được.

Có người rất đẹp nhưng lại thiếu khí chất.

Phó đạo cau mày, thờ dãi: "Nhân vật Dao Quang quả thật rất khó tìm người thích hợp."

Phó đạo rất đau đầu, ông ta không biết có nữ minh tinh diễn được khí chất của Dao Quang không nữa. Xem ra lần thử kính này còn phải tiếp tục rất lâu.

Lúc này, trợ lý nói: "Phó đạo, Diệp Phạm tới."

Phó đạo ngẩng đầu nhìn qua.

Diệp Phạm đứng đó, làn da trắng như tuyết, cần cổ thon dài tinh tế, khí chất thanh lãnh đặc biệt.

Đôi mắt phó đạo diễn tỏa sáng: "Diệp Phạm, cô đi hóa trang thử đi."

Khí chất Diệp Phạm khác với những người khác, không chừng cô có thể diễn được nhân vật này,

Công chúa Dao Quang là công chúa mất nước, nàng bị địch quốc bắt đi, nhốt trong lao ngục nên trang dung cần trong đoạn diễn này là yếu đuối tái nhợt.

Thợ trang điểm nhìn kỹ gương mặt Diệp Phạm. Ngũ quan của cô tinh xảo, da rất trắng, khí chất lạnh nhạt. Chỉ như vậy, Diệp Phạm đã rất phù hợp với nhân vật này.

Trước đó có mấy nữ minh tinh đến thử kính, phó đạo nhìn các cô ấy vài lần đã bảo rời đi, thậm chí còn không cho đi hóa trang thử.

Thợ trang điểm hiểu vì sao phó đạo diễn lại chọn Diệp Phạm.

Thợ trang điểm bôi kem nền cho Diệp Phạm trước rồi cầm phấn lót màu đậm. Cô ấy nhẹ nhàng đánh lớp phấn lên mặt Diệp Phạm, tạo thành mấy vết thương nhỏ. Làn da Diệp Phạm tinh tế, những vết thương này trông rất rõ.

Hóa trang xong, thợ trang điểm bảo Diệp Phạm đổi đồ hóa trang. Sau khi chuẩn bị xong hết, Diệp Phạm bước ra khỏi phòng hóa trang.

Tất cả mọi người quay lại, nhìn Diệp Phạm. Vừa nhìn Diệp Phạm, bọn họ không khỏi nín thở.

Tóc Diệp Phạm đen nhánh như mực. Da cô trắng như tuyết, khuôn mặt tinh xảo có một lớp son nhẹ.

Ngũ quan cô lạnh lẽo vắng vẻ, không chút mị sắc, giống như một bức tranh thanh nhã độc đáo.

Nhưng tất cả mọi người đều có cảm giác, đây chính là công chúa mất nước Dao Quang nổi danh khắp thiên hạ nhờ mỹ mạo.

Nàng chỉ nhìn nhàn nhạt cũng đã khiến mọi người tin phục mỹ mạo đó.

Vì nhân vật cần nên Diệp Phạm mặc quần áo tù nhân trắng, chiếc áo to rộng bao quanh người cô, lộ ra thân hình cực kỳ hoàn mỹ của cô.

Sắc mặt Diệp Phạm hơi tái nhợt, tóc hơi lộn xộn, trên mặt cô thậm chí vẽ lên mấy vết thương. Nhìn gương mặt trắng như tuyết thì thấy rất rõ.

Thế nhưng, Diệp Phạm không hề hiện chút chật vật nào.

Lưng Diệp Phạm thẳng tắp, sắc mặt bình tĩnh trong trẻo lại cứng cỏi.

Giống hệt nhân vật Dao Quang. Dù nàng trong lồng giam, nhưng không gì có thể bẻ gãy ngao cốt(2) của nàng.

(2) Ngao cốt: tính cách bất khuất, không chịu nhún nhường

Giây phút phó đạo diễn nhìn Diệp Phạm đã hóa trang thì ông đã xác định, Diệp Phạm chính là Dao Quang trong lòng ông.

Chỉ nhìn bề ngoài thì không ai có thể thích hợp với nhân vật này hơn Diệp Phạm.

...

Hóa ra lúc thử kính vai nữ phụ, người diễn vai nam chính sẽ không đến.

Không biết vì sao, tin tức Diệp Phạm thử kính lại bị truyền ra.

Đạo diễn tuyển diễn viên nhận được một cuộc điện thoại, nói vài câu với người đầu dây bên kia.

Các nhân viên đang nói chuyện trong phòng. Lúc bọn họ bàn tán xôn xao, Diệp Phạm mơ hồ nghe được một câu.

"Người diễn vai Thẩm Uyên tí nữa sẽ đến."

Diệp Phạm không để trong lòng, cô cúi đầu xem kịch bản, tiến vào trạng thái.

Một phút sau, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Cửa phòng bị mở ra, có tiếng bước chân xen lẫn tiếng nói chuyện đến gần.

Không biết vì sao, căn phòng huyền ảo bỗng trở nên yên tĩnh.

Diệp Phạm dừng động tác trong tay, ngẩng đầu nhìn qua.

Tầm mắt cô đối đầu với đôi mắt đen nhánh thâm trầm lạnh đậm của Hạ Hàn.

Diệp Phạm nao nao.

Hạ Hàn đứng đó.

Anh mặc bộ quần áo màu đen thêu hình mãng xà bằng tơ vàng, trang trọng và uy nghiêm.

Tia sáng nhẹ trong phòng phủ lên người Hạ Hàn, tạo nên một vầng sáng nhẹ.

Khí chất lạnh lùng đã tăng thêm mấy phần lạnh lẽo, mấy phần đậm bạc.

Tầm mắt Hạ Hàn dời xuống, nhìn Diệp Phạm một chút.

Đôi mắt anh lóe lên, gương mặt lại không hề thay đổi.

Đúng rồi, đây chính là Thẩm tướng phúc hắc tàn nhẫn, hành vi quái đản.

Thẩm Uyên.

Lời của editor: Bộ phim DP thử kính là cỗ trang nên những đoạn nói đến nhân vật trong phim mk dùng ngôn ngữ cổ đại. Ví dụ: nàng, chàng, ngạo cốt,...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Phó đạo diễn thấy Hạ Hàn thì đi tới ngay.

Ông nhìn Diệp Phạm, nói với cô: "Hạ Hàn là người diễn vai Thẩm Uyên."

"Đạo diễn chờ hai người trong phòng. Đến lúc đó cô sẽ diễn với Hạ Hàn."

Cảnh này do phó đạo diễn quyết định thêm vô.

Trước đó Hạ Hàn không ở đây nên kịch bản bọn họ cho thử kính toàn là độc diễn, nhưng những người đó chưa diễn được hiệu quả họ muốn.

Giờ Hạ Hàn ở đây, đối diễn với Hạ Hàn thì chắc Diệp Phạm sẽ biểu hiện tốt hơn người khác.

Nghe phó đạo diễn nói, vẻ mặt Hạ vẫn lạnh nhạt, không phản ứng gì, cũng không phản đối đề nghị này.

Diệp Phạm giật mình: "Nhưng kịch bản tôi nhận là độc diễn."

Đúng lúc này trợ lý vừa bị phó đạo diễn bắt đi lấy kịch bản quay lại.

Phó đạo diễn đưa kịch bản cho Diệp Phạm: "Đổi kịch bản này."

Một lúc sau, Diệp Phạm bắt đầu đối diện với Hạ Hàn.

Mọi người ở đây nhanh chóng bị nhiễm cảm xúc của bọn họ, nhập vào kỳ cảnh.

...

Đêm trong nhà giam.

Dao Quang dựa vào bức tường lạnh băng, nhưng lưng nàng vẫn thẳng tắp, không hề khốn cùng.

Lúc này, bỗng có tiếng bước chân truyền đến, không nhanh không chậm, từ xa mà đến.

Dao Quang nâng mắt nhìn.

Lọt vào tầm mắt của nàng là một đôi giày gấm màu đen. Tầm mắt di chuyển lên trên, nàng lại thấy áo choàng đen, góc áo thêu hoa văn trầm.

Đêm đen như mực, ánh trăng luồn vào nhà giam. Ánh sáng nhạt chiếu sáng khuôn mặt nam nhân đó.

Tầm mắt lại di chuyển lên trên, đó là một gương mặt lạnh lùng, khớp với trí nhớ của nàng.

Dao Quang ngẩng đầu, nhìn nam nhân cao lớn lạnh lùng trước mắt.

Mắt Dao Quang lóe lên, nàng khẽ mở miệng, chậm rãi gọi tên chàng.

"Thẩm Uyên."

Trong không gian yên lặng vang lên giọng nói bình tĩnh của nữ tử: "Không, giờ ta nên gọi ngươi là Thẩm tướng."

Thẩm Uyên từ trên cao nhìn xuống, nhìn nữ tử trong phòng giam.

Nhà giam âm u, tối đen không thấy đáy. Nhưng Dao Quang vẫn ưu nhã cao quý như lần đầu gặp.

Sắc mặt Thẩm Uyên thâm trầm, giống như đêm tối.

Thẩm Uyên mở miệng, gọi tên nàng.

"Dao Quang."

Dao Quang nhìn hắn, giống như thấy được quá khứ nhưng vẻ mặt nàng lại bình tĩnh thản nhiên.

"Lâu không gặp, ta nên chúc mừng ngươi quyền khuynh triều dã(1)."

(1) Quyền khuynh triều dã: trong tay nắm quyền hành to lớn

Lúc mới gặp, hắn là hạt giống của nước láng giềng, nàng là công chúa Tề quốc.

Bây giờ, hắn là Thẩm tướng cao cao tại thượng, mà nàng lại thành tù nhân.

Tầm mắt Thẩm Uyên dừng trên người Dao Quang, sắc mặt sâu cạn không rõ: "Tề quốc diệt vong, không phải điều ta muốn."

Dao Quang yên lặng nhìn Thẩm Uyên, giọng nói của nàng vô cùng lạnh nhạt.

"Ngươi ta là địch, đây là sự thật không thể thay đổi."

Thẩm Uyên và Dao Quang im lặng nhìn nhau, không gian vô cùng yên tĩnh.

Không biết bao lâu, Thẩm Uyên mới mở miệng.

Trên gương mặt của Thẩm tướng luôn tự phụ thanh lãnh lộ ra sự dịu dàng hiếm thấy.

Giọng nói hắn vang lên trong phòng giam yên tĩnh, dường như phá vỡ bầu không khí lạnh băng.

"Dao Quang, ta đưa nàng đi."

Dao Quang giật mình, đáy mắt bình tĩnh cuối cùng cũng hiện sự kinh ngạc.

Thẩm Uyên nhìn Dao Quang, cười thản nhiên.

Hắn lặp đi lặp lại một câu, giọng điệu càng chắc chắn và kiên định.

"Dao Quang, ta đưa nàng đi."

...

Căn phòng yên tĩnh trong chớp mắt. Diệp Phạm là người mới mà lại địch được ảnh đế gạo cội Hạ Hàn.

Trước mặt Hạ Hàn, Diệp Phạm không hề bị đè xuống, mà vẫn diễn được theo kịch bản.

Có thể Hạ Hàn đã thu liễm kỹ xảo của mình, nhưng Diệp Phạm có thể diễn được như vậy đã vượt qua dự liệu của họ.

Lúc Diệp Phạm đối diễn với Hạ Hàn, mọi người ở đây đều nghĩ mình không phải ở chỗ thử kính nữa.

Bọn họ như diễn viên, đi trên hành lang dài dằng dặc như không có điểm dừng kia.

Bọn họ như đi sâu vào đến cuối đường.

Mà điểm cuối con đường kia là phòng giam lạnh lẽo nhốt công chúa vừa bị mất nước.

Về mặt nàng kiên nghị, trong tái nhợt yếu đuối ẩn chứa kiên cường, khiến lòng người đau đớn.

Đạo diễn lấy lại tinh thần, trên mặt ông tràn ngập ý cười.

"Diệp Phạm, cô biểu hiện tốt, hợp tác vui vẻ."

Đạo diễn nói câu này đã chứng tỏ Diệp Phạm chắc chắn là người diễn nhân vật này.

...

Thử kính kết thúc, Diệp Phạm về nhànghi ngơi.

Qua một tuần, Diệp Phạm nhận được kết quả thử kính. Nhân vật công chúa mất nước Dao Quang cuối cùng đã chọn được.

Cô đã nhận được nhân vật này. Sau khi đoàn đội bàn xong với đoàn phim thì cô sẽ bắt đầu đóng phim.

Cùng lúc đó, chương trình thực tế « Đi du lịch nào » mà Diệp Phạm tham gia lúc trước cũng sắp phát sóng.

Trailer đã tuôn ra, vô số khán giả trông mong.

Mùa đầu « Đi du lịch nào » chính thức phát sóng.

Do phát sóng trực tiếp trước kia đã gây xôn xao trên mạng nên chương trình vừa phát sóng đã có rất nhiều khán giả ngồi canh trước máy tính, bắt đầu xem.

Nhóm khách mời dần dần đến sân bay.

Diệp Phạm ăn mặc đơn giản, Cổ Nhã Thần trang điểm tinh xảo, Đinh Nhược Nghi như cô gái nhà bên.

Lý Quỳnh tự khí thế của ngôi sao quốc tế, lần này Đường Cẩm lại rất yên tĩnh.

Chương trình vừa phát đã có rất nhiều bình luận.

"Nhìn Cổ Nhã Thần kia, cô ta đến tham gia chương trình hả? Ai không biết còn nghĩ cô ta đi dự thảm đỏ đấy."

"Diệp Phạm khiêm tốn thật, người đẹp mặc gì cũng đẹp. Cô ấy mặc áo sơ mi trắng cũng đẹp hơn Cổ Nhã Thần ăn mặc tí mĩ rồi."

Mấy nữ minh tinh xinh đẹp lên máy bay, bay đến Austria.

Sau khi máy bay đến Austria, các cô thuê xe buýt về phòng tổ tiết mục sắp xếp. Sau khi chọn người quản tiền xong thì ai vào phòng nấy.

Vì ai cũng mệt mỏi nên ngày mai mới bắt đầu ghi hình.

Sau khi Diệp Phạm vào phòng, vì để phòng tổ tiết mục nên cô bỏ tiền vào ngăn kéo rồi khóa lại. Ghi hình chưa bắt đầu, đoạn này, cư dân mạng không ai biết.

Hình ảnh chương trình dần tối đi, trên màn hình màu đen xuất hiện một hàng chữ. Tóm tắt ngắn gọn chuyện xảy ra lúc không ghi hình.

"Buổi chiều nọ, do Đinh Nhược Nghi không quen khí hậu nên bị bệnh. Diệp Phạm phát hiện Đinh Nhược Nghi bị bệnh, cầm tiền ra ngoài mua thuốc giúp cô ấy."

Màn hình TV dần sáng lên, ống kính nhắm thẳng vào Diệp Phạm.

Do Diệp Phạm muốn ra ngoài mua thuốc nên tổ tiết mục bảo thợ quay phim đi cùng quay lại mọi hành động của cô.

Trong tiệm thuốc, Diệp Phạm nói tiếng Anh rất lưu loát.

Cô nhanh chóng trả tiền, rồi bỏ thuốc vào túi.

Trên đường trở về, Diệp Phạm lại đi vào một quán ăn.

Diệp Phạm nói với chủ quán muốn mau một bát cháo loãng. Đồ ăn chưa làm xong, cô đặt túi lên bàn, kiên nhẫn chờ đợi.

"Chị gái tốt quá rồi. Biết Đinh Nhược Nghi khó chịu, suy nghĩ thật chu đáo."

"Người qua đường chuyển thành fans, trái tim Diệp Phạm thật ấm áp."

Đồ ăn làm xong, Diệp Phạm đứng dậy đi đến nhận lấy.

Thợ quay phim đi theo Diệp Phạm suốt, ống kính luôn hướng về Diệp Phạm.

Mà túi đặt trên bàn, không lọt vào ống kính. Cư dân mạng nghĩ túi tiền Diệp Phạm bỏ trong túi.

Lúc Diệp Phạm nhận lấy đồ ăn, không cầm túi tùy thân theo. Vì vậy, cư dân mạng suy đoán chắc tiền mất vào lúc đó.

"Mọi người nghĩ xem, có phải tiền bị mất vào lúc đó không?"

"Ống kính không quay chỗ đó, ai biết xảy ra chuyện gì. Diệp Phạm cũng thật đáng thương, cô ấy tốt bụng mua thuốc mua cháo cho Đinh Nhược Nghi nên bị mất tiền. Thế mà cô ấy còn bị cư dân mạng mắng thảm như vậy."

Diệp Phạm đã nhận được cháo, cô về chỗ vừa rồi, cầm túi rồi rời khỏi quán ăn.

Đường về nhà không xa, Diệp Phạm cũng không muốn phí tiền, cô đi mấy con đường mới trở về phòng.

Diệp Phạm vừa vào nhà đã gọi người trong một tiếng.

"Nhược Nghi, tôi về rồi."

Ngay sau đó Diệp Phạm mang cháo và thuốc vào phòng Đinh Nhược Nghi.

Hình ảnh tạm dừng, quảng cáo phát ra.

Quảng cáo xong, chương trình lại tiếp tục.

Thợ quay phim ghi hình suốt nhưng đến đoạn Diệp Phạm vào phòng tìm túi tiền lại bị sót.

Sau đó.

Diệp Phạm ra khỏi phòng, về mặt cô vội vàng, nói với tổ tiết mục: "Tiền tôi giữ bị mất rồi."

Diệp Phạm bỏ tiền vào ngăn kéo, chỉ mang theo chút tiền lẻ.

Tiền cô giữ ở trong phòng, bị tổ tiết mục lấy đi, vốn không phải bị mất ở ngoài.

Nhưng đoạn Diệp Phạm vào phòng phát hiện khóa bị nạy ra, mất tiền lại không có thợ quay phim nào ghi lại.

Tổ tiết mục cố gắng cắt đoạn này, dẫn dắt mọi người rằng Diệp Phạm làm mất tiền bên ngoài.

Lập tức xuất hiện đầy bình luận trên màn hình.

"Đoạn Diệp Phạm về phòng sao không có trong chương trình?"

"+1! Diệp Phạm về phòng một lần, chương trình lập tức nói cô ấy làm mất tiền. Rõ ràng Đinh Nhược Nghi ngã bệnh, chi tiết quan trọng như vậy sao thợ quay phim không đi vào với Diệp Phạm?"

Nhưng cũng có cư dân mạng phát hiện chỗ không đúng.

"Chỉ có tôi cảm thấy kỳ lạ sao? Rốt cuộc Diệp Phạm có mang toàn bộ tiền ra ngoài không? Bình thường sẽ không có ai mang nhiều tiền như vậy mà ra ngoài đâu, chắc chắn cất trong phòng."

"Vậy Diệp Phạm làm mất tiền bên ngoài hay mất trong phòng? Nếu là mất trong phòng thì tổ tiết mục có ý khác thật rồi."

Ngay từ đầu, bình luận chất vấn của cư dân mạng nhanh bị tổ tiết mục xóa đi.

Bọn họ biết Diệp Phạm mới xuất đạo, thiếu kinh nghiệm, họ ức hiếp một mình tình nhỏ thì cũng chả sao.

Công ty Hoa Thụ đại diện cho Diệp Phạm cũng chẳng phải công ty lớn, bị vu hãm chắc chắn không dám đối đầu với tổ tiết mục họ.

Mặt khác, tổ tiết mục đã chuẩn bị thả ra mấy tin đồn Diệp Phạm bị bao nuôi, không theo sự sắp xếp. Mấy lời bình luận xấu xa sẽ tràn ngập, đây là kích trí mạng với một người mới.

Huống chi, đạo diễn đã nhận tiền của đoàn đội Đường Cẩm. Sắp đặt trong chương trình do ông ta đã đồng ý với đoàn đội Đường Cẩm.

Chuyện xảy ra ở Austria lúc đó, nhất định họ sẽ không để mọi người phát hiện ra vấn đề.

Không ngờ, các diễn đàn lớn lại có vô số cư dân mạng đăng bài chất vấn.

Thậm chí có người đăng bài viết rất dài, phân tích ý đồ của tổ tiết mục. Chỉ vì hiệu quả của chương trình hay còn có ý đồ khác?

Tổ tiết mục điên cuồng xóa topic, mong không chế được. Từ các diễn đàn buồn chuyện cho đến các Weibo nổi danh đều đăng bài, cư dân mạng ai cũng nghị luận chuyện này.

Nhưng đương nhiên tốc độ xóa topic của họ không thể bằng tốc độ đăng bài của cư dân mạng.

"Đoạn video ngắn trước kia đã lừa mọi người cho rằng Diệp Phạm bắt cần làm mất tiền, khiến cô ấy bị mắng lâu như vậy. Dù Diệp Phạm kiếm tiền về thì tổ tiết mục cũng coi như chưa có chuyện gì xảy ra đây à?"

"Trang chủ im ắng từ chiều đến giờ, đang giả chết à. Tổ tiết mục cắt hết đoạn đấy đi hả? Hoặc phát đoạn Diệp Phạm tìm túi tiền, hoặc cho lời giải thích nhanh!"

"Chuyện Diệp Phạm bị vu hãm nhất định phải có lời giải thích hợp lý, coi cư dân mạng bị mù hết hả? # Mời tổ tiết mục trả lại trong sạch cho Diệp Phạm #"

Cư dân mạng không ngừng chất vấn, trách móc cách làm của tổ tiết mục dưới trang chủ « Đi du lịch nào ». Đồng thời họ còn chụp màn hình các topic bị xóa trên diễn đàn.

Chân tướng bị tổ tiết mục che giấu, người sáng suốt nhìn là biết, chương trình này có vấn đề.

Chỉ cần có người nói đỡ cho tổ tiết mục đều bị lớp người vạ mặt.

Có rất nhiều bài viết nổi trong diễn đàn, cứ mười bài thì có chín bài có liên quan đến chuyện này!

Hashtag # Mời tổ tiết mục trả lại trong sạch cho Diệp Phạm # tăng vọt trong chớp mắt trên Weibo!

Hot search【Diệp Phạm bị vu hãm】nhanh chóng leo từ top 20 lên trước top 10, rồi đột nhiên nhảy lên hạng 1.

Trong khoảng thời gian ngắn, số lượng tìm kiếm hơn 450 vạn, hot search này nổi!

Bây giờ mọi chuyện đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của tổ tiết mục.

Cuối cùng họ cũng bị hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chị em cầu xé

Sức mạnh dư luận vốn rất to lớn.

Phía sau các tin đồn, dư luận mà cư dân mạng có thể nhìn thấy thường có một bàn tay vô hình kiểm soát.

Nhưng khi cư dân mạng tức đến đỉnh điểm thì dù dùng nhiều tiền, tìm nhiều thủy quân hơn cũng không thể khống chế nổi.

Sự thật chứng minh, ác giả ác báo. Bọn họ dám hắt nước bẩn lên người Diệp Phạm thì phải bị phát hiện.

Tổ tiết mục muốn chứng minh mình trong sạch? Đơn giản thôi, chỉ cần đăng video sau khi Diệp Phạm về nhà thấy bị mất tiền là được.

Nếu thật sự ông kính quay được sau khi Diệp Phạm về phòng, lục túi cô mang từ bên ngoài về rồi thấy tiền mất thì chắc chắn cư dân mạng sẽ không truy cứu nữa.

Sức hot của vụ này kéo dài suốt một ngày. Đến tối, cư dân mạng vẫn bàn tán.

"Vụ này vẫn chưa ngã ngũ, hay là đợi thêm chút nữa? Có khi tí nữa họ đăng video lên."

"Chúng ta đợi cả ngày rồi mà tổ tiết mục còn chả thả quả rắm nào. Nếu thật sự không có vấn đề thì phải tẩy trắng từ lâu rồi chứ?"

Đoàn đội Diệp Phạm cũng phát lực.

Bọn họ mua tin độc quyền đưa lên mạng, phân tích chi tiết chuyện đó, trắng trợn chỉ ra Diệp Phạm cất tiền trong phòng và bị tổ tiết mục lấy đi.

Chỉ có đoàn đội Diệp Phạm biết chuyện gì đã xảy ra ở Austria hôm đó.

Đại chiến dư luận lần này không thể thiếu sự trợ giúp từ công ty Hoa Thụy.

Weibo Diệp Phạm rất yên tĩnh.

Cô mới xuất đạo, phong cách làm việc luôn rất khiêm tốn, chẳng đăng được bao nhiêu bài.

Bài viết mới nhất trên Weibo vẫn là một tháng trước, Diệp Phạm đăng video « Đi du lịch nào ».

Trong thời gian ngắn, lượt theo dõi Weibo Diệp Phạm đột nhiên tăng mấy triệu, bình luận dưới Weibo cũng đã lên đến hàng trăm nghìn.

Cư dân mạng và fans bình luận dưới đó rất nhiều.

"Sao Diệp Phạm không đứng ra nói chuyện? Đang chột dạ hay muốn duy trì sức hot thế?"

"Lâu trên là thủy quân của tổ tiết mục phải không? Phiên này cút xa một chút."

"Thật đau lòng khi chị gái luôn cố gắng bị hãm hại."

"Nếu không nhờ cư dân mạng tinh mắt phát hiện biên tập có vấn đề thì chắc Diệp Phạm bị bôi đen mất. Tâm tư tổ tiết mục thật tỉ mỉ và đáng sợ."

Bên kia.

Đạo diễn đang mở cuộc họp khẩn cấp.

« Đi du lịch nào » vừa phát một tập đã gặp phải sóng gió vụ biên tập, bị cư dân mạng mắng chửi ngập đầu.

Nếu tiếp tục phát sóng chỉ sợ càng khiến mọi người chán ghét, rating và danh tiếng cực kém, tiền người đầu tư bỏ ra cũng sắp đổ sông đổ bể.

Bọn họ đến các công ty quan hệ xã hội rộng, ra giá cao để giải quyết khủng hoảng này.

Nhưng vụ này quá khó, không có công ty quan hệ xã hội nào muốn bước vào vùng nước đục này.

Dư luận đều đứng về phía Diệp Phạm, ai muốn giúp tổ tiết mục không phải là lập bài từ của mình hả?

Rạng sáng, Weibo chính thức của « Đi du lịch nào » cuối cùng cũng đưa ra thông báo.

【 Lúc đó thiết bị bị trục trặc, video Diệp Phạm làm mất tiền không được ghi lại. Lúc trước cư dân mạng vì chuyện mất tiền mà chỉ trích Diệp Phạm, chúng tôi cảm thấy vô cùng có lỗi. 】

Coi bộ đội ngũ chương trình đã lo đến sứt đầu mẻ trán rồi, chỉ bằng mấy câu không đau không ngứa đã muốn bỏ qua vụ này dễ như trở bàn tay sao?

Sự qua loa của tổ tiết mục đã chọc giận cư dân mạng.

"Thiết bị bị trục trặc? Sớm không bị, muộn không bị, hết lần này đến lần khác vào thời khắc mấu chốt tiền bị mất thì máy quay hỏng. Tôi thấy tổ tiết mục

cố ý không quay lại thì có!"

"Tôi bị tức quá hóa cười đây này. Lúc Diệp Phạm đi trả tiền không theo sau quay lại, khi cô ấy nói bị mất tiền thì lại quay được. Vậy nên, máy quay của các ông cũng có lúc hồng lúc không hả?"

"Tôi là người qua đường mà cũng không thể nhìn nổi, tổ tiết mục làm người đi! Người mới xuất đạo thì có thể tùy tiện bắt nạt à?"

"Ha ha, thái độ tổ tiết mục là vậy hả? Nếu đã không thành khẩn, không xin lỗi Diệp Phạm thì bà đây mắng đến khi mấy người xin lỗi mới thôi."

Trên mạng câu xé dữ dội nhưng Diệp Phạm lại thảnh thơi ở nhà. Cô không xem bình luận trên mạng, cũng không muốn tham gia vào vụ này.

Diệp Phạm tin đoàn đội của mình, cũng tin vụ này sẽ có một câu trả lời thỏa đáng.

Cô chỉ cần thoải mái ở bên Đô Đô thôi.

...

Đô Đô xa Diệp Phạm rất lâu nên bé như cái đuôi nhỏ đi sau Diệp Phạm mỗi ngày.

Mẹ đi đâu, bé đi theo đó.

Mẹ ngồi thì nhất định bé phải dán trên người mẹ. Mẹ đứng thì nhất định bé phải ôm chân mẹ, không chịu buông ra.

Cả ngày Đô Đô bám lấy Diệp Phạm, đương nhiên Diệp Phạm cũng thuận theo ý bé.

"Mẹ dứt." Có bát nhỏ trước mặt Đô Đô, bé đã tự ăn được nhưng bé không muốn động tay. Bé mở miệng nhỏ ra, giống như con chim béo kêu gào đòi ăn.

Tay Đô Đô vất chéo sau lưng, từ chối tự ăn.

Diệp Phạm cười, cô chuẩn bị thổi nguội đi chút, đỡ nóng mới dứt.

Nhưng Đô Đô không chịu chờ lâu, bé nhanh chóng duỗi một tay ra, chỉ miệng mình, rồi lập tức vất sau lưng.

"Mẹ, a." Miệng Đô Đô mở rộng, để Diệp Phạm dứt bé ăn.

Diệp Phạm cuộn sợi mì lại bằng cái nĩa nhỏ, dứt vào miệng Đô Đô.

Đô Đô ghé lại, hài lòng cắn nĩa, miệng nhỏ khép lại, môi hơi nhúc nhích.

"Mẹ, con vẫn muốn ăn." Đô Đô chỉ mì trên bàn.

Hôm nay coi như là bữa cơm ngon nhất của Đô Đô trong suốt mấy ngày qua. Quả nhiên có mẹ, cái gì cũng trở nên ngon miệng.

Diệp Phạm dứt từng miếng cho đến khi bụng nhỏ của Đô Đô phình ra, cô mới bảo thôi.

Đô Đô nhìn đĩa trống rỗng, vô cùng lưu luyến.

Diệp Phạm sờ cái bụng tròn của Đô Đô rồi chạm vào mũi Đô Đô.

"Con ăn nhiều rồi, không thể ăn nữa."

Thật ra Đô Đô cũng không muốn ăn nhiều, chỉ là bé thích cảm giác được Diệp Phạm dứt.

Đến lượt Diệp Phạm ăn, Đô Đô cũng kiên quyết ngồi trên đùi Diệp Phạm.

Cơ thể mập mạp của Đô Đô núp trong ngực Diệp Phạm, rất nặng.

Diệp Phạm ăn một miếng, lúc cô gờ tay lên thì bé lại ngẩng đầu nhìn một lần.

Hết lần này đến lần khác bé cũng không chê phiền.

Diệp Phạm muốn vào phòng bếp rửa bát, Đô Đô cũng đi theo, kéo ống quần Diệp Phạm không buông.

Bé nhỏ giọng nói: "Ôm, ôm, mẹ ôm."

Diệp Phạm bế Đô Đô lên, đặt bé cạnh bồn rửa bát, để bé có thể nhìn thấy cô.

Lúc này, Đô Đô mới yên lặng.

Vừa nãy bé ngửa đầu nhìn Diệp Phạm, cổ rất mỏi, cũng không thấy rõ mẹ.

Bây giờ mẹ ở trước mặt bé, bé vươn tay đã có thể chạm vào.

Đô Đô yên tâm hơn nhiều.

Diệp Phạm rời nhà nhiều ngày, Đô Đô biết rõ nguyên do nên khi Diệp Phạm ra ngoài bé mới không khóc không nháo.

Vì cái nhà này phải dựa vào một mình Diệp Phạm nuôi, Diệp Phạm đành phải liều mạng làm việc.

Diệp Phạm hi vọng cô cố gắng hơn, có thể cho bé con cuộc sống tốt nhất và sống hòa hợp với bé.

Diệp Phạm cúi đầu rửa bát, Đô Đô ngồi bên cạnh nhìn cô.

Một giây sau, đột nhiên Đô Đô vênh mông nhỏ, bò đến chỗ Diệp Phạm.

Diệp Phạm sợ Đô Đô rơi xuống, không quan tâm trên tay còn xà phòng, đuổi tay cản Đô Đô.

Diệp Phạm nghĩ Đô Đô muốn loạn động, cơ thể hướng về phía trước chặn lại.

Không ngờ Đô Đô lại nghiêng qua, hôn lên mặt Diệp Phạm.

Nụ hôn rơi trên chóp mũi Diệp Phạm.

Diệp Phạm không ngờ Đô Đô sẽ làm như vậy. Cô giật mình, ngây ra, rồi lại nghe thấy giọng nói Đô Đô vang lên.

Lọt vào phòng bếp yên tĩnh.

Giọng nói Đô Đô mềm mại ngây ngô.

"Con nhỏ, mẹ nuôi con. Sau con lớn, con nuôi mẹ."

Diệp Phạm hôn lên khuôn mặt tròn của Đô Đô, mặt cô cọ lên mặt Đô Đô.

"Đô Đô không cần lớn nhanh cũng được."

Diệp Phạm chỉ muốn thấy Đô Đô từ từ trưởng thành, Đô Đô là con cô, dù thế nào cô cũng thích.

Đô Đô vươn tay, ôm cổ Diệp Phạm, hai bàn tay đầy thịt siết chặt.

Diệp Phạm cũng không muốn đặt Đô Đô sang một bên, cô đành tiếp tục rửa chén với tư thế này.

Diệp Phạm không còn cách nào, một tay cô ôm Đô Đô, một tay rửa bát.

May mà bát cũng sắp rửa xong, Diệp Phạm tốn thêm chút thời gian đã xong.

Diệp Phạm ôm Đô Đô, cô lau khô tay, đi đến phòng khách.

Đô Đô rất yên lòng khi nằm trong vòng tay của mẹ, bé ngửi mùi hương quen thuộc, đôi mắt bắt đầu díp lại.

Ánh mắt bé mông lung, chớp chớp nhưng vẫn không chịu nhắm lại.

Diệp Phạm di chuyển nhẹ nhàng, cẩn thận bế Đô Đô vào phòng.

Cô nâng đầu Đô Đô, rón rén đặt bé lên giường.

Đô Đô đã ngủ, Diệp Phạm vừa định đi thì mắt bé lại mở ra.

Diệp Phạm đi thì bé ngủ không yên.

Đô Đô đuổi tay nhỏ, cầm chặt ống tay áo của Diệp Phạm.

Diệp Phạm vén chăn lên, nằm bên cạnh Đô Đô.

Cô tùy ý để Đô Đô nắm ngón tay, tay còn lại nhẹ nhàng vỗ lưng Đô Đô.

Đôi mắt Đỏ Đỏ lại nhắm lại, thở đều đều.

Tóc dài của Diệp Phạm xoắn sau đầu, cô gối lên gối đầu mềm mại, trong ngực là Đỏ Đỏ mang theo mùi sữa.

Diệp Phạm hơi mơ màng, cùng tiến vào mộng đẹp với Đỏ Đỏ.

"Ngủ ngon, bảo bối của mẹ."

...

Diệp Lật thành lập một nhóm anti Đường Cẩm, cô ta là chủ nhóm, trong nhóm có khoảng 500 người.

Rất nhiều người trong bọn họ là fans của tiểu sinh Đoàn Kỳ. Sau khi biết Đoàn Kỳ hẹn hò với Đường Cẩm thì bọn họ thành anti fan của Đường Cẩm

Bọn họ tích cực tìm kiếm mặt xấu của Đường Cẩm, cố gắng bôi đen Đường Cẩm hết mình.

Hôm nay, Diệp Lật ra ngoài ăn tối với mấy quản trị viên. Họ tìm vị trí rồi ngồi xuống.

Một người trong đó nói: "Này, mấy cậu có thấy tin gần đây không?"

"Cô nói chuyện tổ tiết mục của « Đi du lịch nào » bôi đen Diệp Phạm hả? Chuyện này huyền ảo rất lớn, nhiều người đang bàn luận lắm."

"Nói thật, Diệp Phạm trông rất có khí chất. Ngay từ khi tôi xem chương trình đã có ấn tượng tốt với cô ấy, không nghĩ cô ấy sẽ làm mất tiền đâu."

Diệp Lật bên cạnh bĩu môi. Cô ta chưa từng nói Diệp Phạm là chị cô ta với đám người này.

Quả thật Diệp Phạm có chút tiếng tăm nhưng Diệp Lật khinh thường nó.

Cô ta muốn dựa vào bản lĩnh của mình khiến người khác nhớ kỹ nên cô ta không muốn nói quan hệ giữa mình và Diệp Phạm.

Nếu không sau này người khác tung hô cô ta chẳng phải chỉ vì cô ta là em gái Diệp Phạm à. Cô ta không thích như vậy.

Diệp Lật khoát tay: "Thôi, đừng nói đến Diệp Phạm. Mấy cô có thấy chuyện này liên quan đến Đường Cẩm không?"

Một người nói: "Đường Cẩm và Diệp Phạm cùng tham gia một chương trình thực tế. Nếu hình tượng Diệp Phạm xấu đi thì quả thật Đường Cẩm sẽ được lợi."

Diệp Lật không suy nghĩ, thuận miệng nói: "Đường Cẩm là phụ nữ lòng dạ thâm độc, làm mấy chuyện này cũng chẳng lạ gì."

"Có khi cô ta tham gia chương trình thực tế chính để tẩy trắng đó. Nhưng cô ta nằm mơ giữa ban ngày. Với cái đức hạnh của cô ta thì tẩy cả đời cũng không sạch được đâu."

Diệp Lật vừa dứt lời, mọi người im lặng. Một lát sau, bỗng nhiên có người lên tiếng: "Diệp Lật, cô nói rất có lý."

Một người khác nói tiếp: "Không chừng Đường Cẩm thật sự thông đồng với tổ tiết mục, đập Diệp Phạm để tẩy trắng cô ta."

Diệp Lật thuận miệng không ngờ lại đạt được sự tán đồng của mọi người. Một người hỏi: "Diệp Lật, cô định làm gì?"

Diệp Lật đắc ý mỉm cười: "Đương nhiên khiến Đường Cẩm gặp phiền phức."

Diệp Lật là anti fan số một của Đường Cẩm, đối với chuyện bôi đen Đường Cẩm thì cô ta luôn rất tích cực.

Mấy người đối mặt, hiểu ý cười một tiếng, trong lòng suy tính kế hoạch.

Ngày này, trên mạng xuất hiện một bài viết.

【 Tin động trời! Diệp Phạm bị bôi đen, người phía sau màn hóa ra là đoàn đội Đường Cẩm! 】

Chủ tus: "Chuyện Diệp Phạm mất tiền, mọi người cảm thấy tổ tiết mục sai, nhưng có từng nghĩ người đối đầu với Diệp Phạm__Đường Cẩm cũng tham dự trong đó không?"

Chính chủ gặp diễn viên đóng thế trong một chương trình thực tế. Nếu không cấu xé một trận thì sao xứng đáng với quần chúng ăn dưa chứ?

Hơn nữa, Đường Cẩm đi theo con đường nữ thần hoàn mỹ lạnh lùng thì sao tự mình hành động được. Đương nhiên sẽ mượn tay tổ tiết mục mà hạ thấp Diệp Phạm rồi.

Đương nhiên, chủ tus cũng không đứng về phía Diệp Phạm. Phải có lý do gì thì cô ấy mới bị Đường Cẩm và tổ tiết mục thiết kế chứ."

Chủ tus này không chỉ bôi đen Đường Cẩm mà còn âm thầm đạp Diệp Phạm xuống. Đồng thời chỉ rõ rất có khả năng Đường Cẩm thông đồng với tổ tiết mục tạo nên chuyện Diệp Phạm làm mất tiền.

Diệp Lập ngồi trước bàn máy tính, chăm chú viết bài đăng. Cô ta tham gia các diễn đàn lớn nhiều năm, viết bài cứ gọi là nhanh chóng.

Tuy Diệp Lập ghét Diệp Phạm nhưng không biết vì sao cô ta lại ghét Đường Cẩm hơn.

Dung mạo Đường Cẩm hơi giống cô ta. Chẳng qua các ngũ quan sắc hơn cô ta chút thôi. Vậy dựa vào đâu mà Đường Cẩm là ngôi sao lớn còn cô ta lại chỉ có thể sống một cuộc đời bình thường?

Gia cảnh Đường Cẩm giàu có, mà cô ta xuất thân trong gia đình bình thường. Khiến Diệp Lập tức giận nhất là Đường Cẩm đoạt thân tượng Đoàn Kỳ của cô ta.

Diệp Lập có cảm giác trời sinh Đường Cẩm và cô ta không hợp nhau. Đời này, cô ta đối đầu với Đường Cẩm.

Diệp Lập đăng bài, đám anti Đường Cẩm lập tức bình luận ở phía dưới.

"Chủ tus sáng suốt. Tôi cũng thấy kì lạ, sao Diệp Phạm vừa lên chương trình đã bị bôi đen thảm như vậy. Hóa ra Đường Cẩm muốn tẩy trắng."

"Nói cách khác, Đường Cẩm bắt tay với tổ tiết mục bôi đen Diệp Phạm. Bây giờ bị lộ, đoàn đội Đường Cẩm để tổ tiết mục công nôi. Kế này của Đường Cẩm rất tốt đó, tại hạ bội phục bội phục."

"Chắc chắn chắc, Diệp Phạm hơi nổi, Đường Cẩm đã chen ép. Sau này mọi người cẩn thận một chút nhá, nhớ đừng hot hơn Đường Cẩm, không thì cô ta sẽ sử dụng ám chiêu đó."

"Đường Cẩm rút khỏi giới giải trí. Chúc mừng Đoàn Kỳ phát hiện bộ mặt thật của Đường Cẩm, bắt đầu đếm ngược thời gian hai người chia tay."

Diệp Lập và đám anti Đường Cẩm không ngờ họ đã tiết lộ sự thật trong vô tình.

Fans Đường Cẩm hùng hổ ập đến

"Diệp Phạm bị bôi đen nắc mớ gì đến Đường Cẩm? Luận sự vừa thôi, muốn mắng thì mắng tổ tiết mục ấy, đừng lôi Đường Cẩm vào."

"Đường Cẩm khiêm tốn vậy cũng không thể bỏ qua cô ấy hả? Diệp Phạm muốn công bằng thì tìm người khác ấy."

Có fans Đường Cẩm gia nhập, topic càng nổi, thu hút nhiều người chú ý chuyện này hơn

Anti Đường Cẩm càng đánh càng hăng, bọn họ bình luận vô cùng nhiệt tình, tập trung bôi đen Đường Cẩm.

Fans Diệp Phạm thấy chuyện có tiến triển mới, lại liên quan đến Đường Cẩm. Bọn họ lập tức bùng nổ, cũng đuổi tới cầu xé với fans Đường Cẩm.

Đường Cẩm thấy bài viết này thì tức giận đến giơ chân: "Là ai không có mắt viết bài lung tung, có chứng cứ gì chứng minh tôi bôi đen Diệp Phạm không?"

Đường Cẩm nặng nề nói: "Xóa topic, xóa những bài viết này nhanh!"

Nếu Đường Cẩm biết người đăng bài đim cô ta là em gái ruột của mình Diệp Lập thì chắc chắn còn tức giận hơn.

Người đại diện Lý cau mày: "Không thể xóa topic."

"Lúc trước tổ tiết mục xóa mấy bài viết kia khiến cư dân mạng cho rằng càng che càng lộ. Nếu chúng ta cũng xóa bài viết đó thì là thừa nhận chúng ta làm chuyện này."

Đường Cẩm khiếp sợ: "Chẳng lẽ cứ để bọn họ bôi đen tôi như vậy?"

Người đại diện Lý: "Bây giờ anh bảo thủy quân đăng bài, khiến lực chú ý của mọi người chuyển sang tổ tiết mục. Chứng minh Diệp Phạm bị oan là do tổ tiết mục, không liên quan đến em."

Người đại diện Lý đã cố gắng khắc phục, đổ mọi chuyện lên người tổ tiết mục.

Tuy đoàn đội Đường Cẩm từng có quan hệ hợp tác với đạo diễn chương trình nhưng đến giờ phút này, đương nhiên rửa sạch mình mới quan trọng nhất.

Hành động của đoàn đội Đường Cẩm có chút tác dụng. Dù sao người đăng bài cũng không có chứng cứ, không thể chứng minh do Đường Cẩm làm.

Fans Đường Cẩm vẫn đứng về phía cô ta.

Nhưng chuyện này vẫn lan truyền với tốc độ cực nhanh.

Rất nhiều người chia sẻ bài đăng này lên Weibo, trong vài phút số lượng bài viết đã tăng lên mấy trăm nghìn. Dưới weibo chính thức của « Đi du lịch nào », weibo Đường Cẩm cũng bị cư dân mạng xâm chiếm.

Fans Diệp Phạm đang chất vấn, rốt cuộc Đường Cẩm có tham dự vào chuyện này không, bắt tổ tiết mục cho lời giải thích rõ ràng.

Mấy câu trời xui đất khiến của Diệp Lật khiến dư luận thay đổi, hoàn toàn kéo Đường Cẩm xuống nước.

Trong lòng mọi người đều có một câu hỏi.

Chẳng lẽ đoàn đội Đường Cẩm thật sự hợp tác với tổ tiết mục, muốn giam Diệp Phạm xuống, tẩy trắng Đường Cẩm sao?

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Lật: Khỏi cảm ơn, hãy gọi tôi là Lôi Phong*.

*Lôi Phong: là người lính lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, làm rất nhiều việc tốt. Lôi Phong được Mao Trạch Đông ca ngợi, đề làm tấm gương cho nhân dân Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hạ Hàn ra mặt vì Diệp Phạm

Diệp Phạm trầm ngâm. Hôm phát sóng trực tiếp cô kéo đàn violon, chắc Nhiếp Vi Như đã thấy.

Đáy mắt Diệp Phạm lạnh lẽo, chắc chắn Nhiếp Vi Như sẽ cảm thấy kỳ lạ sao cô biết kéo đàn violon.

Diệp Phạm không phải người ngồi chờ chết, cô sẽ chủ động đi tìm Nhiếp Vi Như nói chuyện chút.

Mà gần đây Nhiếp Vi Như sống khá thoải mái, cô cũng nên tìm việc gì đó cho Nhiếp Vi Như làm thôi.

Bên kia, Nhiếp Vi Như vào nhà thấy có người ngồi bên trong. Khuôn mặt người đó lạnh nhạt, dáng người tinh tế.

Nhiếp Vi Như giật mình, đây không phải Diệp Phạm sao.

Nhiếp Vi Như cau mày: "Mày đến làm gì?"

Nhiếp Vi Như cảm thấy kỳ lạ. Đã lâu rồi Diệp Phạm không đến, hôm nay lại đến, chắc chắn có vấn đề.

Diệp Phạm bình tĩnh nhìn bà ta, nói: "Sao thế? Không chào đón con à?"

Nhiếp Vi Như bỗng nhớ, mấy ngày trước bà ta xem phát sóng trực tiếp thấy Diệp Phạm kéo đàn violon, nghi ngờ trong lòng.

"Tao còn chưa hỏi mày, sao mày biết kéo đàn violon?"

Từ trước đến giờ Diệp Phạm chưa từng nói với bà ta là mình biết kéo đàn violon. Mà trong trận thi hôm đó, Đường Cẩm lại chịu thiệt vì Diệp Phạm.

Đương nhiên khiến Nhiếp Vi Như rất tức giận.

Diệp Phạm không nhìn bà ta, lạnh nhạt nói: "Con biết kéo đàn violon hay không, có liên quan gì đến mẹ?"

Nhiếp Vi Như ghen hòng.

Bây giờ lần nào nói chuyện với Diệp Phạm, bà ta đều có cảm giác mình sắp tức chết.

Nhiếp Vi Như hít sâu một hơi: "Học đàn violon tốn rất nhiều tiền. Vậy nên lúc trước mày chuyển tiền sinh hoạt đã giấu lại một phần tiền, không chuyển cho tao đúng không?"

Diệp Phạm nhìn Nhiếp Vi Như, sự lạnh lẽo trong đáy mắt tăng lên.

Thế giới này quả thật còn loại người mặt dày vô sỉ.

Nguyên chủ tôn trọng người mẹ giả thế này, cô cảm thấy không đáng.

Diệp Phạm châm chọc nói: "Tiền do con kiếm. Dù con không cho mẹ một cắc tiền nào thì có ai dám nói gì?"

"Con dùng tiền của mình học đàn violon, làm bất cứ thứ gì, chỉ cần con thấy vui thì không ai có quyền xen vào."

Giọng nói Diệp Phạm rét lạnh như sương tuyết: "Dù con dùng tiền đi quyền góp thì cũng không liên quan gì đến mẹ."

Nhiếp Vi Như lại chán nản.

Trước kia Diệp Phạm kiếm tiền sẽ chuyển vào thẻ tín dụng cho bà ta, vốn không cần bà ta thúc giục. Chứ không như bây giờ, luôn cãi lại bà ta.

Ngày xưa Nhiếp Vi Như tiêu tiền Diệp Phạm, không hề đau lòng.

Bà ta tùy tiện mua quần áo hàng hiệu, thường xuyên mua đồ trang điểm đắt nhất để thỏa mãn lòng hư vinh. Giờ Diệp Phạm không chuyển tiền về nhà nên bà ta không có tiền để mua mấy đồ tốt kia nữa.

Lúc tụ họp cùng bạn bè, bà ta toàn mặc quần áo cũ khiến bà ta ngại vì mình keo kiệt.

Nhiếp Vi Như muốn lấy tiền nên kiên nhẫn nói: "Hôm nay con đến thì chuyển tiền sinh hoạt tháng này cho mẹ đi."

"Bây giờ con nổi hơn trước, mẹ cũng không đòi nhiều lắm." Nhiếp Vi Như tự cho rằng yêu cầu của bà ta đã đủ thấp.

Nhiếp Vi Như: "Con cho mẹ 5 vạn tệ*. Chắc hẳn chút tiền này với con không là gì cả."

*5 vạn tệ: ~170.000.000 VND

Diệp Phạm cười lạnh, mí mắt cô không thèm nâng lên, giọng điệu lạnh lẽo: "5 vạn tệ? Mẹ có tư cách gì mà đòi con đến 5 vạn tệ?"

Nhiếp Vi Như vừa nghe Diệp Phạm không định đưa tiền, bà ta nóng nảy: "Diệp Phạm, tao nuôi mày bao nhiêu năm, bây giờ mày phải báo đáp lại."

"Mày không cho tao tiền, tao sẽ nói với mọi người mày bất hiếu, lúc đó danh tiếng của mày sẽ trở nên xấu bét."

Trong lòng Diệp Phạm không chút dao động, khóe miệng nhếch lên.

"Mẹ nói đi, tốt nhất là nói đến mọi người đều biết, khiến ai cũng biết mẹ có một đứa con gái bất hiếu."

Nhiếp Vi Như sững sốt.

Không phải Diệp Phạm nên sợ hãi sao? Sao nó lại có phản ứng này?

Diệp Phạm lạnh lùng nói: "Chuyện này truyền đến tai Đường Cẩm, cô ta sẽ lợi dụng chuyện này chèn ép con."

"Nhờ chuyện giữa con và Đường Cẩm quá huyền ảo thì Đường phu nhân cũng biết. Đường Cẩm là con gái bà ấy, mẹ nghĩ xem Đường phu nhân có lấy lại công bằng cho Đường Cẩm không?"

Diệp Phạm nhìn Nhiếp Vi Như, chậm rãi nói: "Không chừng Đường phu nhân còn muốn gặp con, xem người đối nghịch với con gái bà ấy là ai cũng nên?"

Diệp Phạm tỉnh bơ nói, cô ý nói khoa trương, lừa Nhiếp Vi Như rằng Đường phu nhân có thể sẽ gặp cô.

Con gái ruột nhà họ Đường với con gái đánh tráo nhà họ Đường, chuyện này luôn là cái gai trong lòng Nhiếp Vi Như.

Nhờ Đường phu nhân gặp Diệp Phạm rồi đoán được sự thật năm đó, biết Đường Cẩm không phải máu mủ nhà họ Đường.

Diệp Phạm muốn khiến Nhiếp Vi Như sợ hãi, muốn bà ta sợ hãi, muốn bà ta thòi thòi khắc khắc nhớ kỹ chuyện này mãi là thanh đao sắc bén treo trên đầu bà ta.

Rồi sẽ có một ngày cây đao này rơi xuống. Chuyện này sẽ được mọi người biết đến, mà Nhiếp Vi Như là kẻ đầu xỏ sẽ phải trả giá đắt vì lỗi lầm năm đó.

Nghe lời Diệp Phạm, trái tim Nhiếp Vi Như lộp bộp, nỗi sợ hãi tràn lên trong lòng bà ta.

Cái gì? Có thể Đường phu nhân sẽ gặp Diệp Phạm?

Nếu Đường phu nhân gặp Diệp Phạm, không biết có nhận ra Diệp Phạm là con gái ruột của bà ấy không?

Nếu Đường phu nhân phát hiện sự thật thì Đường Cẩm phải làm sao? Đường Cẩm xử lý như thế nào?

Nỗi sợ lớn nhất đời của Nhiếp Vi Như là bí mật năm đó bị vạch trần. Bà ta muốn Đường Cẩm có cuộc sống tốt nhất mới đánh tráo giữa Diệp Phạm

và Đường Cẩm.

Nếu chuyện này bại lộ, không chỉ Đường Cẩm mất đi tất cả mà ngay cả bà ta cũng rơi vào tai ương vào tù.

Sắc mặt Nhiếp Vi Như tái nhợt, bà ta miễn cưỡng ổn định nỗi lòng: "Đứa nhỏ này, mẹ nói đùa với con thôi. Chuyện không nghiêm trọng như vậy đâu."

Diệp Phạm cười như không cười: "Con chỉ nêu giả thiết thôi."

Nhiếp Vi Như không dám nhắc lại chuyện tiền bạc với Diệp Phạm, ánh mắt bà ta nhìn Diệp Phạm trở nên cẩn thận.

Diệp Phạm đạt được mục đích đe dọa Nhiếp Vi Như, tự nhiên rời đi.

Vì ngày đó Diệp Phạm nhắc đến Đường phu nhân nên mấy ngày sau Nhiếp Vi Như không ngủ ngon nổi.

Suốt mấy ngày bà ta mơ ác mộng. Trong mơ, thân phận Đường Cẩm bị lộ, Đường Cẩm bị đuổi khỏi nhà họ Đường.

Mà bà ta thì bị bắt vào tù, ở đó đến chết.

Một câu của Diệp Phạm khiến Nhiếp Vi Như nom nớp lo sợ, cũng không dám gây sự nữa.

...

Lâu rồi Diệp Phạm không dẫn Đô Đô ra ngoài chơi, cô đặt Đô Đô ngồi trong xe đẩy của trẻ em.

Diệp Phạm đẩy Đô Đô tản bộ, cô không đi xa, chỉ loanh quanh gần chỗ tiểu khu.

Chạng vạng tối gió nhẹ thổi đến, khí nóng ban ngày tan đi hơn phân nửa, chỉ có chút ẩm áp trong cơn gió.

Đô Đô ngồi trong xe đẩy, nhưng cũng không an phận. Bé thò đầu ra, tò mò nhìn bốn phía.

Diệp Phạm thấy dáng vẻ này của Đô Đô, không khỏi mỉm cười.

"Mẹ ơi, đây là gì vậy?" Bỗng Đô Đô mở miệng.

Diệp Phạm nhìn theo ngón tay Đô Đô chỉ.

Bé chỉ vào cô bé trước mặt, trên tay cô bé cầm một thùng nhựa trong suốt, bên trong có mấy con cá vàng nhỏ.

Cá vàng bơi qua bơi lại trong thùng.

Cô bé nắm tay mẹ ra khỏi chợ Hoa, chuẩn bị về nhà.

Diệp Phạm giải thích cho Đô Đô: "Đó là cá vàng, có thể nuôi trong nhà."

Đô Đô không nói gì nhưng ánh mắt bé luôn nhìn cá vàng trên tay cô bé.

Đôi mắt tròn xoe tràn đầy tò mò.

Diệp Phạm nổi lên ý nghĩ, cô dừng bước, ngồi xổm trước mặt Đô Đô: "Con muốn không?"

Đô Đô vô thức cắn ngón tay, bé nghiêng đầu.

"Con có thể nuôi sao?"

Diệp Phạm sờ đầu Đô Đô: "Con xem trước rồi quyết định cũng được."

Diệp Phạm cảm thấy cho Đô Đô nuôi thú cưng là chuyện tốt. Hằng ngày bé có thể chăm sóc cá vàng, bồi dưỡng tình cảm.

Mà sức sống của cá vàng rất bền bỉ, chỉ cần không cho ăn quá nhiều thì cá vàng có thể sống rất lâu.

Đô Đô nghe thấy lời Diệp Phạm nói thì bé lập tức cười rộ, phấn khích vỗ tay nhỏ.

Bé vùng vẫy chân nhỏ, muốn ra khỏi xe đẩy trẻ em.

Diệp Phạm không còn cách nào với Đô Đô, đành phải ôm bé ra khỏi xe đẩy.

Diệp Phạm đẩy xe đẩy, Đô Đô ngoan ngoãn nắm góc áo Diệp Phạm, theo sát Diệp Phạm.

"Con sẽ không chạy loạn."

Diệp Phạm cười: "Vậy con nhớ theo sát mẹ."

Đô Đô gật đầu nhưng ánh mắt bé luôn hướng về chợ hoa, vô cùng mong chờ.

Diệp Phạm vừa để ý Đô Đô, vừa đi vào chợ.

Vừa mới vào, cửa hàng hai bên đều bày đầy động vật nhỏ.

Có vẹt, rùa, Hamster và một số động vật nhỏ hơn, còn có rất nhiều loại hoa cỏ thực vật.

Mắt Đô Đô không ngừng xoay chuyển, nhìn cái này, nhìn cái kia, đầy mắt đầy tò mò.

Quá nhiều thứ, suýt nữa bé không nhìn ra.

"Mẹ, cá vàng ở đó." Đô Đô kéo góc áo Diệp Phạm, chỉ hướng trước mặt.

Đô Đô rất vui, đôi mắt to tròn cười đến híp lại.

Diệp Phạm bị Đô Đô nắm quần áo, đi đến quán bán cá vàng đó.

Trên đất đặt đầy thùng nước, có nhiều loại cá vàng bơi trong đó.

Đô Đô nhanh chóng đi tới, bé ngồi xổm trước bể cá, phấn khích nhìn cá vàng.

Đô Đô chống cằm, nhăn mặt nhỏ, đáng vẻ trầm tư suy nghĩ.

Nhiều cá vàng nhỏ xinh đẹp như này bé biết chọn con nào giờ?

Diệp Phạm bị chọc cười bởi dáng vẻ này của Đô Đô, cô cũng ngồi xổm xuống.

Diệp Phạm tò mò không biết Đô Đô nghĩ gì.

"Đô Đô, con nghĩ gì vậy?"

Đô Đô nghiêm túc chỉ một con cá vàng trong đó: "Con không biết nên chọn con này hay con kia."

Đô Đô lại chỉ con cá vàng bên cạnh.

Diệp Phạm nhìn một chút, không thấy khác chỗ nào.

"Mẹ không nhìn thấy chúng khác chỗ nào."

Đô Đô mở to mắt nhìn Diệp Phạm, trên mặt đầy kinh ngạc.

Bé rất nhiệt tình kéo Diệp Phạm qua, hết lòng chỉ cho Diệp Phạm.

"Con cá này có viền, đầu con cá vàng màu đỏ này có một điểm đen."

Diệp Phạm dựa theo lời Đô Đô nói, nhìn một lúc lâu mới thấy chúng khác nhau.

Hóa ra Đô Đô cẩn thận hơn cô nhiều.

Đô Đô ngây ngô hỏi: "Mẹ, mẹ thấy con nên chọn con nào?"

Diệp Phạm: "Mua một con cá sẽ cô đơn, mua hai con để chúng có bạn."

Cuối cùng Diệp Phạm kết luận: "Nên mua cả hai."

Đô Đô rất vui, khuôn mặt nhỏ cười đến đỏ bừng, trong mắt to tràn lan vui sướng.

Diệp Phạm: "Vậy Đô Đô có đảm bảo sẽ nuôi chúng thật tốt không?"

Đô Đô nhanh chóng gật đầu như giả vờ: "Đương nhiên đương nhiên, ngày nào Đô Đô cũng chăm sóc cá vàng nhỏ thật tốt."

Bà bán cá vàng bên cạnh nhìn hai mẹ con nói nhìn, cười ra tiếng.

Đứa bé nhà này thật đáng yêu.

Diệp Phạm muốn rèn luyện năng lực giao tiếp với người khác cho Đô Đô nên để Đô Đô tự nói với chủ quán.

"Vậy con nhờ bà giúp con vớt cá vàng ra đi."

Đô Đô nhìn chủ quán, giọng nói mềm mại: "Bà ơi, bà có thể vớt cá vàng cho cháu được không?"

Diệp Phạm bổ sung một câu: "Mẹ dạy con rồi, con phải nói thêm gì nào?"

Đô Đô lễ phép nói: "Phiền bà ạ."

Bà bán cá vàng thấy Đô Đô như nhìn cháu trai nhà mình, nở nụ cười hiền lành.

"Cậu bạn nhỏ, cháu muốn con nào vậy?"

Diệp Phạm hỏi Đô Đô: "Con còn nhớ con nào không?"

Giọng điệu Đô Đô chắc chắn: "Đương nhiên nhớ, là bé béo và điểm điểm."

Diệp Phạm giật mình, còn chưa mua cá vàng mà Đô Đô đã đặt tên hay nhanh như vậy.

Tay Đô Đô chỉ cá vàng, bé ngồi xôm trên mặt đất ngẩng đầu nhìn chủ quán.

"Bà không được vớt sai nhé."

Đô Đô cẩn thận chỉ, sợ mình chỉ sai.

Chủ quán vớt cá vàng lên, bỏ vào túi nhựa, đổ nước vào.

Đô Đô cẩn thận nhận lấy, bé thả nhẹ động tác, nâng phía dưới túi.

Diệp Phạm không giúp Đô Đô, Đô Đô đã mua cá vàng, bé nên phụ trách.

Dù cho ăn hay đổi nước, cô sẽ để Đô Đô tự làm.

Bây giờ Đô Đô còn rất nhỏ, Diệp Phạm có thể nhân cơ hội bồi dưỡng tinh thần trách nhiệm của bé.

"Mẹ, chúng ta về nhà nhanh đi, con muốn thả bé béo và điểm điểm trong bể cá."

Đô Đô thúc giục Diệp Phạm, Diệp Phạm trả tiền, đẩy xe đẩy về nhà với Đô Đô.

Sau khi về nhà, Diệp Phạm dạy Đô Đô, bỏ cá vàng vào bể cá.

Sau khi có cá vàng, Đô Đô không làm gì khác, suốt ngày ghé vào bể cá, nhìn cá vàng.

Cá vàng chỉ hơi động cái đuôi, Đô Đô sẽ oa một tiếng.

Đến giờ ngủ, Đô Đô vẫn không muốn rời đi.

Diệp Phạm nhéo mặt Đô Đô: "Con chúc ngủ ngon với cá vàng rồi đi ngủ."

"Con ngủ sớm thì mai mới có thể dậy sớm nhìn cá vàng."

Đô Đô lưu luyến không rời, bé đáng yêu nói nhỏ, tạm biệt cá vàng.

Đô Đô vẫy tay với cá vàng.

"Bé béo và điểm điểm ngủ ngon, sáng mai Đô Đô lại trở lại nhìn các cậu."

Đô Đô quyến luyến rời đi, bị Diệp Phạm bế về phòng.

...

Tầng phát radio.

Mấy nhân viên quan trọng của tổ tiết mục « Đi du lịch nào » đang ngồi trong phòng họp.

Người chế tác Hàn rất tức giận, ông hỏi đạo diễn Bạch: "Có phải ông nhận tiền của đoàn đội Đường Cẩm không?"

Đạo diễn không nói lời nào, ông ta nhận tiền của đoàn đội Đường Cẩm, vốn giấu người chế tác. Lúc vừa bắt đầu, ông ta không đặt Diệp Phạm trong lòng. Cô chỉ là một ngôi sao nhỏ thì có thể nhắc lên sóng gió gì?

Tình thế phát triển đến nước này, đạo diễn Bạch hoàn toàn không ngờ tới.

Đạo diễn Bạch im lặng khiến người chế tác Hàn càng tức giận.

"Chúng ta viết kịch bản để khách mời theo đó mà làm, còn lại do khách mời tự phát huy." Người chế tác Hàn nói, "Ông nghĩ khán giả có thể để tổ tiết mục lừa gạt sao?"

Do lúc quay người chế tác Hàn có việc nên hôm sau mới đến.

Đến lúc ông tới Austria, chuyện Diệp Phạm làm mất tiền đã xảy ra, đồng thời còn ồn ào, nhốn nháo trên mạng.

Người chế tác Hàn tưởng chỉ là ngoài ý muốn. Nếu trong chương trình xảy ra điều ngoài ý muốn sẽ là một điểm hút lớn.

Chỉ cần có điểm hút thì ratings sẽ tăng lên nên lúc đó ông cũng không nghi ngờ đạo diễn.

Người chế tác Hàn: "Danh tiếng bây giờ thành thế này, ông nói xem phải làm sao hả?"

Đạo diễn Bạch suy nghĩ: "Kì du lịch tiếp theo vẫn chưa quay, đành mời một khách mời có danh tiếng đủ mạnh đến."

"Ai?"

"Hạ Hàn."

...

Studio của Hạ Hàn.

Người chế tác Hàn gõ cửa studio.

Mọi người đều biết, Hạ Hàn rất ít tham gia chương trình thực tế, thường chỉ lộ mặt. Nếu muốn mời anh đến thì phải bỏ ra rất nhiều sức lực.

"Tôi là người chế tác của «Đi du lịch nào»." Ông tự giới thiệu.

Danh tiếng của người chế tác Hàn trong nước rất lớn, đã khiến mấy chương trình trở nên hot. Chương trình du lịch này vốn được mọi người coi trọng, không ngờ xảy ra ngoài ý muốn.

Người chế tác Hàn đi thẳng vào vấn đề: "Hạ Hàn, lần này tôi đến vì muốn hỏi cậu có muốn tham gia chương trình thực tế này không?"

Về mặt Hạ Hàn lạnh nhạt, anh nhìn người chế tác, vô cùng bình tĩnh lại như che giấu lửa giận.

Người chế tác Hàn: "Hi vọng cậu có thể cứu vãn chương trình này."

Bỗng Hạ Hàn mở miệng, giọng nói trầm thấp ẩn chứa sự áp bách: "Thế đạo diễn kia còn ở trong tổ tiết mục sao?"

Người chế tác Hàn sửng sốt, không trả lời.

Đạo diễn Bạch có quan hệ thân thích với cán bộ cấp cao, ông rất khó mà động đến ông ta.

Nhưng danh tiếng chương trình rất bất lợi với đài truyền hình. Để Hạ Hàn đến làm khách mời thì chắc đài sẽ nguyện ý nghe ông nói nhiều mấy câu.

Hạ Hàn lạnh lùng nhìn người chế tác Hàn, giọng nói càng rét lạnh: "Muốn tôi tham gia chương trình cũng rất đơn giản."

Trong phòng lạnh lẽo yên tĩnh, không khí dường như ngưng đọng.

"Tôi chỉ có hai yêu cầu."

Giọng nói Hạ Hàn nặng nề rơi xuống: "Đầu tiên, sa thải đạo diễn kia."

Người chế tác Hàn không nghĩ ngợi: "Được."

Chỉ cần Hạ Hàn đến tham gia chương trình thì chắc chắn ông sẽ có cách sa thải đạo diễn đó.

Ánh mắt Hạ Hàn lạnh lùng: "Còn yêu cầu thứ hai..."

Ánh mắt anh lạnh lẽo: "Chuyện mấy người làm với Diệp Phạm khiến danh tiếng chương trình liên tục trượt xuống."

"Nếu danh tiếng chương trình không tốt lên thì tôi sẽ không đến."

Thật lâu.

Hạ Hàn nhìn người chế tác Hàn chằm chằm, khôi phục sự hờ hững lúc trước.

"Tôi nghĩ chắc ông đã biết phải làm gì?"

Người chế tác Hàn gật đầu: "Tôi hiểu."

...

Sau mấy ngày bị cư dân mạng oanh tạc, trang chủ « Đi du lịch nào » đăng một video.

Đó là video xin lỗi của đạo diễn.

Trong video, đạo diễn Bạch đứng ra xin lỗi Diệp Phạm trước cư dân mạng cả nước.

Ông ta nói chuyện Diệp Phạm làm mất tiền do ông ta sắp xếp, nhân viên chỉ nghe theo ông ta mà làm.

Vì muốn tạo điểm hút mà cho Diệp Phạm nổi, ông ta phạm vào sai lầm rất nghiêm trọng.

Đạo diễn nhận mọi chuyện về mình, không hề nhắc tới đoàn đội Đường Cẩm.

Bối cảnh nhà họ Đường rất lớn. Nếu ông ta chọn Đường Cẩm thì sẽ không có kết quả tốt gì.

Ông ta chủ động từ chức đạo diễn, hoàn toàn rời khỏi tổ tiết mục « Đi du lịch nào », đồng thời cũng không tham gia thu bất cứ chương trình nào nữa.

Cùng lúc đó, studio Đường Cẩm cũng đăng Weibo, trách tất cả kẻ tạo lời đồn, đồng thời biểu thị sẽ báo pháp luật vào lúc thích hợp.

"Coi bộ Đường Cẩm thật sự vô tội. Lưu lượng cô ấy quá lớn, vừa có chuyện thì đã có người thừa đực nước béo cò bôi đen cô ấy."

"Có tiền thì có thể sai khiến quỷ thần. Sao cô biết đoàn đội Đường Cẩm không tham dự? Dùng tiền mua tổ tiết mục, đẩy đến không còn một mảnh."

"Lâu trên, tuy tôi nghĩ như cô nhưng cô vẫn nên cẩn thận. Không thấy studio của Đường Cẩm nói muốn sử dụng luật pháp à?"

"Thời gian studio gửi công văn cũng quá trùng hợp, khiến người ta không thể không nghĩ sai."

Vì không có búa lớn nên cư dân mạng không có cách nào biết được sự thật, Đường Cẩm coi như thoát được một kiếp.

Nhưng tiếng chất vấn vẫn không ngừng xuất hiện, danh tiếng của Đường Cẩm ngày càng kém.

Mà Diệp Phạm lại hút được một nhóm fan. Dưới sự bôi đen của tổ tiết mục, cô không rên một tiếng, lúc kiếm tiền còn kinh điển toàn trường.

Cô dựa vào bản lĩnh của mình, dốc hết sức thay đổi thể cục. Sau chuyện tổ tiết mục hãm hại Diệp Phạm bại lộ, tổ tiết mục bị tất cả cư dân mạng chửi rủa, cô cũng không bỏ đá xuống giếng, thật sự hiếm có.

...

Bên kia.

Người chế tác chương trình nổi danh nhất trong nước tự thân đến công ty Hoa Thụy xin lỗi Diệp Phạm.

"Diệp Phạm, thật xin lỗi." Người chế tác Hàn áy náy, "Tôi thay mặt tất cả tổ tiết mục xin lỗi cô."

"Người chế tác Hàn, ngày quay đó ông không ở đây." Về mặt Diệp Phạm lạnh nhạt, "Chủ yếu sai lầm không ở chỗ ông."

"Chuyện đạo diễn đó do tôi sai." Người chế tác Hàn nói, "Tổ tiết mục vu hãm cô, tôi phải chịu trách nhiệm."

Diệp Phạm nhận lời xin lỗi: "Chuyện đã được giải quyết, tôi coi như nó đã xong."

"Kì quay tiếp vào nửa tháng sau..."

Người chế tác Hàn do dự một lúc, ông rất lo Diệp Phạm sẽ không tham gia tiếp. Vì nếu Diệp Phạm bội ước thì cũng có cái lý.

Diệp Phạm cong môi: "Tôi đã ký hợp đồng thì chắc chắn sẽ hoàn thành nội dung trong đó."

Lập tức, cô lại nói: "Nhưng mà, chuyện xảy ra lúc quay lần trước, tổ tiết mục sẽ không phạm lại đâu nhì."

"Ông thấy đúng không?"

Giọng nói cô lạnh lẽo vắng vẻ, rất nhẹ nhàng nhưng thái độ lại rất mạnh.

Giống như mưa rơi xuống đất, câu nào cũng khí phách.

"Diệp Phạm, cô yên tâm." Người chế tác Hàn nói, "Lần này tôi chắc chắn sẽ giám sát từng nhân viên trong toàn bộ hành trình, phòng ngừa xảy ra trò mèo."

Chuyến sang Austria « Đi du lịch nào » vẫn đang phát sóng, thời gian khoảng một tháng.

Phát mấy tập ở Austria xong, tổ tiết mục bắt đầu ghi hình kỉ tiếp theo.

Cư dân mạng không coi trọng chuyện này.

"Chương trình còn chuẩn bị quay nữa hả? Tìm đường chết đến nước này, còn ai xem đâu."

"Tổ tiết mục chưa xem ratings hôm qua sao? Đồng thời thấp nhất, xấu hổ chết người. Tôi thấy đài truyền hình vẫn phát chương trình thực tế này, thật lãng phí tài chính."

Vào buổi tối, trang chủ nhả ra một tin tức nặng ký.

Kì ghi hình tiếp theo sẽ có một khách mời nam tham dự, trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của khán giả.

Anh 25 tuổi, xuất đạo bảy năm, lần lượt nhận giải ảnh đế ở các liên hoan phim lớn.

Đây là lần đầu tiên anh làm khách mời thường trú trong chương trình thực tế, xuất hiện trên màn hình TV.

Trên tấm poster là người xuất đạo đến nay đã diễn rất nhiều loại nhân vật.

Ảnh đế quốc tế, thần tượng toàn dân, Hạ Hàn.

Từ lúc xuất đạo, ảnh đế Hạ Hàn không một tai tiếng lại tham gia cùng một chương trình với đối tượng tai tiếng.

Mà đối tượng tai tiếng đầu tiên của anh là Diệp Phạm.

Editor có lời muốn nói:

Độ dài chương này chắc đủ để các cô thỏa mãn rồi nhì, edit xong mà giảm còn 4153 chữ. Các cô thì sướng rồi, tui thì ê mông mỗi cô.((

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Diệp Phạm chính là lưu lượng

Sau khi công bố Hạ Hàn sẽ xuất hiện ở kì tiếp theo của « Đi du lịch nào » thì dân mạng lập tức chiếm đóng khu bình luận của Weibo chính thức.

"Tôi không nhìn lầm chứ? Đại thần Hạ tham gia chương trình thực tế rồi sao??"

"Lâu trên không nhìn lầm đâu! Cp viên phòng của bà lại kết hợp rồi. Bà đây muốn xuống tầng chạy vài vòng ăn mừng. Cuối cùng cũng đợi được ngày này!"

"Khụ khụ khụ. Cô chú ý một chút, tên cp của Hạ Hàn và Diệp Phạm là Dạ Hàn, không phải

viên phòng."

Công bố không được bao lâu thì đề tài【Hạ Hàn đi du lịch nào】đã nhanh chóng leo lên top 1 hot search.

Ngay sau đó, cp Dạ Hàn cũng lên hot search.

Chỉ vòng một giờ thì tin về họ đã chiếm một nửa trong top 10 hot search.

Nếu bình thường, mình tính nào mà muốn xào cp với Hạ Hàn thì đều bị fans anh tấn công.

Nhưng đối với "CP Dạ Hàn" này thì fans Hạ Hàn lại không ghét nổi. Bọn họ không những không ghét hai người ghép cặp mà còn có rất nhiều fans chuyển thành fan cp.

Không biết vì sao họ cảm thấy hai người vô cùng hợp nhau.

Hạ Hàn là bông hoa lạnh lùng cao ngạo trong giới giải trí, ngũ quan Diệp Phạm xinh đẹp, khí chất lại thanh lãnh. Bọn họ đứng cạnh nhau khiến fans cảm giác họ có tướng phu thê.

Đương nhiên cư dân mạng cũng biết đây chỉ do fans mơ tưởng. Dù hai người cùng tham gia một chương trình cũng không tìm được một chút liên hệ nào, chắc chắn không phải một cặp.

Vì Hạ Hàn gia nhập nên độ hot chương trình « Đi du lịch nào » lại tăng lại.

Diễn đàn tám chuyện cuối cùng cũng đánh giá khách quan về kì này của chương trình.

"Trước đó chỉ là cắt chuột, gây hỗn loạn. Giờ tổ tiết mục đã thành tâm hồi cải. Vậy tôi đành miễn cưỡng xem vậy."

"Chất lượng chương trình do người chế tác Hàn đảm nhiệm vẫn rất cao! Tập hôm qua có đoạn Diệp Phạm đàn violon tặng fans, tôi chỉ có thể há miệng kinh diễm"

"Làm fans cp khiêm tốn, tôi chỉ đành chờ Hạ Hàn và Diệp Phạm chung cảnh trong kì tiếp theo."

Tập mới lại đăng lên.

Nội dung là nhóm mình tình nữ bị lạc khi đi tham quan thị trấn Hallstatt.

Trong nửa giờ đầu, rating khá thấp nhưng đến đoạn Cố Nhĩ Thần mắng Đinh Nhược Nghi không biết dẫn đường thì rating bắt đầu cao lên.

Đoạn Diệp Phạm xung đột với Đường Cẩm vì lạc đường thì rating bỗng cao vút.

Đương nhiên, tổ tiết mục sẽ không đăng toàn bộ quá trình hai người cãi lộn, nội dung này đã được biên tập rồi.

Từ góc độ của khán giả thì hai người chỉ tranh chấp nhỏ.

Sau đó, lúc Diệp Phạm dẫn nhóm khách mời tìm đường, ống kính hướng toàn bộ về Diệp Phạm, mấy khách mời khác làm nền, rating lại tăng đến con số cao nhất.

Rating « Đi du lịch nào » lại về cao nhất!

Tổ tiết mục thờ phào, có thể nói thân mang lưu lượng Diệp Phạm là cứu tinh của chương trình.

Đường Cẩm là tiểu hoa nổi tiếng nhất mà rating còn không bằng lúc Diệp Phạm xuất hiện.

Đủ để thấy gần đây Diệp Phạm được bao nhiêu người chào đón.

Qua hot search mấy ngày nay, cp Hạ Hàn và Diệp Phạm đã chứng tỏ được độ hot.

Xem ra kì tiếp theo, tổ tiết mục cũng đã biết phải làm thế nào.

Dù là quay hay biên tập thì nhất định phải hướng về cp Dạ Hàn.

...

Tối hôm đó.

Diệp Phạm và Đô Đô đang ngồi trước TV xem « Đi du lịch nào ».

Miệng nhỏ của Đô Đô hơi mở ra: "Thật đẹp."

Bé nhìn TV chăm chăm, đôi mắt mở to, không hề chớp mắt. Bé bị vẻ đẹp của thị trấn Hallstatt mê hoặc.

Một lát sau, Diệp Phạm xuất hiện trước ống kính.

Mấy khách mời nữ đeo túi xách, đi tham quan thị trấn Hallstatt.

Biểu cảm Đô Đô bỗng thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn phình lên, đáng vẻ không vui.

Diệp Phạm nhẹ nhàng ôm mặt Đô Đô: "Con sao thế?"

"Con nhận ra tên xấu xa này, cô ta ức hiếp mẹ trên TV." Đô Đô chỉ Đường Cẩm.

Giọng sữa của bé trở nên cao vút, giống như thú nhỏ bị thương nên tức giận.

Một giây sau, Đô Đô bỗng nhào tới, hai cánh mập mạp ôm Diệp Phạm.

Trên giường nhỏ, Đô Đô lăn lộn, cánh tay trắng nõn giang ra, chân thẳng tắp, vẫn nhắm mắt.

Đô Đô đang trong giấc mộng.

Diệp Phạm vừa đến thì thấy cảnh tượng này. Cô mỉm cười, thả nhẹ bước chân.

Diệp Phạm đến cạnh giường Đô Đô. Bé đạp chân ra, tay đặt trên bụng tròn trịa.

Diệp Phạm vươn tay, cầm chân bị đá phủ lên bụng Đô Đô.

Tay Diệp Phạm vừa định dời thì Đô Đô xoay người, khuôn mặt mềm mại đè tay Diệp Phạm, cảm xúc rất tốt.

Đô Đô vô thức nắm tay Diệp Phạm. Đầu tiên đôi mắt bé hơi hé ra rồi mí mắt mở dần dần, lộ ra đôi ánh mắt đen láy.

Đô Đô vừa tỉnh ngủ, vẫn hơi mơ màng, bé dụi dụi mắt.

"Mẹ." Đô Đô cọ mặt vào tay Diệp Phạm, đôi mắt dần khép lại, chắc bé muốn ngủ tiếp.

Một giây sau, Đô Đô lập tức mở mắt, bé vụt dậy khỏi giường.

Tay Đô Đô bám vào hai cạnh giường, bé chỉ cửa, đôi mắt sáng lên.

"Mẹ, con muốn xem cá vàng."

Đô Đô vươn tay đòi ôm.

Diệp Phạm cười ra tiếng, cô còn đang nghĩ khi nào Đô Đô mới ý thức được chuyện này.

Diệp Phạm hơi khom người xuống, ôm Đô Đô.

Chân Đô Đô vừa chạm đất, bé đã lạch bạch chạy đến phòng khách.

Bé ghé vào cạnh bể cá: "Chào buổi sáng, bé béo và điểm điểm."

"Ngại quá, bé ngủ muộn." Đô Đô cười xấu hổ.

Đô Đô cầm hộp thức ăn cho cá trên bàn. Bé mở nắp ra, bỏ chút thức ăn cho cá vào lòng bàn tay.

Đô Đô nhớ hôm qua bà chủ quán bà nói mỗi ngày chỉ cần cho cá ăn một xíu.

Đô Đô đếm một lần rồi đổ mấy hạt vào hộp.

Đô Đô nghĩ một lúc, lại cầm hộp đồ thức ăn cho cá vào tay.

Đồ ăn cho cá đầu trong lòng bàn tay.

Diệp Phạm ngồi bên cạnh Đô Đô: "Đô Đô, sao con đổ nhiều thế?"

Đô Đô bối rối, bé muốn nghe lời bà nhưng lại sợ cá sẽ đói chết.

Bé nghĩ tới nghĩ lui vẫn chưa tìm được câu trả lời.

Đô Đô đành hỏi Diệp Phạm: "Mẹ, mỗi ngày cá vàng nhỏ ăn ít như vậy có chết đói không?"

Bé hỏi luôn câu tiếp: "Đô Đô ăn nhiều hơn chúng mà Đô Đô vẫn đói, cá nhỏ sẽ không đói chứ?"

Diệp Phạm dờ khóc dờ cười, cô chỉ cá nhỏ bơi trong bể.

"Đô Đô nhìn hình thể mình và cá vàng xem. Cá vàng nhỏ hơn con nhiều nên chúng ăn ít."

Nghe Diệp Phạm nói, Đô Đô mới gật đầu, bé ngây ngô nói: "Vây được ạ."

Tay nhỏ Đô Đô cầm từng hạt thức ăn cho cá cẩn thận, đếm hạt cho cá ăn.

Bé đếm nhiều lần mới đồ đồ ăn vào bể cá.

Hai con cá nhỏ bơi đến, miệng chúng hơi mở, ăn đồ ăn.

Đô Đô thấy mới lạ nên lúc ăn com cũng xách một cái ghế nhỏ, ngồi cạnh bể cá.

Bé vừa nhìn cá nhỏ vừa ăn com.

Diệp Phạm chỉ bên cửa sổ: "Đô Đô muốn chuyển cá vàng nhỏ ra chỗ có ánh mặt trời không?"

"Chúng phơi nắng nhiều sẽ không bị bệnh."

Đô Đô mở to mắt: "Thật không?"

Bé nhớ lúc mình bị bệnh, nắm lỗ mũi, về mặt không tình nguyện lác đầu: "Không thể bị bệnh, uống thuốc đáng lắm."

"Vây con phải nhớ thường xuyên mang cá nhỏ phơi nắng nhé." Diệp Phạm chỉ bể cá trên bàn.

Đô Đô vỗ ngực: "Đương nhiên rồi."

Đô Đô cẩn thận bê bể cá, đặt bể cá trên bệ cửa sổ.

Mặt trời chiếu vào, gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, cá nhỏ bơi rất vui vẻ.

Đô Đô khôi phục dáng vẻ trước đó. Đôi mắt bé lại không chớp mắt nhìn cá nhỏ. Dù nhìn cá vàng lâu như vậy nhưng bé vẫn tràn ngập hứng thú.

Diệp Phạm ngồi trên sofa. Chỗ Đô Đô thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười khanh khách. Hai tay Đô Đô chống cằm béo, lộ ra hàng răng sữa nhỏ trắng tinh.

Diệp Phạm mỉm cười, nhìn Đô Đô.

Ánh nắng dịu dàng lên vào phòng, những hạt bụi nhỏ bé bay bay trong ánh nắng.

Mỗi việc làm nhỏ đều có vẻ vô cùng ấm áp.

...

Diệp Phạm nhận điện thoại Trình Bình, Trình Bình nói: "Diệp Phạm, cô biết cháu bè bọn nhiều việc nên cô đã tìm được một giáo viên piano mới."

Trước đó Trình Bình nhờ Diệp Phạm đến dạy con gái bà đánh đàn piano, bà cũng không biết Diệp Phạm là minh tinh.

Bây giờ Diệp Phạm càng nổi tiếng. Nếu nhờ Diệp Phạm đến dạy con gái bà đánh đàn piano cũng không thích hợp.

Diệp Phạm đàn rất tốt, dạy cũng kiên nhẫn. Dù Trình Bình rất tiếc nhưng cũng không còn cách nào.

Trình Bình cười nói: "Mấy ngày nữa, Tiểu Tiểu sẽ thi đánh đàn piano. Sáng mai cháu có thể đến chỉ cho nó một chút không?"

Diệp Phạm rất chuyên nghiệp. Nếu Diệp Phạm chỉ bảo vài câu, Trình Bình sẽ yên tâm.

Diệp Phạm đương nhiên đồng ý: "Được ạ."

Diệp Phạm cúp điện thoại, cúi đầu nhìn. Đô Đô đứng cạnh cô, lúc cô nói chuyện thì Đô Đô không hề nói tiếng nào.

Lúc này, Đô Đô mở mắt to nhìn cô.

Diệp Phạm khom người xuống, sờ đầu Đô Đô: "Con sao thế?"

Đô Đô hỏi: "Mẹ, mẹ phải đi làm sao?"

Đô Đô đứng thẳng gãi đầu nhỏ, khuôn mặt mập mạp buồn thiu.

Dáng vẻ hơi mất mát.

Diệp Phạm sờ mũi Đô Đô, dịu dàng nói: "Mẹ chỉ đi giúp đỡ người khác thôi."

Đô Đô ngẩng đầu, tay nhỏ giơ cao, nhảy lên nhảy lên.

"Mẹ, con cũng đi."

Đô Đô sợ Diệp Phạm không thấy, tay nhỏ càng giơ cao hơn.

Đô Đô nhún mạnh lần nữa.

"Con muốn đi theo mẹ."

Diệp Phạm cầm tay Đô Đô hôn một cái.

"Được, nghe con hết."

Diệp Phạm biết ý nghĩa của Đô Đô. Bé sợ cô lại rời đi, muốn ý vào cô.

Đô Đô nghiêm túc nói: "Dù con chỉ là đứa trẻ nhưng con cũng có thể giúp một tay."

Diệp Phạm cong khóe môi.

"Đô Đô lợi hại như vậy, đương nhiên mẹ tin con."

Đô Đô nghe lời Diệp Phạm nói thì toét miệng cười.

Ngày hôm sau, Diệp Phạm dẫn Đô Đô ra ngoài. Khởi động xe.

Xuống xe, Diệp Phạm ôm Đô Đô, chuẩn bị đi lên phía trước.

Lúc này, Đô Đô nhéo ngón tay Diệp Phạm.

"Mẹ, con tự đi."

Diệp Phạm cúi đầu nhìn bé.

Đô Đô thẳng người, tay nhỏ đầy thịt vỗ ngực mình.

Giọng bé mềm yếu vang lên.

"Con rất hiểu chuyện, không thể để mẹ ôm. Con muốn thành tấm gương cho người khác."

Diệp Phạm hôn mặt nhỏ Đô Đô một cái.

"Con thật ngoan."

Diệp Phạm buông Đô Đô xuống. Đô Đô bước nhỏ chân ngắn, đi cạnh Diệp Phạm.

Đến nhà Trình Bình, Diệp Phạm ấn chuông.

Qua vài giây, cửa mở.

Diệp Phạm cầm tay Đô Đô đi vào, Diệp Phạm nói: "Cô Trình."

Trình Bình thấy Diệp Phạm, cười nói: "Cháu đến rồi."

Trình Bình nhìn xuống, ánh mắt khựng lại.

Trên đất có một cục bông nhỏ đang đứng, là một đứa bé rất đẹp.

Đôi mắt bé rất to, cũng rất đen, thật sự rất đẹp.

Trình Bình "A" một tiếng, mặt vui mừng: "Đứa bé nhà ai xinh đẹp vậy."

Diệp Phạm: "Đây là con cháu."

Diệp Phạm cúi đầu nhìn Đô Đô, dịu giọng nói: "Bây giờ con phải nói gì nào?"

Đô Đô đứng cạnh Diệp Phạm, bé cầm ống quần cô, nhô đầu nhỏ ra.

Đô Đô ngoan ngoãn gọi một tiếng, giọng sữa mẹ mềm mại ngọt ngào: "Chào bà."

Trước khi đến, mẹ đã nói với bé phải gọi như thế nào.

Trình Bình cười híp mắt, bà lại hỏi: "Bảo bối, cháu tên gì thế?"

Đô Đô: "Cháu tên Đô Đô."

Ý cười của Trình Bình càng sâu: "Cháu tên Đô Đô sao, tên thật đáng yêu."

Đô Đô nghiêng đầu, nhìn Diệp Phạm, ánh mắt sáng lấp lánh: "Cháu cũng thích tên này, do mẹ đặt."

Trình Bình nhìn thấy Đô Đô, vô cùng thích bé.

Nghiêm Tiểu Tiểu đứng cạnh Trình Bình cũng tò mò nhìn cục bông đáng yêu trước mắt.

Diệp Phạm nhéo tay Đô Đô, chỉ Nghiêm Tiểu Tiểu.

"Con phải gọi chị gái này thế nào?"

Đô Đô nhìn Nghiêm Tiểu Tiểu, nhỏ giọng gọi.

"Chào chị."

Nghiêm Tiểu Tiểu cười: "Cô Diệp, con cô thật đáng yêu."

Trình Bình nhìn Diệp Phạm, trong lòng tiếc hận.

Lúc đầu bà cảm thấy Diệp Phạm và Hạ Hàn rất xứng đôi, muốn hai người làm quen, nhờ đâu có duyên phận.

Bây giờ bà biết Diệp Phạm có một đứa bé, ý nghĩ này đành tạm thời ngủ yên.

Diệp Phạm kéo tay Đô Đô, chuẩn bị dạy Nghiêm Tiểu Tiểu đánh đàn.

Diệp Phạm: "Đô Đô, mẹ phải dạy chị gái đánh đàn piano. Con sang phòng bên cạnh ngồi được không?"

Diệp Phạm lo Đô Đô sẽ cảm thấy đánh đàn buồn tẻ, muốn để bé ngồi ở phòng kế bên chơi.

Đô Đô lắc đầu, tay nhỏ cầm ống tay áo Diệp Phạm thật chặt.

"Con muốn nhìn mẹ đánh đàn piano."

Diệp Phạm đáp: "Vậy con ngồi cạnh mẹ nhé?"

Đô Đô giong tan lên tiếng, vỗ tay nhỏ: "Vâng."

Lúc này, Trình Bình bung hoa quả và đồ uống lên.

Trình Bình quan tâm hỏi: "Đô Đô đói bụng không? Có muốn ăn đồ ăn vặt không?"

Đô Đô: "Con không đói, con không ăn đâu ạ."

Đô Đô suy nghĩ, nói tiếp: "Cảm ơn bà ạ."

Trình Bình cảm thấy trái tim mình sắp bị tan chảy vì bảo bối đáng yêu này.

Trình Bình nói: "Thế bà để ở đây nhé, Đô Đô đói thì tới ăn."

Đô Đô gật đầu nhỏ: "Vâng ạ."

Đô Đô biết Diệp Phạm sắp đánh đàn, bé leo lên ghế đàn.

Đô Đô ngửa đầu, phỉ sức nhìn cái ghế cao hơn mình rất nhiều.

Bé nháy mắt, cái ghế này thật cao.

Đô Đô quay đầu, vờn tay với Diệp Phạm

"Mẹ, ôm "

Diệp Phạm ôm Đô Đô, nhẹ nhàng đặt bé trên ghế.

Diệp Phạm cẩn thận dặn dò: "Lúc mẹ đánh đàn piano con đừng lộn xộn, nhất định phải ngoan ngoãn."

Cô lo Đô Đô sẽ rơi xuống.

Đô Đô mềm mại nói: "Con rất ngoan."

Diệp Phạm không yên lòng, lại dặn dò nhiều lần.

Nghiêm Tiểu Tiểu ngồi bên trái Diệp Phạm, Đô Đô ngồi bên phải Diệp Phạm.

Diệp Phạm vừa đàn piano vừa chỉ dạy Nghiêm Tiểu Tiểu. Nói cho cô bé biết phải chú ý những gì khi đi thi.

Nghiêm Tiểu Tiểu lắng nghe, đôi khi sẽ hỏi Diệp Phạm mấy vấn đề.

Trong lúc đó, Diệp Phạm thỉnh thoảng quay đầu nhìn Đô Đô, nhìn bé có ngồi yên không.

Đô Đô thấy Diệp Phạm mãi nói chuyện với Nghiêm Tiểu Tiểu, không quan tâm bé.

Bé méo miệng, hơi uất ức.

Rõ ràng mẹ đàn dễ nghe như vậy vì sao bé lại không vui.

Đánh xong một bài, Diệp Phạm vẫn đang nói chuyện với Nghiêm Tiểu Tiểu.

Đô Đô nghĩ chị gái này muốn dành mẹ với bé sao?

Trong cuộc đời của Đô Đô, lần đầu có cảm giác nguy cơ.

Đô Đô nhìn Diệp Phạm, kéo góc áo Diệp Phạm.

Diệp Phạm quay đầu, dịu dàng hỏi: "Sao thế, bảo bối?"

Đô Đô giơ tay nhỏ, kiên trì nói: "Mẹ, lát nữa con muốn ngồi giữa mẹ và chị ấy."

Tác giả có lời muốn nói: Bảo bối Đô Đô ghen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chú muốn bắt cóc Đô Đô sao?

Diệp Phạm ngơ ngẩn.

Cô nhìn khuôn mặt Đô Đô, phát hiện Đô Đô không vui.

Diệp Phạm nói khẽ: "Con chờ mẹ chút."

Đô Đô ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Phạm quay đầu, nhìn Nghiêm Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu. Vừa nãy cô giảng cho em những yếu điểm rồi, giờ em luyện thử đi."

Nghiêm Tiểu Tiểu: "Dạ, cô Diệp."

Diệp Phạm ôm Đô Đô, đi đến chỗ khác. Chỗ này không có ai, rất yên tĩnh.

Diệp Phạm thả Đô Đô xuống, cô ngồi xỏm nhìn mắt Đô Đô con.

"Con nói với mẹ. Con bị làm sao?"

Đô Đô nhìn Diệp Phạm, đôi mắt to tròn cụp xuống.

Bé hít hít mũi, giọng sữa trở nên hơi ảm ức.

"Mẹ bị người khác cướp đi."

Diệp Phạm không ngờ do nguyên nhân này.

Vừa nãy cô chuyên tâm dạy Nghiêm Tiểu Tiểu đánh đàn, quên nói chuyện với Đô Đô.

Đô Đô nhạy cảm hơn đứa trẻ bình thường nên bé luôn có cảm giác bất an.

Giọng Diệp Phạm đầy áy náy: "Do mẹ sai."

Diệp Phạm đỡ bả vai Đô Đô, nói khẽ: "Vừa nãy mẹ dạy chị gái đánh đàn, không để ý đến con."

"Con tha thứ cho mẹ được không?"

Đô Đô mân mê miệng, nghiêm túc nhấn mạnh: "Mẹ không sai."

"Do mẹ quá tốt nên mọi người mới thích mẹ."

Diệp Phạm nheo gương mặt mềm mại của Đô Đô, cảm thấy trái tim bị bão bổi này hòa tan.

Cơ thể mập mạp của Đô Đô bổ nhào vào ngực Diệp Phạm. Gương mặt đầy thịt cọ vào Diệp Phạm.

Bé nói khẽ một câu.

"Con thích mẹ nhất."

Diệp Phạm ôm Đô Đô, tiếp tục nói: "Vừa nãy mẹ chỉ đang dạy chị gái đánh đàn thôi, con đừng lo."

Đô Đô nháy mắt, nói: "Chị kia thích mẹ, con cũng thích mẹ. Vậy con cũng thích chị ấy."

Tư duy Đô Đô rất đơn giản. Bà và chị gái đều đối tốt với mẹ thì bé cũng đối tốt với hai người.

Diệp Phạm dí nhẹ cái trán của Đô Đô, cười nói: "Sao con lại ngoan thế chứ."

"Lát nữa con ngồi giữa mẹ và chị gái, mẹ ôm con được không?"

Đô Đô cười toe toét: "Dạ."

Diệp Phạm dẫn Đô Đô về chỗ đàn piano.

Nghiêm Tiểu Tiểu đang đánh đàn, tiếng đàn vang lên, tràn ngập căn phòng.

Diệp Phạm dẫn Đô Đô, ngồi cạnh Nghiêm Tiểu Tiểu. Đô Đô được gần Diệp Phạm, hài lòng cười.

Nghiêm Tiểu Tiểu đàn xong khúc nhạc, Đô Đô vỗ tay: "Chị đàn cũng rất dễ nghe."

Diệp Phạm cười nhìn Đô Đô.

Cảm xúc của trẻ con tới nhanh, đi cũng nhanh.

Diệp Phạm cũng khen: "Tiểu Tiểu, con tiến bộ hơn nhiều."

Nghiêm Tiểu Tiểu hơi xấu hổ.

"Con luyện tập lại mấy lần, làm quen một chút thì chắc chắn lúc thi sẽ vượt qua." Diệp Phạm nói.

Nghiêm Tiểu Tiểu cười rất vui: "Thật không ạ? Con sẽ cố gắng."

Nghiêm Tiểu Tiểu lại luyện một lúc, Diệp Phạm để cô bé nghỉ ngơi.

Đô Đô cuộn trong ngực Diệp Phạm, bé nhìn đĩa bánh kẹo vừa nãy bà đặt trên bàn.

Đô Đô đứng dậy, nện bước chân, chạy đến cạnh bàn, cầm mấy cái kẹo đường.

Rồi bé lại vui vẻ chạy đến cạnh Nghiêm Tiểu Tiểu.

Đô Đô ngẩng đầu, nâng cao tay.

"Chị ăn kẹo."

Nghiêm Tiểu Tiểu sùng sốt.

Sau đó cô bé nở nụ cười và nhận bánh kẹo: "Cảm ơn Đô Đô."

Đô Đô cầm kẹo đường, lạch bạch chạy về, bỏ nhào vào ngực Diệp Phạm.

Đô Đô đưa bánh kẹo trong tay cho Diệp Phạm, giọng nói mềm mại.

"Kẹo đường ăn ngon, cho mẹ."

Diệp Phạm nhận kẹo đường, ôm chặt cơ thể mềm mại của Đô Đô.

Trong lòng cô còn ngọt hơn kẹo đường.

Sau khi dạy đàn xong, Diệp Phạm dẫn Đô Đô về nhà. Một ngày sau Đô Đô la hét muốn chơi với chị Tiểu Tiểu nên Diệp Phạm thường dẫn bé qua nhà Trình Bình.

Trình Bình rất thích bảo bối Đô Đô. Bà bảo lúc Diệp Phạm bận có thể đưa Đô Đô đến nhà bà.

...

Diệp Phạm biểu hiện xuất sắc trong chương trình « Đi du lịch nào » khiến danh tiếng cô như nước lên thì thuyền lên.

Là người đại diện kim bài trong nghề, Đái Cận Sơn không nhìn lầm người.

Lúc trước đạo diễn và tổ tiết mục gây khó dễ. Nếu là nghệ sĩ bình thường gặp tình huống này thì chắc sẽ luống cuống.

Bọn họ sẽ bối rối đi theo kịch bản, cống nôi oan ức này chứ đừng nói thay đổi cục diện.

Nhưng Diệp Phạm lại khác, cô xử sự tỉnh táo bình tĩnh. Đái Cận Sơn dẫn dắt nhiều nghệ sĩ rồi nhưng chưa từng gặp ai có tâm tính tốt như vậy.

Trải qua sóng gió lần này, Đái Cận Sơn càng chắc chắn tiền đồ Diệp Phạm khó thể đo lường.

Gần đây Diệp Phạm hot trong giới giải trí nên đương nhiên cũng có thương hiệu tìm tới cửa.

Sau khi Đái Cận Sơn chọn giúp cô, bỏ qua độ nổi kém và danh khí thấp, cuối cùng cũng nhận làm đại diện cho một thương hiệu quần áo nổi tiếng.

Thương hiệu này chủ yếu nhắm vào giới trẻ, phong cách thanh xuân, còn có người đại diện nam Tề Thuật.

Tề Thuật là nam ca sĩ nổi nhất trong giới âm nhạc.

Tuy Diệp Phạm là nữ minh tinh đang rất nổi nhưng không thể so được với Tề Thuật bây giờ.

Cô cũng làm đại diện cho thương hiệu này, chứng tỏ bên đó coi trọng Diệp Phạm.

Qua mấy ngày, Diệp Phạm và trợ lý đến một tòa nhà.

Diệp Phạm quay quảng cáo trong phòng chụp ảnh của studio này, Tề Thuật cũng sẽ tới.

Tề Thuật thấy Diệp Phạm, chủ động đi tới: "Lần đầu gặp, tôi là Tề Thuật."

Diệp Phạm mỉm cười: "Diệp Phạm."

Tề Thuật rất hứng thú nhìn Diệp Phạm.

Cô không khác gì trong TV, thậm chí còn đẹp hơn, khó trách Hạ Hàn muốn theo đuổi.

Tề Thuật nói đầy ý vị sâu xa: "Tôi đã xem video cô kéo đàn violon."

Chẳng qua là thấy trên điện thoại Hạ Hàn.

Tề Thuật không keo kiệt khen ngợi: "Cô đánh rất êm tai, có tiêu chuẩn rất cao."

Tề Thuật cũng không phải nhìn mặt Hạ Hàn mà nói. Anh ấy rất chân thành, từ trước đến nay không nói dối.

"Lúc ấy chỉ vì chương trình, trình độ của tôi không so được với anh." Diệp Phạm cười.

Tề Thuật rất hot, chơi được nhiều loại nhạc cụ, mọi ca khúc đều tự hoàn thành. Diệp Phạm từng nghe anh ấy hát, quả là xứng danh ca sĩ nổi tiếng nhất.

"Tề Thuật, cậu đang bắt chuyện với cô bé à?" Đạo diễn tới trêu chọc, "Vậy dẫn Diệp Phạm đi trang điểm đi."

Anh chàng Tề Thuật này không hề kiêu ngạo, rất hòa đồng với mọi người.

Từ khi xuất đạo đến nay, Tề Thuật chỉ có một người bạn gái nhưng ngoại giới không ai biết.

Sau khi hóa trang, Diệp Phạm và Tề Thuật đứng trong phòng chụp ảnh, bắt đầu quay quảng cáo.

Quảng cáo hướng đến sức sống tươi trẻ của thanh xuân.

Diệp Phạm nghe theo yêu cầu của đạo diễn, mỉm cười, tạo một nụ cười dào dạt thanh xuân.

Đạo diễn nhíu mày: "Không đúng cảm giác."

Không biết vì sao. Rõ ràng Diệp Phạm biểu hiện rất hoàn mỹ, từ vẻ mặt đến hành động đều rất dụng tâm, rất chân thành.

Nhưng luôn có cảm giác rất kỳ lạ.

Yêu cầu của đạo diễn rất cao.

Diệp Phạm không ngừng quay lại, không hề mệt mỏi.

Nhưng quảng cáo này đã quay hai tiếng mà vẫn không tìm được cảm giác chính xác.

Lúc này, có người chú ý có người đứng ở cửa phòng chụp ảnh.

Âm thanh ở đây bỗng yên tĩnh lại.

Tề Thuật ngẩng đầu, nhìn người tới. Tất cả nhân viên cũng ngừng động tác trong tay.

Diệp Phạm vô thức nhìn về phía cửa.

Một người đàn ông có khí chất lạnh lẽo đứng đó.

Cũng không biết anh đứng bao lâu, nhìn bao lâu.

Anh quay quảng cáo ở phòng bên cạnh. Trên người là âu phục màu đen, phác họa dáng người cao thẳng nhưng không che được khí chất trên người.

Hạ Hàn tới.

Lần nào gặp cũng thế.

Chỉ cần Hạ Hàn xuất hiện, ánh mắt mọi người đều di chuyển về phía anh.

Đạo diễn chào hỏi với Hạ Hàn, Hạ Hàn chào lại, rồi chậm rãi đi đến trước mặt Tề Thuật.

Tề Thuật nhíu mày, cười như không cười nói: "Người bạn tốt của tôi có mấy khi đến gặp tôi đâu."

Hạ Hàn mỉm cười, lườm Tề Thuật.

Ánh mắt lạnh như băng, như một cây đao, xé toạc suy nghĩ trong lòng Tề Thuật.

Tề Thuật không nói nữa nhưng trên mặt lại mang nụ cười lười biếng.

A, đàn ông.

Hạ Hàn nhìn Diệp Phạm

Giọng nói lạnh lẽo của anh rơi vào phòng chụp ảnh.

Giống như chỉ vì Tề Thuật mới thuận miệng chỉ điểm cô vài câu.

"Không cần cố gắng theo yêu cầu của đạo diễn, diễn theo cảm nhận."

Diệp Phạm sùng sốt, giọng nói đạo diễn vang lên: "Thử theo ý Hạ Hàn xem."

Ánh sáng, thiết bị vào chỗ, bắt đầu quay lại từ đầu.

Hạ Hàn đứng bên cạnh, ánh mắt rất nhạt, không lộ chút gì, cũng không có ai đoán được ý nghĩ trong lòng anh.

Diệp Phạm đối diện với ống kính, hơi cong môi, nở nụ cười nhàn nhạt.

Vốn chỉ là quần áo thanh xuân bình thường lại làm tăng khí chất thanh lãnh của cô. Có cảm giác ung dung không vội lại sạch sẽ xinh đẹp.

Hiệu quả ngoài ý muốn.

Mình tinh theo đường ngọt ngào rất nhiều, lại chẳng mấy ai đi đường thanh lãnh.

Mỗi ngũ quan Diệp Phạm đều rất đẹp, đặc biệt có khí chất thanh nhã.

Khí chất thanh lãnh nâng nhan sắc kinh diễm lên, tự nhiên mà thành.

Chỉ nhìn cô một cái đã rất khó quên.

Tăng một phần, giảm một phần cũng không thể hiện được sự đẹp đẽ đặc biệt của cô.

Lần quay này, đoàn đội còn sinh ra một linh cảm.

Chủ đề tuyên truyền vào tháng tới sẽ là làm chính mình.

Thanh xuân và đẹp đẽ, không có chủ đề đặc biệt.

Mù quảng diễn theo yêu cầu sẽ thể hiện được cái đẹp của trào lưu nhưng tìm thấy ưu thế của mình lại càng khó hơn.

Sau khi quay xong, Diệp Phạm phát hiện Hạ Hàn vẫn đứng đó.

Cô suy nghĩ một lúc, đi đến trước mặt Hạ Hàn.

Diệp Phạm nói: "Cảm ơn lời đề nghị vừa nãy."

"Sau chúng ta còn hợp tác." Hạ Hàn lạnh nhạt nói, nhìn thẳng vào mắt Diệp Phạm.

Anh nhìn thẳng cô, dường như tìm kiếm được cảm giác quen thuộc trong ký ức.

Hạ Hàn nhìn Diệp Phạm lúc lâu, đột nhiên khom người.

Thân hình anh cao lớn lạnh lùng, khó khăn che khuất ánh sáng phía sau.

Giống như cái bóng mờ nhạt bao trùm lấy Diệp Phạm.

Hơi thở mát lạnh của Hạ Hàn dần tới gần, như có như không, thoáng qua.

Anh khẽ thấp giọng, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng lướt qua mặt cô.

"Hợp tác vui vẻ."

Hơi thở ấm áp của Hạ Hàn lại hơi giống gió lạnh thổi qua, Diệp Phạm ngưng trệ chốc lát.

Diệp Phạm nhìn đôi mắt Hạ Hàn, lặp lại câu nói của anh.

"Hợp tác vui vẻ."

Giọng cô thanh lãnh êm tai, giống như hạt mưa tí tách tí tách rơi vào lòng người.

Hạ Hàn thẳng người, cái bóng trên người Diệp Phạm cũng biến mất.

Anh không nói gì. Lúc xoay người, bên môi lại hiện lên nụ cười khó phát hiện.

Hạ Hàn đi thẳng về phía trước, lặng lẽ cười.

Diệp Phạm quay quảng cáo thì đi Lý cũng dẫn Đô Đô đến nhà Trình Bình.

Nghiêm Tiểu Tiểu luyện đánh đàn trong phòng. Di Lý làm chút đồ ăn nhẹ cho Đô Đô trong phòng bếp, Trình Bình đứng cạnh giúp đỡ.

Nghiêm Tiểu Tiểu không thể chơi với Đô Đô. Đô Đô thấy chán nên muốn chạy đến vườn hoa chơi.

"Bà ơi." Đô Đô chạy đến cạnh Trình Bình, kéo góc áo bà.

Trình Bình cúi đầu nhìn, Đô Đô ngửa đầu nhìn bà, đôi mắt to vui con người sạch sẽ đen láy, càng nhìn càng khiến người ta thích.

Trình Bình bỏ đồ trong tay xuống, ngồi xổm, bà sờ khuôn mặt nhỏ của Đô Đô: "Sao thế, bảo bối?"

Đô Đô chỉ vườn hoa bên ngoài: "Cháu có thể ra vườn hoa chơi không?"

Trình Bình cười: "Đương nhiên được, Đô Đô đi đâu cũng được."

Dáng vẻ chững chạc đàng hoàng của Đô Đô khiến người ta không nhìn được ôm bé vào ngực, hôn bé.

Đô Đô chu miệng nhỏ: "Mẹ dặn cháu phải lễ phép, không được chạy lung tung."

Trình Bình suýt nữa bị tan chảy bởi sự dễ thương của Đô Đô.

Trình Bình nhìn cười: "Vậy mẹ cháu có nói với cháu rằng bà rất thích Đô Đô không?"

Đô Đô gật đầu nhỏ: "Có ạ, mẹ nói bà thấy Đô Đô rất đáng yêu."

Trình Bình nheo khuôn mặt đầy thịt của Đô Đô: "Bà rất thích cháu nên cháu cứ coi nhà bà như nhà mình, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó."

Đô Đô cười toe toét: "Cháu muốn ra ngoài xem chuồn chuồn."

Trình Bình vỗ hông Đô Đô: "Đô Đô đi đi. Lúc về sẽ có bánh bích quy ăn đó."

Không biết vì sao, mỗi lần Trình Bình thấy Đô Đô đã cảm thấy rất thân thiết.

Cũng khó trách, đứa bé đáng yêu như vậy ai mà không thích chứ?

Đô Đô nhảy trên đất mấy lần, mặt đầy hưng phấn. Bé chạy chậm ra vườn hoa, Trình Bình nhờ bảo mẫu Hà trông chừng Đô Đô cẩn thận, đừng để bé bị thương.

Hôm nay Đô Đô mặc quần yếm màu xanh da trời, áo T-shirt có hình nhân vật phim hoạt hình.

Đô Đô chân ngắn bước nhanh, chạy như bay đến vườn hoa.

Ánh nắng ngoài trời tươi sáng, nhiệt độ hơi cao, nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của Đô Đô.

Vườn hoa nhà Trình Bình rất lớn, trồng đủ loại thực vật.

Bây giờ đang là mùa hè, rất nhiều hoa nở.

Đô Đô cứ như đột nhiên tiến vào một thế giới mới. Bé nhìn đông nhìn tây, khắp nơi đều cảm thấy hứng thú.

Đô Đô đi một mạch về phía trước, miệng nhỏ lẩm bẩm.

"Chuồn chuồn, chuồn chuồn."

"Bươm bươm, bươm bươm."

Nhưng lúc Đô Đô đi tới lại không thấy chuồn chuồn.

Hoặc do chuồn chuồn bay quá nhanh, Đô Đô không thấy, hoặc chuồn chuồn bay qua đầu Đô Đô. Phía sau Đô Đô không có mắt, đương nhiên không thấy.

"Chuồn chuồn, chuồn chuồn ở đâu, đừng chơi trốn tìm với Đò Đò mà."

Đò Đò khép tay lại, vòng bên miệng, Đò Đò ngây ngô cất tiếng gọi rầu rĩ.

Bé nhỏ giọng, sợ dọa chuồn chuồn.

"Chuồn chuồn, chuồn chuồn chơi với Đò Đò đi."

Đò Đò nghiêng đầu, nháy mắt, lông mi chớp chớp.

Di Hà theo sau Đò Đò bật cười. Đứa bé Đò Đò này thật đáng yêu.

Bé không giống với mấy đứa be cùng tuổi hay khóc nháo.

Còn Đò Đò thì bé có thể tự chơi một mình lúc lâu.

Di Hà nhìn chăm chăm hành động của Đò Đò. Đứa bé còn nhỏ như vậy, bà sợ bé đi bất ổn mà ngã.

Đò Đò lượn quanh vườn hoa một vòng, chỉ thấy một con chuồn chuồn.

Nhưng chẳng chờ bé đến gần nhìn thì chuồn chuồn đã bay xa.

Tuy vậy nhưng Đò Đò cũng không buồn, bé lại vòng từ vườn hoa bên kia về.

Đò Đò dọc theo đường vừa rồi, trở về đường cũ.

Trán trắng nõn của bé lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt nhỏ đỏ rùng rùng nhưng ánh mắt lại tỏa sáng.

Di Hà sợ giờ Đò Đò toát mồ hôi, lát nữa gió thổi qua sẽ dễ bị cảm mạo, bà ngồi xổm xuống, lau mồ hôi cho Đò Đò.

Đò Đò rất ngoan, không nhúc nhích.

Bé còn lễ phép nói lời cảm ơn với dì Hà: "Cảm ơn bà Hà."

Mẹ đã dạy bé lúc người khác giúp mình phải nói cảm ơn.

Di Hà cười vui vẻ: "Đò Đò thật ngoan."

Đò Đò đang cười với dì Hà thì cửa bỗng xuất hiện một người đàn ông.

Đò Đò lập tức mở to mắt nhìn. Bé giờ ngón tay nhỏ chỉ người đàn ông kia.

"Sao chú ở đây?"

Lúc Đò Đò thấy Hạ Hàn thì Hạ Hàn cũng thấy Đò Đò, trong nhà có thêm một bé đáng yêu.

Đò Đò khó tin nhìn Hạ Hàn, vẻ mặt của bé chọc cười Hạ Hàn.

Hạ Hàn không đi vào phòng, đi đến chỗ Đò Đò.

Di Hà nhìn theo hướng ngón tay Đò Đò chỉ, thấy người tới là Hạ Hàn.

Hạ Hàn gật đầu với dì Hà rồi nhìn Đò Đò

Dáng vẻ Đò Đò đầu bắt ngờ, bé gãi gãi mặt.

"Chú, sao cháu luôn gặp chú vậy."

Mặt trời lên cao, làn da Đò Đò lại trắng mịn, bị phơi đỏ bừng.

Đò Đò ngẩng đầu nhìn Hạ Hàn. Khóe miệng bé nhếch lên, hai má phồng lên.

Đò Đò ngửa cổ nhìn Hạ Hàn nên rất mỏi, ánh nắng chiếu thẳng lại rất chói mắt, Đò Đò bị ánh nắng chiếu vào nhắm mắt.

"Chú, chú cao quá. Đò Đò không thấy chú."

Hạ Hàn cười, ngồi xổm trước mặt Đò Đò.

"Sao cháu lại ở đây?"

Hạ Hàn sờ đầu Đô Đô, giọng dịu dàng.

Đô Đô nài thanh nãi khì: "Cháu đến chơi với bà, bà nói cháu có thể đi khắp nơi."

Hạ Hàn nghĩ một lát, biết bà trong miệng Đô Đô là Trình Bình.

Hạ Hàn hỏi di Hà: "Đô Đô là đứa bé của ai?"

Di Hà: "Đô Đô là con trai của cô Diệp. Cô Diệp là giáo viên piano của Tiểu Tiểu."

Hạ Hàn từng nghe Trình Bình nhắc đến giáo viên dương cầm của Tiểu Tiểu nhưng anh không để trong lòng.

Không ngờ, Đô Đô lại là đứa bé của cô ấy.

Xem ra, anh rất có duyên với Đô Đô.

Vừa nãy Hạ Hàn nói chuyện với di Hà, nhất thời không để ý đến Đô Đô.

Hạ Hàn phát hiện Đô Đô đuổi tay nắm tay anh.

"Chú, chú vẫn chưa nói với cháu. Sao chú lại ở đây?"

Đô Đô phát hiện mình hỏi trước nhưng chú không nói gì nên bé hỏi lại.

Hạ Hàn không biết Đô Đô có thể hiểu ý anh không, anh đang suy nghĩ trả lời và giải thích với Đô Đô thế nào.

Một giây sau, Đô Đô cảnh giác nhìn Hạ Hàn.

"Không phải chú đang theo dõi Đô Đô chứ?"

Hạ Hàn khẽ giật mình, không trả lời ngay. Anh không ngờ mình sẽ bị Đô Đô dán nhãn hiệu người xấu.

Đô Đô lui về sau một bước, cánh tay ôm cơ thể mập mạp, đáng vẻ phòng bị Hạ Hàn.

Mỗi chữ mỗi câu bé nói rõ ràng: "Mẹ nói trên đời có rất nhiều người xấu. Chú sẽ không như những người xấu kia chứ?"

Mắt Đô Đô nhanh chóng ứa hơi nước. Đôi hãnh nhân tràn đầy uất ức, bé chớp chớp mắt, nước mắt treo trên lông mi sắp rơi xuống.

Đô Đô tức giận lên án.

"Chú, chú muốn bắt cóc Đô Đô sao?"

Tác giả có lời muốn nói: Hạ Hàn:???

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hạ Hàn và Diệp Phạm là một cặp sao?

Đô Đô méo miệng, lau nước mắt, đáng vẻ rất đáng thương.

Đô Đô uất ức rồi, hít hít cái mũi.

Nhìn thấy phản ứng này của Đô Đô, Hạ Hàn run rẩy.

Anh không ngờ mọi chuyện lại thành như vậy, anh cũng không biết phải dỗ nhóc mập đang nức nở trước mặt này thế nào.

Hạ Hàn không có kinh nghiệm dỗ trẻ nhỏ, đặc biệt là mấy đứa bé nhỏ như vậy.

Hạ Hàn vươn tay, ngón tay thon dài đặt trên đầu Đô Đô, anh nhẹ nhàng xoa đầu bé.

Lúc này, giọng Hạ Hàn dịu dàng hơn bất cứ khi nào.

"Đồ Đồ đừng khóc."

Đồ Đồ mở đôi mắt mịt mờ, bé không kháng cự với hành động của Hạ Hàn nhưng cũng không nói chuyện.

Hạ Hàn bắt đầu mỉm cười: "Chú trông giống người xấu lắm sao?"

Đồ Đồ nhớ lại, dường như bé đi đâu cũng gặp Hạ Hàn nên bé gật đầu.

Nhưng bé lại nghĩ đến, Hạ Hàn lạnh lùng trên TV, bé lại lắc đầu.

Bé rất rối rắm: "Người xấu sẽ không nói với người khác họ là người xấu."

Hạ Hàn đỡ khóc đỡ cười, ai dạy bé vậy.

Bởi vì Lý sợ Đồ Đồ bị bắt cóc nên luôn nhắc nhở Đồ Đồ ra ngoài phải cẩn thận nên Đồ Đồ mới nói như vậy.

Hạ Hàn rất kiên nhẫn giải thích cho Đồ Đồ: "Vậy chú đã nói chỗ này là nhà của chú chưa?"

Đồ Đồ mở to mắt: "Chưa ạ."

Hạ Hàn: "Bà trong miệng cháu là dì chú, chị Tiểu Tiểu là em họ của chú."

Đồ Đồ không hiểu: "Chú, chú nói gì thế?"

Tuổi Đồ Đồ quá nhỏ, không rõ quan hệ họ hàng, bé nghiêng đầu khó hiểu nhìn Hạ Hàn.

Hạ Hàn lần đầu bị làm khó: "Thật ra chỗ này như nửa cái nhà của chú."

Giải thích như vậy với Đồ Đồ thì Đồ Đồ hiểu ngay, đáng vẻ bùng tỉnh đại ngộ.

Một giây sau, Đồ Đồ lại đồng tình với Hạ Hàn. Bé chủ động tiến lên một bước, vươn tay mập mạp, đặt trên mặt Hạ Hàn.

Cảm xúc mềm mại khiến Hạ Hàn giật mình, đưa bé trước mặt chăm chú nhìn anh, con người đen nhánh sạch sẽ như nước.

"Chú thật đáng thương, cháu có mẹ, bà Lý, có một cái nhà mà chú chỉ có nửa cái."

Đồ Đồ an ủi Hạ Hàn.

Coi như Hạ Hàn để bảo bối Đồ Đồ nói vậy.

Hạ Hàn không giải thích, Đồ Đồ lý giải như vậy cũng không sao.

Chỉ cần Đồ Đồ không cảm thấy anh là người xấu bắt cóc trẻ em

Đồ Đồ ngây thơ nói: "Vừa nãy cháu trách oan chú."

"Cháu muốn xin lỗi chú."

Đồ Đồ rút tay về, bé nắm tay đặt trước bụng, cúi đầu với Hạ Hàn.

Trong mắt Đồ Đồ đầy thành khẩn: "Xin lỗi chú nhiều."

"Mẹ nói với cháu làm sai phải xin lỗi, không thì đối phương sẽ không vui."

Hạ Hàn cười sờ đầu Đồ Đồ, nhận ra được Đồ Đồ được mẹ dạy dỗ rất tốt.

Lúc này, điện thoại Hạ Hàn bỗng vang lên.

Đồ Đồ chú ý tới, bé chỉ vào túi quần Hạ Hàn: "Alo, chú phải nghe."

Hạ Hàn lấy điện thoại ra, là người đại diện gọi đến, công ty có việc gấp cần anh đến xử lý.

Hạ Hàn khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt vốn có, giọng điệu tỉnh táo: "Được, tôi đến công ty ngay."

Sau khi cúp điện thoại, anh đứng lên.

"Bây giờ chú phải đi rồi, cháu ngoan ngoãn chơi ở đây nhé."

Hạ Hàn lại vuốt đầu tròn của Đô Đô.

Đô Đô ngửa đầu nhìn anh.

Hạ Hàn cầm quà trên tay giao cho dì Hà bên cạnh: "Phiền dì đưa cho Tiểu Tiểu hộ cháu, công ty cháu có việc. Cháu đi trước."

Dì Hà cầm lấy.

Hạ Hàn đi rất gấp, giao xong thì lập tức đi ra cổng, ngay cả cửa nhà cũng chưa tiến vào.

Trước khi lên xe, Hạ Hàn quay đầu nhìn lại.

Đô Đô vẫn đứng tại chỗ nhìn Hạ Hàn.

Hạ Hàn vẫy tay với Đô Đô, ngồi vào xe.

Một giây sau, xe khởi động, rời khỏi nhà Trình Bình.

Đô Đô chơi chán bên ngoài thì vô nhà.

Vừa đến cửa, Đô Đô đã ngửi thấy mùi bánh quy, hương thơm quá nồng, bay ra ngoài cửa.

Bước chân Đô Đô dừng lại, hít sâu một hơi.

"Bánh quy, bánh quy." Đô Đô bước đi nhanh chóng, bịch bịch bịch chạy vào trong.

Bánh quy vừa nướng xong, vẫn còn nóng.

Trình Bình vừa đặt đĩa lên bàn thì nghe thấy giọng sữa của Đô Đô vang lên sau lưng.

Đô Đô đi đến cạnh bàn, nhún chân, nhìn bàn.

Bé cười toe toét, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Trình Bình nhìn đáng vẻ này Đô Đô, cười thành tiếng: "Đô Đô đi rửa tay rồi chúng ta đến ăn bánh quy nhé."

Đô Đô lớn tiếng trả lời: "Dạ."

Đô Đô chạy vào phòng bếp, bé dẫm ghế nhỏ đặt cạnh bồn rửa.

Dì Lý rửa tay sẵn cho bé.

Đô Đô rửa tay xong thì chạy về phòng khách.

Trình Bình đưa một cái cho Đô Đô, Đô Đô như được nhận một vật quý giá, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Đô Đô đưa bánh quy lên miệng, cắn một miếng nhỏ.

Hương vị ngọt ngào mềm mại ngập tràn trong miệng bé.

Đô Đô cười thỏa mãn, cầm bánh quy ăn từng miếng từng miếng.

Trình Bình sợ Đô Đô ăn đồ ăn vặt, sẽ không chịu ăn cơm tối nên bà chỉ cho Đô Đô ăn vài miếng thì thôi.

Tuy Đô Đô không muốn nhưng bé sờ bụng nhỏ tròn trịa của mình.

Đúng là không nên ăn nhiều.

Lúc Đô Đô chơi vui về bên nhà Trình Bình thì Diệp Phạm cũng quay quảng cáo xong.

Cô vừa rời khỏi phòng chụp ảnh đã chạy đến nhà Trình Bình.

Diệp Phạm nhìn tin nhắn trên điện thoại, dì Lý nhắn Đô Đô muốn đến nhà Trình Bình chơi nên đã đưa bé đến đó.

Giờ Đô Đô chơi mệt, đang ngủ ở nhà Trình Bình.

Diệp Phạm thấy thật may mắn khi Đô Đô có thể chơi cùng mọi người, Đô Đô cũng rất thích Nghiêm Tiểu Tiểu. Bé toàn ở nhà, không có ai cùng lứa tuổi chơi với bé.

Bây giờ thật tốt cho Đô Đô.

Diệp Phạm đón taxi đến nhà Trình Bình. Cô vừa vào cửa thì Đô Đô đang dụi mắt ngồi trên ghế sofa.

Trình Bình nhìn Diệp Phạm, mỉm cười.

"Mẹ con cháu thật có duyên, Đô Đô vừa tỉnh thì cháu đến."

Đô Đô thấy Diệp Phạm tới, xoay người, tuột từ trên ghế sofa xuống, chạy đến cạnh Diệp Phạm.

"Mẹ."

Diệp Phạm ôm Đô Đô, hôn lên mặt bé một cái.

"Trình Di, phiền cô quá."

Giọng điệu Diệp Phạm chân thành, cô rất cảm kích Trình Bình.

Trình Bình lắc đầu: "Có gì đâu, Đô Đô đáng yêu như thế, cô rất thích bé."

Nghiêm Tiểu Tiểu nghe Diệp Phạm nói vậy thì quýnh lên, cô bé sợ Diệp Phạm không dẫn Đô Đô tới nữa.

Nghiêm Tiểu Tiểu bên cạnh tiếp lời: "Cháu thích Đô Đô lắm. Cô Diệp để Đô Đô chơi ở nhà chúng ta được không?"

Nghiêm Tiểu Tiểu cũng không có bạn bè, Đô Đô đến thì cô bé cười nhiều hơn bình thường.

Mỗi lần Đô Đô không đến, Nghiêm Tiểu Tiểu đều lặp đi lặp lại hỏi Trình Bình, lắm lắm suốt ngày.

Nếu Đô Đô có thể ở nhà họ luôn thì tốt quá.

Đô Đô trong ngực Diệp Phạm ngẩng đầu lên, bé cũng nghiêm trang nói: "Con cũng thích chị và bà."

Vì lời Đô Đô nói mà trong phòng cười vang.

Dưới sự mời mọc của Trình Bình, Diệp Phạm và Đô Đô ở lại ăn cơm tối.

Đến tối muộn, Diệp Phạm và di Lý mới ôm Đô Đô về nhà.

...

«Đi du lịch nào» bắt đầu ghi hình.

Trước một tuần xuất phát, không may là sức khỏe Lý Quỳnh không tốt.

Tổ tiết mục đã bàn với đoàn đội của Lý Quỳnh, chỉ đành hủy lịch trình tạm thời. Kì này Lý Quỳnh không tham gia, kì sau rồi nói.

Vì thiếu một nữ khách mời nên lại phải mời thêm một người.

Nhưng việc chọn nữ khách mời rất quan trọng. Đầu tiên, danh tiếng người này không thể cướp đi lưu lượng của tiểu hoa Đường Cẩm và người đang hot Diệp.

Sau đó, đoàn đội nữ khách mời này nhất định phải khiêm tốn, trước kia chưa từng gây sự.

Lần du lịch này, ảnh đế Hạ Hân sẽ xuất hiện, rating đã có bảo đảm. Tổ tiết mục hi vọng trong chuyến du lịch lần này không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tin Lý Quỳnh không tham dự vừa truyền ra, mấy công ty đều ngo ngoe muốn nhét nghệ sĩ nhà mình vào.

Người từng đụng độ với Đường Cẩm, bị loại; người từng có scandal mà đỏ cũng bị loại...

Cuối cùng cũng chọn được người thích hợp nhất.

Mạch Như Hương.

Mạch Như Hương, nói cô ta đẹp thì cũng không phải đặc biệt đẹp. Nói cô ta khó coi thì ngẫu nhiên có thể tìm được vài chỗ đẹp mắt.

Đơn giản mà nói, cô ta chính là người phổ thông trong đám nữ minh tinh đồng đảo. Diện mạo không thể gây hot, tính cách điềm đạm.

Từ dung mạo đến tính cách, Mạch Như Hương không chỗ nào xuất sắc. Vẻ đẹp của Cố Nhã Thần và Đinh Nhược Nghi cũng có thể chìm cô ta đến không còn gì.

Vì vậy cô ta trong giới giải trí lẫn lộn đã sáu năm vẫn không hot nổi.

Có thể tham gia cùng một chương trình thực tế với nhiều minh tinh đang hot như vậy đối với Mạch Như Hương mà nói coi như cái bánh từ trên trời rơi xuống.

Dưới sự quan tâm của bao người, kì thứ 2 của «Đi du lịch nào» cũng bắt đầu.

Vì có kinh nghiệm lần trước nên fans đều đã nghe được tiếng gió. Họ chờ nhóm khách mời tham gia chương trình thực tế này ở sân bay.

Lúc xe Diệp Phạm đến sân bay, fans nhiệt liệt hoan nghênh.

Giống như lần trước, Diệp Phạm mặc cũng rất đơn giản.

Áo T-shirt trắng với quần jean, cả người nhẹ nhàng mà năng động xinh đẹp.

Vì phải ghi chương trình nên Diệp Phạm củ chào hỏi qua fans rồi nhanh chóng vào sân bay.

Không ngờ khoảng mười lăm phút sau, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi đi đến.

Xe ngừng lại, người bước xuống xe lần này là Hạ Hàn.

Hạ Hàn mặc áo T-shirt đen với quần jean.

Đại khái vì đi du lịch nên anh cũng mặc rất đơn giản.

Nhưng ai cũng biết trang phục này sẽ thành thời thượng.

Nhưng khi Diệp Phạm và Hạ Hàn xuất hiện cũng khiến đám fan CP chú ý.

Bọn họ thường phát hiện những thứ mà người bình thường không thấy.

Áo T-shirt đen, áo T-shirt trắng, trong mắt fan cp thì chính là quần áo đôi!

Hai người họ còn một trước một sau đến sân bay, thật sự không thể không khiến người ta nghĩ nhiều. Rốt cuộc là trùng hợp hay là cố ý?

Thế là, ảnh của Hạ Hàn và Diệp Phạm nhanh chóng được truyền lên mạng.

Ảnh hai người đặt cạnh nhau, trong khoảng thời gian ngắn đã có hơn 10 nghìn lượt chia sẻ.

"Đã hai tháng không được ăn kẹo của vợ chồng Dạ Hàn rồi, vui đến chảy nước mắt."

"Không nói chuyện nữa câu cũng có thể rải kẹo đường. CP này cũng quá lợi hại."

"Cô biết gì chứ, ngoại trừ idol Tề Thuật của tôi thì đại thần Hạ chưa từng gần gũi ai. Vì vậy chỉ cần anh ấy xuất hiện cùng Diệp Phạm đã là phát kẹo rồi!"

Chỗ họ đến du lịch là đảo Santorini ở Hi Lạp.

Vì tổ tiết mục «Đi du lịch nào» đã bị giáo huấn nên giờ quyết định nghe hết theo ý muốn của người xem.

Dù sao, rating mới quan trọng. Hơn nữa người xem càng ngày càng thông minh, nhất định phải khiến họ hài lòng thì chương trình mới có thị trường.

Trước khi xuất phát, tổ tiết mục đã mở cuộc bỏ phiếu trên mạng, để cư dân mạng chọn chỗ họ hi vọng nhóm khách mời đến nhất.

Bỏ phiếu suốt một tuần mới kết thúc.

Đảo Santorini* này là 1 trong 5 địa điểm được bỏ phiếu nhiều nhất.

Đảo Santorini: là một hòn đảo ở miền nam biển Aegean, nằm cách 200 km về phía đông nam của đại lục Hi Lạp. Đây là đảo lớn nhất của một quần đảo nhỏ, có hình dạng hình vòng tròn và là tàn dư của một miệng núi lửa. Hòn đảo được mệnh danh là thiên đường của xứ Hi Lạp.

Nhưng tin tức vừa công khai, cư dân mạng lại chú ý chuyện khác, CP này muốn đi biển Aegean!

"Tổ tiết mục tốt lắm, chọn thánh địa mà các cặp vợ chồng muốn hưởng tuần trăng mật. Tôi sẽ trắng trợn nhìn chi phí yêu đương."

"Tôi nghĩ có thể họ đang bỏ sung hôn lễ vợ chồng Dạ Hàn cho chúng ta đó. Xoa tay chờ đợi!"

"Ha ha ha lâu trên nằm mơ giữa ban ngày vui nhỉ. Tỉnh nào, nhìn mấy giờ rồi?"

"Tuyên bố trước, tôi chỉ là người qua đường. Hôm nay lúc chờ idol tôi ở sân bay thấy Diệp Phạm và Hạ Hàn trước sau đến sân bay!"

"Theo đuôi tinh táo, mọi người lý trí chút, đừng gán ghép như thật được không?"

Trên mạng bàn luận đến khí thế ngút trời, tổ tiết mục càng vui mừng.

Xem ra, kế hoạch lần này đúng rồi. Phải đặt trọng điểm lên người Hạ Hàn và Diệp Phạm.

Đương nhiên cũng không thể quá rõ ràng, dấu vết kịch bản trong chương trình thực tế lộ rõ quá sẽ khiến người xem phản cảm.

Kì này, tất cả xem sắc mặt quần chúng thì hơn.

Trải qua chuyến bay dài đằng dặc, đoàn người đã đến Hi Lạp.

Bọn họ quanh đi quẩn lại, chuyển máy bay ở Athens, giầy vò một lúc lâu mới tới Santorini.

Hạ Hàn và mấy người Diệp Phạm đi vào phòng mà tổ tiết mục đã sắp xếp.

Giống như lần đầu, phải chọn ra một người quần tiền.

Bọn họ dựa theo quá trình bình thường tiến hành bỏ phiếu.

Bỏ phiếu xong, nhân viên thống kê danh sách.

Đạo diễn mới rất hòa nhã, nhìn kết quả bỏ phiếu trong tay.

"Mọi người rất thống nhất."

"Mọi người đoán ai được nhiều phiếu bầu nhất?"

Nhóm khách mời cười, trăm miệng một lời đọc một cái tên.

"Diệp Phạm."

Đạo diễn mới cắt tờ giấy, nhìn lướt qua nhóm khách mời: "Đây là kì thứ hai, khác với kì thứ nhất một chút."

"Tổ tiết mục đã bàn qua, quyết định cho hai khách mời quần tiền."

Mọi người sững sờ, vì sao không nói với họ ngay từ đầu. Giờ lại phải bỏ phiếu lần nữa sao?

Đạo diễn không nói gì, ngược lại trực tiếp nhìn Hạ Hàn: "Hạ Hàn."

"Tổ tiết mục nghĩ chắc cậu có thể đảm nhiệm, cậu thấy sao?"

Chuyện này vốn đã sắp xếp xong xuôi.

Diệp Phạm nao nao, quay đầu lại.

Ánh mắt cô nhàn nhạt, nhìn Hạ Hàn cách đó không xa.

Cô đứng lúc đối mắt với Hạ Hàn.

Ánh mắt họ vô ý chạm nhau.

Bầu không khí như ngưng lại một lát.

Đôi mắt đen nhánh của Hạ Hàn nhìn Diệp Phạm, ánh mắt hơi dao động.

Trong mắt anh như có thâm ý nhưng lời nói lại như không hề quan tâm.

"Được, tôi quần tiền cùng Diệp Phạm."

Nhóm khách mời tản ra, trở về phòng mình.

Không biết do sự sắp xếp của tổ tiết hay thật sự do ngẫu nhiên rút trúng phòng như vậy.

Phòng Diệp Phạm và Hạ Hàn sát cạnh nhau.

Đêm đã khuya, ánh trăng xuyên qua hành lang.

Diệp Phạm đi đến cửa phòng, chưa đẩy cửa vào.

Tay cô đặt trên cửa, tiếng bước chân đằng sau dừng lại.

Diệp Phạm nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc sau lưng.

Giọng Hạ Hàn trong đêm im ắng rất rõ ràng.

"Ngủ ngon."

Động tác Diệp Phạm dừng lại, xoay người nhưng chỉ thấy bóng lưng của Hạ Hàn.

Anh đẩy cửa phòng ra, vào phòng.

...

Tối hôm qua Diệp Phạm đã chọn mấy nhà hàng nổi tiếng, bàn bạc với mọi người để chọn một nhà hàng.

Ngày hôm sau, một đoàn người ra ngoài. Họ đã gọi xe trước rồi nên có thể trực tiếp lên xe.

Đình Nhược Nghi lên xe trước, sau đó là Đường Cẩm và Cố Nhã Thần.

Diệp Phạm lên xe, ngồi cạnh Đình Nhược Nghi. Đình Nhược Nghi là người tốt, Diệp Phạm chung đụng với cô ấy rất thoải mái.

Hạ Hàn lên xe cuối cùng.

Trên xe còn mấy chỗ. Sau lưng Mạch Như Hương và Diệp Phạm đều có chỗ trống.

Hạ Hàn lên xe, nhìn quanh rồi dừng trên mặt Diệp Phạm vài giây.

Rồi anh trực tiếp đi tới.

Hạ Hàn đi qua chỗ Mạch Như Hương, không hề ngồi xuống. Anh tiếp tục đi về phía trước rồi dừng chân sau lưng Diệp Phạm.

Hạ Hàn ngồi đằng sau Diệp Phạm.

Xe khởi động, chậm rãi đi. Không biết là vô tình hay cố ý, ánh mắt Hạ Hàn kiểu gì cũng sẽ lơ đãng nhìn Diệp Phạm.

Vóc dáng Diệp Phạm mảnh mai, tóc đen nhánh mềm mại, nhẹ nhàng rũ trên vai.

Làn da trên cổ nhẵn nhụi, trắng như tuyết, như ẩn như hiện.

Đôi lúc Diệp Phạm sẽ nghiêng mặt nói chuyện với Đình Nhược Nghi.

Khóe môi cô nở nụ cười.

Hạ Hàn nhìn Diệp Phạm rồi rời đi rất nhanh.

Nếu chiếu trên màn ảnh thì cũng chỉ thấy Hạ Hàn đang nhìn phía trước, không chú ý Diệp Phạm.

Dáng vẻ anh lạnh nhạt như bình thường.

Hạ Hàn nghiêng đầu, nhìn ngoài cửa sổ.

Xe dừng lại, đoàn người Diệp Phạm xuống xe.

Họ đến vào giờ ăn trưa, nhà hàng có rất nhiều người nhưng họ vẫn tìm được chỗ ngồi.

Mấy người ngồi xuống, Hạ Hàn ngồi cạnh Diệp Phạm.

Diệp Phạm đưa thực đơn cho nhóm, hỏi: "Mọi người muốn ăn gì?"

Đình Nhựt Nghi: "Tớ gì cũng được."

Cô ấy không nghiên cứu đồ ăn mấy.

Sau khi xảy ra vụ đó thì Đường Cẩm cũng chịu làm người khiêm tốn.

Cô ta cũng không đối nghịch với Diệp Phạm: "Tôi cũng tùy ý."

Giờ chỉ còn lại Mạch Như Hương.

Rõ ràng lời do Diệp Phạm hỏi nhưng Mạch Như Hương lại không trả lời Diệp Phạm. Cô ta nhìn Hạ Hàn, giọng ngọt ngào.

"Hạ Hàn, anh quyết định đi."

Người khác không cảm thấy gì nhưng Diệp Phạm rất nhạy cảm. Cô nhìn Mạch Như Hương một lúc rồi nhìn chỗ khác, không nói gì.

Hạ Hàn không nhìn Mạch Như Hương. Anh đọc qua thực đơn, gọi nhân viên phục vụ tới, đọc vài món ăn.

Đây đều là mấy món nổi nhất trong nhà hàng này.

Gọi đồ ăn xong, Cố Nhã Thần bắt đầu tìm chủ đề trò chuyện. Khoảng thời gian trước, chuyện Diệp Phạm bị bôi đen quá âm ỉ, bọn họ cũng an phận hơn nhiều.

Cố Nhã Thần không nhằm vào Đình Nhựt Nghi, Đường Cẩm cũng yên tĩnh khác thường. Diệp Phạm và Đình Nhựt Nghi vốn là người ít nói. Bữa cơm này vô cùng yên ổn.

Đây là bầu không khí hài hòa mà tổ tiết mục muốn.

Cơm nước xong xuôi, Diệp Phạm nói: "Tôi đi trả tiền."

Cô đứng dậy, đi về quầy thu ngân.

Diệp Phạm cầm tờ đơn, đưa cho thu ngân. Cô lấy túi ra, chuẩn bị trả tiền.

Lúc này, thu ngân lại nói: "Đã có người trả tiền giúp cô rồi ạ."

Diệp Phạm ngẩng người, khựng lại.

Thu ngân chỉ bàn sau lưng Diệp Phạm, nói: "Chàng trai kia đã trả giúp cô."

Diệp Phạm quay người, nhìn sang.

Bàn đó toàn mấy chàng trai ngoại quốc, còn rất trẻ.

Một người trong đó nhìn cô, đôi mắt đầy ý cười.

Mấy người khác đẩy cậu ta thì cậu ta mới đứng lên, đi đến trước mặt Diệp Phạm.

Chàng trai ngoại quốc tự giới thiệu: "Xin chào, tôi là Michael."

Cậu ta nhìn Diệp Phạm, trong mắt tràn đầy kinh điển: "Cô gái này, tôi có thể làm bạn với cô không?"

Diệp Phạm hơi lúng túng.

Cô không ngờ sẽ có người bắt chuyện với cô, còn trả tiền giúp cô.

Chàng trai này lại nhiệt tình như vậy, cô không biết phải làm sao.

Lúc Diệp Phạm đi trả tiền, Mạch Như Hương luôn nói chuyện với Hạ Hàn nhưng Hạ Hàn rất lạnh nhạt.

Đang nói chuyện, ánh mắt Hạ Hàn vô tình hay cố ý nhìn Diệp Phạm, chú ý động tĩnh chỗ cô.

Lúc Diệp Phạm trả tiền, cô đứng ở quầy thu ngân rất lâu, cứ như có chuyện gì xảy ra nên chậm trễ.

Một lát sau, có một anh chàng ngoại quốc đi đến cạnh Diệp Phạm, đang nói chuyện với Diệp Phạm.

Hạ Hàn nheo mắt, bỗng đứng dậy.

Hạ Hàn rời khỏi chỗ ngồi, đi đến chỗ Diệp Phạm.

Hạ Hàn đi đến cạnh Diệp Phạm, anh nhìn qua anh chàng ngoại quốc kia, sắc mặt lạnh lùng.

Sau đó, anh cúi đầu nhìn Diệp Phạm, trầm giọng hỏi: "Sao vậy?"

Diệp Phạm nhìn Hạ Hàn, không biết vì sao mà cô lại thờ phào.

Diệp Phạm nhìn Hạ Hàn: "Anh ấy trả tiền hộ chúng ta."

Michael nhìn Diệp Phạm rồi lại nhìn Hạ Hàn, cậu chàng nghĩ hai người là một cặp.

Bởi ngoại hình hai người trông khá xứng đôi.

Trong lòng Michael hơi tiếc hận, nhưng cậu chàng vẫn hỏi một câu.

"Hai vị..."

Hạ Hàn không trả lời Michael, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: "Chúng tôi đang ghi hình."

Câu nói hơi hột, giải thích qua bọn họ chỉ đang ghi hình thôi.

Nhưng thật ra anh cũng không phủ nhận suy nghĩ của Michael.

Thậm ý trong đó người khác không hiểu.

Hạ Hàn cầm lấy ví tiền trong tay Diệp Phạm, tay anh lơ đãng chạm vào đầu ngón tay của Diệp Phạm.

Diệp Phạm khẽ giật mình, cup mắt.

Hạ Hàn lấy tiền đưa cho Michael: "Chương trình có quy định chúng tôi phải dùng kinh phí chương trình cho để trả tiền."

"Nếu có ai trả tiền hộ chúng tôi thì tức là phá hủy nguyên tắc của chương trình."

Michael tỏ vẻ đã hiểu, cậu chàng nhận tiền, mỉm cười: "Vậy tôi có thể chụp một tấm hình với cô không?"

Diệp Phạm đồng ý.

Chụp ảnh thôi mà, không sao cả.

Một giây sau, Hạ Hàn không nhanh không chậm nói.

"Xin lỗi, tổ tiết mục có quy định. Chúng tôi không thể chụp ảnh chung với người khác."

Hạ Hàn nhìn Michael chằm chằm, giọng điệu lạnh lẽo.

"Số điện thoại, ảnh chụp của cô ấy."

"Cũng không thể cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Giả chung đụng quá phận chắc chắn sẽ bị vả mặt

Michael sững sốt, cậu ta không nghĩ ngờ Hạ Hàn.

Cậu chàng cười bắt đầu đi, nhìn Diệp Phạm: "Gặp lại, tiểu thư xinh đẹp."

Diệp Phạm cười khách sáo.

Hạ Hàn nhìn sang, sắc mặt hơi tím tái nhưng chút cảm xúc này chỉ thoáng qua, không để lại dấu vết.

Trên ống kính, môi mỏng Hạ Hàn mím chặt, khóe miệng thẳng tắp, vẫn là hình tượng lạnh lùng.

Hạ Hàn nói: "Đi thôi."

Diệp Phạm "Ừ."

Đoàn người com nước xong xuôi, ra khỏi phòng, đi dạo bên ngoài.

Mạch Như Hương cúi đầu, tính toán trong lòng.

Cô ta 25 tuổi rồi, đối với nữ minh tinh thì đã không còn trẻ.

Cô ta không có tác phẩm nổi bật. Cô ta quay phim nào cũng không lên nổi chút bột nước, lần nào cũng yên lặng phát sóng. Đến khi chiếu xong hết cũng chẳng có mấy ai biết mấy phim này.

Mấy năm qua, đoàn đội Mạch Như Hương nghĩ rất nhiều cách cho cô ta nhưng mãi cũng không khiến cô ta nổi được.

Thậm chí công ty đã gửi tới hậu thư(1) cho cô ta. Thời hạn hợp đồng sắp hết, nếu trong khoảng thời gian này cô ta vẫn không hot thì công ty sẽ bỏ cô ta.

(1)Tối hậu thư: Bức thư nêu ra những điều kiện buộc đối phương phải chấp nhận, nếu không sẽ dùng biện pháp quyết liệt.

Ai cũng nghĩ đời này của Mạch Như Hương không hot nổi.

Lần này cho Mạch Như Hương tham gia « Đi du lịch nào » đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ cô ta.

Vì sao họ không nâng đỡ những người mới trẻ đẹp mà phải lãng phí thời gian trên người cô ta?

Tuy Mạch Như Hương không có bản lĩnh gì nhưng lòng muốn hot của cô ta lại rất cương quyết.

Lần này cô ta ăn ngã về không, tính toán lên người Hạ Hàn.

Hạ Hàn tuổi trẻ tài cao, là ảnh đế quốc tế, danh tiếng lại tốt. Chỉ cần có quan hệ với anh thì có thể mang đến lưu lượng cực lớn cho cô ta.

Đương nhiên, chuyện này cũng có chỗ xấu.

Nếu fans Hạ Hàn không chấp nhận anh có ồn ào CP với cô ta thì chắc chắn sẽ dẫn đến cuộc chửi rủa.

Nhưng Mạch Như Hương không quan tâm.

Có thể hot thì chính là bản lĩnh của cô ta. Chỉ cần được xuất hiện trên tin tức đầu đề thì dù tiêu đề viết ra sao, cô ta cũng độ hot cao.

Mạch Như Hương biết, một là cô ta bị người khác quên đi hoàn toàn hai là hot trong giới giải trí. Cô ta sắp bị công ty bỏ rồi thì bị người khác mắng cũng đâu có gì?

Dù bị người ta bôi đen đến đáy cốc nhưng không thể phủ nhận rằng cô ta hot lên.

Mạch Như Hương nghĩ trong lòng, mỉm cười, không ai biết tâm tư cô ta.

Thời tiết hôm nay rất tốt. Ánh mặt trời trải dài trên đất, không khí ấm áp.

Mấy người trò chuyện, bầu không khí trông rất tốt.

Nhưng nhìn ra được, Diệp Phạm và Đinh Nhược Nghi rất thân thiết, quan hệ của Cố Nhã và Đường Cẩm cũng không tệ. Mạch Như Hương mới vào nên ai cũng nói chuyện, muốn làm quen với mọi người.

Cố Nhã Thần thấy phía trước có một quán bán kem ly, hỏi: "Ai muốn ăn kem ly không?"

Đường Cẩm không thích ăn đồ lạnh. Cô ta đang muốn từ chối thì Cố Nhã Thần nhìn cô ta: "Kem ly trên bảng trông rất ngon. Đường Cẩm, cô có muốn ăn một cái không?"

Đường Cẩm bị chặn. Trong đám người này thì miễn cưỡng coi như cô ta có quan hệ khá tốt với Cố Nhã Thần. Dù họ đều đang lợi dụng lẫn nhau.

Nếu cô ta từ chối thì lộ chuyện cô ta xa cách với Cố Nhã Thần.

Bây giờ cô ta chỉ muốn quay xong chương trình thực tế, không muốn lại đứng nơi đầu sóng ngọn gió.

Đường Cẩm chỉ đành nói: "Được."

Hai người đều cười, đáng vẻ hai người có quan hệ rất tốt.

Đinh Nhựt Nghi cũng nhìn Diệp Phạm: "Diệp Phạm, chúng ta mua ăn thử một cái đi."

Mạch Như Hương cũng phụ họa: "Tôi cũng muốn ăn thử."

Diệp Phạm quay đầu, nhìn Hạ Hàn: "Anh thì sao?"

Giọng nói lạnh nhạt của Hạ Hàn vang lên: "Tôi đi mua với cô."

Diệp Phạm bảo mọi người đứng dưới gốc cây, cô và Hạ Hàn xuất phát.

Quán kem ly ở phía trước, cách đó không xa. Mạch Như Hương nhìn rõ Hạ Hàn và Diệp Phạm đang đứng ở cửa ra vào.

Cô ta nghĩ sâu xa.

Một lát sau, Mạch Như Hương luôn yên tĩnh bỗng nói một câu.

"Tôi đi cầm giúp họ."

Không để mọi người kịp phản ứng, Mạch Như Hương đã đi.

Lần này khó có được cơ hội, nhất định cô ta phải lợi dụng thật tốt.

Diệp Phạm và Hạ Hàn mua kem ly, chủ quán đưa kem ly cho bọn họ.

Diệp Phạm vươn tay thì bị một bàn tay thon dài chặn lại, sau đó một giọng nói trầm thấp vang lên.

"Tôi cầm hộ cô."

Diệp Phạm quay đầu, đập vào mắt là sườn mặt của Hạ Hàn.

Diệp Phạm nhìn sang chỗ khác: "Cảm ơn."

Hạ Hàn cầm bốn cái kem ly, Diệp Phạm cầm hai cái. Bọn họ chậm rãi đi về chỗ cũ.

Lúc này, giọng Mạch Như Hương vang lên.

"Tôi đến giúp hai người."

Bọn họ ngừng đầu lại, Mạch Như Hương đứng trước mặt.

Tuy Mạch Như Hương nói như vậy nhưng lại chỉ nhìn Hạ Hàn, người cũng nghiêng sang bên Hạ Hàn.

Hoàn toàn không có ý muốn giúp Diệp Phạm.

Đôi mắt lạnh nhạt của Hạ Hàn chậm rãi nhìn Mạch Như Hương, ẩn giấu cảm xúc lạnh lẽo.

Mạch Như Hương hết lần này đến lần khác gây rối. Tâm tư của cô ta đã rõ ràng rành.

Muốn tạo scandal với anh sao?

À.

Khóe miệng Hạ Hàn thẳng tắp.

Anh cụp mắt, che đi sự mất kiên nhẫn ở đáy mắt, lạnh lẽo hơn bình thường.

Đương nhiên Hạ Hàn sẽ không cho Mạch Như Hương có cơ hội. Tay anh không nâng, cũng chẳng thèm nhìn Mạch Như Hương một cái.

Diệp Phạm cũng biết rõ Mạch Như Hương muốn làm gì, Hạ Hàn giữ khoảng cách với Mạch Như Hương là phải.

Nhưng Diệp Phạm không thể khiến tình huống quá xấu hổ, cô nói: "Cô cầm giúp tôi nhé."

Kế hoạch của Mạch Như Hương thất bại. Cô ta đứng yên một lúc mới nhận kem ly trong tay Diệp Phạm.

Chuyện vừa rồi chỉ xảy ra trong mấy giây ngắn ngủi.

Dưới góc độ mấy người Đình Nhược Nghi thì cũng không rõ xảy ra chuyện gì.

Cách đó không xa, một người tay mát lạnh lẹ cầm máy ảnh, tanh tách chụp mấy tấm hình.

Người này là đoàn đội của Mạch Như Hươg. Anh ta đã đi theo, có cơ hội sẽ chụp. Sau đó đăng ảnh lên mạng, lấy cơ hội tạo scandal.

Cuối cùng anh ta cũng chờ được cơ hội này.

Rõ ràng vừa nãy Diệp Phạm, Hạ Hàn và Mạch Như Hươg ba người đứng đó nhưng anh ta cố gắng không chụp phải Diệp Phạm, chỉ để Hạ Hàn và Mạch Như Hươg vô ống kính.

Trông cứ như Hạ Hàn và Mạch Như Hươg thoát khỏi quần thể, bọn họ đi riêng, Hạ Hàn còn cầm kem ly cho Mạch Như Hươg.

Mang theo chút mờ ám.

Người kia chụp ảnh xong, biết ảnh này sẽ gây sóng gió. Sau lẫn lộn một chút thì chắc chắn sẽ có độ hot rất cao.

Hạ Hàn và Diệp Phạm về đội ngũ, chia kem ly, tiếp tục du lịch.

Rất nhanh, một ngày quay chương trình đã kết thúc.

...

Lúc Diệp Phạm ghi hình ở Hi Lạp, Đô Đô đang bận bịu "Việc nhỏ" của bé. Đó là nuôi cá vàng.

"Bé béo, điểm điểm, chúng ta đi tắm thôi." Bé chu môi lẩm bẩm.

Đô Đô bê bể cá, vụng về đi vào toilet.

Đô Đô nhún chân, cẩn thận đặt bể cá cạnh bồn rửa tay.

Bé hấp tấp kéo ghế nhỏ trong toilet.

Đây là ghế mà Diệp Phạm đặc biệt chuẩn bị cho Đô Đô. Mỗi lần Đô Đô đánh răng thì sẽ đứng trên ghế nhỏ.

Đô Đô đặt ghế trên bồn rửa tay. Bé cầm hai cái bát, chuẩn bị vớt cá vàng vào bát.

Cá vàng không ngoan, lúc Đô Đô lùa bát vào trong nước, cá vàng chạy trốn khắp nơi.

Đô Đô vén tay áo, lộ một đoạn cánh tay trắng nõn mập mạp.

Toàn bộ cánh tay và tay áo của bé đều bị ướt. Bé vật lộn lúc lâu mới vớt được hai con cá vàng vào bát.

"Bé béo, điểm điểm, hai em thật nghịch ngợm."

Đô Đô chọt chọt thành cái bát, nói chuyện với cá vàng. Bé đổ nước trong bể cá vào bồn rửa tay.

Bể cá không nhẹ, Đô Đô sợ đập vỡ, động tác càng cẩn thận.

Đến lúc đổ hết nước trong bể cá thì cũng rất lâu.

Sau khi Đô Đô thay nước mới, đang định thả cá vàng vào thì bé bỗng kêu lên: "A."

Đô Đô quên mất, trước khi Diệp Phạm lên đường đã đưa cho bé một thùng nước máy, đặt cạnh bệ cửa sổ.

Trong nước máy có clo sẽ khiến cá vàng ngộ độc, lúc đổi nước thì phải phơi nước trước, khoảng nửa ngày trở lên.

Đô Đô không hiểu, Diệp Phạm nói đơn giản cho bé biết.

Cá vàng thích nước đã phơi dưới ánh mặt trời, nếu không chúng sẽ không ăn com.

Đô Đô lại đi đổ nước trong bể cá, chạy đến cạnh bệ cửa sổ.

Bé cảm muỗng mức nước, đổ vào bể cá.

Sau khi làm xong, Đô Đô lại chạy chậm đến toilet, bụng cá vàng bảo bối của bé ra.

Đô Đô thả hai con cá vàng vào bể cá.

Bé mềm mại nói: "Thật xin lỗi, để hai em chờ lâu. Giờ có thể về nhà rồi."

Cá vàng bơi qua bơi lại trong nước mới thay.

Di Lý luôn ngồi trên ghế sofa xem Đô Đô. Vì Diệp Phạm muốn Đô Đô tự gánh vác trách nhiệm nên bà không chăm sóc cá vàng giúp Đô Đô.

Lúc này, điện thoại di Lý bỗng rung lên.

"Đô Đô, chị Tiểu Tiểu gọi điện này."

Đô Đô đang ghé cạnh bể cá, nhìn cá vàng nhỏ. Bé nghe thấy tên Nghiêm Tiểu Tiểu thì lộc cộc chạy tới ghế sofa.

"Chị."

Đô Đô ngây ngô gọi một tiếng.

Nghiêm Tiểu Tiểu nghe thấy giọng Đô Đô thì rất vui vẻ: "Đô Đô muốn tới nhà chị chơi không? Hôm nay mẹ chị nấu đồ ăn ngon."

Đô Đô đã lâu không đến nhà Nghiêm Tiểu Tiểu, Nghiêm Tiểu Tiểu rất nhớ bé.

Hơn nữa Trình Bình biết Diệp Phạm đi tham gia chương trình, trong nhà chỉ có di Lý và Đô Đô.

Bà sợ Đô Đô sẽ nhớ mẹ nên muốn gọi bé tới chơi, phân tán sự chú ý của bé.

Di Lý hỏi Đô Đô: "Đô Đô muốn đi không?"

Đô Đô nhẹ gật đầu: "Muốn, cháu muốn chơi với chị."

Nghiêm Tiểu Tiểu nghe thì càng vui hơn: "Đô Đô đừng ra khỏi nhà, chị với mẹ đến nhà em đón em."

Di Lý dẫn Đô Đô đi phải gọi xe tới, rất phiền phức.

Trình Bình trực tiếp lái xe đến đón thì dễ dàng hơn.

Đô Đô vâng một tiếng: "Vâng Đô Đô ở nhà chờ chị."

Sau khi cúp điện thoại, Đô Đô chạy đến cạnh bể cá. Bé chỉ vào bể cá, hỏi di Lý.

"Bà ơi, cháu có thể mang bé béo và điềm điềm đến nhà chị ấy không?"

Di Lý sợ đi đường bể cá bị vỡ nên không đồng ý với Đô Đô.

"Cá vàng thích ở nhà giữ nhà, chúng không muốn ra ngoài."

Đô Đô bưng tính gật đầu, ngây ngốc chớp mắt: "Bà thật lợi hại, có thể biết cá vàng đang nghĩ gì."

Di Lý nghĩ bà vẫn dùng giải thích thì hơn.

Sau mười mấy phút, xe Trình Bình đến nhà Diệp Phạm.

Di Lý nắm tay Đô Đô ra ngoài.

Trong tay di Lý cầm một chai đựng nước nhỏ. Thời tiết dạo này rất nóng, bà sợ Đô Đô chơi lâu sẽ khát nước, thỉnh thoảng sẽ cho bé uống nước.

Nghiêm Tiểu Tiểu nhìn Đô Đô đi tới, từ trong xe chạy xuống: "Đô Đô."

Giọng cô bé tràn đầy vui sướng, cô bé ôm cơ thể mềm mại của Đô Đô.

"Đô Đô, đến nhà chị chơi thôi."

Nghiêm Tiểu Tiểu nắm tay Đô Đô, dẫn bé đến chỗ xe.

Di Lý nhìn hai bé chơi vui vẻ, đi sau mỉm cười.

Trình Bình ngồi trên ghế lái, Đô Đô ngẩng mặt gọi: "Bà."

Trình Bình đáp: "Đồ Đồ, lâu rồi không gặp."

Bà cười ôm Đồ Đồ ngồi xuống ghế trẻ em.

Rất nhiều trẻ em đều không thích cảm giác bị trói buộc nên chúng không muốn ngồi vào ghế trẻ em.

Nhưng Đồ Đồ rất nghe lời, ngoan ngoãn ngồi trên ghế.

Trình Bình nhéo lỗ tai của Đồ Đồ: "Đồ Đồ thật ngoan."

Lúc trước Nghiêm Tiểu Tiểu cũng từng ngồi, cô bé nhún vai: "Con không thích ngồi ghế đó."

"Đồ Đồ thật lợi hại."

Đồ Đồ đáp: "Chị lợi hại, chị cũng biết đánh đàn piano như mẹ."

Dù Diệp Phạm không ở bên nhưng Đồ Đồ vẫn nghĩ về cô.

Theo Đồ Đồ, Diệp Phạm là người lợi hại nhất trên thế giới. Mà chị Tiểu Tiểu giống Diệp Phạm, đều đánh đàn piano nên chị Tiểu Tiểu cũng rất lợi hại.

Nghiêm Tiểu Tiểu nghe mà đắc ý. Trong lòng không khỏi nghĩ nếu Đồ Đồ là em trai của cô bé thì tốt biết bao.

Nghiêm Tiểu Tiểu là con một. Lúc đi học, cô bé rất ghen tị những bạn trong nhà có em trai, em gái.

Đồ Đồ nhớ đến cá vàng nhỏ trong nhà: "Lần sau chị tới nhà em, em cho chị xem cá vàng nhỏ."

Đôi mắt Nghiêm Tiểu Tiểu sáng lên: "Cá vàng nhỏ!"

Đồ Đồ gật đầu: "Mẹ mua cho em."

Đồ Đồ giơ hai đầu ngón tay, tay kia vòng vòng diễn tả: "Một con mập mập, một con trên đầu có chấm đen."

"..."

Nghiêm Tiểu Tiểu thích động vật nhỏ nên cô bé nghe rất say sưa.

Trình Bình vừa lái xe, vừa nhìn kính chiếu hậu. Bà thấy hai đứa bé chơi vui vẻ như vậy, trên mặt luôn mang theo ý cười.

...

Ngày đó, đoàn đội Mạch Như Hương đăng ảnh chụp lên Weibo.

"Mau nhìn xem tôi chụp được gì ở Hi Lạp. Hạ Hàn lại mua kem ly cho Mạch Như Hương!"

Trong tấm ảnh, Mạch Như Hương và Hạ Hàn đều cầm kem ly. Mạch Như Hương cười rất ngọt ngào, phía sau là bầu trời trong xanh, mặt biển lóng lánh và ánh nắng sáng chói của xứ Hi Lạp.

Diễn đàn tám chuyện không khỏi nhiều hơn mấy bài phân tích khả năng yêu đương giữa Mạch Như Hương và Hạ Hàn.

Các thủy quân lưu loát, thao thao bất tuyệt, nói bậy mấy lý do.

Mạch Như Hương hỗn độn trong giới giải trí đã lâu nhưng sự nghiệp chẳng có gì khởi sắc thì sao có thể được chọn tham gia vào chương trình thực tế có rating cao nhất được?

Càng khiến người ta nghi ngờ là sau khi Hạ Hàn tham gia chương trình thì tin cô ta được chọn công bố. Có phải do Hạ Hàn bắc cầu xây đường không?

Không chừng CP giữa Hạ Hàn và Diệp Phạm thật ra là để che giấu còn sự thật thì sao? Hạ Hàn và Mạch Như Hương mới là một đôi.

Năng lực đôi trắng thay đen của thủy quân có thể nói là rất mạnh. Hiệu quả rất tốt, tuy dẫn tới một cảnh mắng chửi nhưng nhiệt độ đã có.

Đoàn đội Mạch Như Hương khê cán môi, một hồi mua mấy cái hot search. Hoặc có liên quan đến Hạ Hàn, hoặc liên quan đến Diệp Phạm, thậm chí ngay cả Đường Cẩm bản đại bác cũng không dính cũng bị kéo vào.

Cư dân mạng lại xù lông.

"Sao Hạ Hàn thích Mạch Như Hương được? Dung mạo cô ta chẳng đẹp, kỹ thuật diễn lại rất bình thường."

"Lần này Mạch Như Hương được tìm kiếm chỉ vì một tấm hình lên hot search."

"Mấy người thử đếm xem. Top 10 hot search có mấy cái liên quan đến Mạch Như Hương? Sina* tốt bụng thế à, sẽ đưa nhiều hot search như vậy cho một người trong suốt như cô ta sao? Chắc chắn do đoàn đội dùng tiền mua."

*Sina (tập đoàn Sina): là một công ty công nghệ của Trung Quốc. Sina điều hành bốn ngành kinh doanh chính: Sina Weibo, Sina Mobile, Sina Online và Sinanet. Trong truyện đang đề cập đến mảng Sina Weibo.

"Ha ha, mấy người nổi tiếng gần đây đều bị cô ta kéo vô. Sau đừng gọi là Mạch Như Hương nữa, tôi nghĩ gọi là người mua hot search thì đúng hơn."

Bên Hi Lạp, vẫn đang ghi hình.

Hạ Hàn ở Santorini, không biết gì chuyện trên mạng.

Nhưng đoàn đội của anh rất chú ý động tĩnh trên mạng. Giống như vụ scandal này, bọn họ không cảm thấy ngạc nhiên.

Đối với loại người giả chung đụng mong hot, studio không bận tâm.

Nếu studio đáp lại thì tức là cho Mạch Như Hương nhiệt độ. Vì vậy, bọn họ không nói một lời, chỉ để thủy quân bình luận đầy xuống.

Tề Thuật ngồi trên xe, đang chạy đến chỗ làm tiếp theo.

Anh ấy dựa vào ghế ngồi, dùng tài khoản phụ xem Weibo. Những hot search vừa ra thì anh ấy thấy ngay.

Tề Thuật nhũn mày. Hạ Hàn đã lạnh lùng đến thế mà mấy nữ minh tinh vẫn muốn cò nhiệt.

Anh ấy ngẫm nghĩ, đăng nhập vào tài khoản chính thức trên Weibo.

Tề Thuật bấm ô tìm kiếm, tìm tin Weibo của Hạ Hàn và Diệp Phạm.

Tin Weibo đó là【Hạ Hàn và Diệp Phạm thật xứng đôi.】

Sau đó, ngón tay Tề Thuật nhẹ nhàng chạm vào màn hình điện thoại, nhấn thích một cái.

Động tĩnh của Tề Thuật nhanh chóng bị fans phát hiện.

"Tôi đã thấy gì vậy, ý của A Thuật là ý của Hạ Hàn đúng không?!"

"Má ơi, A Thuật là fan cp của vợ chồng Hàn Dạ sao? Chúng ta cùng một thế giới, cùng một mơ ước."

"Tập hợp video của vợ chồng Hàn Dạ. Chú thích: Lúc xem đề nghị đeo tai nghe, nhạc phối hơi..., mấy người hiểu mà."

Tề Thuật hot như vậy, hoạt động có mặt anh ấy sẽ có thể lên hot search.

Việc Tề Thuật nhấn thích tin Weibo về vợ chồng Hàn Dạ lập tức nhảy lên hot search đầu tiên. Hướng gió trên mạng cũng thay đổi.

Lực chú ý của mọi người dời lên người Hạ Hàn và Diệp Phạm.

Nhiệt độ đã lên men ồ ồ.

Một lát sau, Tề Thuật lại chậm rãi bò lên Weibo, hủy thích.

【Trượt tay.】

"Ha ha ha, idol tôi thích xem tin đồn. Thật đáng yêu."

"A Thuật của chúng ta thật sự vì chuyện tình cảm của anh để mà lo lắng không yên."

"A Thuật yên tâm. Dù bạn gái tương lai của anh để là ai thì anh mãi là bạn bè tốt không thể thay thế của anh ấy."

Đoàn đội Mạch Như Hương không nhét đủ tiền, chỉ mua hot search trong 2 tiếng đã lùi xuống.

Vì Tề Thuật xuất lực nên cư dân mạng đã quên chuyện tình cảm lẫn lộn giữa Mạch Như Hương và Hạ Hàn trước đó.

Tính chất người trong suốt của Mạch Như Hương mạnh thật. Dù đã cò mấy người lưu lượng cao mà cũng không hot nổi.

Đoàn đội cô ta khó khăn lắm mới bỏ ra nhiều tiền như vậy, scandal này coi như không.

Không lâu sau.

Trên Weibo có người nói về Diệp Phạm và Hạ Hàn.

"Tôi cũng du lịch ở Santorini, gặp được Diệp Phạm và Hạ Hàn."

Trong ảnh, bầu trời trong xanh, mặt biển sáng long lanh, giống như có thể ngửi được mùi gió biển.

Hạ Hàn và Diệp Phạm đang mua kem ly, bọn họ đứng rất gần. Hạ Hàn luôn nhìn Diệp Phạm.

Mạch Như Hương chủ động đi tới, khoảng cách hơi xa. Cô ta nhìn chằm chằm Hạ Hàn, đáng vẻ cứ như muốn dán lên hai người họ.

"Trước kia còn cảm thấy Mạch Như Hương thật khiêm tốn. Hóa ra nữ minh tinh trong giới giải trí không ai không muốn hot, chỉ do trước kia cô ta không có sức hot thôi. Chắc cô ta biết sẽ bị mắng sao vẫn làm như vậy? Bây giờ muốn đi theo con đường bị bôi đen mà hot sao?"

"Đừng nói đến cô ta nữa. Fans chúng ta lại buồn nôn cả đêm giờ."

"Chủ blog có ảnh hoàn chỉnh của vợ chồng Hàn Dạ không? Ai đó bên cạnh thật chướng mắt."

Tổ tiết mục « Đi du lịch nào » cũng biết mình bị đoàn đội Mạch Như Hương bẫy nhưng đã quay rồi, không còn cách nào đuổi người đi.

Đoàn đội chỉ đành cắn răng nuốt vào bụng.

Tổ tiết mục liên tiếp đèn bù. Sau khi đăng ảnh, mấy hot search liên tục ủa vào.

【Hạ Hàn, Diệp Phạm trên biển Aegean】chỗm trệ trên hot search đầu tiên hơn nửa đêm.

Vạn lần không ngờ được, scandal này lại khiến fan cp vợ chồng Hàn Dạ vui vẻ tung bùng.

Quả nhiên, chỉ cần là Hạ Hàn với Diệp Phạm thì ai cũng thành thần trợ công.

Tổ tiết mục đăng toàn bộ ảnh chụp về Hạ Hàn và Diệp Phạm.

Trong lúc lo đăng chụp hình, lại ngoài ý muốn chụp được khoảng khắc động lòng người.

Trời xanh mây trắng, trông về phía biển rộng xa xa. Những ngôi nhà màu xanh trắng, tinh xảo đẹp đẽ như trong truyện cổ tích.

Trong thế giới cổ tích xinh đẹp, Hạ Hàn đối mặt với Diệp Phạm.

Ánh nắng sáng chói phủ lên mặt họ.

Trong tay Diệp Phạm ôm một bó hoa, gió đường sau lưng khiến họ nhận ra hai người đang ở hiện trường hôn lễ.

Sự lạnh nhạt từ trước đến giờ trong mắt Hạ Hàn lại che giấu một chút dịu dàng khó phát giác hiện.

Dư luận bùng nổ!

Tình huống gì đây? Vợ chồng Hàn Dạ tổ chức hôn lễ ở xứ Hi Lạp thật hả?

Editor có lời muốn nói:

Bé Nở lên 300M rồi, vui quá nên đi edit. Tâm trạng vui thì edit cũng nhanh nên có chương cho các cô rồi đây. Mai vẫn có chương mới nhá

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Tôi có cảm giác họ sẽ kết hôn

Vì tổ tiết mục đã tỏ thái độ nên tâm trạng bị giày vò suốt một đêm của fans cuối cùng cũng ổn định lại.

Cư dân mạng không quan tâm nữ minh tinh trong suốt muốn nổi tiếng kia nữa mà chú ý đến tình huống cảm hoa là như thế nào.

"Tổ tiết mục nói thật đi, mấy người là fan cp đúng không?!"

"Cái này do tổ tiết mục thiết kế hay chỉ là ngẫu nhiên thế? Thật hợp ý lắm!"

"Tôi có một cảm giác mãnh liệt là khi còn sống sẽ thấy Hạ Hàn và Diệp Phạm kết hôn ha ha ha."

Lập tức, có một Weibo được thành lập【Hôm nay Hạ Hàn và Diệp Phạm kết hôn sao?】

Chủ blog bắt đầu ghi lại nguyện vọng của mình mỗi ngày, xem có thành hiện thực không. Có nghi ngờ chất vấn, có ủng hộ, fan cp cũng rất biết đùa giỡn.

Tương lai, mọi người mới thấy chủ blog này như nhà tiên tri.

Cư dân mạng suy đoán rất nhiều, nhưng Weibo của tổ tiết mục lại kín miệng, kiên quyết không trả lời vấn đề này.

Rất hiển nhiên, hành động này khiến độ hot của « Đi du lịch nào » thêm một mối lửa.

Vợ chồng Hàn Dạ là cp thương nghiệp hay là từ giả thành thật?

Cái gì cũng không còn quan trọng, chỉ cần người xem yêu thích thì mục đích của tổ tiết mục đã đạt được.

Chuyện tổ tiết mục tung ảnh chụp cuối cùng cũng đánh bay sóng gió trước đó.

Dù sao, mọi người dễ chấp nhận chuyện Hạ Hàn xào cp với Diệp Phạm mới nổi, không có tin xấu hơn chuyện anh yêu đương với nữ minh tinh trong suốt kia.

...

Về phần vì sao Diệp Phạm lại cầm hoa thì phải bắt đầu nói từ trưa hôm nay.

Cùng ngày sau khi ghi hình xong, tất cả mọi người trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, đoàn đội Mạch Như Hương mua bản thảo, tới Mạch Như Hương và Hạ Hàn vào một chỗ.

Quan hệ yêu đương giữa minh tinh tuyến 18(1) với ảnh đế quốc tế đương nhiên gây chú ý.

(1)Tuyến 18: ý chỉ diễn viên kém nổi, thường đóng vai phụ hoặc web drama có motif rập khuôn.

Mà Diệp Phạm danh tiếng đang lên gần đây lại thành tám khiến che chắn chuyện yêu đương của họ.

Cp vợ chồng Hàn Dạ cứ như vậy bị phá hủy.

Chuyện vừa diễn ra thì tổ tiết mục nhanh chóng báo cho đạo diễn.

Đạo diễn đang quay chương trình, ông đang nói chuyện với khách mời về lịch trình chiều nay.

Trợ lý chương trình hấp tấp chạy tới, anh ta nói bên tai đạo diễn mấy câu.

Đạo diễn nhú mày, ông tuyên bố với mọi người.

"Trưa nay tạm dừng ghi hình, kế hoạch có thay đổi. Chúng tôi sẽ sắp xếp lịch trình khác."

"Mọi người vào phòng ăn gần đây ngồi trước đi. Sau khi chúng tôi sắp xếp xong sẽ thông báo cho mọi người ngay."

Đạo diễn không biểu hiện ra bất cứ cảm xúc gì, ông bình tĩnh thông báo với mọi người.

Ông nhìn Mạch Như Hương, đáy mắt giận dữ.

Trừ Mạch Như Hương có khả năng đoán được sự thật thì những người khác ở đây đều không biết gì về chuyện này.

Vì họ đều bị thu điện thoại nên không thể biết được trên mạng thế nào.

Đường Cẩm nhú mày, lúc đầu khi tham gia chương trình tâm trạng cô ta đã không tốt giờ còn bị tạm dừng.

Cố Nhã Thần cảm thấy kì lạ, cô ta nói bóng nói gió.

"Đạo diễn, đây là biển Aegean đó! Chúng ta không thể lãng phí thời gian như vậy được."

Cố Nhã Thần rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

"Chúng tôi tới đây thì ít nhất cũng làm chuyện lãng mạn chút chứ? Cô thấy đúng không?"

Cố Nhã Thần quay đầu hỏi Đường Cẩm.

Cô ta không muốn xung phong một mình nên kéo Đường Cẩm theo.

Đường Cẩm rất ghét Diệp Phạm nhưng cô ta cũng chẳng ưa Cố Nhã Thần thích dán lên người cô ta.

Đường Cẩm cười như không cười chọt Cố Nhã Thần một câu.

"Cũng chẳng phải kết hôn thì làm chuyện lãng mạn gì được."

Cố Nhã Thần bị chặn lời, không nói nữa.

Diệp Phạm thấy phản ứng của đạo diễn, cũng biết đã xảy ra chuyện. Nhưng họ đều bị ngăn cách với mạng xã hội nên không ai biết rõ sự thật.

Nhân viên dẫn nhóm nữ minh tinh đến phòng ăn gần đó ăn cơm.

Nhóm nữ minh tinh ăn xong, ngồi tám phiếm.

Tổ tiết mục nhất thời thay đổi kế hoạch, thợ quay phim cũng không quay nữa, ống kính không chiếu vào những nữ minh tinh. Điều này tương đương có rất nhiều chuyện có thể không hề kiêng kỵ nói ra.

Đinh Nhượng Nghi nhíu mày: "Sao chương trình lại tạm dừng quay nhỉ?"

Diệp Phạm nghĩ đến các hành vi của Mạch Như Hương. Cô có cảm giác chuyện này liên quan đến cô ta.

Diệp Phạm cúi đầu thấp. Nếu thật sự như vậy thì có thể sẽ liên lụy đến Hạ Hàn. Không biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cố Nhã Thần kỳ lạ nhìn Mạch Như Hương, nói: "Hình như từ lúc người nào đó đến thì chương trình hơi là lạ."

"Cũng không biết là ai, suốt ngày quần lầy Hạ Hàn, sợ mình không có cảm giác tồn tại."

Dù Cố Nhã Thần ngốc đến mấy cũng phát hiện ra tâm tư của Mạch Như Hương.

Lúc ăn cơm, Mạch Như Hương liên tục tìm Hạ Hàn nói chuyện. Hạ Hàn không quan tâm mà cô ta còn tự nói đến phấn khích được.

Hôm qua lúc mua kem ly, Mạch Như Hương cứng rắn muốn đến gần Hạ Hàn. Chuyện này không phải có ý thì là gì?

Cố Nhã Thần không quen nhìn hành vi của Mạch Như Hương, châm chọc nói: "Người nào đó cũng không thử nghĩ một chút. Mình có tư cách để tạo scandal với Hạ Hàn không?"

Mạch Như Hương biết Cố Nhã Thần nói mình. Tuy cô ta hơi khó xử nhưng rất nhanh đã tan biến.

Cô ta biết tổ tiết mục tạm dừng ghi hình thì chắc đã xảy ra chuyện. Có nghĩa là đoàn đội cô ta tạo scandal thành công.

Cô ta đã có liên quan với Hạ Hàn, cô ta vui còn không kịp thì sao lại để ý chút việc nhỏ này.

Da mặt Mạch Như Hương rất dày, khuôn mặt cô ta tái đi: "Có phải cô hiểu lầm tôi không? Tôi chỉ muốn cảm ơn hộ Hạ Hàn thôi mà."

Cố Nhã Thần nói tiếp, giọng điệu châm chọc: "Đúng thế, kem ly thật nặng đó. Thế sao cô không cảm hộ Diệp Phạm mà nhất định phải đến gần Hạ Hàn làm gì?"

Diệp Phạm nhìn bọn họ nói đến mình, lập tức đau đầu.

Nhưng Cố Nhã Thần ý chí hừng hực, dốc sức vớt đề tài lên người Mạch Như Hương. Hai người cô một câu, tôi một câu, nói liên tục.

Cố Nhã Thần tức giận vì nếu Mạch Như Hương tạo scandal thành công thì độ hot của cô ta kia sẽ vượt xa mình.

Bây giờ không có máy quay nên đương nhiên cô ta muốn có gì nói đó.

Mạch Như Hương cũng không ngờ Cố Nhã Thần khó chơi đến vậy, cô ta cũng tức giận: "Cô không nghe tôi giải thích thì thôi."

Đường Cẩm bên cạnh không nói gì, cô ta vui vẻ xem trò hay. Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến cô ta.

Hiện tại, Đường Cẩm không biết scandal này Mạch Như Hương cũng âm thầm kéo cô ta vào. Nếu cô ta biết thì chắc chắn sẽ không bình tĩnh như thế.

Ở chỗ khác, đạo diễn và trợ lý đi đến một chỗ vắng vẻ. Đến khi không thấy bóng dáng khách mời thì đạo diễn hỏi trợ lý ngay.

"Cậu nói cụ thể chuyện này coi!"

Trợ lý: "Hôm qua Mạch Như Hương có ý lại gần Hạ Hàn, để người ta chụp mấy bức cô ta với Hạ Hàn."

Trợ lý mở điện thoại, đưa cho đạo diễn, để ông nhìn bình luận trên mạng.

"Sáng nay đoàn đội Mạch Như Hương còn tùy ý mua bán thảo, tạo scandal với Hạ Hàn."

Đạo diễn nhìn một chút đã tức đến muốn chửi người.

Tổ tiết mục vốn muốn nhờ cp Hạ Hàn và Diệp Phạm để tăng độ hot cho chương trình.

Fans họ nhiều, độ hot cao, cũng không có tin xấu.

Từ lúc bắt đầu chương trình tiến triển rất tốt, cũng khiến ảnh hưởng kinh khủng lần trước loại bỏ hơn một nửa.

Bây giờ lại xuất hiện bình hoa giả tạo Mạch Như Hương, cái quỷ gì thế.

Ông muốn chương trình hot chứ không phải để làm nền cho cô ta nổi.

Đạo diễn tức giận nâng trán: "Mạch Như Hương này! Bình thường giả vờ tốt đẹp giờ lại cho chúng ta một màn như thế."

Đạo diễn trước vì ác ý biên tập, gây ảnh hưởng không tốt nên bị sa thải. Đạo diễn đó còn có chỗ dựa, đi cửa sau mà nói sa thải là sa thải đấy.

Nhờ người chế tác nghĩ ông như đạo diễn trước, nhận tiền đoàn đội Mạch Như Hương mà giúp tạo scandal cho cô ta thì sao.

Bởi vậy, công việc của ông có giữ được không vẫn còn là một vấn đề.

"Rõ ràng ảnh này có vấn đề. Người qua đường chụp được? Có mà do đoàn đội Mạch Như Hương chụp thì có."

Đạo diễn đang tức giận, trợ lý cũng không dám tiếp lời.

"Gọi điện cho người đại diện của Mạch Như Hương."

Trợ lý nhanh chóng bấm điện thoại. Điện thoại vừa kết nối thì anh ta lập tức đưa điện thoại đưa cho đạo diễn.

Đạo diễn xiết chặt điện thoại, ông lửa giận phùng phùng, nói chuyện cũng không khách khí.

"Mấy người muốn tạo scandal với ai cũng không sao nhưng đừng đụng vào chương trình chúng tôi."

"Tôi nói thẳng. Đoàn đội mấy người còn muốn tạo scandal với Hạ Hàn thì bây giờ tôi bắt Mạch Như Hương cuốn gói về nhà luôn đấy!"

Người đại diện Mạch Như Hương đã dự liệu được sẽ có chuyện này.

Gã vẫn muốn khuyên vài câu: "Bây giờ Mạch Như Hương và Hạ Hàn rất hot, có lợi cho chương trình mà."

Đạo diễn này luôn rất nóng tính: "Cậu nói có lợi thì có lợi à? Có phải dù tốt hay xấu thì chúng tôi đều phải quay tiếp đúng không!"

Nếu Mạch Như Hương không quán lấy Hạ Hàn và Diệp Phạm để tạo scandal thì cô ta hot được sao?

Cô ta cũng không thử nghĩ một chút. Trên mạng đều nhất trí khen ngợi vợ chồng Hàn Dạ, còn với Mạch Như Hương thì là không mắng không được.

Đến lúc đó, Mạch Như Hương hủy đi cp vợ chồng Hàn Dạ thì bọn họ tìm ai mà khóc.

"Dù sao trên hợp đồng đã viết rõ. Mấy người làm trái hợp đồng trước, chúng tôi hoàn toàn có thể kết thúc hợp đồng, đuổi Mạch Như Hương khỏi chương trình!"

Đạo diễn không nể mặt mũi: "Đến lúc đó cậu nhắc nhở Mạch Như Hương, đừng để cô ta hành động gì nữa."

Người đại diện Mạch Như Hương biết chuyện không thể văn hòa, chỉ đành khiêm nhường.

"Được, tôi sẽ nhắc nhở cô ấy. Nhưng chương trình phải quay tiếp thì mới tốt cho tất cả mọi người."

Giọng đạo diễn vẫn rất lạnh lùng: "Cậu biết thì tốt."

Đạo diễn gọi Hạ Hàn tới, giọng điệu nghiêm túc: "Hạ Hàn, có chuyện liên quan đến cậu. Tôi phải bàn với cậu một chút."

Hạ Hàn nhìn đạo diễn, trong lòng lơ mơ đoán ra.

Đạo diễn cau mày, tức giận nói: "Mạch Như Hương mua bản thảo nói cô ta là bạn gái cậu, muốn lợi dụng cậu để tăng độ hot."

Vừa nhắc tới điều này, đạo diễn tức giận. Ông không ngờ Mạch Như Hương là người gây chuyện như thế. Cho cô ta tham gia thật là một quyết định sai lầm.

Hạ Hàn ồ một tiếng, đôi mắt bỗng trầm xuống, trong mắt ẩn chứa băng sương.

Giọng anh lạnh lùng bất thường: "Quả nhiên cô ta làm thế."

Đạo diễn: "Tôi nghĩ ra một cách có thể giải quyết chuyện này. Chúng ta có thể truyền ra ngoài một tin nóng hổi khác, rồi sự chú ý của mọi người."

Đạo diễn nhìn Hạ Hàn: "Ví dụ như tạo scandal giữa cậu và Diệp Phạm."

Sắc mặt Hạ Hàn khẽ nhúc nhích, chậm rãi nói hai chữ: "Diệp Phạm?"

Đạo diễn: "Tôi cũng không gạt cậu. Ngay từ đầu chương trình mời cậu đến vì muốn mượn sức hút cp giữa hai người."

Chuyện đã thành thế này, ông cũng không cần giấu nữa.

Hạ Hàn nhàn nhạt nhìn đạo diễn, trên mặt không có biểu cảm gì.

Đương nhiên anh biết ý đồ của tổ tiết mục. Vì người này là Diệp Phạm nên anh mới ngầm cho phép cách làm của tổ tiết mục.

Đạo diễn khá thấp thỏm. Dù sao cũng là ông lợi dụng Hạ Hàn, bây giờ nói rõ chuyện này khiến ông lo lắng Hạ Hàn sẽ tức giận.

Nhưng phản ứng của Hạ Hàn rất bình tĩnh, không giống như đang tức giận. Điều này ngoài dự liệu của ông.

Giọng điệu Hạ Hàn lạnh nhạt nhưng vẫn lạnh lùng hơn bình thường vài phần: "Loại chuyện này về sau nhất định phải nói với tôi trước."

Dù anh nguyện ý tạo scandal với Diệp Phạm nhưng không có nghĩa anh nguyện ý bị người khác lợi dụng.

Trái tim đạo diễn run lên.

Ông bình ổn lại, nói: "Dù xảy ra chuyện về Mạch Như Hương nhưng cp giữa hai người vẫn rất hot, danh tiếng bên ngoài rất tốt."

"Nếu sự chú ý của mọi người đều chuyển sang hai người thì chuyện Mạch Như Hương muốn lợi dụng cậu để tạo scandal sẽ bị dè xuống."

Đạo diễn thử thăm dò: "Vậy cậu có nguyện ý hợp tác với chúng tôi không?"

Không khí vô cùng yên tĩnh.

Một lúc sau, môi mông Hạ Hàn khẽ động: "Nếu tạo scandal cp với Diệp Phạm thì tôi không có ý kiến."

Ngụ ý là anh chấp nhận chỉ vì người đó là Diệp Phạm.

"Đã như vậy thì chiều nay tôi sẽ sắp xếp lịch trình khác cho mọi người. Tôi sẽ giấu chuyện này với những người khác." Đạo diễn thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Hàn gật đầu.

...

Ánh nắng ở Santorini lấp lánh như nước, chiếu sáng cả hòn đảo nhỏ, trông như truyện cổ tích.

Ngõ nhỏ chật hẹp trải rộng như mê cung. Mỗi căn nhà trên đảo đều mang nét đặc sắc riêng, độc đáo và tinh xảo.

Đám khách mời tham quan khắp nơi. Dưới sự chỉ dẫn của đạo diễn, đi vào một hẻm nhỏ.

Các cô rất ngạc nhiên và vui sướng vì ngoài ý muốn thấy một giáo đường có đỉnh màu xanh da trời ở đây.

Khách khứa trong giáo đường đông nghịt, hình như đang cử hành hôn lễ.

Cố Nhã Thần nói ra suy nghĩ: "Tham gia một hôn lễ ở Hi Lạp. Chương trình kì này chắc sẽ rất thú vị."

Đình Nhượng Nghi nhíu mày: "Bọn họ không mời chúng ta, tùy tiện đi vào hình như không tốt lắm?"

Cố Nhã Thần bĩu môi, chuyển đề tài: "Diệp Phạm. Mấy ngày nay chúng tôi nghe cô hết, hay cô đi vào xem hộ chúng tôi đi?"

Ánh mắt Hạ Hàn lạnh lẽo, lơ đãng nhìn Cố Nhã Thần một lúc.

Diệp Phạm không trả lời, cô hiểu tính cách của Cố Nhã Thần. Cô ta chuyên châm ngòi, sẽ không nhúng tay vào chính sự.

Lúc này, bỗng có mấy người từ giáo đường đi đến, hình như là người thân của cô dâu chú rể.

Một cô gái dừng lại trước mặt nhóm người Trung Quốc, cô gái thấy bên cạnh có máy quay.

Cô gái hỏi bằng tiếng Anh: "Mọi người đang quay chương trình sao?"

Hạ Hàn đứng bên cạnh, nhìn Diệp Phạm, không nói gì.

Anh đã xem kỹ trước của chương trình, biết Diệp Phạm nói tiếng Anh rất lưu loát.

Trước ống kính, anh hi vọng có thể cho cô cơ hội thể hiện bản thân. Chắc chắn cô sẽ xử lý tốt, khiến người xem có ấn tượng tốt.

Diệp Phạm gật đầu: "Chúng tôi đang quay chương trình « Đi du lịch nào », đến du lịch ở Hi Lạp."

Nụ cười cô gái rất xán lạn: "Đây là hôn lễ của chị gái tôi, mọi người muốn vào xem không?"

Diệp Phạm do dự: "Chúng tôi không có trong danh sách khách mời..."

Cô nhanh chóng mỉm cười chúc phúc: "Hi vọng chị cô tân hôn hạnh phúc!"

Cô gái kéo tay Diệp Phạm, thần thần bí bí nhìn: "Nếu chị tôi biết có mình tỉnh Trung Quốc đến tham gia hôn lễ của mình thì chị ấy sẽ rất vui."

Dưới sự chào đón của cô gái ngoại, nhóm khách mời bước vào giáo đường.

Hạ Hàn đi sau cùng, nhìn Diệp Phạm

Trên mặt Hạ Hàn mỉm cười nhàn nhạt, đây là do tổ tiết mục sắp xếp. Bọn họ sẽ cùng tham dự một hôn lễ.

Anh và Diệp Phạm xuất hiện ở hiện trường hôn lễ là đủ để xóa đi lời đồn trên mạng trước đó.

Nhân viên trong tổ tiết mục liếc Hạ Hàn một cái. Anh biết ý, chậm rãi đi qua đám người, đến cạnh Diệp Phạm.

Tổ chức hôn lễ ở Santorini - nơi hai người họ đều không quen.

Hạ Hàn quan tâm từng cử chỉ, hành động của Diệp Phạm.

Hành vi của anh như hồ hững mà lại dốc lòng chăm sóc cô. Không biết do kỹ thuật diễn quá tốt hay do quá nhập kịch.

Lúc kết thúc, mọi người chen chúc.

Hạ Hàn che chở Diệp Phạm, đứng cạnh cô. Họ cùng đi ra bên ngoài giáo đường.

Chắc do khách mời biết cô dâu muốn ném hoa nên tâm trạng ai cũng vô cùng kích động.

Ở một quốc gia xa lạ, quanh mình vang lên ngôn ngữ quen thuộc, ngôn ngữ xa lạ.

Cô dâu đứng trên bậc thang, trên mặt đầy ý cười, xoay người sang chỗ khác.

Cô dâu dừng lại một lúc rồi nâng hoa lên cao ném ra phía sau.

Hoa bay trên không trung, khách mời tranh đoạt.

Hạ Hàn nhìn Diệp Phạm, cô không có ý muốn cướp hoa.

Anh nhíu mày, nhìn thấy bó hoa bay về chỗ họ.

Bỗng Hạ Hàn giờ tay, đẩy dưới đáy hoa một cái.

Hoa cuội xoay một vòng, nhẹ nhàng rơi trong ngực Diệp Phạm.

Diệp Phạm khẽ giật mình, chậm chạp ngẩng đầu. Dưới ánh mặt trời ấm áp xinh đẹp của buổi chiều, ánh mắt hai người vô ý chạm nhau.

Ảnh đế Hạ Hàn luôn không thích cười khó có một lần cong môi.

Anh hơi cúi người, dáng người cao lớn lạnh lùng nghiêng về phía Diệp Phạm.

Trong nhất thời, Diệp Phạm vẫn chưa tỉnh táo được.

Hạ Hàn chăm chú nhìn Diệp Phạm.

Hơi thở mát lạnh của anh chậm rãi đến gần, yên tĩnh, dễ chịu.

Nhẹ nhàng quẩn quanh người cô.

Hai người đối mặt. Họ đều mặc áo trắng, trông rất hợp với giáo đường xanh trắng sau lưng.

Diệp Phạm đứng dưới ánh nắng, trong tay cầm hoa cưới đẹp đẽ.

Hóa ra người lạnh lùng này khi cười lại đẹp như vậy, khiến cô bừng tỉnh.

Dưới bầu trời ban trưa.

Anh như muốn đưa toàn bộ ánh nắng và sự xinh đẹp của Santorini cho cô.

Nhân viên tận chức trách quay tiếp, chụp đúng khoảnh khắc này.

Đạo diễn cách đó không xa cũng đứng trong giây lát.

Bởi vì kịch bản ông nói cho Hạ Hàn vốn không có đoạn này.

Tác giả có lời muốn nói:

Đạo diễn: Hạ Hàn không hổ danh là ảnh đế, quá chuyên nghiệp luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cuộc chiến xé mặt

Lúc hoa rơi vào tay Diệp Phạm thì chung quanh lập tức hô hét.

Cô dâu xoay người nhìn Diệp Phạm. Cô dâu không ngờ người bắt được lại là một cô gái Trung Quốc.

Em gái cô dâu nói bên tai cô ấy vài câu, ánh mắt hai người cùng nhìn Diệp Phạm và Hạ Hàn.

Cô dâu đi tới, ôm Diệp Phạm.

Cô dâu đứng đây, nhìn Diệp Phạm, dùng tiếng Hi Lạp nói với Diệp Phạm.

"Mong hai người hạnh phúc."

Diệp Phạm nhìn Hạ Hàn: "Anh có hiểu cô ấy nói gì không?"

Hạ Hàn cúi đầu, nhìn Diệp Phạm. Đôi mắt lạnh như băng giờ lại mang ánh sáng nhỏ.

Hạ Hàn đối mặt với Diệp Phạm.

Anh không nói gì, chỉ đứng đó ngắm ngũ quan của cô, biểu cảm bình tĩnh, đáy mắt sâu thẳm, không rõ cảm xúc.

Diệp Phạm nhận ra Hạ Hàn đang đùa cô, vô thức lui về sau một bước.

Hạ Hàn cong môi, anh cười khê: "Tôi chưa từng học tiếng Hi Lạp."

Diệp Phạm nhìn anh, ôm hoa trong tay, không biết nên để đâu.

Cô nghĩ tốt nhất vẫn nên cầm hoa về.

...

Scandal Mạch Như Hương vừa lộ thì người đại diện của Đường Cẩm cũng biết ngay.

Cùng ngày, sau khi quay xong chương trình, anh ta nói với Đường Cẩm.

Người đại diện Lý muốn nhắc Đường Cẩm đề phòng Mạch Như Hương.

Tâm tư người này nặng hơn Đường Cẩm nhiều. Nếu cô ta tính kế khiến Đường Cẩm lộ bản tính thì người chịu thiệt thòi là Đường Cẩm.

Quay cả ngày khiến Đường Cẩm mệt muốn chết. Cô ta mất kiên nhẫn.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Người đại diện Lý đưa hình ảnh trên Weibo cho Đường Cẩm xem.

Vì tổ tiết mục đe dọa, Mạch Như Hương không thể tạo scandal với Hạ Hàn nữa nên cô ta thừa cơ chuyển hướng, dán lên Đường Cẩm.

Studio Mạch Như Hương đăng hai tấm hình.

Một ảnh hậu trường của Đường Cẩm và Hạ Hàn trong « Ân núp bên Thượng Hải ».

Đường Cẩm trong ảnh đầy chất vật, đang diễn đoạn đào mộ.

Một ảnh Mạch Như Hương đứng trước mặt Hạ Hàn, nụ cười dịu dàng.

Thực tế là Mạch Như Hương muốn nhận kem ly trong tay Hạ Hàn nhưng bị Hạ Hàn từ chối.

Tiêu đề viết: Tiểu Hoa đang hot lại bị dè nhan sắc.

Đường Cẩm nhìn, tức giận đến tay run run. Cô ta biết sao hôm nay tổ tiết mục lại không thích hợp rồi.

Hóa ra do Mạch Như Hương làm loạn, bây giờ còn muốn kéo chân cô ta.

Từ trước đến giờ toàn là Đường Cẩm ức hiếp người khác, bây giờ lại bị một đứa trong suốt trong tuyến 18 lợi dụng.

Sao Đường Cẩm có thể nuốt trôi vụ này được.

Người đại diện Lý: "Mạch Như Hương đã đợi trong giới giải trí rất lâu. Cô đừng bị cô ta hăm hại."

Đường Cẩm đáp vài câu, tỏ vẻ đã hiểu.

Thật ra Đường Cẩm vốn không có ý định bỏ qua Mạch Như Hương. Nếu Mạch Như Hương dám lớn gan như thế thì Đường Cẩm cũng không để cô ta thoải mái.

Một lúc sau, bắt đầu quay chương trình.

Đám người Diệp Phạm xuất phát, đi đến nơi tiếp theo còn Hạ Hàn bị đạo diễn gọi đi.

Trong lúc quay, mấy người Đinh Nhược Nghi đã được người đại diện thông báo. Mạch Như Hương lòng dạ đen tối, cố gắng tránh tiếp xúc với cô ta.

Trên xe, Mạch Như Hương chủ động nói: "Diệp Phạm, tôi thấy chỗ này không có gì hay ho."

Đoàn đội Mạch Như Hương bị đạo diễn cảnh cáo. Nếu trong lúc quay bọn họ gây rối thì sẽ bị đuổi khỏi chương trình ngay.

Nhưng Mạch Như Hương biết, lần này thất bại, lúc về cô ta sẽ bị đóng băng. So với thế, chi bằng cô ta đi theo con đường nổi bằng scandal. Không chừng lại có chút độ hot.

Lần này, Mạch Như Hương nhắm vào Diệp Phạm.

Diệp Phạm bình tĩnh nhìn Mạch Như Hương, giọng điệu hơi lạnh xuống: "Cho nên?"

Mạch Như Hương: "Hay là đi đền thờ Thần Poseidon* nhé."

*Đền thờ Thần Poseidon: Trong thần thoại Hy Lạp cổ, Poseidon là vị thần hộ vệ cho nhiều thành phố của Hy Lạp. Ông được coi là biểu tượng của thần của biển cả, động đất, bão tố và loài ngựa. Đền thần Poseidon nằm trên đảo Santorini là một trong những ngôi đền nổi tiếng nhất ở Hy Lạp. Khi đến đây, bạn không chỉ thỏa thích ngắm nhìn các bờ biển tuyệt đẹp (biển Aegean) mà còn được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của ngôi đền nghìn tuổi, cổ kính tại nơi đây.

Diệp Phạm nhướn lông mày.

Đền thờ Thần Poseidon? Cách ở đây khá xa, qua bên đó sẽ tốn rất nhiều tiền. Tính theo kinh phí bây giờ thì đến đó không có lợi.

Dù Diệp Phạm quản tiền nhưng nếu trong đoàn có người đưa ra đề nghị khác và mấy người nữa có ý như Mạch Như Hương thì cô cũng phải xem xét.

Dưới loại tình huống này, cô quyết định ra sao cũng chỉ tốn công vô ích vì Mạch Như Hương cố ý.

Diệp Phạm giương mắt nhìn Mạch Như Hương, lạnh nhạt nói: "Tôi quản tiền thì phải nghe theo ý kiến của mọi người."

Mạch Như Hương chủ động đề ra, sao cô có thể để Mạch Như Hương toại nguyện được? Mạch Như Hương muốn châm ngòi giữa cô và mọi người thì cũng phải xem có ai phối hợp không.

Mạch Như Hương cũng không nghĩ xem. Với cách làm của cô ta thì bây giờ ai sẽ đứng về phía cô ta chứ.

Mạch Như Hương nhất định thất bại.

Diệp Phạm nhìn Đinh Nhược Nghi: "Như Nghi, cậu nghĩ sao?"

Đinh Nhược Nghi lắc đầu: "Không đi, đường quá xa."

Mạch Như Hương quá đáng ghét, sao cô ấy lại đồng ý Mạch Như Hương được.

Cố Nhã Thần thì nhìn Mạch Như Hương đầy châm chọc, cố ý kéo dài âm điệu: "Chị à, chị nói đùa gì thế?"

Chị?

Mạch Như Hương tái mặt.

Cô ta lớn tuổi nhất trong đám nên Cố Nhã Thần gọi cô ta là chị cũng chẳng sai.

Thế nhưng từ chị này được phát ra từ miệng Cố Nhã Thần nghe thế nào cũng đầy châm chọc. Cô ta chỉ đành nghiền răng nuốt vào bụng.

Cố Nhã Thần nói: "Đền thờ Thần Poseidon nằm trên mũi Sounion. Chúng ta phải đổi xe mới có thể đi đến đó, có tiền cũng không thể phung phí như thế."

Đinh Nhược Nghi và Cố Nhã Thần từ chối đã nằm trong dự kiến của Diệp Phạm.

Bây giờ chỉ còn Đường Cẩm chưa tỏ thái độ.

Đường Cẩm nói: "Tôi cũng không muốn đi đến đó, nhảm chán."

Suy nghĩ của Đường Cẩm rất đơn giản. Diệp Phạm và Mạch Như Hương đều là kẻ thù của cô ta nhưng Mạch Như Hương đã hoàn toàn chọc giận cô ta nên cô ta giảm thái độ thù địch với Diệp Phạm một chút.

Mạch Như Hương dám trắng trợn mua bán thảo bôi đen cô ta nên đương nhiên cô ta sẽ đối nghịch với Mạch Như Hương.

Người nào cũng từ chối yêu cầu của Mạch Như Hương, trên mặt Mạch Như Hương đầy xấu hổ.

Diệp Phạm mỉm cười, nụ cười lạnh toát: "Cô thấy đó, bọn tôi không muốn đến đó."

"Chúng ta là một đoàn, ý kiến của mọi người là quan trọng nhất."

Diệp Phạm hỏi hột bác bỏ đề nghị của Mạch Như Hương thế mà câu nào cũng dựa trên quan điểm của mọi người.

Diệp Phạm lại nói: "Kinh phí của chúng ta vốn không nhiều, làm chuyện gì cũng phải cân nhắc cẩn thận."

Cô như lơ đãng nói: "Nhưng nếu cô thật sự muốn đi thì tôi có thể đưa cô một phần kinh phí."

"Kì này sắp kết thúc rồi, tôi hi vọng cô có thể chơi tận hứng."

Diệp Phạm rộng lượng như vậy càng lộ rõ Mạch Như Hương tư lợi, không quan tâm cách nhìn của người khác.

Mạch Như Hương bị chặn lại, đã không thể hãm hại được Diệp Phạm lại còn không chiếm được chỗ tốt.

Mạch Như Hương không nghĩ ra nguyên nhân Đường Cẩm lại đứng về phía Diệp Phạm? Không phải Đường Cẩm đối đầu với Diệp Phạm sao?

Cô ta hãm hại Diệp Phạm không thành công, sinh ra một ý tưởng đó là châm ngòi quan hệ giữa mấy người họ.

Mạch Như Hương lại nói: "Diệp Phạm, thật ra lúc đầu thấy cô với Đường Cẩm tham gia chung vào chương trình này. Tôi rất ngạc nhiên."

Diệp Phạm trầm mặt. Cô ta đang muốn cô xảy ra mâu thuẫn với Đường Cẩm ấy hả?

Mạch Như Hương không biết có một số việc không thể phơi bày. Cô ta nghĩ chuyện này sẽ khiến hai người tức giận nhưng chắc chắn người bị liên lụy cuối cùng sẽ là cô ta.

Quả nhiên, Đường Cẩm lập tức đen mặt, trừng mắt nhìn Mạch Như Hương.

Đường Cẩm bị tức chết, Mạch Như Hương đang cố ý để cô ta khó xử.

Diệp Phạm cười lạnh trong lòng, mặt không biểu cảm: "Chuyện cô quan tâm hơi nhiều rồi đấy."

"Đây là công việc của bọn tôi, muốn hoàn thành công việc thì phải cẩn thận. Thái độ nghiêm túc với công việc mới là thứ mọi người cần."

"Cô nên để tâm vào công việc chứ đừng để ý những thứ không đâu."

Diệp Phạm nhìn Mạch Như Hương, cười như không cười: "Cô thấy đúng không?"

Diệp Phạm lạnh lẽo tráo đổi từ mâu thuẫn giữa cô và Đường Cẩm thành chuyện Mạch Như Hương làm việc không chăm chú, còn muốn châm ngòi ly gián.

Dù ai nghe thì cũng có cảm giác Mạch Như Hương không thức thời.

Mạch Như Hương bị ghen chỗ Diệp Phạm nên chuyển hướng sang những người khác: "Cố Nhã Thần, cô đi theo cạnh Đường Cẩm đã lâu, quan hệ hai người tốt thật đó."

Cố Nhã Thần mở to mắt nhìn. Ý câu này là nói cô là người hầu của Đường Cẩm đúng không? Đúng là cô bám Đường Cẩm nhưng Mạch Như Hương dựa vào đâu mà nói cô ta?

Ai giống như Mạch Như Hương không biết xấu hổ nhìn chằm chằm người có danh tiếng tốt nhất, còn dám tạo cp với Hạ Hàn. Giờ Mạch Như Hương còn dám châm chọc cô ta?

Cố Nhã Thần rất muốn vút cho Mạch Như Hương mấy chữ: "Liên quan gì đến cô". Nhưng ông kính còn ghi thì tốt nhất cô ta không nên biểu hiện trực tiếp quá.

Cố Nhã Thần giật giật khóe môi: "Chị, quan hệ giữa em và Đường Cẩm rất tốt, chị không cần quan tâm đâu."

Lại một tiếng chị, sắc mặt Mạch Như Hương trở nên tái nhợt hơn nhiều.

Cố Nhã Thần cố ý nói: "Hay là chúng ta bàn về phim gần đây chị đóng đi."

"Đúng rồi, chị đóng phim gì nhỉ? Em không nhớ lắm." Cố Nhã Thần ra vẻ không biết, hàm ý châm chọc.

Cô ta châm chọc Mạch Như Hương không có tác phẩm nổi tiếng, không biết đóng phim gì.

Tuy ném đá vào nước sẽ tạo ra bọt nước nhưng người như Mạch Như Hương dù phát sóng phim cô ta đóng trên đài nổi thì cũng không thể hot lên.

Đường Cẩm cũng chuyển chủ đề, nói chuyện với Cố Nhã Thần, bỏ qua Mạch Như Hương.

Nhìn từ bên ngoài, Đường Cẩm và Cố Nhã Thần quả thật giống chị em thân thiết.

Ý đồ châm ngòi của Mạch Như Hương không phát triển theo ý muốn của cô ta.

Cô ta muốn mọi người xung đột nhưng không ngờ lại không hề xảy ra mà mũi súng còn nhắm thẳng vào cô ta. Cô ta còn bị chọc tức không thoải mái, tính toán hoàn toàn thất bại.

...

Vì Diệp Phạm quay chương trình bên ngoài nên Trình Bình sẽ đến nhà Diệp Phạm, dẫn Đô Đô đi chơi.

Đô Đô ở nhà một mình sẽ rất dễ nhớ về Diệp Phạm.

Nghiêm Tiểu Tiểu luôn chơi với Đô Đô, Đô Đô sẽ bắt đắm chìm trong cảm xúc nhớ thương Diệp Phạm.

Đô Đô đợi trong phòng khách, bé khoanh chân ngồi cạnh bàn.

Trên tay bé cầm ô tô nhỏ mà Diệp Phạm mua cho bé.

Sau khi Diệp Phạm kiếm được tiền thì đã mua cho Đô Đô nhiều ô tô nhỏ khác nhau.

Đô Đô luôn mang mấy cái ô tô này bên người, coi như bảo bối.

Tay mập mập của Đô Đô cầm mặt trên của ô tô nhỏ.

Bé vừa bò trên mặt đất, vừa để ô tô nhỏ chạy dọc bên cạnh bàn.

"Tút tut tut, ô tô nhỏ đến đây."

Bánh xe của ô tô nhỏ chênh vênh bên cạnh bàn. Đô Đô dùng cả tay lẫn chân, kéo ô tô về phía trước. Miệng kêu tut tut tut, lẩm bẩm trong miệng.

"Mẹ, ô tô muốn về."

Đô Đô biết Diệp Phạm ngồi ô tô rồi đi, bé hi vọng ô tô có thể về sớm một chút.

Đô Đô lại cầm ô tô nhỏ thả trên ghế sofa.

"Ô tô nhỏ muốn dừng thì nhớ phải dừng ở nhà Đô Đô đó."

Đô Đô tự chơi tự vui, đặt ô tô nhỏ cạnh ghế sofa mà trượt.

Nghiêm Tiểu Tiểu làm bài xong ra khỏi phòng thấy dáng vẻ này của Đô Đô thì phụt cười.

Nghiêm Tiểu Tiểu đến cạnh Đô Đô: "Đô Đô, chúng ta chơi chung nhé."

Đô Đô dừng động tác trên tay lại, nhìn Nghiêm Tiểu Tiểu.

Đôi mắt to tròn của Đô Đô tròn nhìn Nghiêm Tiểu Tiểu. Lòng cô bé mềm nhũn, rồi đứng dậy bế Đô Đô từ dưới đất lên.

Tuy Nghiêm Tiểu Tiểu lớn hơn Đô Đô vài tuổi nhưng cô bé vẫn là trẻ con. Cộng thêm Đô Đô ăn ngon, cơ thể mập mập. Nên lúc Nghiêm Tiểu Tiểu bế Đô Đô rõ ràng hơi tốn sức.

Đô Đô bị bế hơi khó chịu nhưng bé vẫn ngoan ngoãn không nhúc nhích.

Nghiêm Tiểu Tiểu gần như nửa kéo nửa ôm mà đặt Đô Đô lên ghế sofa.

"Đô Đô ở đây chờ chị, chị vào phòng lấy một số thứ."

Nghiêm Tiểu Tiểu chạy vô phòng, cô bé mang hết búp bê ra.

Cô bé rải đồ chơi trên bàn phòng khách.

"Được rồi, chúng ta chơi trò gia đình nhé."

Tổng cộng Nghiêm Tiểu Tiểu cầm ba con búp bê, đặt ở mỗi góc trên ghế sofa.

Ngón tay múp múp của Đô Đô chỉ vào.

"Đây là mẹ, đây là chị, còn đây là bà Trình sao?"

Đô Đô đặt thân phận cho mấy con búp bê.

Nghiêm Tiểu Tiểu gật đầu: "Coi như vậy."

"Mẹ sẽ về nhà ngay thôi, chơi cùng mọi người."

Đô Đô đặt ô tô nhỏ lên bàn, lái đến trước mặt búp bê Diệp Phạm.

Nghiêm Tiểu Tiểu phối hợp với kịch bản của Đô Đô, hai người chơi đến quên trời đất.

Trình Bình ra khỏi phòng bếp, nhìn hai đứa bé một lớn một nhỏ chụm đầu nói nhỏ, không biết đang nói gì nữa đây.

"Tiểu Tiểu, đi ngủ trưa thôi."

Trình Bình gọi Nghiêm Tiểu Tiểu, thúc giục cô bé về phòng.

Nghiêm Tiểu Tiểu luyến tiếc lắm. Cô bé đang chơi rất vui, không muốn đi ngủ nhanh như thế.

Nghiêm Tiểu Tiểu mong đợi nhìn Đô Đô, hi vọng Đô Đô có thể phản kháng cùng cô bé.

Nhưng Đô Đô còn nhỏ, nhất định phải ngủ trưa.

Trình Bình âm giọng nói: "Đô Đô cũng vậy, đi ngủ thôi."

Đô Đô ngẩng mặt trắng nõn, ngửa đầu nhìn Trình Bình.

Đô Đô rất nghe lời, bé gật đầu, bắt đầu cảm ô tô nhỏ trên bàn.

Nghiêm Tiểu Tiểu nhìn Đô Đô rời khỏi chiến tuyến, chỉ đành chậm rãi về phòng.

Có một cái ô tô nhỏ trên ghế sofa, Đô Đô leo lên ghế lấy.

Chân bé không đứng vững, tuột xuống khỏi ghế.

Bé rơi xuống đất, may là trên đất có thảm nên ngã không quá đau.

Trình Bình giật nảy mình, nhanh chóng ôm Đô Đô.

Đô Đô bẹp miệng nhỏ, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt, lách tách rơi xuống.

Trình Bình nghĩ bé ngã đau, ôm bé lên ngồi trên ghế sofa.

Nghiêm Tiểu Tiểu cũng ra khỏi phòng, lo lắng nhìn Đô Đô.

Trình Bình: "Đô Đô sao rồi? Đau ở đâu?"

Đô Đô dùng mu bàn tay lau nước mắt, bé tủi thân lắc đầu.

"Cháu nhớ mẹ."

Giọng nói non nớt của Đô Đô mang theo tiếng khóc.

Thường lúc Đô Đô ngã rất ít khóc, nhưng bé nhớ tới mỗi lần bé ngã thì Diệp Phạm đều sẽ ôm bé mà dỗ dành.

Vừa nghĩ đến mẹ thì nỗi nhớ về mẹ của Đô Đô muốn cản cũng không cản nổi.

Trình Bình đặt Đô Đô ngồi trên đùi bà, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng Đô Đô.

Đô Đô vẫn khóc, trên mặt đầy nước mắt.

Đô Đô cuộn người lại: "Cháu muốn mẹ."

Hình như Nghiêm Tiểu Tiểu nhớ đến điều gì, chạy vào phòng.

Trình Bình rất đau lòng. Bà cầm khăn giấy lau nước mắt cho Đô Đô, đồng thời nhẹ giọng dỗ dành.

"Đô Đô đừng vội, mẹ cháu sẽ về ngay mà."

Lúc này, Nghiêm Tiểu Tiểu cầm điện ra, cô bé tìm video Diệp Phạm kéo đàn violon.

Cô bé biết Đô Đô thích cô Diệp nhất. Nếu cho bé xem cái này thì chắc chắn bé sẽ vui lên.

Tiếng đàn violon du dương vang trong phòng.

Tâm trạng kích động của Đô Đô dần dần bình ổn.

Đô Đô thút tha thút thít nhưng không khóc nữa, bé nhìn về phía Nghiêm Tiểu Tiểu.

Bé không thấy video nhưng có thể nghe ra đây tiếng đàn do Diệp Phạm kéo.

Đô Đô mở to đôi mắt ướt sũng, nghe tiếng nhạc quen thuộc.

Đoạn video này bé xem rất nhiều lần. Chỉ cần do mẹ kéo thì bé có thể nghe ra ngay.

...

Hành trình mấy ngày nay chuyển thành ghi hình ở Athens*, tổ tiết mục cũng có sắp xếp của mình.

*Athens: Thủ đô của Hy Lạp

Nhóm khách mời đi đi lại lại rất mệt. Tổ tiết mục cho bọn họ thêm ít chi phí, bữa tối cho mọi người nhiều đồ ăn hơn.

Đường Cẩm vốn đã rã rời, giờ ngồi vô ghế là không đi được đâu nổi.

Mấy người khác cũng ngồi bên cạnh, không muốn nhúc nhích.

Diệp Phạm đứng lên, cầm tiền trên bàn: "Tôi đi mua đồ hộ mọi người."

Cô cầm theo túi ra ngoài. Gió đêm dần lạnh, lòng bàn chân truyền đến cảm giác đau nhức.

Diệp Phạm trải qua rất nhiều cái khổ, đi đường lâu với cô cũng không tính là gì.

Những nữ khách mời này đẩy tới đẩy lui, Diệp Phạm không muốn họ lại ầm ĩ.

Chỉ là bữa tối thôi, cô mong chương trình quay thuận lợi.

Diệp Phạm vừa đi đến đường phố, đèn đường nhẹ nhàng phủ trên đất.

Sau lưng bỗng vang lên một giọng nói trầm thấp.

"Diệp Phạm."

Diệp Phạm dừng lại, quay đầu nhìn. Hạ Hàn đứng ở đó, nhìn cô chăm chăm.

Đôi mắt Hạ Hàn thâm thúy, khóa chặt trên người cô. Cảm xúc nơi đáy mắt sâu cạn không rõ.

Diệp Phạm cong môi, mỉm cười: "Hạ Hàn."

Trong gió đêm yên tĩnh, giọng Hạ Hàn phiêu lãng: "Đi chung đi."

Diệp Phạm gật đầu: "Được."

Màn đêm vừa xuống, ánh đèn lấp lánh vô cùng xinh đẹp.

Hạ Hàn và Diệp Phạm cùng đi.

Không biết vì sao, thợ quay phim vừa nãy đã không thấy, nhân viên của họ cũng biến mất.

Có thể do ở nơi tha hương đất khách quê người nên sự phòng bị giữa họ cũng giảm đi nhiều.

Chung quanh đều là những gương mặt ngoại quốc lạ lẫm.

Hơi thở Hạ Hàn thoảng bên người, anh trầm thấp mở miệng.

"Cô quen với việc vợ tất cả mọi chuyện về mình sao?"

Diệp Phạm ngẩn người, không nói gì, cô cũng không biết phải nói gì.

Hạ Hàn trầm giọng nói: "Tôi từng xem video cô kéo đàn violon ngày đó."

Diệp Phạm ngừng bước.

Hạ Hàn nhìn qua, đối mắt với cô.

Trong giọng anh hơi thăm dò: "Tôi luôn cảm thấy tiếng đàn rất quen thuộc, giống như từng nghe ở đây rồi."

Diệp Phạm giật mình trong lòng.

Cô nhìn đôi mắt của Hạ Hàn. Ở đó có cảm xúc phức tạp khiến người khác không đoán ra, cũng không nhìn rõ.

Rốt cuộc anh muốn nói điều gì?

Chương 40: Đô Đô ngày càng giống Hạ Hàn thì phải làm sao?

Diệp Phạm không rõ Hạ Hàn muốn nói gì.

Có phải anh biết gì không? Biết được bao nhiêu rồi?

Ánh mắt Diệp Phạm lóe lên, bình tĩnh sau vài giây.

Nhưng cô không biết nên trả lời như thế nào, tốt nhất cứ lẩn tránh chủ đề thì hơn.

"Anh cũng biết rồi, mấy khúc nhạc đó đều rất nổi danh." Về mặt Diệp Phạm rất lạnh nhạt, giống như cô không phải đang trốn tránh.

"Tiếng đàn quen thuộc cũng là chuyện thường xảy ra."

Ánh mắt Hạ Hàn sâu hơn mấy phần. Một giây sau, anh chậm rãi rời mắt khỏi người Diệp Phạm.

Gió đêm của Athens thổi qua, môi mông anh khẽ nhúc nhích: "Thật sao?"

Giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng lướt qua bên tai Diệp Phạm.

"Coi bộ tôi nghĩ nhiều rồi."

Hạ Hàn khôi phục vẻ mặt lạnh lùng nhạt nhẽo, thản nhiên.

Trên mặt thoát nhìn không có biểu cảm gì.

Diệp Phạm không nghe được trong giọng nói đó cất giấu sự thất vọng khó phát hiện ra.

Bọn họ còn phải mang bữa tối về cho nhóm khách mời nên nhanh chóng đi về phía trước.

Hạ Hàn và Diệp Phạm đi trên đường phố Athens, không ai nói gì.

Có một bóng người lén lén lút lút đi theo sau họ.

Hồ An là một nhà báo săn tin học việc trong một tòa soạn nổi tiếng trong nước. Sau khi thăm dò hành trình của tổ tiết mục tổ thì anh ta chạy đến Hi Lạp trước

Anh ta từ Santorini, theo tới Athens. Đợi mấy ngày vẫn không thấy hai người này đơn độc hành động.

Chuyến này săn tin thật khó, Hồ An mãi vẫn chưa tìm được tin độc nhất.

Mà Hạ Hàn và Diệp Phạm đơn độc đi ra ngoài, sau lưng lại không có nhân viên đi theo. Hồ An cảm thấy cơ hội đến rồi.

Hồ An luôn theo sát bước chân của họ, núp trong đám người trên đường.

Ngay tại lúc Hạ Hàn ép hỏi Diệp Phạm, Hồ An nhanh chóng nhấn một cái.

Hồ An thỏa mãn nhìn mấy ảnh trong tay.

Góc độ tầm hình này thật tốt, khoảng cách giữa hai người rất gần.

Tin độc nhất, tuyệt đối là tin có một không hai!

Hồ An phấn khích gọi về nước, đầu kia có người nhận điện thoại.

Hồ An: "Thầy Tiến, con chụp được rồi!"

...

Sau khi Hạ Hàn và Diệp Phạm trở về phòng, mọi người dùng bữa tối xong thì đi ngủ.

Ngày hôm sau, bọn họ xuất phát trước. Vì lần này nhà hàng rất đông nên họ phải đến sớm giành chỗ.

Diệp Phạm rời đi một lúc thì Cố Nhã Thần và Đường Cẩm cũng lục tục rời giường.

Đến khi mọi người đều ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị ra ngoài mới phát hiện Mạch Như Hương vẫn chưa rời giường.

Cố Nhã Thần nhìn cửa phòng Mạch Như Hương đóng chặt, nhíu miêng: "Chính cô ta cũng cài báo thức, lười gọi cô ta dậy."

Thợ quay phim dưới tầng đang chờ, hai người cùng ra ngoài.

Mọi người tới nhà hàng, Diệp Phạm chỉ thấy hai người họ, không thấy Mạch Như Hương. Cô hỏi một câu: "Mạch Như Hương đâu?"

Cố Nhã Thần: "Lúc bọn tôi đi, cô ta vẫn đang ngủ. Giờ chắc đang ở trên đường."

Lúc này, điện thoại Diệp Phạm vang lên. Diệp Phạm bắt máy, giọng nói tức giận của Mạch Như Hương truyền qua điện thoại.

Mạch Như Hương vừa gọi đã mắng Diệp Phạm

"Diệp Phạm, vì sao cô không gọi tôi?"

Về mặt Diệp Phạm lạnh lùng, không nói gì.

Mạch Như Hương: "Mấy người cứ bỏ rơi tôi vậy sao?"

"Tôi ngủ quên mà sao không ai gọi tôi hả? Còn lương tâm không?"

Mạch Như Hương vừa dậy mới phát hiện đồng hồ báo thức hồng. Cô ta ngủ quên, mọi người rời đi hết rồi, trong phòng chỉ còn lại cô ta. Cô ta tức điên, trực tiếp gọi điện đến.

Lúc này, Diệp Phạm mới nói.

"Tôi và Hạ Hàn rời đi trước, cũng chẳng biết xảy ra chuyện gì đâu."

Lúc Diệp Phạm nói lời này ngẩng đầu nhìn Cố Nhã Thần. Cố Nhã Thần né tránh ánh mắt cô.

Gút mắc giữa Cố Nhã Thần và Mạch Như Hương cô không muốn quản nhưng kì này quay sắp xong rồi, cô không muốn lại xảy ra chuyện gì nữa.

Diệp Phạm lạnh nhạt nói: "Nếu cô đã tỉnh thì đến đây đi. Mọi người đi theo đoàn, cô đừng nói mấy khó nghe như vậy."

Mạch Như Hương im lặng một lúc, cúp điện thoại. Mọi chuyện cứ thế mà kết thúc.

Quay chương trình này xong, đoàn đội Đường Cẩm lợi dụng tài nguyên trong tay, khắp nơi chèn ép Mạch Như Hương. Con đường nghệ thuật của Mạch Như Hương vì thế mà càng thêm không thuận lợi.

...

Lúc Diệp Phạm về nhà, trong phòng trống rỗng.

Chắc dì Lý mang Đô Đô đến nhà dì Trình, bây giờ vẫn chưa về nhà.

Diệp Phạm rất cảm kích Trình Bình, bà không có nghĩa vụ phải giúp cô nhưng bà vẫn đối xử tốt với Đô Đô.

Tiểu Tiểu cũng vậy, sau khi Đô Đô chơi chung với cô bé đã trở nên sáng sủa hơn nhiều.

Diệp Phạm không có kinh nghiệm nuôi con nhưng cô biết để bé con giao lưu với nhiều người là chuyện khá tốt.

Diệp Phạm không đợi nổi, cô mở cửa phòng rồi xuống tầng, đứng đợi Đô Đô về nhà.

Lúc Diệp Phạm xuống tầng dưới, xe Trình Bình đã đến cổng tiểu khu.

Đô Đô ngồi trong xe, cụp mắt, đáng vẻ sắp ngủ.

Vừa nãy Đô Đô khóc nên giờ hơi mệt chút.

Trình Bình lái xe rất cẩn thận, Đô Đô dường như không cảm nhận được sự lay động.

Xe đến dưới tầng rất nhanh, Đơ Đơ mở nửa mắt, nhìn về phía cửa như có cảm giác gì đó.

Đôi mắt Đơ Đơ sáng lên, con buồn ngủ bị quét sạch sành sanh. Bé vươn tay, chỉ chỗ Diệp Phạm đứng.

"Là mẹ, mẹ về nhà rồi!"

Nghे thấy giọng Đơ Đơ, Trình Bình và dì Lý cùng nhìn sang.

Trước mặt chỗ bóng tối có một người phụ nữ đứng đấy, không rõ mặt mũi.

Không biết sao Đơ Đơ nhận ra được.

Lúc này, bóng đêm dần sâu, đèn đường phát sáng, bốn phía càng thêm yên tĩnh.

Diệp Phạm nghiêng đầu, nhìn hướng xe.

Một chùm ánh đèn xe chiếu tới, chiếu sáng đường trước mặt Diệp Phạm.

Diệp Phạm nheo mắt nhìn, cô nhận ra đây là xe Trình Bình.

Diệp Phạm đi vội mấy bước, xe vững vàng dừng lại phía trước.

Một giây sau, cửa xe mở ra, Đơ Đơ được dì Lý ôm từ trên xe xuống.

Đơ Đơ vùng vẫy chân ngắn, chân bé vừa chạm đất đã vội vã chạy đến chỗ Diệp Phạm.

Đơ Đơ vốn buồn ngủ lập tức thanh tỉnh.

"Mẹ, con rất nhớ mẹ."

Trong tay Đơ Đơ nắm chặt ô tô nhỏ Diệp Phạm mua cho bé, chạy về phía Diệp Phạm.

Diệp Phạm ngồi xổm xuống, Đơ Đơ lập tức xà vào ngực cô.

Cơ thể mềm mại của Đơ Đơ rúc vào ngực Diệp Phạm. Bé chu môi hôn thật kêu trên mặt Diệp Phạm.

Hắn cọ cọ mặt Diệp Phạm. Vì bé cười vui vẻ nên lúm đồng tiền bên mặt hiện lên rất rõ.

Diệp Phạm ôm Đơ Đơ, một tay nâng mông bé, vững vàng đứng lên.

Diệp Phạm hôn mặt Đơ Đơ: "Mẹ cũng rất nhớ con."

Trình Bình xuống xe, Diệp Phạm đi lên.

"Làm phiền đi rồi, dì Trình."

Trình Bình sờ đầu Đơ Đơ đầu: "Đầu có, tiện tay thôi mà. Với cả Tiểu Tiểu chơi với Đơ Đơ sẽ rất vui."

Sắc trời không còn sớm, Trình Bình cũng chuẩn bị về nhà.

Diệp Phạm cúi đầu nói với Đơ Đơ: "Tạm biệt bà đi nào."

Đơ Đơ quay đầu nhìn Trình Bình, duỗi một tay nhỏ ra vẫy với Trình Bình.

"Tạm biệt bà, lần sau Đơ Đơ lại đến tìm bà chơi."

Trình Bình cười: "Vậy bà đợi Đơ Đơ đến."

Diệp Phạm: "Đi đi đường cẩn thận."

Xe quay đầu rời đi.

Dì Lý và Diệp Phạm cùng vào thang máy.

Dì Lý dẫn Đơ Đơ đi khắp nơi, đã rất mệt mỏi.

Diệp Phạm ôm chặt Đơ Đơ: "Dì Lý, dì vất vả rồi, luôn phải chăm sóc Đơ Đơ khi ở bên ngoài."

Di Lý khoát tay: "Đô Đô rất ngoan, di chưa từng trông một đứa bé bớt lo như vậy."

Tay nhỏ của Đô Đô vòng trên cổ Diệp Phạm. Bé nghe Diệp Phạm nói chuyện với di Lý, ngẩng đầu nhìn Diệp Phạm.

"Mẹ, hôm nay Đô Đô còn chơi trò gia đình với chị thì mẹ về thật."

Giọng nói ngây thơ của Đô Đô rơi vào thang máy, bé mở to mắt dường như không muốn mình ngủ mất.

"Mẹ muốn dành sự bất ngờ cho Đô Đô."

Diệp Phạm không biết hành trình có bị thay đổi không nên cô cũng không nói chuyện mình sẽ về cho di Lý.

Đô Đô mở nửa con mắt, bé vừa ngủ trên xe rồi nhưng giờ lại ép mình tỉnh táo.

Diệp Phạm một tay ôm Đô Đô, một tay đặt lên mắt Đô Đô.

"Con ngủ đi."

Ánh sáng chói mắt bị che chắn, Đô Đô cũng không ngăn nổi cơn buồn ngủ ập đến.

Bé muốn ngủ, trong miệng lại lẩm bẩm: "Con không buồn ngủ."

Diệp Phạm biết Đô Đô đang gồng gượng, cô dịu giọng dỗ dành.

Giọng Diệp Phạm rất êm dịu, cơ thể Đô Đô dần mềm nhũn.

Bé chậm rãi nhắm mắt, yên tâm ngủ thiếp trong lòng Diệp Phạm.

Lúc ngủ, tay bé vẫn nắm chặt, đặt trước ngực.

Hôm sau, Diệp Phạm không có hoạt động gì nên cô ở nhà chơi với Đô Đô.

Bụng Đô Đô hướng lên, ngủ rất ngon.

Ánh bình minh tiến vào căn phòng, rơi trên người Đô Đô, ấm áp khiến người ta lười biếng.

Diệp Phạm nằm cạnh Đô Đô. Đô Đô ngủ say, vẫn chưa tỉnh lại.

Diệp Phạm đành phải xuống giường, vô toilet rửa mặt.

Vừa ra khỏi toilet, Diệp Phạm phát hiện Đô Đô bỗng nhúc nhích.

Bé trở mình, mặt đối diện với Diệp Phạm.

Diệp Phạm cười đi đến cạnh giường, cô ngồi xổm nhìn Đô Đô.

Lông mi dài của Đô Đô động đậy, bé mở mắt.

Lúc bé mở mắt thì gương mặt Diệp Phạm xuất hiện đầu tiên.

Đô Đô nhếch miệng cười, vươn tay: "Mẹ, con muốn ôm."

Diệp Phạm nghiêng người, hôn lên mặt mềm mại của Đô Đô một cái.

Rồi cô vươn tay, bế Đô Đô từ trên giường lên.

Đô Đô cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp. Bé vừa mở mắt thì mẹ đã ở trước mặt bé.

Bé vừa rời giường thì đã có mẹ ôm bé.

"Mẹ, con muốn được tung cao."

Đô Đô bỗng nói.

Đô Đô ở bên ngoài thấy phụ huynh thường tung con mình lên cao.

Những đứa trẻ kia đều vui vẻ cười khanh khách.

Đô Đô vẫn luôn nghĩ sau khi mẹ về sẽ tung bé lên cao như thế.

Đô Đô sợ Diệp Phạm không hiểu ý mình nên bé giờ cao hai tay lên không trung.

Bé vừa làm động tác tung cao vừa hưng phấn nhìn Diệp Phạm, đôi mắt lóe sáng như sao.

Động tác Diệp Phạm cứng đờ, có phải Đô Đô đoán nhầm trọng lượng của mình không.

Cô ôm Đô Đô lâu một chút thì cánh tay đã phải tốn lực.

Chứ đừng nói là tung Đô Đô giờ lên, cô cũng không muốn Đô Đô rơi xuống đất.

Diệp Phạm còn thử ôm Đô Đô nhưng rồi lập tức vứt bỏ ý nghĩ này.

Đừng nói đến tung cao, nâng bé lên cao đã quá sức cô rồi.

Diệp Phạm không muốn đả kích nhiệt tình của Đô Đô, chỉ đành thương lượng với Đô Đô.

"Con hơi nhiều thịt, mẹ không đỡ nổi."

Diệp Phạm nói tiếp một câu: "Hay mẹ cống con đi quanh phòng vài vòng."

Cả người Đô Đô nằm trên người Diệp Phạm, trông bé hơi lạc lõng.

Đô Đô dụi đầu vào cổ Diệp Phạm, giọng nói non nớt hơi rầu rĩ.

"Cũng được ạ."

Diệp Phạm muốn dỗ Đô Đô vui vẻ. Cô cống Đô Đô chạy trong phòng khách mấy vòng lận.

Đô Đô dựa trên vai Diệp Phạm, khuôn mặt đầy thịt áp trên lưng Diệp Phạm.

Khuôn mặt Đô Đô căng thẳng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm túc.

Lần đầu tiên Đô Đô nghĩ về cuộc đời thì lại liên quan đến thịt trên người bé.

Bé thật sự mập như vậy sao?

Trong đầu Đô Đô bỗng lóe lên gương mặt của Hạ Hàn.

Trong TV, chú ấy cực giỏi, chắc chắn chú có thể tung Đô Đô lên.

Đô Đô lại sần nảo. Ngay cả tên chú ấy bé cũng không biết thì sao có thể nhờ chú tung cao bé được đây?

Bé không biết, sáng mai là bé có thể thực hiện nguyện vọng được tung cao.

...

« Đi du lịch nào » ở Hi Lạp phát sóng.

Nội dung tập đầu rất bình thường, không có điểm quá nổi bật.

Vì Hạ Hàn và Diệp Phạm cùng quán tiền nên hai người có không ít tương tác, đốt lên lửa nhiệt tình của fan cp.

Tối hôm đó, trạm E trong nháy mắt nhiều lên mấy trăm video.

【 Cp Hàn Dạ du lịch ở Santorini để hưởng tuần trăng mật 】

【 Hạ Hàn, mau nhìn nơi này! Có một người muốn yêu đương với anh nè. 】

【 Một trăm cách vùng thức ăn cho chó đầy hiệu quả 】

Mục đích của tổ tiết mục đã đạt được. Quả nhiên sự chú ý của khán giả ở trên người Hạ Hàn và Diệp Phạm hết.

Nữ diễn viên trong suốt mượn cơ hội tạo scandal trước đó hoàn toàn không có nhiệt độ.

Nhưng mọi người không ngờ đằng sau còn có một cuộc chiến xé mặt kịch liệt đang chờ.

Chuyện quay chương trình ở Hi Lạp của Mạch Như Hương coi như hoàn toàn kết thúc.

Đoàn đội cô ta chỉ là đáp ứng tổ tiết mục không làm loạn ở Hi Lạp nhưng vừa về nước thì lại đăng tin tạo nhiệt như thường, vốn chẳng dừng lại.

Mạch Như Hương nhanh chóng nhận một cuộc phỏng vấn, rải rác vài câu, than thở khóc lóc lên án Cố Nhã Thần.

Trong lời cô ta không nói đến nội dung chương trình, chỉ nói Cố Nhã Thần trong lúc quay chụp ức hiếp mình.

Trong nhất thời đã dẫn đến vô số tranh luận. Có người cho rằng Mạch Như Hương tạo scandal, lại có người nói giúp cho Mạch Như Hương.

Đương nhiên, trong đó không thiếu thủy quân mà Mạch Như Hương mua.

Cố Nhã Thần nhìn mấy tin tức này, ở nhà tức muốn chết.

May là tổ tiết mục không thích hành vi này của Mạch Như Hương, giữ lại hậu chiêu.

Đoạn Cố Nhã Thần ở Athens không gọi Mạch Như Hương dậy sẽ bị cắt đi.

Nói thật, mấy nữ khách mời trong đây có ai không nổi hơn cô ta? Tổ tiết mục tuyệt đối không cho Mạch Như Hương cơ hội tạo scandal lần nữa.

Sau mấy tập du lịch ở Austria phát sóng, Cố Nhã Thần đã bị cư dân mạng mắng thảm rồi. Đoàn đội cô ta vừa thương lượng, dứt khoát thay đổi hình tượng.

Phim mới nhất của Cố Nhã Thần cũng sắp phát sóng. Trong trailer, cô ta là một Quý phi điều ngoa tùy hứng. Cái này rất phù hợp với tính cách thật của cô ta.

Đóa hoa vườn trường thanh thuần biến mất, nhưng nữ minh tinh hắc hóa cũng rất có cảm giác.

Cùng là bị chửi, Cố Nhã Thần thà bị mắng đến hot lên. Sau khi kì du lịch ở Athens phát sóng, cư dân mạng sẽ biết sự thật Mạch Như Hương châm ngòi ly gián.

Rất nhanh, studio Cố Nhã Thần đánh trả!

Bọn họ đăng lên biểu tượng Quý phi giờ tay đánh bàn tay khác trong phim kèm theo dòng chữ【 Tính cách thật của bản cung 】

Quả nhiên dân mạng phản ứng rất nhiệt liệt.

"Đây là sao thế? Sau khi hình tượng thanh thuần bị sập thì lại muốn tự do làm chính mình sao?"

"Ha ha ha Cố Nhã Thần chuẩn bị đổi thành hình tượng chuyên đi trị bệnh giả nai sao?"

"Bây giờ lưu hành minh tinh tự xé mặt mình sao? Lợi hại lợi hại."

Hình tượng chuyên đi trị bệnh giả nai trong đám tiểu hoa coi như độc nhất rồi.

Mạch Như Hương và Cố Nhã Thần xé mặt, ngược lại khiến nhiệt độ hai người tăng lên.

Cùng đi trên con đường scandal để hot, hai người quả thật là chó cắn chó, miệng đầy lông.

Dường như Mạch Như Hương vẫn thấy chưa đủ. Đụng vào Cố Nhã Thần có là gì, cô ta chỉ hot nửa vơi, không thể so sánh được với Diệp Phạm và Đường Cẩm.

Đoàn đội cô ta hăng hái kéo Diệp Phạm xuống nước.

Bọn họ mua một hot search "Diệp Phạm giả nai", để chất vấn trong vụ này Diệp đóng vai gì?

Thậm chí đoàn đội còn mua thủy quân, nhục mạ, hắt nước bắn dưới Weibo Diệp Phạm.

Vì Mạch Như Hương gia nhập mà một chương trình lành mạnh thành một cuộc chiến xé mặt.

"Bình thường Diệp Phạm khiêm tốn như vậy hóa ra là giả nai cả. Đúng là không nhìn ra."

"Mày thấy Diệp Phạm giống loại người này à? Lần trước tổ tiết mục hắt nước bắn cô ấy cũng không rên một tiếng, chưa từng phàn nàn đâu đó."

"Ha ha, đừng thấy cô ấy khiêm tốn mà bắt nạt. Bây giờ Diệp Phạm hot lên thì một số người muốn cọ nhiệt!"

Không ngờ, mấy tiếng sau lại xuất hiện một tin gây bùng nổ lớn!

【 Trong lúc ghi hình ở Athens, Hạ Hàn và Diệp Phạm biến mất một khoảng thời gian. 】

Kết hợp với những hình ảnh chụp được cũng thật vi diệu. Buổi tối ở đường phố Athens, bóng lưng Hạ Hàn và Diệp Phạm dạo bước, bên cạnh họ không có nhân viên.

Tin vừa đăng mà toàn mạng đã xôn xao!

Diệp Phạm đang ở nhà với Đô Đô. Hai mẹ con ăn tối xong đang ngồi trong phòng khách.

Lúc này, màn hình điện thoại đặt trên bàn bỗng sáng lên, trên màn hình hiện lên một tin tám nhảm.

Diệp Phạm nhìn qua rồi ngơ ngẩn.

Diệp Phạm dịu dàng nói với Đô Đô: "Con chờ một lát. Mẹ đi gọi điện thoại nhé?"

Đô Đô khéo léo gạt đầu: "Vâng, Đô Đô đợi mẹ."

Diệp Phạm đi đến cạnh cửa sổ, gọi điện cho Đái Cận Sơn: "Tin kia do các anh mua sao?"

Đái Cận Sơn: "Không phải."

Diệp Phạm sùng sốt một lúc: "Vậy anh cảm thấy sẽ là ai? Nhà báo sao?"

Đái Cận Sơn: "Không loại trừ khả năng này."

"Nếu là nhà báo thì những tin như này chắc chắn sẽ đưa cho đoàn đội xem." Đái Cận Sơn nói, "Chỉ cần chi tiền mua ảnh chụp thì tin này sẽ không bị tuồn ra."

Diệp Phạm cau mày.

Đái Cận Sơn: "Thật ra, nhà báo không tìm đến đoàn đội chúng ta. Tin này anh cũng vừa thấy."

Trong lời nói của anh ấy ám chỉ rất rõ.

Toàn mạng đưa tin Hạ Hàn và Diệp Phạm rút cuộc do nhà nào làm?

Đúng là do studio bên Hạ Hàn.

Cuộc chiến xé mặt giữa mấy nữ diễn viên kia đã kéo Diệp Phạm vô tội xuống nước.

Mà scandal với Hạ Hàn lại có thể rửa sạch những liên quan đó.

Diệp Phạm suy nghĩ cẩn thận một phen.

Hạ Hàn đột ngột tham gia cứu vãn chương trình, hiện trường hôn lễ ở Santorini ngày đó, nhân viên biến mất trong buổi tối ở Athens, còn việc ngầm đồng ý tạo scandal, mọi chuyện tưởng như trùng hợp...

Xem ra, đoàn đội Hạ Hàn đồng ý để nhà báo truyền tin này.

Nhưng anh đã là ảnh đế công thành danh toại, chỉ cần xuất hiện đã là tiêu điểm, vốn không cần tin tức khác để duy trì độ hot.

Vì sao lại muốn tạo scandal cp với một người mới vừa xuất đạo như cô?

Nói về sự nổi tiếng thì cô còn chưa đạt đến tầm quốc dân.

Về tác phẩm, cô chỉ diễn một nhân vật nhỏ, giải thưởng cũng chưa cầm được.

Những lưu lượng tiêu hoa kia rõ ràng mới là sự lựa chọn thích hợp.

Diệp Phạm luôn tỉnh táo giờ cũng càng nghĩ càng hoang.

Cô đứng cạnh cửa sổ to lớn sát đất, nhìn xuống dưới.

Bóng đêm dần sâu, dưới tầng xe đi lại như nước.

Trong thành phố nhà nhà bật đèn, cả thành phố sáng bùng lên.

Trên đường lớn, người đi lại như dật cùi, từ trên cao nhìn xuống như kiến bò.

Diệp Phạm nghiêng đầu, nhìn Đô Đô.

Đô Đô đưa lưng về phía Diệp Phạm, một bóng lưng mập mạp ngồi dưới đất chơi đùa.

Giống như có tâm linh tương thông, bé đã nhận ra ánh mắt của Diệp Phạm.

Đô Đô xoay người lại, non nớt gọi: "Mẹ, sao vậy?"

Cánh tay Đô Đô trắng nõn như ngó sen, trong tay cầm một chiếc ô tô nhỏ.

Theo thời gian gương mặt Đô Đô dần rõ nét, thấp thoáng có thể thấy được cái bóng của Hạ Hàn.

Qua một khoảng thời gian nữa có lẽ sẽ rõ ràng hơn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ không buồn không lo của bé Diệp Phạm thờ dãi như có điều suy nghĩ.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người yên tâm, chẳng bao lâu nữa Hạ Hàn sẽ phát hiện ra thân thể của Đô Đô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Mẹ Ruột Nhân Vật Phản Diện Phạt Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.